

A FEKETE SEREG HARMADIK KRÓNIKÁJA

Glen Cook

A Fehér Rózsa

A Fekete Sereg 3.
GLEN COOK
A FEHÉR RÓZSA
(A Harmadik Krónika)
([Tartalom](#))

1

A FÉLELEM FÖLDJE

A mozdulatlan sivatagi levegő olyan, akár a csiszolt üveglencse. A lovasok körül mintha megszűnt volna az idő; úgy tűnt, hiába haladnak, nem érnek közelebb. Felváltva számláltuk őket, de soha nem jött ki kétszer ugyanaz a végeredmény. Egy szellőkés felkavarta a Vén Fa Atya leveleit. Egyik a másik után hullott alá, zúgásuk elkeveredett a szél dalával. Északra egymást keresztező váltóvillámok szaggatták az égboltot, mintha távoli istenek küzdelmét hirdették volna.

Egy talp száraz homokra tiport, én pedig megfordultam a zörejre. Néma töketlenkedett egy beszélő menhírnél. Csak néhány másodperccel ezelőtt jelent meg a nyomoronc szikla. Úgy tűnik, kedveli az efféle játékokat.

– Idegenek járják a Földet – mondta.

Hátraugrottam, mire felvihogott. A menhírek röhögése talán a legkárörvendőbb azok közül, amikkel a tündérmeséken innen találkozni lehet. Máris dögmeleg volt odakint, így méla undorral az árnyékába húzódtam.

– Biztosan Manó és Félszemű jönnek vissza Cseresből – morogtam.

Ez csak részben bizonyult igaznak. Nem is csoda, hogy csak erre tudtam gondolni, hiszen az őjárat már egy hónappal tovább maradt távol a tervezettnél. Már aggódtunk értük, mert az Úrnő csapatai mozgolódni kezdtek a Félelem Földje határainál.

A szikladarab ismét felkuncogott.

Közepes példány volt, alig tizenhárom lábnyira tornyosult fölém. Azt mondják, a tizenöt láb felettiek már alig moccannak.

A lovasok a közelünkbe értek, anélkül, hogy láttam volna, hogyan. Biztos az idegesség teszi. Keserves idők jártak a Fekete Seregre, nem engedhettük meg magunknak a további veszteségeket. Minden egyes bajtársunk eleste sokéves barátságoknak vetett véget. Megint megpróbáltam megszámolni a lovasokat, most végre sikerült. Az egyik nyereg üres volt. A hőség ellenére is megborzongtam.

Háromszáz lépésnyire lehettek, lassan ereszkedtek egy patak felé, amely mélyen a sziklába vágta magát. A gázló melletti gyalogfák lombja susogott, bár a szél már elült. A lovasok gyorsabb haladásra ösztökölték hátasaikat, azok meg kedvetlenül szaporázták, bár tudhatták, hogy már majdnem célhoz értek. Víz csobbant lépteik nyomán. Vigyorogva megböktem Néma hátát, amikor láttam, hogy minden emberünk visszatért. Néma egy pillanatra sutba vágta szokásos nyugalmát, és viszonzta a mosolyt. Elmo volt az első, aki előlépett a korallzátonyok közül, hogy

barátaink üdvözlésére siessen. Ottóval és Némával együtt követtem én is.

A kelő nap alvadt vér-vörösen izzott a hátunk mögött.

* * *

A lovasok derűs pofával szálltak le a lovaikról, de mindannyian szörnyen néztek ki. Manó és Félszemű különösen nyomorultul festettek, de nem is csoda, elvégre olyan helyre jöttek vissza, ahol mágikus hatalmuk semmit sem ért. Ilyen közel Kedveshez egyikük sem volt hatalmasabb nálunk. Hátrapillantottam. Láttam, hogy Kedves a barlang bejáratához lép. Úgy állt ott az árnyékok között, mint egy sápadt szellem.

A férfiak megölelték egymást, aztán, ahogy a régi szokás diktálta, mindenki úgy tett, mintha ez is csak egy átlagos nap lenne.

– Nagyon rohadt a helyzet odakint? – kérdeztem Félszeműt. Közben szemügyre vettem az ismeretlen fickót a kíséretükben.

– Rohadtabb nem is lehetne – felelte a fonnyadt kis ember. Sokkal megviseltebb volt, mint első pillantásra hittem.

– Egyben vagy?

– Bekaptam egy nyilat – dörzsölte meg az oldalát. – Semmi komoly, csak egy karcolás.

Manó hirtelen felvisített Félszemű mögött.

– Majdnem elkaptak minket! Egy egész hónapig üldöztek, alig tudtuk lerázni őket!

– Gyerünk, lefelé az odúba!

– Nem fertőződött el, kitisztítottam! – erősködött Félszemű.

– Nem érdekel. Attól még megnézem.

A kis ember volt a segédem, amióta csak a Fekete Sereg szanitéce lettem, így hittem neki, de az én felelősségem volt a katonák egészségi állapota.

– Várnak ránk, Vészmadár!

Kedves már eltűnt az alagút szájából, visszafelé tartott föld alatti rejtekhelyünkre. Felnéztem. A nap még mindig vérszínben kavargott odafent, bár a vihar már elvonult. Valami gigászi árnyék húzott el előtte egy pillanatig, talán egy légbálna.

Ismét az őrzőjára pillantottam.

– Rajtatok ütöttek?

– Nem hiszem, hogy kimondottan ránk pályáztak. Úgy tűnik, egyszerű szarkeverők voltak.

Az őrzőjárnak kettős feladata volt: először is kapcsolatba kellett volna lépniük a cseresi szimpatizánsainkkal, és meg kellett volna tudniuk, hogy az Úrnő seregei éberek-e még a hosszú nyugalom után; másodszor pedig meg kellett támadniuk az ottani helyőrséget, hogy bebizonyítsák, még mindig képesek vagyunk ártani egy olyan birodalomnak, amely a fél világot uralma alatt tartja.

Ahogy elhaladtunk a menhir mellett, ismét megszólalt.

– Idegenek járnak a Földet, Vészmadár.

Miért éppen én? Ezek az átkozott sziklák többet beszéltek hozzám, mint bárki máshoz. Tán kétszer olyan vonzó lennének? Ha egy menhir ismétli magát, akkor fontosnak tarthatja a mondanivalóját.

– Üldöznek titeket? – kérdeztem Félszeműt.

– Hát, nem adják fel... – vont vállat.

– És mégis, mi a helyzet odakint? Amióta ezen a szemét

helyen bujkálunk, úgy érzem magam, mint akit elevenen eltemettek.

Félszemű kifejezéstelen arccal felett.

– Zsineg majd elmond mindent.

– Szóval, ő az a fickó, akit magatokkal hoztatok?

Csak névről ismertem az egyik legjobb besúgónkat, személyesen soha nem találkoztam vele.

– Ja.

– Nem jó hírek, mi?

– Nem.

Ezek után szó nélkül besétáltunk a rejtekhelyünkre vezető alagútba. Bűzös, izzasztóan meleg, nyirkos kis odú volt. Undorító egy lyuk, de most itt rejtőzött az Új Fehér Rózsa Felkelés szíve és lelke. Itt lakozott az, amelyet csak Új Remény néven emlegettek az igába hajtott népek. A bolondok reménye az itt élők számára. Igen, egy patkányjárta kotorékban éltünk, de az efféle patkányjárta kotorékokat bármikor elhagyhatja az ember – feltéve, ha nem bánja, hogy odakint, a külvilágban egy egész világbirodalom várja, hogy összes haragjával lesújtson rá.

2

A FÉLELEM FÖLDJE

Zsineg volt a szemünk és fülünk Cseresben. Kiterjedt kapcsolatai voltak, és évtizedek óta dolgozott az Úrnő ellen. Egyike volt azon keveseknek, akik megszöktek haragja elől a Bűbájtoronytól, ahol eltaposta a régi lázadást. Azokban az időkben még mi voltunk sújtó ökle,

hiszen mi csaltuk csapdába az ellenségeit. A Toronymál negyedmillió ember halt meg. Soha egyetlen csata nem volt ennyire borzalmas, és egyiknek sem volt ekkora tétje. Még a Dominátor véres kudarca is csak feleennyi áldozatot követelt Fenyvesben. A sors arra kényszerítette csapatunkat, hogy a másik oldalra álljunk, és most senki sem segítette többé harcunkat.

Félszemű sebe valóban tiszta volt, ahogy mondta. Kötést cseréltem rajta, majd átbaktattam a saját szállásomra. Az a hír járta, hogy Kedves csak akkor hallgatja meg a csapat jelentését, ha kipihenték magukat. Rossz előérzet tört rám, szinte borzongtam, annyira félttem a híreiktől. Megfáradt vénember vagyok. Hová tűnt a régi tűz, a tetterő, az akarás? Egyszer, réges-régen álmaim is voltak, de ezek mostanra megfakultak. Rossz napjaimon leporolgom és dédelgetem őket, s elnézően furcsállkodom a naiv kölykőn, aki egykor voltam. Öregségtől szaglik a szálláshelyem is. Nagy tervem tanúi az a nyolcvan fontnyi régi irat, amelyeket Sóhajtótól zsákmányoltunk, amikor még az Úrnőt szolgáltuk, és a tábornok volt a lázadó. Ezekben a dohos papírokban rejlett a kulcs az Úrnő és a Fogadottak legyőzéséhez. Hat esztendeje velem voltak, és ennyi idő alatt semmit sem tudtam kihámozni belőlük. Kudarc kudarc után! Lehangelő a mérleg. Mostanában alig-alig nézek beléjük, inkább az Évkönyvet vezetem, bár amióta megléptünk Fenyvesből, ez már alig több, mint az én személyes naplóm. A Fekete Sereg maradékával nem történtek érdekes dolgok, a külvilágból idejutó hírek pedig oly ritkák és megbízhatatlanok voltak, hogy csak

néhanapján vettem a fáradságot lejegyzésükre. Ráadásul, mióta az Úrnő győzelmet aratott férje felett Fenyvesben, úgy tűnt, ő maga is tétlen maradt, akárcsak mi, csak a tehetetlenség hajtotta tovább. A látszat persze néha félrevezető, és az Úrnő lényege a megtévesztés volt.

* * *

– Vészmadár!

Felnéztem a régi TelleKurre nyelvű könyv százszor is átnyalazott lapjai közül. Manó állt az ajtóban. Úgy festett, akár egy vénségesen vén varangyos béka.

– Mi van?

– Valami mozgolódik odafent! Kapj fel egy kardot!

Íjat ragadtam inkább, és egy könnyű bőr mellvértet, hiszen egy magamfajta öreg csontnak nem való már a kézitusa. Inkább csak megállok biztonságos távolban és lövöldözöm, ha egyáltalán csinállok valamit. Követtem Manót, miközben az ijón járt az eszem. A fegyvert maga az Úrnő adományozta nekem a Bűbájtorny ostrománál. Ó, a kedves emlékek! Kivettem a részem Lélekorzó megölésében, pedig ő volt, aki az Úrnő szolgálatába csábított. Mindez azonban már oly régen volt, hogy néha el se hittem, hogy velem történt.

Kisiettünk a fénybe. Több bajtársunk is feltűnt. Meglapultak a korallok és a kaktuszok között, így az egyetlen járható ösvényen közeledő lovas nem láthatta őket. Egyedül volt, fegyvertelenül, és egy molyrágta fülű öszvéren ügetett.

– De nagy felhajtást csapunk egy szál öszvéren ügető fickóért! – jegyeztem meg. A harcosok iszonyatos zajjal szaladtak elő fedezékeikből. A lovasnak mindenképpen

hallania kellett őket.

– Van még mit tanulnunk a lopakodásról – sóhajtottam fel.

– No, igen – hallottam a hátam mögül, ijedten pördültem meg. Elmo állt mögöttem, tenyerével árnyékolta szemét, és éppen olyan öregnek tűnt, mint ahogy én éreztem magam. Minden elátkozott napon emlékeztetett rá valami, hogy milyen régen voltunk már fiatalok. A pokolba is, hiszen már akkor sem voltunk kölykök, amikor kereszteltük a Kínok Tengerét, és északra jöttünk.

– Vérfressítés kéne nekünk, Elmo.

Válaszul csak gúnyos mosolyt kaptam, pedig tudtam, sokat vénülünk még, mielőtt befejezzük ezt a munkát, már, ha megérjük egyáltalán a végét. Addig pedig húzzuk az időt. Ha mákunk van, évtizedekig.

A lovas megállt, amikor átkelt a patakon, és felemelte kezét. Az embereink is megjelentek. Lazán fogták fegyvereiket, hiszen a magányos lovas nem jelenthetett veszélyt itt, Kedves mágiatagadó mezejében.

Elmóval és Manóval együtt odasétáltunk. Útközben megböktém Manót.

– Jót szórakoztatok Félszeművel az úton?

A két vajákos időtlen idők óta piszkálta egymást, de itt, Kedves közelében nem vethették be egymás ellen mocskos kis varázstrükkjeiket. Manó szélesen elvigyorodott, közben szó szerint a füléig húzta a száját.

– Á, az utóbbi időben egészen olyan, mint egy birka!

– Majd később elmeséled – szakítottam félbe, ahogy odaértünk a fickóhoz.

– Ahá! – kuncogott Manó. Éppen olyan hangot adott ki

magából, mint a forrásban lévő víz a teáskannában.

– Ki vagy? – kérdezte Elmo az ösvérháton ülő férfitől.

– A Jel.

Ez nem név volt, hanem nyugatról érkező futáraink jelszava. Mi tagadás, régóta nem hallottuk. A nyugati küldöncöknek át kellett szívárogniuk az Úrnőhöz leghűségesebb tartományokon, mielőtt elérték volna a Félelem Földjét.

– Né' má'! Mókás! Nem szállsz le?

Az öregember lekászálódott a nyeregből, és igazolta magát. Elmo kielégítőnek találhatta az eredményt. A követ meglapogatta nyeregtáskáját.

– Vagy húsz font súlyú motyó van nálam. Minden útba eső város hozzáadott valamicskét.

– Egyedül jutottál egészen ideig? – kérdeztem.

– Bizony! Egészen Evezővárosból.

– Evezőváros? De hiszen az legalább ezer mérföld!

Nem is tudtam, hogy ott is vannak embereink, persze, ez nem is volt csoda, elvégre alig volt információm a Kedves által létrehozott szervezetről. Időm java részét azzal töltöttem, hogy kihüvelyezzek azokból az elátkozott papírokból valamit, ami talán nincs is bennük. A koros futár úgy nézett rám, mintha a gondolataimban olvasna.

– Te vagy az orvos? Vészmadár?

– És ha igen?

– Akkor van nálam valami a számodra. Valami személyre szóló.

Kinyitotta a zsákját. Egy pillanatra mindenki szorosabban markolta fegyverét, elvégre soha nem tudhatja az ember... Az öreg azonban csupán egy viaszosvászonba tekert

papírköteget szedett elő.

– Nem akartam, hogy elázzon. Mifelénk folyton esik – magyarázkodott.

Kibontottam, és méricskéltem egy darabig. Könnyű volt.

– Ki küldte?

Az öregember csak vállat vont.

– Te kitől kaptad?

– A sejttem kapitányától.

Gondolhattam volna. Kedves gondosan építette fel szervezetét, így az Úrnő, ha nyomra is akadt, csak egy kicsiny sejtet tudott egyszerre felgöngyöltetni. Zseniális gyerek! Elmo átvette a maradékot, és magához intette Ottót.

– Vidd le, és adj neki egy fekvőhelyet! Pihend ki magad, tata, a Fehér Rózsa később hallgat majd ki.

Érdekes délutánnak nézünk elébe, ha ez a futár és Zsineg is új híreket hozott. Még mindig a titokzatos csomagot méregetve odaszóltam Elmónak:

– Megnézem, mi ez.

Fogalmam sem volt, ki küldhette. Nem voltak már ismerőseim a Félelem Földjén kívül. Az Úrnő mégse bombázhat minket levelekkel idelent, vagy... vagy mégis? Félelem hasított belém. Rég volt ugyan, de megígérte, hogy üzen még. A beszélő menhir, amelyik figyelmeztetett bennünket a Jel érkezésére, még mindig az ösvény mellett állt. Amint elmentem mellette, megint megszólalt.

– Idegenek járnak a Földet, Vészmadár.

Megtorpantam.

– Micsoda? Más is?

A szikla azonban nem szólt többet. Nem értem ezeket a köveket, fel nem fogom, miért állnak egyáltalán a mi oldalunkon, hiszen az összes betolakodót éppen ugyanannyira utálják! Sőt, azt hiszem, rühellnek minden érző lényt, aki csak létezik.

Visszatértem szállásomra, levettem az ideget az íjamról, és a falnak támasztottam. Az íróasztalomhoz ültem, és kibontottam a borítékot. Nem ismertem fel a kézírást, és nem volt aláírás sem a végén. Olvasni kezdtem.

3

EGY RÉGI TÖRTÉNET

Vészmadár!

Az asszony megint panaszkodott. Bomanz megmasszírozta a halántékát, de a fájdalom nem múlt el. Lehunyta a szemét.

– Szaita szayta szuta – mormolta, hosszan, sziszegve elnyújtva az „sz” hangokat. Ráharapott a nyelvére, elvégre nem illik sértegetni a saját feleségét. Az egyetlen megoldás némán, méltóságteljesen tűrni ifjúkori botlásának büntetését. Mily csodálatos és csábító lenne tovább átkozódni! De elég ebből a bolondságból! Most a térképre kell koncentrálnia.

Se Jázmin, sem a fejfájás nem csillapodott.

– Az átkozott!

A férfi lecsapta a papírnehezéket a térkép sarkára, feltekerte a vékony selymet egy karcsú üvegrúdra, majd a rudat egy hamisított antik lándzsa nyelébe dugta. A nyél

kifényesedett már a sok használattól.

– Besand biztosan egy pillanat alatt észrevenné – mormolta. Megcsikordult a foga, amint érezte, hogy fekélyes gyomra ismét megsajdul. Hiába, ahogy közeledik a végkifejlet, úgy lesz egyre nagyobb a kockázat is. Idegei felőrlődtek. Rettegett tőle, hogy a gyávaság erőt vesz rajta, mielőtt áttörné a végső határt, és élete hiábavaló marad. Harminchét esztendő nagyon hosszú idő, ha a bakó bárdjának árnyékában kell leélni.

– Jázmin – motyogta. – No, persze. A kocámat meg hívjam Szépségnek, mi?

Kicsapta az ajtót, és felordított a lépcsőn:

– Mi a bajod, asszony?

Természetesen az, ami mindig. Üres panaszok, amelyek csak elleplezték elégedetlensége valódi okát. Megzavarta a kutatását bosszúból, amiért – elképzelése szerint – a férfi zátonyra vitte mindkettejük életét.

Most nagy ember lehetne Evezővárosban. Megadhatott volna a feleségének mindent. Lehetett volna nagy házuk, sok szolgálval. Aranyba-ezüstbe öltöztethette volna, és minden nap hús kerülhetett volna az asztalra, de ő ehelyett tiltott tudásnak szentelte életét, eldobta nevét és addigi hivatását, és magával hurcolta az asszonyt az Öregerdő egyik kietlen zugába, ahol csak nyomor lehetett az osztályrészük. Jeges telek, mocsok és az Örökkévaló Gárda megalázó tréfái gyötörték őket.

* * *

Bomanz lebotorkált a szűk, nyikorgó lépcsőn, és csodálkozott, hogy ez alkalommal sem szakadt le alatta.

Magában átkozta az asszonyt. A padlóra köpött, aztán egy ezüstpénzt nyomott az aszott tenyérbe. Talán ha ez alkalommal jóféle vacsora kerül az asztalra, az segít valamelyest a helyzeten.

Hogy megalázó? – gondolta. – Majd megmondom neked, mi a megalázó, vén satrafa! Egyszer... egyszer majd elmagyarázom neked, milyen érzés ifjúkori álmaid legrútabb megcsúfolójával, egy folytonosan zsörtölődő, ráncos néemberrel élni!

– Elég ebből, Bomanz! – mormolta magában. – Végül is, ő a fiad anyja, add hát meg neki a jussát! Ő legalább soha nem árult el.

Ha másban nem is, legalább a reménységben osztoztak. A vékony selyemre rajzolt térképben mindketten bíztak, és bizonyosan nehéz lehetett az asszonynak őrizni a remény szikráját, hiszen majdnem négy évtizeden keresztül figyelte férje munkáját, és a haladás legcsekélyebb jelét sem érzékelte.

Megcsörrent az üzlet ajtajára akasztott kis harang. Bomanz felöltötte a hétköznapi boltos álarcát, és a bejárathoz sietett. Egy kövér, kopasz kis emberke várta, kék erekkel átszőtt kezeit karba fonta mellkasa előtt.

– Á, Tokar! – biccentett. – Nem vártalak ilyen hamar.

Tokar evezővárosi kereskedő volt, Bomanz fiának, Stancilnek a barátja. Nyers, közvetlen modorú, őszinte férfi; Bomanzot saját ifjúkori önmagára emlékeztette.

– Nem terveztem, hogy ilyen hamar visszanézek hozzád, Bo, de mostanában úgy viszik a régiségeket, mint a cukrot.

– Tehát még egy szállítmányt akarsz? Teljesen kifosztod a készleteimet!

Kimondatlan, csendes panasz rejlett szavaiban; ez újabb beszerző körutat jelent, még több időt, amit a kutatástól kell elvonnia.

– A Dominátor korabeli cuccok nagyon futnak idén! Ne piszmojj sokat, mert előfordulhat, hogy jövőre olyan döglött lesz a piac, akár a Fogadottak!

– Ők nem... Á, lehet, hogy öregszem, Tokar! Már nem élvezem annyira, hogy vitatkozhatom Besanddal, mint régen. A francba, tíz éve még magam kerestem meg! Egy jó veszekedés legalább elúzi az unalmat. A gályázás kikészített. Csak üldögelni akarok, és szemlélni a tornácról.

Beszéd közben Bomanz előszedte kedvenc antik kardjait, páncéljait, szerencsehozó amulettjeit, és egy majdnem tökéletes állapotban lévő pajzsot. Akadt még egy doboz rózsavésétes nyílhegy, egy pár széles pengéjű lándzsahegy, később készített nyelekre illesztve.

– Küldhetek veled néhány embert, ha megmutatod, hol kell ásni. Szép jutalékot kapsz, és még csak meg sem kell mozdulnod. Hé, milyen pompás kis bárd, Bo! TelleKurre? Egy rakományra tudnék vevőt találni.

– Ami azt illeti, UchiTelle. – Szúró fájdalmat érzett a gyomrában. – Nem, nincs szükségem segítségre.

Más sem hiányzott neki, mint hogy egy falkára való, heves vérű kölyök ugrándozzon körülötte, miközben a terepet akarja felmérni.

– Jól van, na, csak egy javaslat volt...

– Bocsáss meg, nem veled van bajom, Jázmin felbosszantott ma reggel.

– Találtál valamit a Fogadottakkal kapcsolatban? – kérdezte Tokar.

Bomanz évtizedes gyakorlattal vágott rémült képet.

– A Fogadottak? Hülyének nézel? Még akkor sem foglalkoznék velük, ha túljutnék a Vigyázón!

– Hát persze! Nem akarunk ujjat húzni az Örökkévaló Gárdával – mosolyodott el cinkosul Tokar. – Azonban akad egy ember Evezővárosban, aki nagyon jól fizetne bármiért, ami összefüggésbe hozható egy Fogadottal. Ráadásul a lelkét is eladná bármiért, ami az Úrnő tulajdonában volt. Szerelmes belé.

– Nincs vele egyedül – felelte Bomanz, kerülve a fiatalabb férfi tekintetét. Kíváncsi lett volna, vajon mennyit árult el Stance. Talán Besand egyik újabb próbálkozásáról van szó? Kora előrehaladtával egyre kevésbé élvezte ezeket a játszmákat, idegei egyre kevésbé bírták a kettős játékot. Néha már azon kapta magát, hogy mindent bevallana a nyugalomért cserébe.

De nem, ezt nem teheti meg. Hisz már túl sok mindent áldozott fel az ügyért. Harminchét éve egyfolytában keresett és kutatott, miközben mindvégig ügyelt a látszatra, a legnagyobb nyomor közepette is. Nem. Nem most fogja feladni, amikor ily közel ért a célhoz.

– A magam módján én is szerelmes vagyok bele – ismerte el. – De nem vesztettem el a józan eszemet. Sikoltva rohannék Besandhoz, ha találnék valamit.

– Rendben, legyen, ahogy mondod – vigyorgott Tokar. –

Nem kérdezősködök többet.

Bőr irattárcát húzott elő.

– Stancil levelei.

Bomanz magához vette őket.

– Azóta nem hallottam felőle, hogy legutoljára itt jártál.

– Kezdhetek pakolni, Bo?

– Persze, csak nyugodtan – felelte Bomanz szórakozottan, és előszedte asztalfiókjából a leltárt. – Húzd ki, kérlek, amit elviszel!

– Egy nap elviszek mindent – nevetett fel Tokar. – Csak mondj egy árat!

– Mindent? A fele szemét!

– Mondtam már, a Dominátor korabeli cuccok nagyon mennek mostanában.

– Találkoztál Stance-szel? Hogy van? – érdeklődött Bomanz. Már az első levél felénél járt. Fia semmi lényegesről nem adott hírt, csak hétköznapi eseményekről számolt be. Kötelező gyakorlat. Semmitmondó levelek, amelyek ez alkalommal sem hidalták át a gyermek és szülő között tátongó szakadékot.

– Gusztustalanul egészséges. Halálra unja magát az egyetemen. De olvasd csak tovább, a meglepetés a végén jön!

* * *

– Itt volt Tokar – vigyorgott Bomanz.

– Az a tolvaj? – fakadt ki Jázmin. – Ez alkalommal ugye nem felejtetted el elkérni a pénzt?

Kövér, megereszkedett arcán az állandó elégedetlenség kifejezése ült. Mikor kinyitotta a száját, ennek rendszerint

hangot is adott.

– Levelet hozott Stance-től. Tessék! – nyújtotta át a köteget. Nem tudta visszafogni magát. – Stance hazajön.

– Haza? Nem teheti. Jó helye van az egyetemen.

– Idén egyetemen kívüli kutatómunkát végez. Ezért hazajön nyáron.

– Miért?

– Hogy találkozzon velünk. Hogy segítkezzen a boltban. Hogy elszabaduljon az egyetemről, és kidolgozhassa a vizsgamunkáját.

Jázmin tovább zsörtölődött. Ő maga el sem olvasta a leveleket, nem bocsátotta meg fiának, hogy apja nyomdokába lépve a Dominátor nyomát kutatta.

– Hazajön, és veled együtt ott fog kutakodni, ahol nem szabadna neki, ugye?

Bomanz lopva kinézett a kirakaton. Az ő esetében a paranoia megmagyarázható volt.

– Az idei az Üstökös éve lesz. A Fogadottak szelleme visszatér, hogy gyászolja a Dominátort.

* * *

Ezen a nyáron tizedik alkalommal tér vissza az az üstökös, amely a Dominátor bukásának órájában bukkant fel először. A tíz Fogadott jelenléte minden bizonnyal erős lesz. Bomanz látott egyet elhaladni azon a nyáron, amikor az Öregerdőbe költözött, még jóval Stancil születése előtt. Lenyűgöző látványt nyújtott a Sírmező, ahogy sétáló szellemek járták.

Az izgatottságtól összeszorult a gyomra, bár Jázmin túl sekélyes volt, hogy megértse, ez lesz az nyár, amikor véget

ér a hosszú keresés. Már csak egyetlenegy kulcs hiányzott. Ha megtalálja, és sikerül kapcsolatot teremtenie, végre hasznot is húzhat a további áldozatok helyett.

– Már a mama is megmondta, hogy ne keveredjek bele – sápítózott Jázmin.

– Stancilról beszélünk, asszony! Az egyetlen gyermekünkről!

– Ugyan, Bo, ne nézz rossz anyának! Én is örülök, hogy jön. Szerinted én nem szeretem fiamként?

– Nem ártana, ha ki is mutatnád – mormolta Bomanz, majd egy pillantást vetett a bolt készletére. – Csak a legócskább vackok maradtak. Öreg vagyok én már, a csontjaim már az ásás gondolatára is sajogni kezdenek.

Teste megfáradt ugyan, de a lelke friss volt. A készletek újrafeltöltése jó ürügyül szolgált, hogy bejárja a Sírmező peremvidékét.

– Ez a legjobb időszak arra, hogy elkezd.

– Ki akarsz zavarni a házból?

– Látod, vannak nekem érzelmeim, és ezt egyáltalán nem esik nehezemre kimutatni.

Bomanz sóhajtva körbesétált az üzletben. Nem talált mást, csak egy pár porladófélben lévő felszerelési tárgyat, törött fegyvereket, és egy koponyát, amely a Dominátor tisztjeire jellemző háromszögletű mintázat híján értéktelen volt. A gyűjtőket nem érdekelték a Fehér Rózsa vagy mások tárgyi emlékei.

Gyakran eltöprengett rajta, hogy mi ez a nagy érdeklődés a gonosz iránt. A Fehér Rózsa nemesebb volt, mint a Dominátor, vagy a Fogadottak, mégis, már mindenki

elfelejtette, kivéve a gárdistákat. Bármelyik paraszt fel tudott volna sorolni vagy fél tucat Fogadottat név szerint. A Sírmező, ahol a gonosz alussza nyugtalan álmát, gondos őrizet alatt áll, azt azonban senki sem tudta, hol nyugszik a Fehér Rózsa.

– Nem fontos – motyogta Bomanz. Ideje volt indulnia. – Ásó. Varázsvessző. Zsákok. Talán Tokarnak mégis igaza volt... Lehet, hogy szükségem lenne egy segítőre... Kell tisztítókefe is! Segíthetne cipelni a holmimat. Teodolit. Térképek! Itt ne felejtsem őket! Mi kell még? Jelzőzászlócskák. Leffentyűk.

Összecsomagolta a holmit, és magára aggatta őket. Kezébe vette az ásót, a gereblyét.

– Jázmin! Nem hallod? Nyisd ki azt a rohadt ajtót!

A nő kikukucskált a lakhelyüket a bolttól elválasztó függöny mögül.

– Legközelebb nyisd ki az ajtót, mielőtt kezvedbe veszed a holmit, te féleszű!

Keresztülvágott a bolton.

– Egy szép napon összeszeded magad, Bo. Csak abban reménykedem, hogy ez a nap nem a temetésem után lesz. A férfi motyogva sétált végig az utcán.

– Bizony, összeszedem magam azon a napon, amikor meghalsz. És ezt nyugodtan elhiheted, vén banya! A föld alatt akarlak látni, mielőtt még meggondolnád magad.

A Sírmező a Bűbájtornytól messze északra fekszik, a Fehér Rózsa legendáiban oly gyakran emlegetett Öregerdőben. Szarka a Dominátor kudarcát követő nyáron érkezett a városba. Az Úrnő követői magabiztosak voltak. A sírjában bujkáló, óriási hatalmú gonosztól többé nem kellett félni, a lázadás írmagját is kiirtották. A Birodalomnak nem maradtak komoly ellenségei. A Nagy Üstökös, minden katasztrófák előhírnöke várhatóan még évtizedekig nem tér vissza.

Az ellenállásnak egyetlen fókuszpontja maradt csupán, egy gyermek, a Fehér Rózsa állítólagos reinkarnációja. Ám ő is menekülni kényszerült, az áruló Fekete Sereg maradványaival együtt. Nem volt mitől félni. Az Úrnő elsőprő fölénye előbb vagy utóbb megfojtja őket is. Szarka egyedül bicegett felfelé az Evezővárosból jövő úton, nehéz hátizsákot cipelt, szorosan markolta botját. Azt állította magáról, hogy a Sánta forsbergi hadjáratának hadirokkantja. Munkát keresett. Tömérdek lehetőség akadt itt az olyanoknak, akik nem féltek bemocskolni a kezüket. Az Örökkévaló Gárda tagjait jól fizették, így megengedhették maguknak, hogy a munka szemetjét másokkal végeztessék.

Abban az időben egy egész regiment állomásozott a Sírmezőnél, és számtalan csellengő lófrált a tábor környékén. Szarka elvegyült köztük. Amikor seregeket és zászlóaljkat vezényeltek el a táborból, ő már a környék ismert figurája volt. Mosogatott, lovat csutakolt, istállót takarított, üzeneteket vitt, felmosott, zöldséget pucolt, és elvállalt bármilyen feladatot, amivel pár rezet kereshetett.

Magas, csendes, tűnődő alak volt, aki nem szerzett ugyan barátokat, de ellenségeket sem. Ritkán bonyolódott társalgásba.

Néhány hónappal később engedélyt kért és kapott arra, hogy elfoglaljon egy rozoga, régóta elhagyatott házat, amely régebben egy evezővárosi varázslóé volt. Amikor ideje és pénze engedte, nekifogott helyreállítani az épületet. Ő is, akárcsak a varázsló, szorgalmasan végezte feladatát, ami miatt Északra jött.

Tíz-tizenkét, néha tizennégy órát dolgozott a városban, aztán hazament, és folytatta a munkát. Az emberek kételkedtek benne, hogy pihen-e egyáltalán. Az egyetlen dolog, amit talán fel lehetett róni neki, az volt, hogy nem volt hajlandó teljes egészében azonosulni szerepével. A legtöbb csicskásnak sok személyes zaklatást kellett elszenvednie, de Szarka ezt nem tűrte. Ha packáztak vele, szeme olyan hideggé vált, akár a deres acélpenge. Egyetlen ember akadt, akit nem riasztott el ez a tekintet, de őt Szarka könyörtelen céltudatossággal verte péppé. Senki sem sejtette róla, hogy kettős életet él. Amikor kimozdult otthonról, csicskás volt, semmi több, ha pedig otthon tartózkodott, idejének nagy részében házat csinósígtatta. Csak abban a rövid időszakban végezte valódi feladatát, amikor senki nem láthatta.

* * *

Szarka egyszerű kőművesmunka közben lelt kincset a varázsló konyhájának falában. Magával cipelte az emeletre, ahol régről, mélyről ismét előbújt belőle a megszállott. A fecnire tucatnyi szót kapart egy reszkető kéz. Egy kód

kulcsa. A hosszúkás, napbarnított arcra lefoszlott a szentelenség maszkja. Sötét szemei felizzottak, ahogy feltekerte a lámpát. Egy órán át bámult maga elé, aztán – még mindig mosolyogva – lement a lépcsőn, ki az éjszakai utcára. Felemelt kézzel köszöntötte az éjjeli őrzőket. Mostanra már ismerték, így senki sem csodálkozott rajta, hogy éjnek évadján a csillagos eget bámulja.

Miután megnyugodott, hazament. Tudta, nem lesz ideje alvásra. Maga elé terítette a papírokat, és akkurátusan tanulmányozta őket, megfejtette titkaikat, majd megírta jelentését, amelyről tudta, hogy még évekig nem ér el céljához.

5

A FÉLELEM FÖLDJE

Félszemű beugrott hozzám, hogy elmondja, Kedves épp most készül kihallgatni Zsineget és a hírvivőt.

– Izgatottnak látszik.

– Szemmel tartottad?

– Szemmel tartom. Tanácsokat adok neki. Szarik rájuk. Mit tehetnék?

– Huszonvalahány évünk van, amíg az üstökös megjelenik. Nem sok értelme lenne, ha addigra halálra dolgozná magát, nemde?

– Ne nekem mondd! Annyit árult el, hogy ezt az egész baromkodást már jóval az üstökös előtt lezavarjuk. Versenyt futunk az idővel.

Hiába, ő szilárdan hisz ebben, minket azonban már

nehezebb felpiszkálnia. Elszigetelve a Félelem Földjén, elvágva a világtól, az Úrnővel vívott háború már-már elveszíti jelentőségét. Maga a Föld köti le a figyelmünket. Azon kaptam magam, hogy jóval Félszemű előtt járok. Nem tett jót neki, hogy elevenen eltemették ezen az isten háta mögötti helyen. Varázshatalma nélkül a strapabírása is lecsökkent, és kezdett meglátszani rajta a kora. Bevártam.

– Élveztétek Manóval a kiruccanást?

Egy ideig nem tudtam eldönteni, hogy gunyoros mosolyra vagy gyilkos vicsorra húzza ronda képét.

– Megint elkapta a töködet, mi?

Folyton marják egymást. Mindig Félszemű kezdi, de többnyire Manó kerül ki győztesen a csatából. Dörmögött valamit az orra alatt.

– Szóltál, vagy csak a szél lengeti a pofazacskódat?

– Hé! – kiáltott ekkor valaki. – Mindenki felfelé! Riadó!

Félszemű kiköpött:

– Kétszer egy nap? Mi a franc?

Hát, igen. Két év alatt összesen, ha húsz riadónk volt, most pedig egyetlen nap alatt ez a második.

* * *

Visszarohantam az ijamért. Ezúttal kisebb ricsajt csaptunk, Elmo pedig fájdalmasan egyértelmű módon fejezhette ki rosszallását néhány magánbeszélgetés során. Az erős napfény újra könnyeket csalt a szemünkbe. Az odú kijárata nyugatra néz, így a délutáni nap elvakított minket.

– Szerencsétlen barom! Mi a frászkarikát csinálsz?! – ordította Elmo.

Fiatalkatonát állt a nyílt terepen, és felfelé mutatott.

Követtem a tekintetemmel.

– Ó, a francba! – suttogtam magamban. – A bűdös, mocsári francba!

Félszemű is megpillantotta.

– Egy rohadtt Fogadott!

A lebegő pötty növelte magasságát, és spirálisan közeledve körbejárta menedékünket. Hirtelen megingott.

– Ja. Fogadott. Sóhajtó lesz, vagy Zarándok:

– Jó látni a régi barátokat – mondta Manó, amikor csatlakozott hozzánk. Egyetlen Fogadottat sem láttunk, amióta elértük a síkságot. Azelőtt folyamatosan a seggünkben voltak az alatt a négy év alatt, amíg ideértünk Fenyvesből. Ők voltak az Úrnő helytartói, rémuralmának legvégső eszközei. A Dominátor idejében az Úrnő és férje rabszolgaságba taszították legnagyobb ellenfeleiket, megalázó módon saját eszközeiké tették őket. Valaha tízen voltak, mára azonban alaposan megfogyatkoztak. A Fogadottak követték urikat a föld hideg méhébe, amikor a Fehér Rózsa négyszáz éve legyőzte a Dominátort, és az Úrnővel együtt keltek új életre, az üstökös két ciklusával ezelőtt. És mivel néhányan hűségesek maradtak a Dominátorhoz, legtöbbjük elhullott.

De az Úrnő új rabszolgákra tett szert, Bóbitásra, Sóhajtóra és Zarándokra. Bóbitás és Sánta – aki utolsónak maradt a régi fogadottak közül – Fenyvesnél estek el, amikor kilicítáltuk a Dominátort a játszából, ahol saját feltámadása volt a tét. Mostanra már csak ketten maradtak: Sóhajtó és Zarándok. A repülőszőnyeg azért tért ki pályájáról, mert Kedves mágiatagadó mezeje elég erősnek

bizonyult ahhoz, hogy legyúrja a beleszótt varázserőt. A Fogadott elfordult, vesztett magasságából, de elég messzire jutott ahhoz, hogy visszanyerje az irányítást.

– Kár, hogy nem egyenesen közeledett – jegyeztem meg. – Akkor lezuhant volna, mint egy kődarab.

– Nem hülyék – jegyezte meg Manó. – Ma csak felderítenek.

Borzongva megcsóválta a fejét. Valószínűleg tudott valamit, amit én nem. Minden bizonytal a portya közben jött rá.

– Hadjárat készülne? – tűnődtem.

– Egen... Mit csinálsz, vaksikám? – ripakodott Félszeműre.

– Figyelj már oda!

Az alacsony termetű, sötét bőrű fickó nem törődött a Fogadottal. A szélmarta déli hegyfokokat bámulta.

– A mi dolgunk az, hogy vigyázzunk a seggünkre – mondta Félszemű, de a hangja olyan sunyi volt, hogy biztos voltam benne, ismét kitalált valamit, amivel megszívathatja Manót.

– Ez többek között azt is jelenti, hogy nem szopsz be minden látványos trükköt.

– Ezzel meg mi a bűdös francot akarsz mondani? – kérdezte Manó.

– Azt, hogy amíg ti azzal a repülő bohóccal szemeztetek, addig egy másik ideoszt, és földre tett valakit.

Manó és én a vörös szirteket néztük, de az égvilágon semmit sem láttunk.

– Lekéztetek róla – mondta Félszemű. – Már lelépett. De nem ártana, ha valamelyikünk összeszedné a kémet.

Hittem Félszeműnek. Odahívtam Elmót, és elmagyaráztam neki a helyzetet.

– Mozgolódnak hát – morogta. – Éppen most, amikor már kezdtem reménykedni, hogy elfeledkeztek rólunk.

– Á, dehogy! – felelte Manó. – Egyáltalán nem.

Ismét éreztem, nyomasztja valami. Elmo a táborunk és a szirtek között elterülő síkságot vizsgálta. Nagyon jól ismerte ezt a helyet, akárcsak mi, mert tudtuk, hogy az életünk egy nap azon múlhat majd, hogy jobban kiismerjük magunkat, mint az, aki ránk vadászik.

– Rendben, odanézek. Négy embert magammal viszek, de előbb beszélek a Hadnaggal.

A Hadnagy sosem jön a felszínre riadó idején. Két emberével a Kedves szálláshelyére vezető folyosón őrködött, így az ellenség csak rajtuk keresztül juthatott át. A repülőszőnyeg nyugat felé távozott. Azon gondolkodtam, vajon miért nem támadták meg a Föld őshonos lényei. Odamentem korábbi beszélgetőtársamhoz, a menhirhez, és rákérdeztem. Válasz helyett csak ennyit mondott:

– Kezdődik, Vészmadár. Jegyezd meg ezt a napot!

– Ja, cseszd meg! Hogyne! – morogtam magamban, de végül igaza lett. Azt a napot nevezem a Kezdetnek, bár az események egy része már évekkal korábban lezajlott. Mégis, ezen a napon érkezett meg az első levél, ekkor találkoztunk újra a Fogadottakkal, és ez volt Nyomolvasó és a Varangyölő Eb napja is. A menhirnek még akadt hozzáfűznivalója.

– Idegenek járják a Földet, Vészmadár.

Arról bezzeg egy szót se szólt, hogy az őshonos légi borzalmak miért nem gátolták a Fogadottakat.

Amikor Elmo visszatért, közöltem vele a híreket.

– A menhir szerint további látogatókat kapunk.

Elmo felvonta a szemöldökét.

– Tiéd és Némáé a következő két őrség, ugye?

– Ja.

– Legyetek óvatosak! Manó, Félszemű, ide!

Tanácskoztak egy darabig, majd Elmo kiválasztott négy fiatal katonát, és felderítésre indult.

6

A FÉLELEM FÖLDJE

Elfoglaltam az őrhelyemet a hegy tetején. Elmónak és embereinek semmi nyoma. A nap még alacsonyan járt, a menhir pedig eltűnt. A szél zúgásán kívül semmit nem lehetett hallani.

Néma a korallszirt fénysugarak tépte árnyékába ült. A korall jó fedezéket ad: a Föld kevés lakója éli túl a mérget, így örködés közben nagyobb veszélyt jelentenek a helyi élőlények, mint bármilyen ellenséges erő.

A halálos mérgű, borotvaéles tüskék között botorkáltam Némához; magas, sovány, idősödő férfi volt, szemei mintha rég halott álmok árnyképét fürkészték volna. Letettem a fegyvereimet.

– Látsz valamit?

Nemet intett.

Megigazítottam a magammal hozott pokrócokat. A korall hús láb magasra nyúlt, ágai és tüskéi körbevették az őrhelyünket. Keveset láttunk, mindössze a patak, pár halott menhir és néhány gyalogfa látszott a lejtőn. Az egyik fa a

vízbe lógatta gyökerét, de amikor megérezte, hogy figyelem, lassú visszavonulásba kezdett.

* * *

A Félelem Földje a felszínen kihalt. A sivatagra jellemző élőlényekből – zuzmókból, zsurlókból, kígyókból és gyíkokból, skorpiókból és pókokból, vadkutyákból és ugróegerekből – csak kevés van errefelé. A szokásos sivatagi létformák nagy része csak kellemetlenséget okoz, és ez nagyjából mindenre igaz, ami erre nő vagy kószál. Igazi furcsaságokkal azonban akkor lehet találkozni, amikor erre az égvilágon semmi esély nincs. A Hadnagy azt állítja, hogy ha valaki direkt öngyilkossági szándékkal jönne a sivatagba, éveket tölthetne el itt a legnagyobb kényelemben.

A legjellemzőbb színek a vörös és barna legkülönbözőbb árnyalatai. Ezek a színek tükröződnek a homokköveken és a talajon is. A korallok fehérben és rózsaszínben pompáznak. Az igazi zöld növények hiányoznak – a gyalogfák és a lágyszárúak faközöld leveleket sarjasztanak, amelyek rossz tréfának hatnak a valódi zöld mellett. Az élő és a halott menhirek egyaránt szürkésbarnák, így nem hasonlítanak a Föld többi sziklaformációjára. Hatalmas, több hektárnyi árnyék vetült a kősvatagra, és lassan végigkúszott rajta. Túl sötét volt ahhoz, hogy felhő vethette volna.

– Légbálna? – kérdeztem.

Néma bólintott.

A felsőbb légrétegekben cirkált, így nem tudtam kiszűrni. Évekkel ezelőtt láttam effélét utoljára, amikor Elmóval és

Sóhajtóval átkeltünk a Félelem Földjén az Úrnő parancsát követve. Az se tegnap volt. Gyorsan telik az idő, és mi lépten-nyomon csak rácseszünk mindenre.

– Fura idők járnak, barátom!

Bólintott, de nem felelt. Nem véletlenül hívják Némának. Egyetlen szót se szólt, amióta ismertem, de mind a régi krónikás, mind Félszemű meg volt róla győződve, hogy valójában képes lenne beszélni. A hosszú idők alatt összegyűlt utalások alapján határozott meggyőződésemmé vált, hogy mielőtt beállt volna hozzánk, komoly esküvést tett, hogy többé nem szólal meg. Mivel a Sereg egyik alapszabálya az, hogy nem kutakodunk egymás múltjában, semmit sem sikerült megtudnom erről. Többször előfordult, hogy már majdnem megszólalt, ha nagyon mérges, vagy nagyon jókedvű volt, de az utolsó pillanatban végül mindig visszafogta magát. Hosszú időn keresztül hecceltük, hátha megszegi az esküjét, de a legtöbben hamar feladták. Néma ezernyi kis módját ismerte az emberek elbátortalanításának, és ezek közül csak az egyik volt az, hogy a makacsabbak derékalját bolhákkal töltötte meg.

Megnyúltak az árnyak. Néma végül felkelt, átlépett felettem, és visszament a nyúlüregbe – fekete ruhás árnyék a sötétségben. Fura fickó, nemcsak, hogy nem beszél, de más módon sem pletykálkodik. Megfoghatatlan, mégis egyike legrégebbi és legjobb barátainknak.

* * *

– Vigyázz, Vészmadár!

A hang testetlen volt, mintha csak egy szellem szólt volna hozzám. Megdöbbenve fordultam hátra. Rosszindulatú

kacaj csikorgott át a korallok között. Egy menhir állt mögöttem, azon az ösvényen, amelyen Néma távozott.

Vagy tizenkét lábnyi magasságba tornyosuló ocsmányság volt, a többihez képest alacsony – fajtája törpéje.

– Szasz, szikla!

Miután kiszórakozta magát rajtam, tudomást sem vett többé rólam. Csendes volt, mint egy darab kő. Marha vicces, mondhatom. Hahaha!

A menhirek voltak elsőszámú szövetségeseink a Földön, ők közvetítettek köztünk és a többi értelmes faj között. Persze csak akkor segítettek nekünk, ha ez számukra is előnyöket tartogatott.

– Mi van Elmóval?

Semmi válasz. Mágikus lények lennének? Nem hinném, mert ez esetben nem maradnának életben Kedves mágiatagadó mezejében. De hogy micsodák valójában, azt nem tudni, csakúgy, mint a legtöbb itteni lényről.

– Idegenek járják a Földet.

– Ja. Tudom.

* * *

Mozgolódní kezdtek az éjszakai élőlények. Derengő pöttyök rebbentek fel és hullottak alá. A légbálna, amelynek árnyékára korábban lettem figyelmes, eleget jött már kelet felé ahhoz, hogy láthassam világító alhasát. Hamarosan lejjebb ereszkedik, majd csápjaival mindent begyűjt, amihez hozzáfér. A korallok között suttogó-fütyülő szél kelt. Távolról, a Nagy Fa Atya felől szélcsengő-szerű hangok hallatszottak.

Különleges példány. Hogy első-e, vagy utolsó a fajtájából,

nem tudom. Ott áll a patak mellett húsz láb magasan és tíz láb szélesen. Rémséges érzelmek palástjába burkolózva uralja a Földet, éppen a mértani közepét foglalja el. Néma, Manó és Félszemű egyaránt hosszasan tanulmányozták, de semmire sem jutottak. A Félelem Földjét lakó, kis létszámú vad embertörzsek bálványozzák. Azt mondják, az idők kezdete óta itt van. Való igaz, sugároz magából egyfajta időtlenséget.

A telő hold renyhén lebegett a láthatáron. Mintha valami elhaladt volna előtte. Talán Fogadott, vagy esetleg a Föld valamelyik élőlénye? Zajt hallottam az odú bejárata felől; Manó és Félszemű közeledtek. Felnyögtem. Kettejük baromkodására volt most a legkevésbé szükségem. Egy pillanatra azt kívántam, bárcsak ne értek volna vissza. Bajtársiatlan gondolat volt, elismerem.

– Húzzatok innen, nem vagyok kíváncsi a szar dumátokra!
Manó felügetett a korallon, és kihívóan rám vigyorgott. Kipihentnek tűnt.

– Morcos vagy, Vészmadár?
– Marhára. Mit csináltok idekint?
– Szükségünk volt egy kis friss levegőre.

Manó félrebillentett fejével bámulta a szirtek sorát. Úgy, tehát Elmo miatt aggódik.

– Nyugi, minden rendben lesz vele.
– Tudom – mondta Félszemű. – Hazudtam. Kedves küldött. Valami mozgolódik a mágiatagadó terület nyugati oldalán.
– Mi van már megint?

– Nem tudom, Vészmadár.

Mentegetőzve tárta szét a karját, hangja feszült volt. Kedves

nélkül ment volna neki a dolog. Olyan helyzetben volt, mint én lettem volna az orvosi eszközeim nélkül: képtelen arra, amit egész életében tanult.

– És most mihez kezdesz?

– Tüzet rakok.

– Mi?

Hamarosan a magasba csaptak a lángok. Félszemű anyyi fát hordott össze túlbuzgóságában, hogy egy fél légiónak elég lett volna. A tűz fényében még a patak túlsó partjának első ötven lábnyi területét is tisztán láthattam. A gyalogfák is távoztak, alighanem kiszagolták Félszeműt. Egy kidőlt fát hurcoltak a tűzhöz Manóval. Normális növény volt, a gyalogfákat többnyire békén hagyjuk, kivéve azokat a töketlen példányokat, amik elbotlottak saját gyökereikben. Nem mintha ez gyakran megtörténne, elvégre nem mozognak túl sokat.

Összevesztek, hogy melyikük lógja el a munka ráeső részét, eközben persze elejtették a fát.

– Tűnés! – mondta Manó, és egy pillanat múlva nyomuk veszett. Zavartan bámultam a sötétbe, de semmit sem láttam. Elálmosodtam. Feldaraboltam a fatörzset, hogy elfoglaljam magam. Időbe telt, amíg megéreztem a változást. Megdermedtem egy mozdulat közben. Mióta gyülekezhetnek itt a menhirek? Tizennégyet számoltam össze a fénykörben. Hosszú, sötét árnyékot vetettek.

– No, mi a helyzet? – kérdeztem idegesen.

– Idegenek járnak a Földet, Vészmadár.

Mondhatom, zsidbasztóan változatos a dumájuk. Letelepédtem háttal a tűznek, némi tűzifát dobtam át a

vállam között. A hirtelen fellobbanó lángok fénykörében tíz újabb menhírt pillantottam meg.

– Ez meglehetősen régi hír – jegyeztem meg némi szünet után.

– Jön valaki.

Ez végre újdonság volt. Mintha érzelmeket hallottam volna ki a hangjukból, és ilyesmi korábban nem fordult elő. Egyszer-kétszer mintha mozgást láttam volna, de a bizonytalan fénynél erről nem voltam teljesen meggyőződve. Még több fát pakoltam a tűzre. Ez alkalommal biztosan megmozdult valami a patak túlsó partján. Lassan, fáradtan közeledő emberalakra lettem figyelmes. Leültem, és unottan ásítottam egyet. Az alak jobb vállán nyerget cipelt, bal kezében egy pokrócot tartott, jobbában pedig egy hosszú, fából készült tokot, amelynek fényesre csiszolt felületén megcsillantak a lángok. Hét láb hosszú, négy hüvelyk vastag és nyolc hüvelyk széles lehetett. Furcsa. A loncsos keverékkutyáját csak akkor vettem észre, amikor átkeltek a patakon. Szőre piszkosfehér volt, egyik szeme körül fekete folttal. A kutya is sántított, egyik mellső lábát eltartotta a földtől. A tűz fénye égővörösén megcsillant a szemében. A férfi hat láb magas lehetett, fáradtsága ellenére könnyen mozgott. Innen is láttam, hogy valóságos izomkolosszus. Rongyos inge látni engedte a karjait és a mellkasát borító hegeket. Arca kifejezéstelen volt. Ahogy közelebb ért hozzánk, állta a pillantásomat. Megborzongtam. Kemény fickónak tűnt, de ahhoz nem elég tökösnék, hogy egymagában átkeljen a Földön. Ilyenkor az első szabály: húzd az időt! Otto hamarosan felvált majd, és

ha ideér, észreveszi a tüzet és az idegent, s értesíti a többieket.

– Üdv! – köszöntöttem.

Megtorpant, összenézett a kutyájával. Az eb lassan előrelépett, beleszagolt a levegőbe, pár lábnyira megállt, kirázta bundájából a vizet, aztán lefeküdt. Az idegen egy hüvelykkel sem jött közelebb, mint a kutyája.

– Cuccolj csak le! – invitáltam.

Letette a nyeret, a földre pakolta a csomagját is, és leült. Mereven mozgott, nehezeire esett keresztbe tenni a lábait.

– Elvesztetted a lovad?

– Eltörte a lábát – bólintott. – Innen öt vagy hat mérfölddel nyugatra. Véletlenül letértem az ösvényről.

Akármilyen hihetetlen, vannak ösvények a Félelem Földjén. Ezek egy részét az itt élők néha tiszteletben tartják, valami olyan okból, amelyet csakis ők ismernek. Mégis, csak a nagyon ostobák vagy a nagyon kétségbeesettek vállalkoznak ilyen utakra. Ez a fickó nem tűnt ágrólszakadt idiótának. A kutya felvakkantott, a férfi pedig megvakarta a füle tövét.

– Merre tartottál?

– A Fellegvárba.

Ez a mi odúnk külvilágban terjesztett neve. Éppen elég méltóságot sugárzott magából ahhoz, hogy a távoli helyeken állomásozó csapatok figyelmét is felkeltse.

– Mi a neved?

– Nyomolvasó vagyok, ő pedig a kutyám, Varangyölő Eb.

– Örülök a találkozásnak, Nyomolvasó és Varangyölő.

A kutya felmordult.

– A teljes nevét kell használnod, az pedig Varangyölő Eb.
Csak az alkatára való tekintettel őriztem meg a komolyságomat.

– Fellegvár? Sohasem hallottam róla.
Rám nézett, és elmosolyodott.

– Úgy hallottam, hogy nincs messze a Jeltől.
Kétszer egy nap? Úgy tűnik, ma minden párosával történik.
Hát nem, ezt nem voltam hajlandó elhinni. Amúgy sem tetszett nekem a fickó. Túlságosan emlékeztetett egykori testvérünkre, Hollóra. Túl hideg és túl merev volt. Tovább játszottam a hülyét; azt mondják, ez nagyon megy nekem.

– Jel? Ez új nekem. Rohadt messzire lehet, valahol keleten, nem? Meg aztán, mi dolgod lehetne arrafelé? – A kutya kinyitotta egyik szemét, és baljóslatú pillantást vetett rám.
Nem jött be.

– Üzenetet viszek.

– Vagy úgy!

– A legfontosabb egy csomag. Egy bizonyos Vészmadárnak címezve.

Megszívtam a fogam, és a sötétségbe bámultam. A fénykör már összezsugorodott, de a menhirek száma változatlanul tűnt. Kíváncsi lettem volna rá, merre járhat Manó és Félszemű.

– Nos, ezt a nevet hallottam már. Valami hentes, ha jól tudom.

A kutya megint rám nézett, ezúttal gúnyosan.
Félszemű előtűnt a sötétségből Nyomolvasó mögött, kezében karddal, szecskázásra készen. Mágia, vagy nem mágia, most is halk volt, mint a lepkefing.

Meglepetésemben elárulhattam valahogy, mert Nyomolvasó kutyástul hátrafordult. Mindketten megdöbbsentek. A kutya felemelkedett, a hátán felborzolódt a szőr, de hamarosan visszaereszkedett olyan testtartásba, hogy mindannyiunkat szemmel tarthasson.

Ezután Manó is feltűnt; körülbelül ugyanannyi zajt csapott, mint Félszemű. Elmosolyodtam. Nyomolvasó résnyire húzott szemekkel körbekémlelt. Úgy nézett ki, mint a balek a kártyaasztalnál, aki most fedezte fel, hogy partnereinél módfelett sok ász van, és még annál is több kés.

Manó felvihogott.

– Be akar jönni, Vészmadár. Hát vigyük be!

Nyomolvasó marka megszorult a csomagon, a kutya pedig felmordult. A férfi becsukta a szemét, és amikor kinyitotta, úgy tűnt, összeszedte magát. Még egy mosolyra is futotta az elszánásból.

– Vészmadár, mi? Akkor, úgy tűnik, megtaláltam a Fellegvárat.

– Bizony ám, haver! A legjobb helyen vagy.

Nyomolvasó lassan, nyugodtan húzott elő egy viaszosvásznon csomagot a nyeregtáskából. Mintha csak másolata lett volna annak, amit ma kaptam. Felém nyújtotta, én pedig az ingem alá rejtettem.

– Hol szerezted?

– Evezővárosban – mondta, éppúgy, mint az előző futár.

– Jó messziről jöttél, mi?

– Igen.

– Akkor valóban le kell vinnünk – mondtam Félszeműnek.

Rögtön megértette, mire céloztam: szembesítenünk kell ezt a futárt a másikkal, és megnézni, mi sül ki belőle. Manóra néztem. Úgy tűnt, egyetért velünk. Valami nem volt tiszta ezzel az ürgével kapcsolatban.

– Gyerünk – mondtam, majd ijamra támaszkodva feltápáskodtam. Nyomolvasó a felajzatlan fegyverre pillantott; úgy tűnt, mondani akar valamit, aztán jobb belátásra tért, és befogta a száját. Belemosolyogtam a sötétbe. Biztos voltam benne, hogy rájött, az Úrnőtől származik. Arra gondolhatott, hogy csapdába esett.

– Kövess!

Utánam jött, Manó és Félszemű mögötte lépkedett. Senki nem segített cipelni a málháját. Kutyája mellette haladt, orra a földre lógott. Mielőtt bementünk volna, dél felé pillantottam, és eltöprengtem, mikor jönnek haza Elmóék.

Őrjözt cellába raktuk Nyomolvasót és a kutyáját. Egyikük sem tiltakozott.

Miután felrugdostam Ottót, aki persze aludt, ahelyett, hogy idejében felváltott volna, a szobámba mentem. Aludni próbáltam, de azok a rohadt papírok az asztalon csak nem hagytak nyugodni.

Egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy tudni akarom, mi áll bennük.

Mégis ők győztek.

7

A MÁSODIK LEVÉL

Vészmadár!

Bomanz szemügyre vette a kiszemelt ásatási területet. Hátralépett, kicsavarta kezdetleges térképét, számolgatta egy darabig a szükséges szögeket és távolságokat. Körülbelül itt került napvilágra az a bizonyos TelleKurre csatabárd is.

Olyan jó lenne, ha Occule leírásai nem lennének ilyen homályosak! – gondolta. – *Lássuk csak... Biztosan itt helyezkedett el a sereg egyik szárnya, az arcvonaluk pedig bizonyosan párhuzamos volt a többi seregtestével. Alakváltó és a lovagok valószínűleg itt tömörültek össze...* A talajon a megfelelő helyen aprócska domb emelkedett. Kitűnő! Kevesebb esély volt így rá, hogy a talajvíz kárt tehet a leletekben. Az élet azonban nem fenéig tejfel, a területen törpetölgyek, vadrózsabokrok, mérges szömörce burjánzottak. Bomanz különösen ez utóbbit gyűlölte, akár a dögvészt, már a gondolatára is vakarózniya kellett.

– Bomanz!

– Ki vagy? – fordult sarkon, magasba emelte gereblyéjét.

– Hé, nyugodj le szépen, haver!

– Mi ütött beléd, Besand? Egyáltalán nem jó vicc így mögém lopakodnod! Azt akarod talán, hogy ezzel kaparjam le a pofádról azt a hülye vigyort?

– Nézd csak, milyen durcásak vagyunk ma!

Besand szikár, csapott vállú vénember volt, éppen egykorú Bomanzzal. Görnyedten járt, mintha csak folytonosan vérnyomot szaglászna. Bőrét májfoltok pöttyözték, keze hátán vastag kék erek kanyarogtak.

– Mégis, mit vársz, ha csak úgy előugrasz a susnyásból?

– Miféle susnyásról beszélsz, Bo? Tán csak nem a saját lelkiismereted ijesztget?

– Emberemlékezet óta csapdába akarsz ejteni, Besand. Miért nem hagysz már nekem békét? Hidd el, amúgy is rohadt egy napom volt. Először Jázmin zsémbelődött velem, aztán Tokar vásárolta fel a teljes készletemet, és most nem elég, hogy itt kell ásnom, mint egy vakondnak, még te is szórakozol velem? Menj a francba, nem vagyok jó kedvemben!

Besand széles, féloldalas mosolya látni engedte ferde, szuvas fogait.

– Az, hogy mindaddig nem értelek tetten, nem jelenti azt, hogy hiszek is az ártatlanságodban, Bo.

– Ha én bűnös vagyok, akkor te meg egy istenverte barom, elvégre negyven hosszú éven át nem voltál képes elkapni! Mondd, mi a fenéért nem hagysz békén végre? Mindkettőnk dolgát megkönnyítenéd.

– Hamarosan végleg leszálok rólad – nevetett fel keserűen Besand –, nemsokára elhajtának a francba.

Bomanz érezte a Gárda katonájának elkeseredettségét. Leeresztette a gereblyét.

– Tényleg? Hát... hidd el, nagyon sajnálom.

– Meghiszem azt! Félsz, hogy az utódom elég okos lesz, hogy elkapja a töködet, mi?

– Állítsd már le magad végre! Csak azért vagyok itt, hogy kiderítsem, hol estek el a TelleKurre lovagok. Tokar minőségi árut rendelt. Mindegy, eleget téptem a számat, te is tudod, ez nem elég ürügy, hogy akasztófára juttass. Most pedig tedd magad hasznossá, és add ide a varázsvesszőt!

Besand ellenkezés nélkül a kezébe adta az eszközt, de rögtön kérdezett is.

– Aha, szóval sírablásra készülsz, mi? Tokar a felbujtó? Bomanznak végigfutott a hátán a hideg. Ez valahogy más volt, mint a szokásos faggatózás.

– Ugyan, miért kell folyton próbálkoznod? Elég régóta ismerjük már egymást ahhoz, hogy tudjuk, ez a macska-egér játék teljesen felesleges.

– Én valahogy élvezem a dolgot – felelte Besand, és követte a sűrűn nőtt bokrok közé. – Előbb vagy utóbb amúgy is dűlőre kell vinnünk a dolgot, Bo, hiszen nincs elég emberem, sem elég pénzem.

– Itt akarok ásní. Kezdjük már el végre!

– Vigyázz a mérges szömörccével, Bo! – vihogott Besand. Tudta, hogy Bomanz minden nyáron alaposan megszenvedi a mérges növényvel való találkozást.

– Ami pedig Tokait illeti...

– Az egyes számú szabályom az, hogy nem kezdek törvénszegőkkel. Már régóta nem is próbálkoznak velem.

– Gyenge duma, de egye fene, elfogadom.

A varázsvessző megremegett Bomanz kezében.

– A francba! – sóhajtott fel. – Nem elég, hogy nyakig ülök a szarban, még lötyögtetik is.

– Igen?

– Nézd, hogy ugrál! Úgy tűnik, tömegsírba temették őket.

– Aha. Nos, ami Tokart illeti...

– Mégis, mit akarsz tőle, cseszd meg? Ha fel akarsz lógatni, csak rajta, de előbb kapardj elő helyette valami megfelelő üzlettársat!

– Ugyan, Bo, nem akarok én felakasztatni senkit, csak neked teszek szívességet. Az a pletyka járja róla Evezővárosban, hogy Feltámasztó.

Bomanz kezéből kifordult a varázsvessző. Levegő után kapkodott.

– Hogy mondtad?

A Figyelő fürkészően a szemébe nézett.

– Persze, ez csak afféle hétköznapi pletyka, de gondoltam, nem árt, ha tudod. Nem véletlenül itt mondtam el, ahol más nem hallhatja.

Bomanz felvette a földről az olívizöld vesszőt. Fejében egymást kergették a gondolatok.

Tulajdonképpen soha nem hallottam még tőle hasznos információt. Fontos hír. Később ezt még végig kell gondolnom.

– Kérlek, Besand, ne mondd el Men funak, mit találtam!

A Figyelő gonoszul elnevette magát, majd megfordult. Távozni készült.

– Élvezed, hogy olyanok életét keseríted meg, akik mit sem tehetnek ellened, ugye?

– Fogd be, Bo, mert a végén még bekísérlek kihallgatásra!

– fordult meg a Figyelő egy pillanatra, de folytatta útját.

Bomanz még sokáig figyelte.

Persze, hogy élvezi a munkáját, hiszen bárkinek parancsolgathat, de őt senki sem vonhatja kérdőre. A mocsok!

* * *

A Dominátort és csatlósait bukásuk után a kor

legghatalmasabb mágiájával védett sírjaiba temették, a Fehér Rózsa pedig elrendelte az Örökkévaló Gárda felállítását, amelynek egyetlen feladata az élőholt Gonosz újjáélesztésének megakadályozása volt. A Fehér Rózsa ismerte az emberi természetet, így tudta, mindig lesz valaki, aki hasznot remél majd abból, ha a Dominátor ismét kinyilvánítja hatalmát, és akadnak hűséges követői is, akiknek legnagyobb vágya az, hogy bálványuk ismét szabad legyen. A Feltámasztók már akkor feltűntek, amikor a friss fű még ki sem sarjadt a sírhanton. Hogy Tokar is közülük való lenne? Bomanz elszörnyedt. Éppen elég baja volt, a legkevésbé sem hiányzott neki, hogy Besand istenigazából rászálljon. Bomanzot a legkevésbé sem érdekelt, hogy a vén gazember Dominátor él vagy hal-e, csak a követők egyikével akart kapcsolatba lépni, hogy az felvilágosítsa néhány ősi titokról.

Besand már nagyon messze járt, és várhatóan sokáig marad távol. Éppen elég ideje lesz, hogy alaposabban szemügyre vegye, amit akar.

A Sírmező nem látszott gonosznak, inkább csak elhanyagoltnak. A növényzet és az időjárás négyszáz éves romboló munkáját alaposan megsínylették az egykor pompás síremlékek. Mostanra már alig lehetett megkülönböztetni őket holmi földhányásoktól. A burjánzó bokrok hamar a táj szerves részévé tették a régiek nyugvóhelyét, az Örökkévaló Gárdának pedig többé nem állt rendelkezésére a szükséges pénz. Besand Vigyázó kétségbeesett utóvédharcokat folytatott az idő múlása ellen.

A Sírmezőn semmi sem nőtt úgy, ahogy máshol. A növények furcsák, torzak, csenevészek voltak, mégis elrejtették a Fogadottak sírhantjait, valamint az őket mágikus bilincsbe verő bálványokat és menhireket. Bomanz egy emberöltőnyi időt töltött azzal, hogy választ kapjon kérdéseire. Mesterműve, a selyemre festett térkép már szinte teljesen hiánytalan volt. Tudta, melyik Fogadott melyik domb alatt nyugszik, és ismerte minden egyes bálvány és menhir helyét is.

Olyan közel járt a teljes képhez, hogy komoly kísértés fogta el próbát tenni, de győzött benne a józan megfontolás. Nem volt bolond, hisz a leghalálosabb lódarázs fészekből akart mézet nyerni. Nem hibázhatott, mert Besand is éppen elég veszedelmes ellenfél volt, az ősi gonosz pedig még inkább. Ha azonban sikerrel jár... Ha kicsalhatja tőlük titkaikat, a leghatalmasabb élő varázslóvá válhat. Szárnyára kapná a világhír, Jázmin pedig minden egyes szavát megbánná, amit az önfeláldozásról hordott össze az évek során.

Ha sikerül. De sikerülnie kell! Nem állíthatja meg sem a félelem, sem a vénség. Már csak pár hónap, és megszerzi az utolsó kulcsot is.

Bomanz oly régóta élt hazugságok álcája mögött, hogy néha már magának is hazudott. Még legjózanabb pillanataiban sem ismerte be, hogy legfőbb indítéka nem más, mint maga az Úrnő. Vele akart kapcsolatba lépni, az ő szellemképe volt, amely kezdettől fogva munkára sarkallta. A Dominátor korszakának összes hatalmassága közül az Úrnő volt a legrejtélyesebb, róla volt fellelhető a legkevesebb történelmi adat is. Néhány krónikás úgy írta le,

mint a történelem legcsodálatosabb asszonyát, akit elég volt egyszer megpillantani, hogy véglegesen rabszolgájává váljon bármely halandó férfi. Akadtak, akik odáig merészkedtek, hogy ő maga volt a Dominátor mögött álló igazi erő, és csak kevesen ismerték el, hogy leírásuk alig több, mint romantikus feltevések összessége. Mások ragaszkodtak az igazukhoz még akkor is, ha nyilvánvalóan kiszínezték az eseményeket. Bomanz diákkora óta bizonytalan volt. Hol lehet az igazság?

* * *

A padlásszobában kitekerte selyemtérképét. A mai nap sem veszett kárba, hiszen felfedezett egy újabb menhírt, azonosította a hozzá kötődő varázsigéket, ráadásul talált egy TelleKurre lelőhelyet is, amely pénzt fialhat majd.

Úgy meredt a térképre, mintha a pusztá akaraterével kicsikarhatta volna belőle a szükséges információt.

Két ábrát látott maga előtt. Az egyik egy ötágú csillag volt, egy kissé nagyobb körbe zárva. Épp ilyen alakja lehetett a Sírmezőnek, amikor felépítették. A csillag ölnyi magas volt, mészkőfalak övezték. A kör jelképezte a várarkot, amelyből a sírhalmok, a csillag és a belső pentagramma felépítéséhez szükséges földet nyerhették. Manapság erre csak egy kicsi, békalencsére emlékeztető, kör alakú sáv emlékeztetett. Besand elődei minden bizonnyal elvesztették a természettel vívott küzdelmet.

Ha összekötötte azokat a pontokat, ahol a csillag karjai találkoztak, megtalálta a pentagramma alakú falat. Nyomokban ez is megmaradt, habár régen leomlott, és befonta a növényzet. Az ötszög közepén észak-déli irányba

tájolva a Nagy Sírhandt feküdt, a Dominátor nyugvóhelye.

A csillag legfelső ágától kezdve, az óramutató járásával azonos irányban számmal megjelölte a pontokat térképén, egytől kilencig. Mindegyikhez egy-egy Fogadott neve tartozott: Lélekorzó, Alakváltó, Éjvadász, Viharhozó, Csontcsikorgató. A külső sírhantok öt lakóját már azonosította, a belső csillag ágain nyugvók közül azonban csak kettőt: Sántát a negyedik csúcsnál és Farkastorkút a nyolcadiknál. Három másik Fogadott kilétét azonban továbbra is homály fedte.

– Ki rohadhat abban az átkozott hatodikban? – motyogta magában Bomanz, majd az asztalra csapott tehetetlenségében. Hiába próbálkozott, immár négy éve nem került közelebb a névhez, pedig már csak ez a titok választotta el a sikertől. Minden más csak technikai kérdés volt. Elég lett volna néhány védelmező varázsszó, és utána már kapcsolatba is léphetett volna a középső sírhant lakójával. A Fehér Rózsa szolgálatában álló varázslók valóságos emlékművet állítottak önnön dicsőítésüknek, de egyetlen jelzést se pazaroltak áldozataik nyugvóhelyének megjelölésére. Besand is ódákat zengett a halakról, amiket kifogott, hosszan ecsetelte, milyen csalit használt, de ritkán mutatott konkrét bizonyítékot a kapásról.

A csillag alakú terület vázlata alá Bomanz egy másodikat is felskiccelt. Ez a központi, téglalap alakú sírboltot ábrázolta, amely az észak-déli tengelyen feküdt, számos rangjelzéssel körbevéve. Sarkainál egy-egy tizenkét láb magas menhir állt, tetejükben egy-egy kétarcú bagolyfejjel. Az egyik arc kifelé, a másik befelé tekintett. Ezek a kőoszlopok alkották

a Nagy Sírhintot őrző mágia első védvonalát.

A téglalap oldalai mellett kisebb körök jelölték a fából faragott bálványok sorát. Ezek közül jó néhány elkorhadt és kidőlt, a beléjük foglalt varázsigék így szertefoszlottak. Az Örökkévaló Gárdában nem szolgáltak olyan hatalmú varázslók, akik képesek lettek volna helyreállítani.

A sírhantot őrző varázsjeleket három, egyre csökkenő területű téglalap alakjába rendezték. A külsők ragadozómancsokat, a középen lévők lovagokat, a belsők pedig elefántokat formáztak. A Dominátor kriptáját azon emberek szellemei vigyázták, akik életüket áldozták legyőzéséért, még mindig készen arra, hogy megakadályozzák feltámadását. Bomanz biztos volt benne, hogy nehézségek nélkül áthaladhat közöttük, hiszen ezek a szellemek csak a közönséges sírrablókat ijeszthették el.

A három téglalap belsejébe Bomanz egy saját farkába harapó sárkányt rajzolt. A legendák szerint egy hatalmas sárkány szendergett a kriptá körül, alig elevebben, mint a Dominátor vagy az Úrnő. Azt regélték, évszázadokon át várakozik, mindaddig, amíg valaki meg nem kísérel felébreszteni az odabent alvó Gonoszt.

Bomanz semmiképpen sem bánhatott el a sárkánnyal, de erre nem is volt szükség, hiszen ő nem akarta felnyitni a kriptát, csak szót váltani a lakójával.

A pokolba! Ha meg tudná szerezni a régi Gárda egyik tagjának amulettjét... Annak idején minden gárdista ilyeneket viselt, hogy a Sírmező területén belül is elláthassák feladatukat. Habár ezek a varázstárgyak még mindig léteztek, ma már nem használták őket. Besand

persze viselt egyet, és szorgalmasan összegyűjtötte a többit is.

Besand, az a zavarodott agyú szadista! Bomanz elismerte ugyan, hogy a Vigyázó a legközelebbi ismerőse, de semmiképpen sem nevezte volna barátjának. Soha! Mégis, szánalmas, hogy ahhoz az emberhez volt a legtöbb köze, aki örömmel csapna le a legkisebb lehetőségre is, hogy megkínozhassa és akasztófára küldje őt.

Mit is mondott arról a nyugdíjba vonulásról? Lehet, hogy van még valaki, aki emlékszik a Sírmezőre?

– Bomanz! Jössz végre enni?

A férfi válogatott átkokat morzsol el a fogai között, majd összetekerte a térképet.

* * *

Az álom azon az éjjelen is eljött. Mintha szirének éneke hívogatta volna.

Ismét fiatal volt és független. Egyedül sétált a háza melletti utcán, amikor egy nő intett felé. Azelőtt sosem látta, nem tudta, ki volt, de nem is törődött vele. Szerette. Felnevetett örömeiben, és karját kitérve felé rohant, de nem jutott hozzá közelebb. A tünemény arca elkomorodott, és áttetszővé, légiessé vált, majd eltűnt.

– Ne menj! – szólította. – Kérlek!

Hiába.

Az asszony eltűnt, és magával vitte a napot is. Álmát sötét, csillagatlan éjszaka falta fel. Egy sosem látott erdő tisztása felett lebegett. Lassan, nagyon lassan ezüstszerű fény derengett fel a fák felett, majd egy hatalmas csillag tűnt elő, ezüstcsóvát húzva maga után. Nézte, amint akkorára nő,

hogy már eltakarta az ég nagy részét. Bizonytalanságot érzett, majd félelem fogta el.

Egyenesen felém tart!

Az ezüstös gömb már eltakarta az egész eget, majd arcot öltött... egy nő arcát.

– Bo, nyugodj meg!

Jázmin ismét rápaskolt. A férfi felült az ágyában.

– Mi történt?

– Ordítottál. Már megint az a rémálom gyötör?

Bomanz hallotta, ahogy szíve kalapál. Felsőhajtott. Nem bírja már sokáig, kegyetlenül megöregedett.

– Igen – felelte rekedten. – Ugyanaz.

Az álom rendszertelen időközökben jelent meg.

– Most még a szokásosnál is rosszabb volt.

– Talán kellene keresned egy álomkuruzslót!

– Odakint? – horkant fel megvetően. – Ugyan, nincs rá szükségem.

– Hát persze, hogy nincs! Biztosan csak a lelkiismereted gyötör, mert vissza akarod csalni Stancilt Evezővárosból.

– Badarság! Aludj inkább!

Maga is megdöbbent, amikor az asszony a fal felé fordult, és abbahagyta a veszekedést. Bomanz a sötétségbe meredt. Mintha valami megvilágosodott volna előtte, fájdalmasan tisztává váltak a dolgok. Mintha az álom arra figyelmeztetné, hogy ne üsse bele az orrát valamibe.

Lassan azonban visszatért az érzés, ami az álom elején kerítette hatalmába. Mintha hívogatná valaki, mintha alig egyetlen lépés választaná el szíve leghőbb vágyától. Nagyszerűen érezte magát. Megnyugodott. Mosolyogva

aludt el.

* * *

Besanddal együtt figyelték, ahogy a Gárda tagjai kiirtják a bokrokat a Bomanz által kiszemelt területről. Bomanz kiköpött.

– Fel ne gyújtsd az egészset, te marha! Állítsd le őket, Besand!

A vén gárdista megrázta a fejét, és rászólt az egyik katonájára, aki égő fáklyával közeledett egy rakás levágott növényhez.

– Fiam, ne gyújtsd meg, még szétterjed a füstje! Mérges szömörce.

Bomanz vakaródzott, és eltöprengett rajta, hogy társa vajon mitől lett ilyen belátó? Besand önelégülten elmosolyodott.

– Ha csak rágondolsz, máris az egész testedben viszketsz, mi?

– Pontosan!

– Most valami másfajta viszketésre gondoltam. – Előremutatott; Bomanz látta, hogy konkurensé, Men fu biztonságos távolból figyeli őket.

– Soha az életben nem gyűlöltem még senkit, de ez a seggfej kísértésbe hoz – dörmögte. – Nincs benne semmi becsület, közönséges tolvaj és csaló!

– Nagy szerencséd Bo, hogy én is ismerem.

– Hadd kérdezzem már meg Besand, úgy értem, Besand Vigyázó, őt miért nem cseszegeted, ahogy engem? És mit értesz az alatt, hogy szerencsés vagyok?

– Megvádolt téged azzal, hogy Feltámasztó vagy. Nem hiszek neki, hiszen tudom, sok egyéb jellemhibája mellett is

gyáva, mint a sakál. Meg aztán neki nincs is annyi esze, hogy elfeledett ereklyéket kutasson fel.

– A kis szopós megrágalmazott? – hördült fel Bomanz. – Ha fiatalabb lennék pár évvel, én...

– Nyugalom, megkapja a magáét, Bo! Tudom, hogy tökös gyerek vagy, de soha nem sikerült rajtakapnom téged.

– Na, jön a szokásos sóder – forgatta a szemét lemondóan Bomanz. – Most jönnek a jól ismert ködös vádak, mi?

– Nem olyan ködösek, mint gondolnád, cimborá! Ismerlek, és tudom, hogy erkölcsi nulla vagy, nem hiszel a gonosz létében, ráadásul még akkor sem ismernéd meg, ha a seggedbe harapna! Csak a legkisebb tanújelét add, hogy nem tévedek, és elkapom a töködet. A gonosztevők dörzsöltek, de előbb vagy utóbb elárulják magukat.

Bomanz egy pillanatig megszédült, de rájött, Besand csak a zavarosban halászik. A Vigyázó jó horgász volt, megdöbbenve konstátálta, hogy megremegett a félelemtől.

– Okádnom kell a kis játékaidtól! Ha tényleg lenne ellenem bármilyen bizonyítékod, már lecsaptál volna rám, mint gyöngytyúk a takonyra! A törvények soha nem jelentettek nektek szart sem! Biztosan hazudsz Men fuval kapcsolatban is. Még a saját anyádat is megvádolnád, ha valami nála is nagyobb semmirekellő beárulná! Te beteg vagy, Besand. Egy agybeteg pondró. Már azt sem tudod, milyen fenyegetőzés nélkül beszélni!

– Ne tedd próbára a türelmemet, Bo!

Bomanz elhallgatott. Egy darabig ingadozott, nem tudta, félelmére vagy haragjára hallgasson-e. A Vigyázó valóban különösen türelmes volt hozzá. Talán azért, mert szüksége

volt rá, hogy ne zavarodjon meg végleg. Besandnak csak civil kellett, akit terrorizálhat.

Talán én igazolom a többi tettét? Én lennék a nép, amelyet védelmeznie kellene? Dögvészkes egy tréfa lenne! És hogy nyugdíjba vonul... Tán csaknem többet mondott el, mint amennyit felfogtam? Esetleg most, távozás előtt minden szálat el akar varni? Talán mégsem olyan kötelességtudó, mint amilyennek mutatja magát. És mi van, ha az utódja is egy szörnyeteg lesz, akit nem fogok tudni átvenni azzal a trükkel, amivel Besandot? Talán úgy érkezik majd, akár egy dühöngő bika az arénába. És hogy Tokar Feltámasztó lenne? Hogy illik ez a képbe?

– Mi a gond? – kérdezte Besand aggódalmas hangon.

– A gyomorfekélyem kínoz.

Bomanz megdörzsölte a halántékát, remélve, hogy helyzetét nem rontja tovább egy hirtelen érkező fejfájás.

– Szúrd le a jelzőzászlóidat! Men fu még a végén kihasználja az alkalmat.

– Igaz – bólintott Bomanz, és fél tucát karót vett elő a csomagjából. Mindegyikre sárga rongydarabot kötött. A földre szúrta őket, hogy a régi szokás szerint megjelölje területét. Men fu éjszaka kilophatta volna a karókat, és leszúrhatta volna a sajátjait, hiszen itt csak a kincskeresők közötti szokásjog számított, törvény nem szabályozta működésüket. Men fu olyan ember volt, aki az erőszakon kívül minden aljasságra hajlandó volt.

– Bárcsak itt lenne Stancil! – sóhajtott fel Bomanz. –

Őrizhetné a helyemet éjjel.

– Hallottam, hogy hazajön. Ne aggódj! Men fura majd rámordulok, az visszatartja pár napig.

– Igen, hazajön. Nagyon várjuk, négy esztendeje nem volt itthon.

– Jóban van Tokarral, ugye?

Bomanz villámgyorsan felé fordult.

– Soha nem adod fel, te gané, mi?

Halkan és lassan beszélt, a szokásos átkozódás és gesztikulálás nélkül, de szavaiban iszonyatos harag rejtőzött.

– Rendben, Bo, abbahagyom.

– Jól teszed. Rohadtul jól! Nem akarom azt látni, hogy egész nyáron a nyomában kúszol, értetted?

– Azt mondtam, abbahagyom. Nyugi!

8

A SÍRMEZŐ

Szarka szabadon sétálgathatott a Gárda főhadiszállásán. Az épület belső falain több tucat, a régi Sírmezőt ábrázoló festmény díszelgett. Takarítás közben gyakran borzongva nézte ezeket. Nemcsak ő érzett így. A Dominátor szökési kísérlete Fenyvesben az Úrnő egész birodalmát alapjaiban rengette meg. Amióta a Fehér Rózsa legyőzte, hátborzongató történetek keringtek kegyetlenségéről, amelyek az évszázadok folyamán egyre szörnyűségesebbé váltak.

A Sírmező csendben terpeszkedett, az örök semmi

gyanúsát nem észleltek, az emberek pedig egyre inkább biztonságban érezték magukat, hiszen a Gonosz utolsó ütőkártyáját is kijátszotta.

Tévedtek.

Csak várakozott.

Ideje végtelen volt, a halál sem árthatott neki. Hiába reménykedett azonban abban, hogy túléli ellenfelét, hisz az Úrnő is halhatatlan volt, és gondosan ügyelt rá, hogy senki ne nyithassa fel férje sírját.

A képek előrehaladott pusztulásról és romlásról tanúskodtak. Még a legújabb is csak röviddel az Úrnő feltámadása után készült. A Sírmező még akkor is sokkal szebb és érintetlenebb volt, mint ma.

Szarka időnként kisétált a város szélére, hosszasan nézte a Nagy Sírhantot, és néha lemondóan megrázta a fejét.

Valaha léteztek olyan amulettek, amelyek segítségével a Gárda tagjai sértetlenül járhattak-kelhetek a Sírmezőt óvó mágikus csapdák között, ezek a varázseszközök azonban elkallódtak az idők során. A gárdisták így csak egyet tehettek: vártak és figyeltek. Sok unalmas év telt el, és Szarka lassan a város megszokott lakója lett. Ritkán beszélt ugyan, de időnként megjelent a Kék Füttykös kocsmában, és a többi nagyotmondóhoz hasonlóan ő is elmesélt egy ködös történetet a forsbergi hadjáratról, miközben különös tűz ébredt a szemében. Senki sem kételkedett benne, hogy valóban ott volt, bár kétségkívül kissé szemellenzősen emlékezett vissza rá.

Nem voltak közeli barátai, bár pletykálták, hogy néhanapján sakkozik a Vigyázóval, Nyájas ezredessel, akinek időnként

apró szívességeket is tesz. Ott volt még a zöldfülű Case is, aki mohón hallgatta a történeteit, és elkísérte hosszú sétáira. Azt beszéltek, Szarka tud olvasni is, Case pedig ezt is szeretné eltanulni tőle.

Senki sem járt azonban házának második szintjén. Éjnek évadján itt próbálta kihámozni az igazságot egy régi történetből, amelyet szinte felismerhetetlenné torzított az idő és a szándékos hazugságok.

Csak egyes részletek voltak titkosítva, a szöveg nagy részét sietősen kaparták papírra TelleKurréul, a Dominátor kora alatt használt nyelven. Elszórtan akadt benne egy-egy rövid rész UchiTelle nyelven is, amely a TelleKurre helyi változata volt. Időnként, a nehézkes passzusokkal bajlódva Szarka szélesen elmosolyodott, amikor eszébe ötlött, hogy talán ő az egyetlen élő ember, aki keresztül tudja vágni magát a sokszor töredékes szövegen. „Mindent a klasszikus műveltségemnek köszönhetek” – mormolta magában gunyorosan. Ha nagyritkán régi emlékképek kínozták, hosszú éjszakai sétára indult, hogy kiűzze őket agyából. Tudta, a régi idők szellemei elől csak a halál jelent menekvést.

Mesteremberként tekintett magára, tökéletes kardot készítő fegyverkovácsként. Csakúgy, mint elődje, aki ebben a házban élt, ő is annak szenteli életét, hogy az elveszett tudás egy darabját kutassa.

* * *

A szokatlanul nyirkos őszt hosszú tél követte. Az első hó hamar lehullott, és a kemény havazás egészen a megkésve érkező tavaszig tartott. A Sírmézőtől északra elterülő

erdőségekben csupán kis létszámú klánok tengették életüket. Vadászai időnként feltűntek a városban, hogy ételre cseréljék prémjeiket, amelyekért Evezővárosban magas árat fizettek.

Az öregek azt beszéltek, hogy az elhúzódó tél valami még rosszabbnak az előjele. Persze az öregek mindig zordabbnak vagy éppen enyhébbnek látták az évszakokat, de soha nem éppen ugyanolyannak, mint a régieket.

Elérkezett a tavasz, az olvadás felduzzasztotta a folyókat és a patakokat. A Komor folyó, amely három mérföld hosszan kanyargott keresztül a Sírmezőn, hatalmas területet árasztott el. Az árvíz olyan látványos volt, hogy a városlakók a közeli hegytetőre zarándokoltak, ahonnan nagyszerű volt a kilátás.

A legtöbben hamar megunták a látványt, de Szarka mégis el-elbicegett a folyóig, valahányszor a készséges Case is el tudta kíséreni.

– Miért érdekel annyira a folyó, Szarka? – érdeklődött a zöldfülű.

– Nem is tudom... Talán az üzenete miatt.

– Ezt hogy érted?

Szarka a barnásan kavargó víztömegre mutatott, amely hatalmas fatörzseket sodort magával.

– Látod, milyen hatalmas, és mekkora ereje van? Szerintem ez kitűnően mutatja, milyen aprók is vagyunk.

– Igen – bólintott Case –, épp így érzek, amikor a csillagokat nézem.

– Valóban, nagyon hasonló, de ez valahogy közelebb van hozzánk, nem?

– Hát, valahogy úgy... – Case láthatóan zavarba jött, Szarka pedig elmosolyodott.

– Menjünk vissza! Magasan vagyunk ugyan, de felhős az ég, és ha esni fog, ebből a dombból hamar sziget lesz.

Case átsegítette Szarkát a süppedősebb területeken, és felmentek a dombok tetejére, amelyek egy ideig távol tartották a folyót a megművelt területektől. Most kisebb tó hullámozott a földeken. Elég sekély volt ugyan, hogy átgázoljanak rajta, de attól még kockázatos vállalkozás maradt. A szürke ég tükröződött vissza a vízben, csak a Nagy Sírhint tűnt ki belőle, mint rút daganat a táj arcán. Szarka összerezzen.

– Még mindig ott van.

Case lándzsájára támaszkodva figyelt, és csak udvariasságból követte társa tekintetét. Zavarta a szitáló eső, hazafelé húzta már a szíve.

– A Dominátorról beszélek, kölyök. Nem szökött meg, ó, nem! Csak vár, vár, és egyre keserűbben gyűlöl bennünket, őket.

A regruta felnézett a Szarka hangjából kitűnő indulat hallatán. Láta, hogy Szarka rémültnek tűnik.

– Ha egyszer elszabadul, mindennek vége!

– De az Úrnő végzett vele Fenyvesben, nem?

– Ugyan, dehogy! Csak megállította egy időre, de nem pusztította el. Talán lehetetlen is, viszont... kell, hogy legyen valami módja! Biztosan sebezhető valahogy, bár ha még a Fehér Rózsa sem tudott neki ártani...

– A Rózsa nem volt elég erős, hiszen még a Fogadottakkal sem volt képes elbánni, sőt még azok szolgálival sem!

Mindössze béklyót vert rájuk, és eltemette őket ide. Az Úrnőnek és a lázadóknak kellett...

– A lázadók? Nem hinném. Egyedül ő tette. – Szarka továbbántikált, s makacsul bámulta a Nagy Sírhintot.

Case néha attól félt, hogy Szarka szenvedélyévé vált a Sírmező. Mint a Gárda tagjának, a gyanakvás is a feladatai közé tartozott. Habár az Úrnő már a nagyapja idején leszámolt a Feltámasztókkal, a Nagy Sírhint tovább őrizte sötét titkát. Nyájas Vigyázó aggódott amiatt, hogy valami féleszűnek ismét eszébe juthat ez az ostobaság. Figyelmeztetni akarta idősebb barátját, de nem jutott eszébe semmi kellően tapintatos forma.

Szél zavarta fel a tavat, hullámok indultak a Sírhinttól a part felé. Mindketten megborzongtak.

– Bárcsak jobb idő lenne már! – morogta Szarka. – Kérsz egy teát?

– Persze.

* * *

A nyár azonban késett, az idő nyirkos és hűvös maradt. Amikor a Komor folyó végül leapadt, óriási szálfák maradványaival behintett pusztaságot hagyott maga után, a folyó medre pedig fél mérfölddel nyugatra vándorolt. Az erdei klánok vadászai nem zavartatták magukat, tovább kereskedtek a prémekkel.

Szarka már kis híján teljesen újjávarázsolta házát, amikor munka közben váratlan szerencse érte. Egy szekrényen dolgozott éppen, amikor véletlenül elejtette a ruhák felakasztására szolgáló farúdat. A bot szilánkokra tört, amikor padlót ért. Szarka letérdelt, és szemügyre vette a

darabokat. Szíve gyorsabban kezdett verni, amikor észrevette, hogy egy vékony selyemtekercs rejtőzött a rúd belsejében. Óvatosan összeillesztette a töredékeket, és az emeletre vitte őket.

Dobogó szível, figyelmesen, vigyázva megszabadította a selymet a szálkáktól, és kitekerte.

Bomanz térképét tartotta a kezében. Minden rajta volt: a sírok, bálványok helye és elhelyezésük magyarázata, hatalmuk mértéke és az ellenük óvó varázsigék. A TelleKurre nyelvű feljegyzések megemlítették a Fogadottak azon szolgálainak nevét is, akik vezérükkel együtt tértek sírba. Jelölte a Sírmezőn kívüli nyughelyeket is, habár a közkatonák nagy többsége tömegsírba került.

A csata egy pillanatra megelevenedett Szarka szeme előtt; szinte látta, ahogy a Dominátor emberei csatarendbe állnak, aztán mind egy szálig elhullanak. A Fehér Rózsa hordái hullámokban támadtak, és tömegekben haltak meg a Nagy Üstökös lángoló jatagánként izzó csóvája alatt, hogy végre bebörtönözhessek a Gonoszt.

Csak a képzeletére támaszkodhatott, mivel az ütközetről nem maradtak fent megbízható leírások.

Mélyen együtt érzett Bomanzzal, a szegény kis álmodozóval, aki egykor az igazságot kereste. Úgy találta, közel sem érdemelte ki sötét hírét.

Szarka egész éjjel a térképet tanulmányozta, egészen addig, amíg tartalma szinte már a csontjaiba ivódott. Habár nyelvezetét nehezen értette, jó pár apróságot megvilágított a Sírmezővel kapcsolatban, és választ adott arra a kérdésre is, milyen ember volt a varázsló, aki egész

felőttkorát a vidék tanulmányozásának szentelte.

Hajnali fény szűrődött be az ablakon. Szarka egy pillanatra komolyan eltöprengett: vajon őt is elragadja ugyanaz a végzetes szenvedély?

9

A FÉLELEM FÖLDJE

A Hadnagy rázott fel.

– Elmóék visszatértek, Vészmadár. Falj valamit, aztán jelentkezz a tanácssteremben!

Keserű ember volt, és napról napra tovább keseredett. Néha már-már megbántam, hogy rá szavaztam, amikor a Kapitány meghalt Fenyvesben, no de utódjának kijelölése végakarata része volt!

– Mindjárt megyek – feleltem, és összekaptam magam. Felöltöztem, megigazgattam a papírjaimat, és csendben szégyenkeztem, hiszen annak idején a Kapitány döntéseiben is kételkedtem, mégis, amikor le akart mondani, nem engedtem.

Hajlékom egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy orvosé. A falakat padlótól plafonig könyvek takarták. A legtöbbet el is olvastam, miután megtanultam a nyelvet is, amelyen íródtak. Néhányuk olyan régi volt, akár maga a Sereg. Régen elmúlt évszázadokról meséltek. Templomokból, palotákból vagy polgárházakból rabolt iratok voltak mind. A legértékesebb és legérdekesebb mind közül a Dominátor birodalmának felemelkedéséről és fénykoráról szólt. Igen kevés volt a TelleKurre nyelvű közülük, hiszen a Fehér

Rózsa követői nem a kíméletes győztesek fajtájából valók voltak. Nemcsak könyveket, hanem egész városokat perzseltek fel, gyermekeket és asszonyokat hurcoltak el, műtárgyakat romboltak szét, szent helyeket gyaláztak meg. A háború mocskos, még akkor is, ha nemes célokért vívják. Kevés dolog maradt hát meg a régi időkből, amikor a történelmet még nem a győztesek írták.

Nagyon sajnáltam, hogy Holló már halott, hiszen azon kevesek közé tartozott, akik az Úrnő legszűkebb belső körén kívül pompásan értették az írott TelleKurrét.

Manó dugta be a fejét az ajtón.

– Jössz, vagy maradsz?

Felsőhajtottam, és elpanaszoltam neki, amin az előbb gondolkodtam.

– Zokogd ki magad a nőd vállán – nevetett fel –, ő tuti segítené rajtad!

– Ó, mikor fogod már be a pofád?

Tizenöt éve írtam az utolsó egyszerű kis románcomat az Úrnőhöz, még a lázadás bukását okozó menetelés előtt. Hát, gondoskodnak róla a fiúk, hogy sose felejtsem el!

– Soha a bűdös életben, Vészmadár! Elvégre ki más töltött vele egy egész éjszakát, és ki hentergett vele kettesben a repülőszőnyegén?

Bárcsak végre elfelejthettem volna! Az a rémület időszaka volt, nem a szerelemé.

Az Úrnő előtt nem maradtak észrevétlenek krónikási késztetéseim, és arra kért, mutassam be a dolgokat az ő szemszögéből. Nem mondta, mit írhatok le, és mit nem, én pedig gondosan ügyeltem rá, hogy pártatlan és tárgyilagos

maradjak. Emlékeztem rá, hogy bizonyosan saját bukását várta, és azt akarta, hogy igaz története is fennmaradjon.

Manó a papírhegyre nézett.

– Nem boldogulsz, mi?

– Nem hiszem, hogy lehetséges egyáltalán. Bármit is fordítok, a végén kiderül róla, hogy szart sem ér. Volt már határidőnapló, bevásárlólista, szerelmes levelek zsákszámra, de mind öregebb, mint amit én keresek.

Manó felvonta a szemöldökét.

– Azért próbálkozom. Kell, hogy legyen itt valami hasznos is. Amit például Sóhajtól szereztünk, még abból az időből, amikor lázadó volt. Ő is fontosnak tartotta, a mi kis mentorunk, Lélekorzó meg egyenesen sorsdöntőnek.

– Néha az egész több, mint a részek pusztja összessége – jegyezte meg Manó. – Talán keresd az összefüggéseket.

Ez a gondolat bennem is felötlött korábban. Egy hirtelen felbukkanó név sok régi emléket fedhet fel ismét. Reméltem, rátalálok valamilyen nyomra. Időm volt, hiszen az Üstökös sokára tér még vissza.

Azért maradtak kételyeim.

* * *

Kedves nagyon fiatal még, alig jár húszas évei közepén. Nem éppen egy hamvas leányka, hiszen sok nehéz évet élt már át. Az igazat megvallva nem is igazán nőies, elvégre esélye sem volt rá, hogy beletanuljon. Hiába rohadtunk már két éve itt, egyikünk sem gondolt rá nőként. Elég magas, alig két hüvelyknyivel alacsonyabb hat lábnál. Szeme fakókék színű, tekintete gyakran kifejezéstelen, de a nézésével valóságos jégkardként döfi keresztül a

vakmerőt, aki ellentmond neki. Haját szőkére szívtá a nap, és praktikus okokból rövidre is vágatta. Öltözéke sokkal inkább célszerű, mint csinos, és akik először látják, gyakran meg is ütköznek rajta, mennyire férfi módra öltözik. Azt azonban előbb-utóbb mindenki elismeri, hogy képes úgy kezelni az ügyeket, mint bármelyik férfi.

Nem akart ő Fehér Rózsa lenni, de megbékélt sorsával, és makacs céltudatossággal folytatta küldetését. Fiatal kora ellenére szokatlanul bölcs volt. Holló jól kitaníthatta az együtt töltött évek alatt.

* * *

A gyűlésterem földfalú, füstös és zsúfolt lyuk volt, még akkor is, ha senki nem tartózkodott odabent. A sok mosdatlan férfitest szaga mélyen a falakba ivódott. Kedves fel-alá járkált, amikor befutottam. Az Evezővárosból elsőnek érkezett futáron kívül Nyomolvasó, Zsineg, majdnem a teljes Fekete Sereg, és néhány kívülálló volt még jelen. Intettem, amikor beléptem. Kedves testvéreként ölelt át, és megkérdezte, van-e valami jelentenivaló. A csapatnak szavakkal, neki jelekkel tudattam mondandómat.

– Biztos, hogy nincs meg az összes írás, amit a Fellegek Erdejében találtunk. Ezt nemcsak azért gondolom, mert nem találok, amit keresek, hanem mert minden, amim van, régi szar.

Kedves átlagos külsejű nő, semmi feltűnő nincs benne, de kitűnik különleges elszántsága és megtörhetetlen akaratereje. Megjárta a poklot gyermekkorában, és többé már nem ijed meg tőle.

Nem látszott boldognak.

– *Kevesebb az időnk, mint gondoltuk* – közölte jelbeszéddel.

Csak fél szemmel figyeltem rá, titokban azt néztem, látok-e kapcsolatot Nyomolvasó és a másik nyugati között. Nem tetszett nekem a fickó pofája, és reménykedtem benne, hogy találok valamit, ami igazolja előérzetemet, de hiába. Persze, ez nem is meglepő, hiszen szervezetünk sejtyszerű felépítése nem teszi lehetővé, hogy szimpatizánsaink megismerjenek bárki mást sejtheik tagjain kívül.

Kedves Manót és Félszeműt kérdezte ki utánam. Manó a legpanaszosabb hangját szedte elő.

– Minden, amit eddig hallottunk, igaz. Megerősítik a helyőrségeket, és résen állnak. Zsineg többet mondhat erről. Ez a küldetés hatalmas szopás volt! Vártak ránk, és végigkergettek bennünket a Földön. Segítséget nem kaptunk, már az is nagy szerencse volt, hogy egyáltalán elhúzhattuk a belünket.

Érdekes módon a menhirek és fura haverjaik mintha a mi oldalunkon álltak volna. Nem értettem a dolgot, de az egész fajtájuk rejtély volt számomra. Csakis sajátos szeszélyük diktálja nekik, hogy kit segítenek vagy éppen akadályoznak.

Kedvest nem érdekelték túlzottan a balul sikerült portya részletei, inkább Zsineghez fordult, aki végül megszólalt.

– Fogadottak vezette seregek gyülekeznek a Félelem Földje minden sarkában.

– Fogadottak? – kérdeztem tőle döbbenten, hiszen csak kettőről tudtam, de ő mintha sokkal többről beszélt volna.

Megborzongtam. Régóta terjengtek pletykák, hogy az Úrnőről azért nem hallani újabban, mert Fogadottak új nemzedékét neveli ki. Egy szót se hittem el belőle. Ebben a korban már nem éltek olyan gigászi életerővel bíró alakok, mint akik közül a Dominátor válogatott régen. Lélekorzó, Akasztott Ember, Éjvadász, Alakváltó, Sánta és társaik éppolyan nagystílusú gazemberek voltak, akár maga az Úrnő, vagy éppen a Dominátor. Ez gyenge, puhány korszak, amelyben talán csak Kedves és Sóhajtó bír elegendő erővel.

– Igazak a pletykák, uram – válaszolt Zsineg lesütött szemmel.

„Uram”. Én. Utáltam az egészet, mégis le kellett nyelnem.

– Mondd!

– Talán nem olyan erősek, mint Viharhozó vagy Farkastorkú voltak, de mégiscsak Fogadottak – mosolyodott el reszketegen. – Tucker nagyúr szerint a régi Fogadottak vad sátánfajzatok voltak, szeszélyesek, mint a tornádó, de ezek az új husik olyan kiszámíthatóak, mint egy hivatalnok. Érti, miről beszélek, uram?

– Igen, folytasd csak!

– Azt mondják, hat új Fogadott van. Tucker nagyúr szerint csak az első bevetésükre várnak. Talán ezért lehet az a nagy csoportosulás a Félelem Földje körül, mert azon versengenek, melyikük pusztíthat el bennünket.

Tucker a leghúségesebb ügynökünk, azon kevesek egyike, akik túléltek Rozsda hosszú ostromát. Az Úrnő elleni gyűlölete szinte nem ismert határokat.

Zsineg furán nézett. Mintha tétovázna megosztani velünk a

további híreket. Valószínűleg azok sem voltak valami szívderítőek.

– Mi van még? – horkantam rá. – Ki vele!

– Az új Fogadottak neveit csillagokba vésik, és ezeket feltűzik a főhadiszállásukra. A rozsdai parancsnok neve Kegyelt. Azon az éjszakán kelt fel a csillaga, amikor megérkezett a repülőszőnyeg, bár ő maga még nem mutatkozott.

Furcsa. Egyetlen szőnyeg sem érheti el Rozsdát anélkül, hogy el ne repüljön a Félelem Földje felett, a menhirek mégse tettek említést ilyesmiről.

– Kegyelt? Érdekes. És a többi?

– Fejfában a csillagon a Ragyás név szerepelt.

– Jobban szerettem, amikor még olyan beszédes neveik voltak, mint a Lélekorzó vagy az Arctalan! – nevettem fel.

– A fagyfellegi fickót Lopakodónak hívják.

– Ez egy fokkal jobb – bólintottam.

Kedves óvatosan rám pillantott.

– Bánatban Pallérozottnak nevezik, Hüvelyesben meg Viszályszítónak.

– Viszályszító. Ez sem rossz.

– A Föld nyugati határát Sóhajtó és Zarándok uralja, a főhadiszállásuk Köpet.

Egy darabig számlálgattam, de nem stimmel a dolog.

– Két régi és az öt új. Mi van a hatodikkal?

– Nem tudom, de valószínűleg ő a legfelsőbb parancsnok. A csillaga egy erődön van, Rozsda határában.

Mocskosul zavart, ahogy ezt mondta. Teljesen belesápadt, és reszketni kezdett. Rossz előérzetem támadt, tudtam,

hogy nagyon nem fog tetszeni, amit mondani fog.

– A csillagon a Sánta pecsétje van.

Néha nagyon utálok, amikor igazam van. Úgy láttam, ez a többieknek sem tetszett.

– A kurva életbe! – visította el magát Manó.

– A bűdös francba! – csatlakozott hozzá Félszemű.

Leroskadtam ott, a tanácsterem közepén, és a kezembe temettem az arcomat. Sírnivaló volt volna kedvem.

– Lehetetlen! Én öltem meg, a két kezemmel! – mondtam, de ahogy kimondtam, már magam sem hittem el többé. – Hogy lehet ez?

– Nem viseli el, ha elveszíti egy jó emberét – szólt Elmo nyugodtan, de látszott rajta, hogy őt is megrázta a hír.

A Fekete Sereg és a Sánta közötti viszály azóta tartott, amióta elértük a Kínok Tengerétől északra fekvő földeket.

Ebben az időben csatlakozott hozzánk az opáli Holló is, akit Sánta követői fosztottak meg vagyonától. Holló kemény fickó volt, és semmitől nem félt. Keményen visszavágott Sántának, a legjobb embereit ölte meg. Végül kereszteztük egymás útját a Fogadottal. Innentől kezdve minden egyes alkalommal rosszabb lett köztünk a viszony. A Fenyvesben történtek után Sánta úgy gondolta, eljött az ideje, hogy kicsinálja minket, de csapdába csaltuk.

– Bármibe lefogadtam volna, hogy végeztem vele – motyogtam kétségbeesetten. Soha életemben nem voltam még olyan reményvesztett, mint most. Szinte pánikba estem, és ezt Félszemű is észrevette.

– Most mit hisztizel, Vészmadár? Egyszer már lenyomtuk a mocskot!

– Kussolj, baromarcú! Nem érted, hogy ő egyike az igazi, régi Fogadottaknak? Persze, hogy eddig túléltek, mert ez lesz az első alkalom, hogy teljes erejével támad ellenünk! Nyolc Fogadott és öt sereg támad majd ránk, mi pedig alig vagyunk hetvenen ebben a kurva lyukban!

Izonyú látomások gyötörtek. Lehet, hogy a legtöbb Fogadott csak másodosztályúnak számított, de sokan voltak, haragjuk az egész Földet lángba boríthatja. Ráadásul elég jól ismerik a terepet, hiszen Sójájtó lázadó korában és Fogadottként is harcolt itt, mi több, a keleti háború leghíresebb csatáit is itt nyerte meg.

Lassan ismét képes voltam logikusan gondolkodni, de a jövő továbbra is meglehetősen sötétnek tűnt. Különösen az aggasztott, hogy Sójájtó kiválóan ismeri ezt a helyet, sőt, még talán szövetségesei is lehetnek erre felé.

Kedves megérintette a vállamat, és ez jobban megnyugtató, mint ezer szó. Úgy tűnt, egyáltalán nem rendítették meg a hírek.

– *Most már legalább tudjuk* – közölte mosolyogva.

A jövő bizonytalannak és veszélyesnek látszott. Hosszan vártunk az üstökös eljövételére, de hiába, most a pusztaságra kellett játszani. Megpróbáltam valami biztatót mondani.

– Sójájtó igaz neve valahol fel van írva, de... – éreztem, itt vége is a jó híreknek –, de azt hiszem, az a papír nincs ott, ahol lennie kellene.

Kedves kíváncsi pillantást vetett rám. Néma lévén, igen kifejező volt az arcjátéka.

– Egyszer össze kell ülnünk, és meg kell beszélnünk, mi

történt Holló irataival. Sok igen fontos feljegyzés hiányzik, pedig amikor Lélekorzónak adtam őket, még megvoltak, és akkor is láttam a papírokat, amikor visszakaptuk őket. Vajon hova tűnhettek azóta?

– *Még ma éjjel foglalkozom a dologgal* – jelezte Kedves. Zavartnak látszott, talán azért, mert Holló került szóba. Tudtuk, hogy apjaként szerette egykoron, de azt hittük, már nem jelent neki annyit az emléke. Elképzelhető azonban, hogy sok titkot őrzött még, hiszen semmit nem tudunk Holló életéről, amióta elhagyta a sereget. Halála mindannyiunkat megdöbbsentett. Ostoba és értelmetlen halált halt: egy nyilvános fürdőben vízbe fulladt.

A Hadnagy elmondta, hogy vannak éjszakák, amikor Kedves álomba zokogja magát. Nem tudta, mi lehet az oka, de gyanította, hogy Holló emléke lehet a háttérben. Néha kérdezősködtem, mi történt velük a kettesben eltöltött évek során, de soha nem válaszolt. Úgy vettem észre, hogy mélyen elszomorodik, ha visszagondol azokra az időkre. Most azonban összeszedte magát, majd Nyomolvasó és a kutya felé fordult, hogy kihallgassa őket. Mögöttük Elmo állt, ügyelt, hogy ne tegyenek semmiféle hirtelen mozdulatot. Azok nem is moccantak, ismerték a Fekete Sereg veszett hírét.

Végül azonban nem került sor a kihallgatásukra. Az őri adót kiáltott.

Már kezdtük nagyon unni.

* * *

A lovas már átkelt a patakon, és a korallok között járt. Lova pofáját hab borította, látszott, hogy soha többé nem

lesz képes vágtázni. Sajnáltam szegény állatot, de biztos voltam benne, a férfinak jó oka volt rá, hogy szinte a halálba hajszolja.

Két Fogadott indult neki éppen a mágiatagadó mező határán, egyikük lila mennyköveket hajgált, de ezek elenyésztek, mielőtt elértek volna ideig.

– Mindig meg akartam tanulni ezt a trükköt – ábrándozott Félszemű.

– Nem rossz, de ezt kapd ki! – visított fel Manó, és a másik irányba mutatott. Hatalmas, kékesfekete mantaráják kaptak szárnyra a rózsaszín korallszirtek közül. Lehetek vagy tucatnyian, habár nehéz volt megszámolni őket, ahogy összevissza vitorláztak odafent, gondosan ügyelve rá, hogy egyik se fogja el a másik elől a szelet. Fajtáik igazi óriásai voltak, szárnyaikat majdnem száz lábnyira terjesztették ki. Amikor elég magasra értek, párokban felfejlődtek a Fogadott köré.

A lovas eközben megtorpant, és kizuhant a nyeregből. A hátából nyíl meredt elő, de tudatánál volt, sőt még ahhoz is volt ereje, hogy elordítsa magát:

– Jel!

A mantaráják szinte lebegni látszottak a levegőben, habár tudtuk, hogy vagy tízszer gyorsabban haladnak, mint egy futó ember. Az első pár elhúzott a legközelebbi Fogadott felé, aki már behatolt Kedves mágiatagadó zónájába. Vakító villámot lövelltek ki magukból. Tudtuk, hogy ezek ott is hatásosak, ahol a Fogadottak varázslatai nem.

Az egyik mennykő lecsapott, a repülőszőnyeg pedig megpördült találata nyomán, és forogva a föld felé zuhant.

Diadalüvöltésben törtünk ki, de a Fogadott visszanyerte uralmát a varázsszükséglet felett, és elvitorlázott.

A futár mellé térdeltem. Fiatal kölyök volt, szinte gyerek. Élt még, és ha idejében kezelésbe veszem, minden bizonnyal fel is tudom gyógyítani.

– Mozdítsd meg a valagad, Félszemű, szükségem van rád!

– kiáltottam a varázsló felé.

A mantaráják párokban röppentek fel Kedves territóriumának határáról, és a második Fogadott felé közeledtek, aki könnyedén elhátrált előlük, de nem védekezett.

– Ez Sóhajtó! – mordult fel Elmo.

– Az – feleltem –, ő ismeri a járást errefelé.

– Most segítünk a fiúnak, vagy hagyjuk megdöglenni? – morogta Félszemű.

– Jól van már, megyek! – válaszoltam, de fél szemmel még az előadást figyeltem. Nem szívesen hagytam volna ki, elvégre még soha nem láttam ennyi mantaráját egyszerre, és most tűnt először úgy, hogy mellettünk állnak.

Elmo közben megnyugtatta a küldönc lovát, és megszabadította a nyeregtáskától.

– Nos, van itt még egy küldemény a mi hivatalos krónikásunknak!

Egy az előzőekhez hasonló, viaszosvászonba csomagolt levelet nyújtott felém. A hónom alá csaptam a küldeményt, és segítettem Félszeműnek az odúba cipelni a futárt.

BOMANZ TÖRTÉNETE

Vészmadár!

Jázmin idegesítő hangjának nem állta útját sem ajtó, sem ablak.

– Bomanz! Gyere le! Gyere le azonnal, nem hallod?!

A férfi kétségbeesetten felsóhajtott. Hát már öt percre sem maradhat egyedül? Ugyan, miért is kellett megnősülnie! Ebben a pillanatban egyáltalán nem értette a házasság intézményét; éppen elég baj mindig mások kívánságának megfelelően tennie.

– Bomanz!

– Megyek már, a fenébe is! Hát már az orrodát sem tudod egyedül kifújni? – tette hozzá halkabban. Semmi kedve nem volt félbehagyni a munkát, de kénytelen volt megalkudni. Mindig.

Nehéz léptekkel lesétált a lépcsőn, közben rosszkedvűen mormogott orra alatt.

– Akkor látszik meg igazán rajtad a korod, ha minden csip-csup ügy idegessé tesz – gúnyolta magát. – Mégis, mire a nagy izgalom?

– Meglepetés! Gyerünk, siess a boltba!

Jázmin hangja remegett az izgalomtól. Bomanz az eladótérbe lépett, és hirtelen minden világos lett, ingerültségét mintha elfújták volna.

– Stance!

Fiához rohant, átölelte, és érezte, ahogy az erős karok megropogtatják öreg csontjait.

– Máris megérkeztél, fiam? Csak a jövő hétre vártunk!

– Korábban eljöttem. Te meg időközben alaposan

meghíztál, apa! – kacagott fel a fiú, és anyját is megölelte.

– Ugyan, anyád főztjétől kigömbölyödik az ember! Meg aztán most éppen a bolt is jól megy, Tokar...

Hirtelen baljós előérzete támadt, nem fejezte be a mondatot, inkább újat kezdett.

– Lépj hátra, Stance, hadd nézzelek meg alaposabban! Amikor utoljára láttalak, még gyerek voltál.

– Ugye, milyen jó bőrben van? – szólt büszkén Jázmin. – Milyen magas, milyen erős, milyen egészséges vagy! És milyen jól öltözött!

Hangja hirtelen aggodalmas lett.

– Ugye, nem keveredtél bele semmiféle piszkos ügybe?

– Ugyan, anya, hát mibe keveredhet egy magamfajta fiatal tanító? Apjára kacsintott, s mosolya mintha ezt mondta volna: *„Anyá nem változott semmit”*.

Stancil a húszas évei közepén járt, vagy négy hüvelyknyivel magasodott apja fölé. Ülőmunkája ellenére atlétikus termete volt. Bomanzot sokkal inkább egy kalandorra, semmint a tudomány emberére emlékeztette. Persze, az ő egyetemi évei már olyan régen elmúltak, változnak az idők... Talán újabban többet mozognak a fiatalok.

Eszébe ötlöttek saját diákévei. A tréfák, a csipkelődések és az alkonyattól pirkadatig tartó, „halálosan komoly” beszélgetések. Oly erővel hasított belé a hiányérzet, hogy szinte fizikai fájdalma volt. Mi lett hát a fürge eszű, ifjú Bomanzból? Csendes, senyvedő fogoly, aki valahol a kopaszodó, tokás-pocakos test agyának legmélyére bebörtönözve sínylődik. A tegnapi fiatalságból nem marad más, mint gyermekeink. Végül azonban elhessegette

magától az önsajnálát démonát.

– Mesélj valamit a tanulmányaidról! Négy év alatt másról sem írtál, csakis a házimunkáról meg a vitákról a Partra Vetett Delfin nevű kocsmában.

Maga is eltöprengett. *Még sosem láttam a tengert. Partra vetett hal vagyok magam is. De álmodozhatok kedvemre, úgysem vezet sehová. És biztosan Stance is kinevetne, ha elmondanám neki, hogy a lelkem mélyén még mindig őrzöm az ifjúságomat.*

– Hagyd csak, Stance, elábrándozott – legyintett Jázmin.

– Kit nevezel te szenilisnek? – csattant fel Bomanz.

– Na de apa! Anya! Hagyjátok abba!

Bomanz mély lélegzetet vett.

– Igaza van, asszony. Legyen köztünk béke, vagy legalábbis fegyverszünet. Ne is törődj velünk, fiam, olyanok vagyunk, mint a kutya és a macska.

– Stance valami meglepetést említett, mielőtt lejöttél – mondta Jázmin.

– Valóban? – érdeklődött a férfi.

– Így van. Képzeljétek, eljegyeztem magam!

– Eljegyzés? Hiszen tegnap még magam cseréltem a pelenkát! Hogy múlik az idő... – csapta össze a kezét az asszony.

Az idő kegyetlen orgyilkos – gondolta Bomanz. – *Szinte érzem a hideg leheletét a tarkómon.*

– Egen... – töprengett el félhangosan. – Meggondolatlan tacskó! De ha már így alakult – nevetett fel –, mesélj a hölgyről kicsit, ha már más hírt nem is osztasz meg velünk!

– Ha hagnátok egyáltalán szóhoz jutni, mesélnék.
– Csend legyen, Bomanz! Te meg folytasd, Stance!
– Biztos ismeritek már, Tokar hűgáról, Glóriáról van szó.
Bomanz előtt elsötétült a világ. *Tokar hűga! Tokaré, aki akár Feltámasztó is lehet!*
– Valami baj van talán, apa?
– Tokar hűga, mi? Mit tudsz te arról a családról egyáltalán?
– Valami baj van talán velük?
– Nem mondtam ilyesmit, csak kérdeztem.
– Éppen eleget – válaszolta dacosan a fiú. – Feleségül akarom venni Glóriát, Tokar pedig a legjobb barátom.
– És ha azt mondom, hogy Feltámasztók?
Súlyos csend ereszkedett a helyiségre.
Stancil elhátrált apjától. Kétszer is úgy tűnt, válaszolni fog, de végül mindkétszer visszanyelte szavait.
– Besand legalábbis meg van róla győződve. A Gárda figyeli Tokart, és most már engem is. Hamarosan visszatér az üstökös, Stance. Ez lesz a tizedik alkalom. Besand valami nagyszabású Feltámasztó összeesküvést szimatol, és mindent megtesz, hogy megnehezítse az életünket. Ha meg benősülsz Tokar családjába, garantáltan pokollá is teszi!
– Talán nem kellett volna hazajönnöm – morogta Stancil. – Nem akarok időt pazarolni arra, hogy veletek civakodjak, arra meg még kevésbé, hogy Besand elől bujkáljak.
– Dehogy, Stance! – kiáltott fel Jázmin. – Apád nem akar összeveszni veled. Bo, mondd meg neki, hogy semmiféle galibát nem okozol!
A férfi nagy levegőt vett, elsétált az ablakig, s útközben

igyekezett lecsillapodni. Besand szava nem ér annyit, hogy meggondolatlan kijelentéseket tegyen.

– Sajnálom, fiam – szólalt meg végül. – Besand felzaklatott. Jázminra nézett, és az ő szemében is haragot látott.

– Semmi baj, apa. Mondd, hogy haladnak a kutatásaid? Az asszony magában mormolt valamit, miközben Bomanz válaszolt.

– Micsoda egy bolond társalgás! Mindhárman csak kérdezőnk, de senki sem válaszol. Add ide a kosztpénzt, Bo!

– Most éppen mire kell, asszony?

– Már megint szervezkedtek. Inkább elmegyek vásárolni.

A férfi morgott valamit az asszonyi észről, majd érméket csúsztatott a pultra.

– Nos, Stancil, menjünk fel a dolgozószobámba!

* * *

Felhágtak a nyikorgó lépcsőn.

– Ne is törődj vele, fiam, már egészen megszokta a dolgot.

– Hát, nem úgy vettem észre...

– Pedig így van. Te is változtál, én is, csak a ház maradt a régi.

Lámpást gyújtott, és előszedte az üreges nyelvű lándzsát.

– Majd kitalálok valami új rejtekhelyet, ez már kissé feltűnő

– magyarázta, és kiterítette térképét az asztalon.

– Nem haladtál valami sokat, apa.

– Besand sokat hátráltatott, de ne tévesszen meg a látszat!

A hatodik sírhant képére koppintott.

– Ez az utolsó rejtély, amit meg kell fejtenem.

– Mondd, apa, ez az útvonal lenne az egyetlen? Mi volna,

ha a két legfelsőt választanád? És ha csak az egyiket? Ha így tennél, ötven százalékos eséllyel próbálkozhatnál.

– Ez nem egy kártyaparti, Stance! Ha egyszer elhibázol egy licitet, nincs több esélyed.

Stancil szótlanul maga alá húzott egy széket, és tanulmányozni kezdte a térképet. Közben az asztalon dobolt ujjával. Bomanz nyugtalanul figyelte.

* * *

Egy hét telt el. A családi élet új ritmust vett fel, már-már megszokták a Vigyázó állandó figyelmét is.

Bomanz új TelleKurre lelőhelyet talált: fegyverek, páncélok. Gazdátlan kincs volt, egy tömegsírbán feküdt az egész, szinte tökéletes állapotban.

Stancil lépett a boltba.

– Kemény éjszakád volt? – kérdezte Bomanz.

– Nem igazán. Csak egyszer ólalkodott arrafelé.

– Men fu, vagy Besand?

– Men fu. Besandot arra ette a fene vagy féltucatszor.

Men fu jó ürügyet szolgáltatott nekik, hogy titokban dolgozzanak, és ezzel megzavarják Besandot, bár a Vigyázó nem adta tanújelét, hogy bedőlt volna a trükknek.

Bomanz összekészítette a felszerelését.

– Anyád mindjárt ad neked reggelit.

– Várj, apa, veled megyek!

– Jobb lenne, ha pihennél inkább egyet.

– Most nagyobb kedvem lenne veled ásni.

Mintha valami nyomta volna a fiú lelkét. Bomanz remélte, hogy most talán beszélni fog.

– Rendben, gyere, ha akarsz!

Nem esett sok szó. Mielőtt Stancil az egyetemre ment volna, állandóan csak vitatkoztak, a fiú pedig ilyenkor többnyire védekezésre kényszerült. Négy év telt el ugyan azóta, de a lelke mélyén még mindig gyermek volt, nem készült fel rá, hogy úgy beszéljen apjával, ahogy férfi a férfival. És Bomanz se jutott el még odáig, hogy felnőttnek tartsa. Az apák néha nem veszik észre, hogy gyermekük felnőtt, és ha mégis rájönnek, mélységesen elcsodálkoznak rajta.

– Ja, apa, el is felejtettem! – szólt ki Stance a konyhából. – Tegnap éjjel láttam az üstököst.

Mintha jeges marok szorította volna össze Bomanz gyomrát.

Az üstökös? Az lehetetlen! Még túl korai!

Még nem készült fel az érkezésére.

* * *

– Pofátlan kis kurafi! – köpött ki Bomanz. Fiával együtt térdepelt a bokrok között, és együtt figyelték, ahogy Men fu kifosztja a lelőhelyüket.

– Megérdemelné, hogy összetörjem minden csontját.

– Várj csak itt egy percig, addig én elvágom az útját, te meg elkaphatod!

– Ugyan, nem éri meg a fáradságot! – horkant fel Bomanz.

– Nekem megéri, csak azért, hogy megtanulja, hol a helye.

– Legyen hát!

Bomanz undorral szemlélte, ahogy Men fu gyanakodva körbekémlél, akár egy visszataszító kis galamb. Nem vehette észre őket, mert folytatta a munkát. Bomanz óvatosan közelebb lopakodott, s már hallotta is, ahogy a

tolvaj magában motyog.

– Ó, milyen gyönyörű! Gyönyörű! Kőamulett! Kőamulett!
Nem érdemi meg az a dagadt kis majom! Nyomorult kis féreg! Állandóan Besand seggét nyalja!

– Dagadt kis majom? – szólalt meg Bomanz a háta mögött.

– Ez nem volt valami kedves...

Maga mellé dobta a csomagját, és erősen megmarkolta az ásója nyelét. Men fu kimászott az árokból. Szeme tágra nyílt, ahogy észrevette a másik férfit. Szája hangtalanul mozgott. Bomanz karja meglendült.

– Ne, Bo, ne csinálj bolondságot!

Az ásó azonban lecsapott. Men fut a csípőjén érte az ütés. Felvinnyogott, elejtette zsákmányát, hasztalan kaszált a levegőben, majd visszabukott a gödörbe. Bomanz az ülepén landolt, amikor utána ugrott. Men fu menekült, Bomanz ásóját a magasba emelve kergette.

– Állj meg, te tolvaj, hogy dögölnél meg! Gyáva féreg!

Még csapott egy óriásit, de elvétette a kis embert. A lendülettől megpördült, elesett, de hamar talpra állt, és ásó nélkül folytatta az üldözést. Stancil Men fu útjába vetette magát, de a tolvaj egy hirtelen ugrással kitört oldalra, így Bomanz a fiának ütközött. Apa és fia egymásba gabalyodva estek a földre.

– Meglépett a mocsok! – zihálta Bomanz.

Lihegve a hátára fordult, a fiú pedig felkacagott.

– Mi olyan rohadt vicces?

– Az, hogy milyen pofát vágott!

– Hát, nem voltál valami nagy segítség! – vigyorodott el Bomanz is.

Összenevettek.

– Na, gyerünk, keressük meg azt az ásót!

Stancil felsegítette apját.

– Bár láttad volna magad, miközben kergetted!

– Még jó, hogy nem! Meg is ütött volna a guta!

– Jól vagy, apa?

– Persze, csak alig kapok levegőt a röhögéstől. Úristen, ha még egyszer leülök, fel sem tudok állni többet!

– Gyerünk, folytassuk az ásást! Amúgy biztosan errefelé hajíthattad el.

– Igen, megtaláltam!

Bomanz egész reggel fel-felkuncogott, ha csak eszébe jutott Men fu menekülése.

– Apa! – szólalt meg Stancil az árok túlsó feléből. – Találtam valamit. Az a tolvaj is biztosan ezért nem vett észre minket.

Bomanz odalépett, és nézte, ahogy Stancil körbeás egy tökéletes állapotú mellvértet, amely olyan fekete és fényes volt, akár a csiszolt ébenfa. Bomanz alaposan megvizsgálta az ezüstsínű díszítéseket, majd kinézett a gödörből.

– Szerencsére senki nincs a közelben – hümmögött. – Mutasd csak! Valami félig ember, félig szörnyeteg teremtményre tervezték. Egyértelmű: egy Alakváltó páncélja.

– A TelleKurre sereg vezére!

– Igen, de őt nem temethették tömegsírba.

– Ez mégis bizonyosan az övé!

– Látom, a francba is! Maradj kint, és örködj, amíg én

kiásom!

– Majd én, apa!

– Hagyd csak, te egész éjjel ébren voltál!

– Fiatalabb vagyok, és frissebb.

– Jól vagyok, köszönöm kedves érdeklődésedet...

– Milyen színű az ég, apa?

– Mi ez az ostoba kérdés? Természetesen kék!

– Végre egyetértünk valamiben! A legmakacsabb trotli vagy, aki...

– Stancil!

– Bocsánat, apa! Javaslom, váltsuk egymást! Dobjunk fel egy érmét, hogy ki kezdje!

Bomanz veszített. Lepihent, zsákját használta derékaljként.

– Szélesebb árkot kell ásnunk, fiam, mert ha így folytatjuk, ez beomlik az első komolyabb esőben.

– Igazad van apa, megtelne sárral. Talán ha ásnánk egy vízvezető csatornát... Nézd csak, ebben a páncélban nincs senki, pedig úgy látszik, megvan a többi darabja is! Megtaláltam például a hozzá való vaskesztyűt is...

– Milyen kár, hogy be kell majd szolgáltatnunk!

– Ugyan miért? Tokarnak biztosan vagyonokért tudnád eladni!

– Meglehet, de mi van, ha barátunk, Men fu már megtalálta? Azonnal jelenti majd Besandnak. Becsületesnek kell maradnunk. Különben is, nincs komoly szükségünk erre a holmira.

– Még az is lehet, hogy ő ásta el ide.

– Hogy mondd?

– Miért ne? Szerinted se logikus, hogy itt van, nemde?

Ráadásul nincs benne a holttest sem, és a talaj is gyanúsan laza.

– Igazad van, hagyj mindent úgy, ahogy találtuk! Besandtól tényleg kitelik az ilyesmi.

* * *

– Vén szaros seggfej – morogta Stancil, ahogy a Vigyázó távozott. – Lefogadom, hogy tényleg ő ásta itt el.

– Hiába átkozódunk, az nem old meg semmit – mondta Bomanz, és kényelmesen elhelyezkedett a zsákján.

– Mit csinálsz?

– Láthatod: lógok. Elfáradtam az ásásban.

– Nem kellene kiásnunk, amit csak tudunk? Hamarosan eshet.

– Csináld csak, ha akarod!

– Apa! – kezdte óvatosan Stancil. – Miért veszekedtek folyton anyával?

Bomanz elgondolkodott. A látszat megtévesztő volt, és a fia nem emlékezhetett az együtt töltött jobb időkre.

– Tudod, fiam, az emberek megváltoznak, még akkor is, ha a változás nem kedvükre való. Megismersz egy nőt... eleinte csodálatos, lenyűgöző, sejtelmes és érzéki, ahogy a dalokban, aztán egyre jobban megismered. Az újdonság varázsa elmúlik, marad a megszokás. Később meg már az sem elég. Amikor a nő kezd elhízni, lottyadni, ráncosodni és őszülni, úgy érzed, mintha kifosztottak volna. Folyton emlékszel rá, milyen volt karcsún, fiatalon, amikor az apja azzal fenyegetett, hogy seggbe rúg, ha meglát körülötte legyeskedni. Előbb vagy utóbb rájössz, hogy már idegennel élsz egy fedél alatt. Azt hiszem, ő is így érez. Belül még

mindig húszévesnek tartom magam, Stance, és csak akkor jövök rá, hogy megöregedtem, ha a tükörbe nézek, vagy ha a testem már nem képes valamire, amire azelőtt. Neki azonban minden együtt töltött pillanatban látnia kell a pókhasamat, a visszeres lábaimat és a kopasz fejemet, valahányszor csak rám pillant. Ha figyelmesebben megnézem magam a tükörben, mindig megdöbbenek. Néha az jut eszembe, hogy nem ismerem azt a gusztustalan vén kecskét, aki elragadta a testemet. Néha komolyan megrémülök, mert látom, hogy egy nevetséges, haldokló testbe bőrtönöztek, pedig még nem készültem fel az elmúlásra.

Stancil leült. Ez volt az első alkalom, hogy apja ilyen mélyen feltárta előtte érzéseit.

– Muszáj, hogy így történjen?

– Talán nem, de mégis ez van. Glóriára gondolsz, fiam? Nézz szembe a tényekkel: mindenki megöregszik, és a korrallal együtt változnak az emberek.

– Lehet, hogy mégis van kiút. Ha el tudnánk érni...

– Nincs olyan, hogy „ha”, fiam. Harminc éve a „ha”-t kergetem, és lám, mire jutottam?

A fekély ismét kínozni kezdte, előregörnyedt.

– Lehet, hogy Besandnak mégis igaza van, ha nem is azért, amiért gondolja.

– Miért beszélsz így, apa? Hiszen egész életedet erre áldoztad!

– Mert félek, Stance. Egy dolog álmokat kergetni, de sokkal rosszabb, ha utol is érjük őket. Soha nem azt kapjuk, amit várunk, nekem pedig pokolian rossz

előérzetem van.

Stancil arckifejezése egy pillanat alatt megváltozott.

– De az életed célja...

– Az életem már Bomanzé, az ócskásé, fiam. Anyádnak és nekem már nincs sok hátra, és a mesterségemből rendesen megélünk.

– Hiszen még oly sok év áll előtted, és annyi mindent csinálhatnál!

– Félek, Stance. A magamfajta vén csontokat már megrémíti a változás.

– Apa...

– Nem érted? Arról beszélek, amikor az álmok, amelyekre egy életet tettél fel, végleg kifakulnak. Már nem a remény mosolyát látom, csak egy vicsorgó gyilkos rothadt fogait.

Stancil kimászott az árokból, letépett egy fűszálat, és a szájába vette. Hátára fordult, és az eget bámulta.

– Apa, mit éreztél, mielőtt elvitted anyát?

– Részeg voltam.

– Értem – nevetett fel Stancil –, de akkor, amikor az apja háza felé mentél, hogy megkérde a kezét?

– Úgy remegett a lábam, hogy azt hittem, hasra esek. Te nem ismerted a nagyapádat, de jó, ha tudod, hogy komolyan emlékeztetett egy trollra.

– Most is hasonlóan érzel?

– Igen – töprengett el Bomanz –, valami olyasmit, de nem ugyanazt. Akkor fiatalabb voltam, és világosan láttam, mit akarok.

– Most talán nagyobbak a tétek?

– Sokkal. Többet lehet nyerni, de veszíteni is.

– Tudod, mi a baj veled, apa? Ahogy a bölcsek mondják, önértékelési válságban szenvedsz. Pár nap, és elmúlik. Aznap este, miután Stancil elaludt, Bomanz Jázminhoz fordult.

– Ma sokat beszélgettem a fiunkkal. Komoly dolgokról volt szó, és tudod, mire jöttem rá? Meglepően bölcs és érett a gyerek.

– Mi ezen a furcsa? Hiszen a te fiad, nem?

* * *

Az álom erősebb volt, mint eddig bármikor, Bomanz kétszer is riadtan ébredt fel. Másodjára már nem is volt kedve alvással próbálkozni. Felkelt, felöltözött, és kiült a tornácra. A ragyogó holdfényben tisztán látta a düledező épületeket.

Micsoda egy lepratelep! – gondolta magában, és visszagondolt Evezőváros nagyságára. Itt csak a Gárda tagjai, a magafajta ócskások, és a zarándokok kiszolgálásából élő kis senkik élnek. Nehéz dolguk volt, még akkor is, ha a Dominátor korszaka most éppen divatba jött. A Sírmező rossz híre elriasztotta a kíváncsiskodókat.

Lépteket hallott, majd árnyék vetült rá.

– Bo?

– Te vagy az, Besand?

– Igen – bólintott a Vigyázó, és Bomanz mellé telepedett a lépcsőre.

– Mit csinálsz itt?

– Nem tudok aludni. Folyton az jár a fejemben, hogy süllyedhetett ez a vidék olyan mélyre, hogy még a magukra

valamit is adó Feltámasztók se vetődnek erre. És te? Csak nem egyedül őráratozol?

– Én se tudok aludni. Folyton az a kurva üstökös jár a fejemben!

Bomanz felnézett.

– Innen nem látni, csak a ház mögül. Amúgy meg igazad van, senki nem jön többé ide. Már talán nem is törődnek semmivel, ami itt van, legyen az a felszínen vagy a föld alatt. Nem is tudom, hogy ennyire nem érdeklí őket a dolog, vagy csak egyszerűen ostobák.

– Látom, piszkálja valami a csőröd, Besand. Mi bajod?

– Bo, engem nem azért váltanak le, mert öreg vagyok és szarul végzem a dolgom, pedig esküszöm, mindkettő elég jó indok lenne. Egyszerűen azért hajtanak el, mert valami nagykutya töketlen unokaöccsének megfelelően cifra és jelentéktelen posztra van szüksége. Nem is tudod, mennyire zavar ez, cimbora! Úgy tűnik, elfelejtették, mi is ez a hely! Azt mondták, elfecséreltem az életemet. Komolyan vettem egy olyan munkát, amit egy horkoló, iszákos félcédulás is átaludhatott volna!

– A világ tele van bolondokkal.

– A bolondok meghalnak!

– Hogyan?

– Kiröhögtek, amikor az üstökösről vagy a Feltámasztókról beszéltem nekik. El se hitték, hogy én készpénznek veszem ezeket! Abban sem hisznek, hogy egyáltalán van valami élő a sírhantok alatt.

– Hát hozd el őket ide, és sétálj egyet velük sötétedés után!

– Megpróbáltam, de azt mondták, hogy ha nem hagyom

abba a rinyálást, még az obsitomról is lemondhatok.

– Akkor nem tehetél egyebet. Az ő fejükben van a hiba.

– Esküt tettem, Bo, és nemcsak akkor vettem komolyan, hanem ma is! Ez a munka az életem. Neked ott van Jázmin és Stance, de én ezek után akár kolostorba is vonulhatok!

Jön majd valami taknyos a helyemre, és...

Besand torkából fura hang tört elő. Bomanz megdöbbenve figyelte. Sírás? Az a Vigyázó zokogna mellette, akinek kovakőből pattintották a szívét, és aki úszás közben harapná le a cápák tökét? Megfogta a gárdista könyökét.

– Gyere, nézzük meg az üstököszt! Még nem is láttam.

Besand összeszedte magát.

– Nem voltál rá kíváncsi? Hogyhogy?

– Mostanában korán lefeküdtem, és Stance-re bízam az éjszakai munkát. Mi ebben a hihetetlen?

– Ne is törődj velem, azt hiszem, megint előjött belőlem a lehetetlen énem. Ügyvédnek kellett volna mennünk, Bo, mindketten jól beváltunk volna.

– Lehet, hogy igazad van. Mostanában amúgy is sokat gondolkodom rajta, mit is keresek én itt egyáltalán?

– És mire jutottál, mit keresel itt?

– Meg akartam gazdagodni. Azt hittem, elég bemagolni pár porszagú könyvet, felnyitni néhány sírt, aztán már mehetek is vissza Evezővárosba, és bevásárolhatom magam a nagybátyám szállítócégébe.

Bomanz csodálkozott, hogy Besand mennyi hazugságát hiszi el. Most már ő maga is úgy emlékezett egy-két régi fedőtörténetére, mintha valóban megestek volna.

– És miért nem mentél vissza?

– Lustaságból, egyszerű lustaságból. Rájöttem, mekkora a különbség álmódosítás és munka között. Sokkal egyszerűbb volt csak annyit kiásni, amennyi a megélhetéshez kellett, a maradék időt pedig egyszerűen ellógtam – tárta szét a karját Bomanz. Nem is hazudott nagyot. A kutatásai jó ürügyként szolgáltak, hogy elkerülje a szakmájában dúló versenyt. Belőle egyszerűen hiányzott Tokar céltudatossága.

– Azért nem panaszkodhatsz. Nem volt rossz életed, csak egy-két keményebb télen éltetek rosszabbul, amikor még Stancil kölyök volt. Akkor éppen mindannyiunknak rossz volt, de végül túléltek. Á, ott van az üstökös! – mutatott hirtelen az égre Besand.

Bomanznak elakadt a szava, amikor felnézett. Éppen olyanak látta az égitestet, mint álmában.

– Jól mutat, ugye? Várj csak, amíg közelebb ér! A fél égboltot el fogja takarni.

– Egész csinos!

– Tulajdonképpen valóban gyönyörű, de rossz ómen. A régiek krónikáiban az áll, hogy addig tér vissza, amíg a Dominátor ismét életre nem kel.

– Egész életemben az ő nyomaikat kutattam, de még én is alig hiszem el, hogy bármi is igaz belőlük. Várj, ne sértődj meg! Nekem is végigfut a hideg a hátamon a Sírmezőn, de egyszerűen hihetetlennek tartom, hogy azok a teremtmények négy évszázad után kikelnek a sírjukból!

– Bo, lehet, hogy igazat mondasz. Ha ez így van, fogadd meg a tanácsom: amikor én elmegyek innen, tedd azt te is! Vedd magadhoz a TelleKurre cuccokat, és menj vissza

Evezővárosba!

– Úgy beszélsz, mint Stance!

– Komolyan is gondolom. Ha valami buta kis kölyök kerül a helyemre, aki nem hisz az egészben, akkor itt szó szerint elszabadul a pokol. Menekülj, amíg tudsz!

– Talán igazad van. Gyakran eltöprengek rajta, hogy vissza kellene mennem, de mit csinálnék én ott ennyi év után? Már nem is ismerem azt a várost, és amiket Stance mesél róla... Azt hiszem, elvesznék ott. A fenébe is, ideje megbékélnem ezzel a szemétdombról, mert már ez az otthonom!

– Értem, mire gondolsz.

Bomanz felnézett a hatalmas égi ezüstpengére. Közeledik az idő.

– Mi van odakint? Hé, ti csavargók! Jobb, ha elkotródtok, mert idehívom a gárdistákat!

– Csak én vagyok, Jázmin.

– És én, a Vigyázó, asszonyom! – nevetett fel Besand. – Nem kell fáradnia, a Gárda már itt van.

– Mit csináltok itt?

– Beszélgetünk, és a csillagokat bámuljuk.

– Ideje mennem – szólalt meg Besand. – Viszlát holnap!

Bomanz tudta, holnap ismét úgy viselkedik majd vele, ahogy eddig.

– Vigyázz magadra!

Bomanz visszalépett a tornácra, élvezte a friss levegőt, hallgatta az éjjeli madarak dalát. Jázmin kijött a házból, és mellé telepedett.

– Nem tudok aludni – mondta a férfi.

– Én sem.

– Lehet valami a levegőben.

Ahogy a férfi felnézett, furcsa érzése támadt. Mintha mindez már megtörtént volna egyszer.

– Emlékszel a nyárra, amikor ideköltöztünk? Ugyanilyen éjszaka volt, és akkor is sokáig fennmaradtunk, hogy lássuk az üstököst.

Jázmin megfogta a férje kezét. Ujjaik összekulcsolódtak.

– Én is épp erre gondoltam. Az első évfordulónk idején történt. Bolond gyerekek voltunk még akkoriban.

– A lelkünk mélyén talán még mindig azok vagyunk.

11

A SÍRMEZŐ

Szarka – ha éppen képes volt feladatára koncentrálni – gyorsan haladt. A selyemtérképre rótt régi, TelleKurre nyelvű nevek az újabb nyelveken kiejtve már nem sugároztak akkora hatalmat. Lélekorzó. Viharhozó. Holdlovas. Akasztott Ember. Eltűnt a nevek ősi ereje.

Mindegy, ők már halottak voltak. Már csak az Úrnő létezett közülük, no, és persze a szörnyeteg a föld alatt, aki az egészet kirobbantotta.

Gyakran nézte a Sírmezőt háza apró ablakából. Maga a sátán lakozott a föld alatt, bajnokaival körülvéve. Az öreg varázsló csak keveset nevezett meg, őt láthatóan csak az Úrnő érdekelte.

Bálványok, egy sárkány, és persze a Fehér Rózsa hősei, akik haláluk után is állnak a vártán. Sokkal, sokkal

drámaibb küzdelem lehetett ez, mint bármilyen mai csata. Felnevetett. Hiába, a múlt mindig sokkal érdekfeszítőbbnek látszik, mint a jelen, bár azoknak, akik átélték, minden bizonyal halálosan lassúnak tűnt az egész. A legendák csak a végső, nagy csatáról szóltak, alig pár napot ragadtak ki a hosszú évtizedekből.

Most, hogy végre teremtett magának egy csendes helyet, és összegyűjtött némi pénzt is, Szarka kevesebbet dolgozott, és többet sétált az éjszakában.

Egy napon Case látogatta meg. Szarka még félálomban volt, amikor beengedte.

– Kérsz egy teát?

– Igen, köszönöm.

– Idegesnek látszol. Talán valami baj van?

– Nyájas ezredes látni akar.

– Sakkozni szeretne, vagy munkáról van szó?

– Egyik sem. Zavarja, hogy éjnek évadján mászkálsz. Mondtam neki, hogy gyakran vagyok veled, és téged csak a csillagok érdekelnek, de nem sikerült megnyugtatnom. Azt hiszem, üldözési mániája van az öregnek.

– Csak a munkáját végzi – erőltetett mosolyt az arcára Szarka. – Tudom, hogy rejtélyes figurának látszom, és hogy félig bolondnak néz. Néha talán igaza is van. Cukrot kérsz?

– Igen, köszönöm.

A cukor ritka kincs volt, a Gárda étrendjében nem is szerepelt.

– Nagyon sietünk? Még nem is reggeliztem.

– Nem mondta – tárta szét a karját Case.

– Helyes – bólintott Szarka, és így is gondolta. Így legalább

több ideje lesz felkészülni. Szitkozódott magában, tudta, bolondság volt így felhívnia magára a figyelmet. A Gárda tagjainak kötelessége volt a gyanakvás.

Zabkását és rántottát készített kettejüknek. Hiába fizették jól a gárdistákat, a kincstári koszt gyalázatos volt. A rossz idő miatt az Evezővárosba vezető utak járhatatlanok voltak, a szállásmesterek – akik egyébként sem arról voltak híresek, hogy minden követ megmozgatnak a gárdisták jobb élelmezéséért – így nem láthatták el megfelelően a katonákat.

– Nos, induljunk a főnökhöz! – szólalt meg Szarka végül. – A fenébe, ez volt az utolsó darab szalonna! Az ezredes talán jobban tenné, ha maga termeltetne élelmet.

– Volt már szó ilyesmiről.

Szarka számára azért is hasznos volt Case barátsága, mert az újonc a főhadiszállásra volt beosztva, és bár az ezredessel gyakran beszélgettek sakkozás közben, a Gárda tervei soha nem kerültek szóba.

– És?

– Végül elvetették az ötletet. Nincs elég termőterület, így nincs elég takarmány sem.

– Tenyészetek disznókat, nekik a kukorica is elég!

– Nincs elég emberünk, hogy vigyázzunk rájuk, így az erdei vadászok ellopnák őket.

– Végül is, igaza lehet. Nos, mindegy, menjünk!

* * *

Az ezredes saját lakhelyére vezette Szarkát.

– Maga sosem dolgozik, uram? – tréfálkozott Szarka.

– A dolgok errefelé olajozottan gördülnek már évszázadok

óta. Ellenben veled van egy kis problémám.

– Igen, uram?

– Gyanús dolgok történnek körülötted.

– Mire gondol, uram? – döbönt meg Szarka.

– A múlt hónapban látogatónk volt. A Bűbájtornyból érkezett.

– Nem tudtam, uram.

– Senki sem tudta. Csak én. Ha akarod, nevezd razziának. Nyájas hátradőlt íróasztala mögött, és az oly gyakran használt sakk-készletet félretolva egy nagy ív délvidéki papírlapot húzott elő a fiókból. Szarka futó pillantást vetett az írásra.

– Egy Fogadott, uram?

Szarka mindig késve fűzte mondandójához az „uram”-okat, mintha nem érdekelné a dolog. Nyájast zavarta ez a szokás.

– Igen, az Úrnő teljes körű meghatalmazásával. Nem élt ugyan vissza vele, de volt egy-két észrevétele. Említett néhány embert is, akiknek a viselkedése gyanúra adhat okot. Te voltál a lista elején, Szarka. Mégis, mi a nyavalyát művelsz te az éjszakai sétáidon?

– Csak gondolkodom... uram. Rossz alvó vagyok, sok mocskos dolgot láttam a háború alatt. Azok a rajtaütések... Aki egyszer átélte, uram, utána mindig fél elaludni. Álomban vért és felégetett házakat látok. Hallom, ahogy a gyerekek és az asszonyok zokognak. Tudja, mi a legrosszabb, uram? A csecsemők sikolya. Még mindig hallom őket.

Túlzott. Nyugodtan aludt éjszakánként, és fikarcnyit sem

törődött a csecsemősírással. Persze, sok igazság volt abban, amit elmondott, éppen elég, hogy hihető legyen. Valóban kísértették kisgyermekük álmában, ezek azonban a sajátjai voltak.

– Értem – válaszolt Nyájas töprengve. – Nagyon is értem. Rozsdában maguk az anyák ölték meg gyermekeiket, nehogy élve fogják el őket. A hadsereg legkeményebb katonái is könnyeztek, mikor az asszonyok lehajították kicsinyeiket a falakról, majd utánuk ugrottak. Én magam nem is nősültem meg, és gyerekeim sincsenek. Neked volt valaha családod?

– Volt egy fiam – felelte fájdalomtól reszkető hangon Szarka. – És egy lányom is. Ikrek voltak. Régen volt már, és nagyon messze innen.

– Mi történt velük?

– Nem tudom. Remélem, még életben vannak valahol. Ha élnek, olyan idősek lehetnek, mint Case.

Nyájas felvonta szemöldökét, és úgy tett, mintha az utolsó megjegyzés el se hangzott volna.

– És mi lett az anyjokkal?

– Halott – jelentette ki Szarka, szeme tűzzel telt meg, s parázsként izzott.

– Sajnálom.

Szarka nem válaszolt. Arc kifejezése világossá tette, hogy ezt nem tekinti akkora csapásnak.

– Figyeltél arra, amit mondtam, Szarka? – szólalt meg ismét az ezredes. – Egy Fogadott figyelt fel rád, és ez sosem egészséges.

– Értem. Melyikük volt?

- Nem mondhatom meg. Ez érdekelheti a lázadókat is.
- Miféle lázadókat? – horkant fel Szarka. – Mindet kiirtottuk a Toronynál!
- Talán igen, talán nem, de az biztos, hogy a Fehér Rózsa életben van.
- Azt hittem, szorosan a nyomában vannak.
- No igen, keringenek efféle pletykák. Azt is mondják, láncokban hozzák elő, még mielőtt ez a hónap véget ér. Ezt a baromságot hallgatom már azóta, amióta feltűnt. Ügyes nő lehet, talán túlságosan ügyes. Szerencsére, mikorra legközelebb visszatér az üstökös, én már nem leszek életben. Pálinkát?
- Igen, köszönöm.
- Sakkozunk egyet, vagy sietsz valahová?
- Egy partira bőven van időm.

A játék felénél tarthattak, amikor Nyájas ezredes ismét megszólalt.

- Ne felejtse el, mit mondtam! A Fogadott ugyan azt mondta, elmegy, de talán még mindig itt sompolyog valamelyik bokor mögött.
- Rendben, ezentúl óvatosabb leszek.

Ezt Szarka komolyan is gondolta. A legkevésbé sem szerette volna, hogy egy Fogadott felfigyeljen rá. Már túl messzire jutott ahhoz, hogy így végezze.

12

A FÉLELEM FÖLDJE

Figyeltem az eseményeket. Gyomromat mintha

ólomujjak masszírozták volna. Egész nap távoli pontok keringtek az égen. Egy páros most is ott őriáratozott A Fogadottak jelenléte nem volt jó előjel.

Közelebb két pár mantarája látszott az égen. Hol felfelé vitorláztak, hol alálebegtek, folytonosan próbálták a Fogadottakat elkergetni a területükről. Utálták a betolakodókat, és legszívesebben végeztek volna velük Kedves – egy másik betolakodó – kedvéért.

A gyalogfák a patak túlsó partjára távoztak. A halott menhirek levetették szokásos tompa színüket, és ragyogni kezdtek. Különös dolgok történtek a Földön, és kívülállók nem foghatták fel a változások jelentőségét.

Hatalmas árnyék vetült a sivatagra. Magányos légbálna lebegett a magasban, a Fogadottat fenyegetve. Néha felfelmordult, olyan mély hangon, hogy inkább a csontjaimban éreztem, semmint hallottam. A légbálnák csak ritkán szólalnak meg, ha felbőszítik őket.

Szellő fújt keresztül a korallokon, a távoli Vén Fa Atya csilingelésével terhesen. Mintha csak a légbálnának válaszolt volna.

Mögöttem egy menhir szólalt meg.

– Hamarosan ideérnek az ellenségeitek.

Összereztem, mert eszembe jutott egy az utóbbi időben gyötrő rémálmom. Nem emlékeztem a részleteire, csak arra, hogy maga volt a megtestesült borzalom.

Nem tértem ki a szikla elől. Mégis, mik ezek? Honnan jöttek, és miért nem olyanok, mint a megszokott kövek? És egyáltalán, mitől ilyen furcsa hely a Félelem Földje? Mi csak kényszerűségből vagyunk itt, egy jóval hatalmasabb

ellenség elől bujkálunk, de az őslakosok? Nos, ha legyőzzük az Úrnőt, talán barátok maradunk.

– Mikor? – kérdeztem.

– Majd ha készen állnak.

– Mondhatom, baromi hasznos híreid vannak, szikla!

Minden bizsonnyal észrevette a szavaimban rejlő szarkazmust, de nem reagált. A menhireknek is megvan a maguk furcsa humorérzéke, és szavaik néha olyan élesek voltak, mint egy obszidiánpenge.

– Öt hadsereg – folytatta. – Nem várnak sokáig.

Az égre mutattam.

– A Fogadottak zavartalanul röpködhetnek.

– Még nem tettek semmit.

Igaz. De akkor is gyenge kifogás, és a szövetség az szövetség.

– Francot nem!

A menhir arrébb lépett, árnyéka a lábfejemre esett. Végül felnéztem rá. Alig tíz láb magas volt a porba fingó kis kavicsa! Csupa olyasmit mondott, amit már tudtam.

– Nem tárgyalhatunk mindig erőpozícióból. Vigyázzatok magatokra, mert a Föld népei gyűlést szerveznek, ahol talán átértékelik eddigi hozzáállásukat, és ti nem lesztek többé szívesen látott vendégek itt!

Vagy úgy, szóval szómenésben szenvedő sziklám küldönc volt. A helyiek tehát berezeltek, és úgy akarták fedezni a seggüket, hogy kirúgnak bennünket.

– Értem.

A Föld lakói néha gyűléseket hívtak össze, és ott hoztak bizonyos fontos döntéseket, de erről keveset tudtam. Ha a

menhíreknek hinni lehetett – márpedig ők sosem hazudtak, legfeljebb csak kitérő válaszokat adtak, vagy eltitkoltak dolgokat –, több, mint negyven értelmes faj lakta a Félelem Földjét. Menhírek, gyalogfák, légbálnák és mantaráják, vagy egy maroknyi ember, kétféle gyík, egy héjaszerű madárfaj, egy hatalmas fehér denevér; na, és egy igen ritka teremtmény, amely úgy nézett ki, mint egy kentaur, csak éppen azzal a különbséggel, hogy félig ember, félig teve volt, de tevéfejjel és emberi tomporral. Semmi kétség, hogy sok másikat is láttunk, csak nem ismertük fel bennük a gondolkodó lényt. Manó szerint például a nagy korallszirtek között él egy aprócska majomfaj, amelynek egyedei éppen úgy mutatnak, akár megannyi kicsiny Fél szemű, de hát Manóban soha nem lehet bízni, ha a másik varázsló került szóba.

– Figyelmeztetést hozok – emlékeztetett a menhir. – Idegenek járnak a Földet.

Kérdeztem még tőle egyet s mást, de nem felelt. Idegesen elfordultam tőle, mire elment. Rohadt szikla!

* * *

Az odú bejáratánál Nyomolvasó állt a kutyájával, és a Fogadottat figyelték. Tudtam, Kedves kihallgatta őket, de én nem voltam jelen. Azt mondják, elégedett volt a válaszaikkal.

Elmónak tetszettek a jövevények, vitakoztunk is rajta eleget. Őt Hollóra emlékeztette Nyomolvasó, és azt mondta, nagy hasznát vehetnénk pár száz Holló-féle alaknak, engem pedig éppen ez a hasonlatossága zavart. Persze, értelmetlen vita volt. Nem szerethetjük mindenki

pofáját. Kedves szerint minden rendben van vele, a Hadnagy és Elmo is elfogadja, hát miért mondjak nekik ellent? A pokolba is, ha tényleg olyan tökök fickó, mint Holló, akkor valóban komolyan be tud tartani az Úrnőnek. Mindenesetre elég hamar kiderül, mert Kedves tervez valamit. Azt hiszem, Rozsdában vannak tervei, ahol Sánta lobogója felbukkant. A rohadt Fogadott tehát visszatért a halálból, pedig mindent megtettem, hogy végleg kinyírjam, csak a testét nem gyújtottam fel. Talán ezt kellett volna tennem, a francba az egészszel!

A legrémisztőbb lehetőség persze az volt, hogy nemcsak ő tért vissza, hanem az összes többi Fogadott is. Lehet, hogy csak elrejtőztek, és csupán arra várnak, hogy megdöbbsentsék a világot?

Mozgást láttam, mire összekaptam magam. Nyomolvasó állt mellettem.

– Nagyon levertnek tűnsz – jegyezte meg. Jó megfigyelő volt.

Felnéztem az égre, ahol továbbra is mozogtak az apró pontok, majd megszólaltam.

– Csak egy fáradt, beteg, szétcsúszott, vén katona vagyok. Régóta üzöm már az ipart, sokkal régebben, mint hogy te megszülettél, és egyre inkább úgy látom, semmi értelme annak, amit csinállok.

Futó alig észrevehető mosolyra húzta a száját. Kényelmetlenül éreztem magam tőle, de ez nem volt újdonság, hiszen bármit csinált, én kényelmetlenül éreztem magam. Még a tetves kutyája is zavart, pedig csak dögölt egész nap. Annyit lebzsel, hogy furcsálltam, hogyan jutottak

el idáig Evezővárosból? Néha lefogadtam volna, hogy azt a dögöt még a zabálás sem érdekli.

– Ne csüggedj, Vészmadár! – szólalt meg Nyomolvasó, s hangjában szilárd hit csendült. – Az Úrnő el fog bukni. Nincs elég ereje, hogy az egész világot maga alá hajtsa.

Zavart, ahogy beszélt. Ha igaza volt, ha nem, idegesített, ahogy kifejtette a véleményét.

– Előbb vagy utóbb mindet leszedjük – mutatott a távolban repülő Fogadottra. – Semmi közük a régi Fogadottakhoz.

Varangyölő Eb megszaglászta Nyomolvasó csizmáját, mire az lenézett. Azt hittem, belerúg a kutyába, de ehelyett lehajolt, és megvakarta a füle tövét.

– Miféle név ez a Varangyölő Eb?

– Csak egy régi tréfa. Akkor ragadt rá, amikor mindketten fiatalabbak voltunk, mostanra pedig már megszokta, és ragaszkodik hozzá.

Nyomolvasó mintha elábrándozott volna. Szeme a távolba meredt, bár még mindig a Fogadotton tartotta a tekintetét. Furcsa.

Mindegy, legalább elismerte, hogy volt fiatalabb is. Ebben volt valami sebezhető. Engem valahogy örökösen bosszantottak azok a látszólag sebezhetetlen keményfiúk, mint Holló, vagy Nyomolvasó.

13

A FÉLELEM FÖLDJE

Hé, Vészmadár!

– Mi van?

– Kedves látni akar. Nyomolvasó átveszi majd az őrséget. Mindegy volt, már csak alig pár percnyi őrködés várt rám. Ránéztem, ő pedig bólintott.

– Menj csak, Vészmadár!

Esküszöm, izomból nézett nyugatra. Mintha hirtelen élete egyetlen célja az őrködés lett volna.

Még Varangyölő Eb is nyugatra fordult vele együtt. Amikor otthagytam őket, barátságosan megvakartam a kutya nyakát, de az rám mordult.

– Ahogy gondolod! – vontam vállat, majd csatlakoztam a Hadnagyhoz.

A Hadnagy idegesnek látszott, pedig többnyire meglehetősen hidegvérű.

– Mi a probléma? – érdeklődtem.

– Kedves nagyon beindult.

– Affene! Most éppen mire?

– Egy szó: Rozsda.

– Nagyszerű, igazán nagyszerű! Próbáltad már lebeszélni a dologról?

Az ember azt hinné, hogy évek alatt meg lehet szokni a bűzt, de ahogy beléptem az odúba, minden alkalommal azt kívántam, bárcsak benőnének az orrlyukaim. Hiába, ez van, ha sok mosdatlan embert begyömöszölsz egy szellőzés nélküli barlangba.

– Megpróbáltam, de azt felelte, hogy lökjük csak le a szekeret a lejtőn, majd ő aggódik azon, hogy van-e fék a kerekeken.

– Mindig ezt mondja.

– No igen, a kölyök zseniális hadvezér, de ez nem jelenti

azt, hogy néha nem lehetnek pokolian rossz ötletei. A francba az egészszel, Vészmadár, Sánta még mindig él és virul!

Éppen itt tartottunk, amikor elértük a gyűléstermet. Úgy döntöttünk, elvisszük a balhét, mert Kedves minket kedvelt a legjobban. Ritka volt köztünk az efféle egyetértés. Még Manó és Fél szemű sem mondott ellent egymásnak, pedig ők aztán igen ritkán hangoztatták ugyanazt.

Kedves úgy járt fel-alá, mint egy ketrecbe zárt tigris. Látszott, hogy kételyek gyötrik.

– Zsineg szerint Két Fogadott is mereszi a seggét Rozsdában, egyikük pedig nem más, mint a legrégebbi és legerősebb ellenségünk!

– *Ha őket elkapjuk, szétzilálhatjuk az egész támadási tervüket.*

– Hogy őket elkapni? Sántáról beszélsz, és őt már azelőtt sem tudtuk legyőzni!

– *Nem egészen. Eddig csak az bizonyosodott be, hogy nem elég egyszerűen megölni, valóban el kell pusztítani. El kellett volna égetned.*

Igaza volt. Fel kellett volna gyűjtanom, vagy darabokra vágnom, és megetetni a halakkal, esetleg savban kellett volna feloldanom a testét. Sajnos azonban erre nem volt időm, mert az Úrnő már a nyakunkon volt. Így is alig menekültünk meg.

– Még ha meg is tudnánk lepni, amit egy pillanatig se hiszek, egyetlen pillanat alatt kinyír bennünket! – mondtam, és magam is megdöbbsentem, amikor rájöttem, hogy

sokkal inkább dühös vagyok, mint ijedt. Eddig még soha nem mondtam ellent Kedvesnek, de most elszántam magam rá. A szeme haragosan villant Most először láttam, hogy küszködik magával. Keze gyorsabb mozdulatokkal formálta a jeleket.

– *Ha nem fogadsz el egyenes parancsokat, nem itt van a helyed! Nem az Úrmővel beszélsz, én nem hozatok hiábavaló áldozatokat az embereimmel, de ezt meg kell tennünk, még akkor is, ha nagyon veszélyes!*

– Győzz meg, ha tudsz! Mondd el, mi értelme van ennek az örületnek!

– *Nem tehetem. Ha élve fognak el, beszélhetsz.*

– Te is tudod, ez nem elég ahhoz, hogy egy Fogadottal húzzunk ujjat!

– Akkor sem mondhatok többet – felelte, és felsóhajtott. Éreztem, tartogat még valamit a kabátujjában.

Néma a vállamra tette a kezét. Látszott, hogy feladta a küzdelmet, és a Hadnagy is csatlakozott hozzá.

– Túlzásba viszed a balhét, Vészmadár!

Kedves sem habozott sokat.

– *Ha nem engedelmeskedsz a parancsoknak, távoznod kell!*

Komolyan gondolta. Tátva maradt a szám, és szinte megdermedtem.

– Legyen! – robbant ki belőlem. Azonnal a szállásomra mentem, és megpróbáltam valamit kihámozni a papírjaimból. Természetesen most sem jártam sikerrel.

Egy ideig senki nem zaklatott, de egyszer csak benézett

Elmo. Egyetlen szót se szólt, de amikor felnéztem, ott láttam, az ajtófélfának támaszkodva. Ekkor már mélységesen szégyelltem az előbbi műbalhét.

– Mit akarsz? – kérdeztem mogorván.

– Leveled jött – mondta, és az asztalomra hajított egy újabb viaszosvászonba burkolt paksamétát. Azonnal utána nyúltam, és magam elé tettem. Vajon honnan jöhetnek? Senkit nem ismertem Evezővárosból. Talán valami trükk lenne az egész? Meglehet, az Úrnő türelmes és ravasz. Nem lennék meglepve, ha ez az egész csak valami hatalmas átverés lenne.

Vagy egy órán át töprengtem magamban mindezen, de aztán győzött a kíváncsiság, és felbontottam a borítékot.

14

BOMANZ TÖRTÉNETE

Vészmadár!

Bomanz és Tokar az üzlet sarkának támaszkodva társalogtak.

– Mit gondolsz? – kérdezte Bomanz. – Jó árat kaphatunk érte?

Tokar egy teljes lovagi páncélzatba öltözött csontvázra, a TelleKurre leletek legújabb kincsére nézett.

– Igazán pompás! Hogyan állítottad össze?

– Egyszerűen csak összedrótoltam az izületeknél. Látnod a diadémot a homlokán? Nem vagyok igazán szakértője a Dominátor korabeli címertannak, de valami azt súgja, hogy olyan rubinttal nem mászkált akárki.

– Valami uralkodói jelkép lehet. Elképzzelhető, hogy ez nem más, mint Broke király.

– Akkor tehát a csontok is az övéi.

– Gazdag ember vagy, Bo. Úgy tűnik, komolyan vetted, amikor azt mondtam, szerezz valami komoly holmit is! A jutalékot nászajándékra fogom költeni.

– A rohadék Vigyázó elkobozta a legjobb darabokat! Tudod, mit találtam? Alakváltó páncélját!

– Tényleg? A fenébe! Azért a fél karomat is odaadtam volna!

Tokar ez alkalommal segítőkét is hozott magával, akik szekerekre pakolták a leleteket. Bomanzot kissé zavarta, ahogy a nagydarab fickók ki-be járkáltak a boltajtón.

– Nem volt választásom – tárta szét a karját a régiségkereskedő. Besand folyton a nyakamon liheg. De különben is, tudod, hogy sok mindent kockáztatok a jövődő menyem testvééréért...

– Ezt meg hogy érted?

Bomanz nehezen szánta el magát, de végül kibökte:

– Besand arra gyanakszik, hogy Feltámasztó vagy, és ezért folyamatosan cseszeget engem és Stance-et.

– A beteg állatja! – kiáltott fel Tokar. – Ehh, ne haragudj, Bo, nem rád vagyok mérges! Tudod, az zavarhatta meg a barmot, hogy pár évvel ezelőtt kiszaladt a számon, hogy még a Dominátor is jobb gazdája lenne a városnak, mint a mostani pojáca polgármesterünk. Micsoda ostobaság volt! Persze, nekik az a dolguk, hogy gondoskodjanak arról, sose felejthessem el. Apámat is ők vitték sírba, de ez nem elég nekik, most én és a barátaim vagyunk soron!

Bomanz elvesztette a fonalat. Ezt a történetet még sohasem hallotta. Elhatározta, hogy erről kifaggatja Stancilt. Mindenesetre megnyugtatta Tokar reakciója, és erre volt leginkább szüksége.

– A hasznot tedd félre Glória és Stancil nászajándékára.

Tényleg, kitűzték már az esküvő időpontját?

– Még nincs konkrét időpont, de szerintem megvárják Stancil utolsó vizsgáit. Biztosan télen rendezik. Eljössz majd?

– Igen, sőt lehet, hogy egyenesen visszaköltözöm Evezővárosba. Semmi kedvem az új Vigyázóval bajlódni.

– Bizony, most, hogy így elárasztottuk a piacot, lehet, hogy meg is csappan a kereslet a Dominátor korabeli cuccok iránt! – kacagott fel Tokar. – Majd utánanézek, található-e neked valami helyet. Ha egyszer a királyt ilyen nagyszerűen összeraktad, nem lesz gondod ott sem.

Bomanz büszkén kihúzta magát a dicsérő szavak hallatára.

– Nos, ha ennyire megnyerte a tetszésed, összerakhatom a lovát is!

– Azt is eltemették veled együtt?

– Méghozzá a teljes páncélzattal együtt! Nem tudom, ki temette el a TelleKurre királyt ilyen akkurátusan, de az biztos, hogy előttem senki nem fedezte fel. Ráadásul egy egész doboznyi érmét és ékszert is találtunk.

– Ha igazi Dominátor-érmékről beszélsz, az lenne aztán a kelendő szajré! A legtöbbet beolvasztották, ami pedig megmaradt, az negyvenszer-ötvenszer annyit ér, mint a fém, amiből verték.

– Jut eszembe, hagyd csak itt a királyt, a legközelebbi

alkalomra összedrótózom a lovat is!

– Helyes! Hamarosan visszajövök érte, csak előbb túladok ezen a szállítmányon.

Tokar elővette megszokott bőrszényét.

– Tényleg, merre van Stancil? Gondoltam, köszönök neki, és elmondom, hogy Glória anyni szerelmes levelet írt neki, hogy szinte csődbe mentem a nagy papírvásárlásban!

– Éppen a lelőhelyen ás, ha gondolod, odakísérhetlek.

Gyalog mentek. Bomanz útközben hátra-hátrapillantgatott a válla felett. Az üstökös már olyan fényes volt, hogy nappal is tisztán látszott.

– Nagyszerűen fog kinézni, ha teljesen közel ér majd! – jegyezte meg.

– Remélem is! Nagyon remélem! – bólintott Tokar. Mosolya láttán Bomanz megborzongott, de minden erejével azon volt, hogy meggyőzze magát, csak a képzelete űz vele gonosz tréfát.

* * *

Stancil a vállával lökte be a bolt ajtaját, majd a pultra borított egy halomnyi régi fegyvert.

– Lassan teljesen kimerül a készlet, apa. Ami maradt, az már csak a szokásos szemét.

Bomanz éppen egy darabka rézdrótot hajlítgatott, amellyel a ló csontjait akarta egymáshoz erősíteni. Felnézett a munkájából, majd válaszolt.

– Jól van, azt összekaparhatja Men fu is. Úgyse nagyon van már helyünk a boltban.

Igaza volt. Az üzletet úgy ellepték az ősi leletek, hogy szinte már csak ösvényeken lehetett odabent közlekedni. Stance

a lócsontvázra pillantott.

– Jól sikerült – bólintott elismerően. – El ne felejtsd megmutatni, hogy kell visszailleszteni a királyt a nyeregbe, mert csak így tudom összerakni, miután leszállítottuk!

– Felesleges, majd megoldom magam.

– Azt hittem, végül itt maradsz.

– Meglehet, még nem döntöttem. Mondd, mikor kezdesz bele a vizsgamunkádba?

– Folyamatosan dolgozom rajta, éppen vázlatokat írok. Sok előtanulmányt kell még végezniem. Nem kell aggódnod, időm akár a tenger. – Azzal kifelé indult.

Jázmin érkezett, kezében teáskannával.

– Mintha Stance hangját hallottam volna.

Bomanz az ajtó felé intett.

– Épp most ment ki.

Az asszony helyet csinált a csészeknek a zsúfolt pulton.

– Remélem, egyszer rendbe szeded valahogy ezeket a kacatokat!

– Persze, folyamatosan győzködöm magam.

Stancil újra belépett.

– Annyi cucc hányódik itt, hogy nyugodtan össze lehet rakni belőlük akár még egy páncélt! – nevetett fel.

– Kérsz teát, fiam?

– Köszönöm, anya! Apa, útközben benéztem a Gárda főhadiszállására. Megérkezett az új Vigyázó!

– Máris?

– Bizony! Nem fog akadékoskodni. Csak a felesége ruhatárát négy batár hurcolta ide, és egy századnyi háziszolga kísérte el.

– Szerencsétlen, vért fog vizelni, ha meglátja Besand szállását!

(A régi Vigyázó egy kicsiny cellában élt, amely jobban illett volna egy szerzeteshez, mint a tartomány leghatalmasabb katonai irányítójához.)

– Meg is érdemli – húzta el a száját Stancil.

– Tán csak nem ismered?

– Csak hallomásból. A jónép csak Sakálként emlegeti. Nagy szerencséje van a rohadéknak, hogy a családja el tudta intézni az áthelyezését. A városban valaki biztosan megkérelte volna.

– Nem valami népszerű figura, ha jól értem.

– Hát, nem! Ha nem jössz vissza velem Evezővárosba, hamarabb rájössz az okára, mint szeretnéd.

– Nekem itt van dolgom, fiam.

– Meddig még?

– Néhány nap, vagy egy örökkévalóság. Tudod, hogy meg kell még szereznem azt a nevet!

– Apa, most kellene megpróbálnod. Ki kell használnod a zavaros helyzetet!

– Nem lehet, fiam, ezt alaposan meg kell tervezni! A tíz Fogadottal nem packázhatok!

Stancil mintha még mondani akart volna valamit, de inkább hallgatott, és szájához emelte teáscsészéjét. Amikor újra megszólalt, inkább új témára terelte a szót.

– Tokar hamarosan visszatér, és most talán nem csak a két szekerét hozza.

– Úgy érted – mosolyodott el Bomanz –, hogy hozza a hűgát is?

- Igen, épp erre gondoltam.
  - És akkor hogy tudsz majd a vizsgáidra koncentrálni? – kacsintott az apa.
  - Hát, talán akad azért néhány szabad percem...
- Bomanz egy törlőronggyal fényesíteni kezdte a halott ló csontjait.
- Ha ezzel végeztem, kimegyek a lelőhelyre.
  - Veled tartok, nem akarok kimaradni semmiből.

* * *

Aznap délután Besand is csatlakozott hozzájuk. Bomanz éppen szundított.

- Elalszol munka közben? – kérdezte a Vigyázó.
- Dolgozik a fene! – nyögött fel Bomanz, és feltápáskodott. – Most csak azért vagyok itt, mert kicsit ki akartam szabadulni otthonról. Hallom, megérkezett az utódod.
- Ne is említsd! – horkant fel Besand, és kiköpött.
- Szar alak?
- Egy egész trágyadomb! Figyelj rám jól, Bo, és jegyezd meg, amit mondok! Ma véget ért egy korszak! Persze, nagyon meg fogják bánni ezek a bolondok, de akkor már késő lesz.
- És azt tudod már, mihez fogsz kezdeni?
- Persze! Elmegyek horgászni, az istenit neki! Utána meg elmegyek délnek. Olyan messzire akarok kerülni ettől a helytől, amennyire csak lehetséges.
- Én is mindig azt terveztem, hogy ha egyszer visszavonulok, a Drágakővárosok egyikében telepszem le. Te is tudod, melyik oldalán vajás a kenyered, mi?

- Ne örülj ennyire, te szemét! Igaz, te és a többi Feltámasztó cimborád végül elértétek a célotokat, de legalább az én távozásomat kénytelenek voltatok kivárni!
- Milyen régen nem hallottam már ilyesmit – sóhajtott fel Bomanz. – Mondjuk, meglettem volna nélküle.
- Igazad van – ismerte be Besand. – Valóban nem volt okom ezt mondani. Sajnálom, csak a vereségérzet beszélt belőlem. Tudod, kétségbe vagyok esve, és úgy érzem, egész életem munkája vesz kárba!
- Ennyire azért nem lehet rossz a helyzet!
- Dehogynem! Tudom, amit tudok. Nem én kiáltok egyedül farkast, nálam nagyobb tudású emberek is éppen attól félnek, amitől én. Azt mondják, a Feltámasztók készülnek valamire. Te is meglátod hamar, hacsak gyorsan el nem menekülsz innen.
- Lehet, hogy valóban azt teszem, Stancilnek vannak kapcsolatai a városban. Előbb azonban gyorsan befejezem az itteni munkát.
- Ahogy gondolod, Bo, mielőtt azonban elmész – intette Besand összeszűkült szemmel –, azt akarom, hogy eltakarítsd magad után ezt a kuplerájt. Olyan ez a hely, mintha a pokol összes ördöge ideszart volna!
- Bomanz valóban nem végzett takaros munkát. Árkai és gödrei körül csontok, haszontalan kacatok és értéktelen, régi eszközök borították a talajt. Bomanz eddig fel sem figyelt rá, milyen hátborzongató a látkép.
- Miért fáradjak vele? – vont vállat. – Egy év, és benövi a fű az egészset. Különben is – vigyorodott el –, nem akarom, hogy Men fu feleslegesen dolgozzon.

- Aranyszíved van, Bo!
- Igyekezik az ember...
- Mennem kell. Remélem, még összefutunk!
- Persze! Viszlát, Besand!

Bomanz megpróbált rájönni, mit keresett itt a Vigyázó, de nem jutott semmire. Vállat vont hát, ismét leheveredett a fűre, és becsukta a szemét.

* * *

Sohasem látta még ilyen tisztán a már ismerős álmképeit. Az asszony intett felé, ő pedig odament hozzá, kézen fogta, és végigvezette egy zöld lombú fákkal szegélyezett úton. A lombokon halvány napfény szűrődött keresztül, aranyszín por táncolt a fénypáaszmban. A nő szólt hozzá. Bomanz nem értette ugyan, mit jelentenek szavai, de nem is törődött vele. Boldog volt.

Az aranyló napfény ezüstté lett, ahogy a hatalmas penge megjelent a nyári égen, elhomályosítva még a csillagokat is. Az üstökös egyre közeledett, a végén pedig női arc rajzolódott ki a felszínén. Felé kiáltott valamit, de ő nem hallotta. Az üstökös semmivé foszlott, csupán a telihold látszott a csillagfényes égbolton. Hatalmas árnyék vonult át rajta, eltakarta a Tejutat is, alakja akár egy farkasfejé. Mintha a Holdat fenyegették volna agyari, majd... majd eltűnt. Ismét álmai asszonyát látta az erdei úton vonulni. Mintha ígért volna a férfinak valamit, valami fontosat, de... Bomanz arra ébredt, hogy Jázmin keményen megrázza a vállát.

- Csak egy rémálom, Bo! Ébredj már fel!
- Jól vagyok – motyogta a férfi. – Nem volt olyan rettenetes.

– Látod, ez azért van, mert annyi hagymát eszel! A te korodban és a fekélyeddel ez nem egészséges!

Bomanz felült, és megtapogatta a pocakját. Gyomorfekélye az utóbbi időben már nem kínozza olyan gyakran. Talán a gondolatai terelték el róla a figyelmét. Kilépett az ágyból, és a sötétségbe meredt.

– Hová készülsz?

– Meglátogatom Stance-et.

– Most? Miért nem alszol inkább? A te korodban már...

– Ostobaság! A magamfajta öregembernek már nem kell annyi pihenés. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ezt a kevés időt alvásra pazaroljam.

Bomanz lehajolt, és felrántotta csizmáját, Jázmin pedig a fal felé fordult, és valamiféle szemrehányásfélét motyogott, de a férfi már nem figyelt rá.

– Azért vigyázz magadra odakint! – tette hozzá Jázmin hangosabban.

– Aztán miért?

– Nem is tudom, de engem aggaszt, hogy Besand elment.

– Csak ma reggel óta nincs itt!

– Igen, de mégis...

Bomanz kísértelt a házból, közben hangosan morgott mindenféle babonás vénasszonyokról, akik nem bírják a változást.

Kerülőutat választott, és meg-megállt, hogy egy pillantást vessen az üstökösre. Csodás látvány volt, ezüstös csóvája mintha dicsfénybe borította volna az eget. Eltöprengett. Lehet, hogy álma talán jelentett valamit? Most tényleg éppen árnyék takarta el a Holdat... Szerencsére csak egy

ártalmatlan felhőnek bizonyult.

A városka határában emberi hangokra lett figyelmes. Egy szívdobbanásnyi időre megtorpant. Éjnek idején nem szoktak kijárkálni erre az emberek.

A hangok egy régi, elhagyatott kalyibából jöttek, ahol többnyire zarándokok húzódtak meg. Közelebb lopózkodott, és belesett egy ágcsonk helyén maradt lyukon. Odabent egyetlen gyertya világított. Csak egy férfi hátára látott rá. Ismerős volt a görnyedt tartás. Talán Besand? Nem, neki feleennyire sem széles a válla. Talán Tokar egyik embere. Látni nem látott ugyan eleget, de a hangokat tisztán hallotta. Men fu nyavalygását nem tévesztette volna össze semmivel.

– Mindent megtettünk, hogy elzavarjuk innen. Elvesztette a munkáját, az otthonát, így rájöhetett volna, hogy nem látjuk szívesen, de a makacs állatja mégis itt maradt!

– Akkor keményebb módszereket alkalmazunk – szolt egy férfi.

– Nem szabad ennyire messzire mennünk! – mondta újra a nyavalygó hang.

– Ne félj, te gyáva kurafi, majd én megteszem! – horkant fel megvetően a második férfi. – Hol találom az emberünket?

– Behúzódott a régi istálló szénapadlására. Fogadok, hogy úgy befészkelte magát, mint egy sarokba szorított patkány! Egy szék megnyikordult, amikor felemelkedett róla valaki, csizmás lábak csapódtak a padlóhoz. Bomanz elhátrált, majd behúzódott az árnyékba. Látta, ahogy egy óriás termetű férfi kilép az ajtón, és a kezében tartott meztelen pengén megcsillant az üstökös fénye. Egy távolabbi árnyék

fedezőkébe siklott, és gondolkodni kezdett.

Mi ez az egész? Gyilkosság, mi más? De kik ezek, és kit akarnak megölni? Ki bujkálhat a régi istállóban a szállás nélkül maradt zárandokokon kívül?

Egész sor lehetőség jutott eszébe, de igyekezett kiverni őket a fejéből, annyira szörnyűnek tűntek. Megvárta, amíg szíve ismét normálisan ver, aztán az ásatási területre sietett.

Stancil lámpását megtalálta ugyan, de a fiát nem.

– Stance! – kiáltotta, de nem kapott választ.

– Stancil, hol vagy? Fiam! – üvöltötte torkaszakadtából.

– Te vagy az, apa?

– Merre kódorogtál?

– A dolgomat végeztem a bokorban. Miért, mi ilyen fontos?

Bomanz nagyot sóhajtott, és a fűre telepedett. Láta, hogy fia izzadságot törölget a homlokáról. Az éjszaka hűvös volt, nem értette a dolgot.

– Stance, tudod, hogy Besand elment-e végül, vagy meggondolta magát? Láttam ugyan reggel, hogy elhagyta a várost, de most hallottam, ahogy néhány fickó valaki meggyilkolását tervezi. Szerintem rá gondoltak.

– Kik?

– Nem tudom. Egyikük mintha Men fu lett volna, de volt vele még három vagy négy tökösebb legény is.

– Nem hinném, hogy visszajött volna. Biztos vagy benne, hogy nem álmodtad az egészet? Meg különben is, mit keresel itt az éjszaka közepén?

– Megint rémálmok gyötörtek, és nem tudtam aludni. Különben is, honnan veszed a bátorságot, hogy bolondnak

nézz, te taknyos? Persze, hogy nem képzelődtem! Azok az emberek arról beszéltek, hogy meggyilkolnak valakit, ha nem kotródik el.

– Ennek semmi értelme, apa!

– Ha van értelme, ha nincs, nem érdekel, és...

Bomanz zajt hallott, és megfordult. Egy férfi körvonala bontakozott ki a sötétből. Három lépést botladozott előre, majd a földre roskadt.

– Ez Besand! Mit mondtam neked? És még azt hitted, elment az eszem!

A Vigyázóhoz rohantak. A gárdista mellkasán mély, véres seb húzódott.

– Ne aggódjatok ennyire, jól vagyok! – hörögte. – Csak a vérveszteség zavar, de nem olyan ronda a vágás, mint látszik.

– Mi történt?

– Megpróbálták megölni. Mondtam nektek, hogy hamarosan elszabadul itt a pokol! Mindegy, az első menetet ők veszítették el, és ezt az egyik orgyilkosuk bőre bánja.

– Láttam, hogy reggel szedted a sátorfádat. Azt hittem, eltűntél innen!

– Meggondoltam magam – vont vállat Besand. Nem hagyhatom itt ezt a helyet, mert esküt tettem, hogy örökdom felette. A posztomtól megfoszthatnak, de a lelkiismeretemtől soha! Itt maradok, és megállítom őket.

Stancil lemondóan megrázta a fejét.

– Apa, nézd meg a csuklóját!

– Nem látok semmit – meresztette a szemét Bomanz.

– Épp ez az! Eltűnt az amulettje.

– Biztosan visszaszolgáltatta a Gárdának, amikor leadta a szolgálatot.

– Szart! – mordult fel Besand. – A kézitusa közben vesztettem el, és nem találtam meg a sötétben.

– Apa, úgy látom, elég randa sebet kapott – bökte ki Stancil. – Jobb lesz, ha elmegyek a barakkhoz.

– Állj meg, Stance! – zihálta Besand. – Nehogy neki szólj! Hívd ide inkább Husky káplárt!

– Jó! – bólintott a fiú, és elsietett.

Az üstökös sápadtezüst fényében mintha a Sírmező szellemalakjai jelentek volna meg. Bomanz még sokáig gyözködte magát, hogy csak a képzelete játszik vele.

* * *

Közeledett a hajnal. Besand már jobb színben volt, és épp Jázmin forró, sűrű húslevesét kortyolgatta. Husky káplár körülnézett a harc színhelyén, és most szabályos jelentést tett volt felettesének.

– Semmit sem találtam, uram. Nincs meg sem a holttest, sem az amulett, sőt még a küzdelemnek sincs nyoma. Úgy tűnik, mintha semmi sem történt volna.

– Persze, katona, persze... Biztosan én akartam tükön szűrni magam, nem igaz?

– Én hiszek magának, uram, de el kellett mondanom, mit találtam!

Valóban, ha Besand nem hallotta volna saját fülével az összeesküvőket, őt is kételyek gyötörték volna. Az egész végül is úgy nézett ki, mint Besand egyik szokásos, mocskos trükkje.

– Mindegy. Ezzel elvesztegették az utolsó esélyüket is, mert mostantól felkészülten fogjuk várni őket.

– Jó lenne, Besand – szólalt meg szelíden Bomanz –, ha nem felejténéd el, ki most a nagykutya. Nem akarsz máris bajt keverni, ugye?

– Az az átkozott idióta! Mindegy, ellene nem tehetek semmit. Husky!

– Uram?

– Vigyázz magadra!

– Igenis, uram! – tisztelgett a gárdista, és elvonult.

– Apa! – szólalt meg Stancil aggódalmasan. – Ideje lenne hazamenned, nem nézel ki valami jól. Egészen elszürkültél. Bomanz felemelkedett ültéből.

– Rendszerben vagy? – kérdezte a volt Vigyázót.

– Semmi baj, miattam nem kell aggódnod. Felkelt a nap, és a gyáva mocskos fajtájuk semmit nem mer csinálni fényes nappal.

Ne bízz ebben ennyire – gondolta Bomanz. – *Ha ők a Dominátort akarják feléleszteni, akkor képesek a déli verőfényt is sötétséggé változtatni.*

Stancil megvárta, amíg a volt Vigyázó hallótávolságon kívülre ér, majd megszólalt.

– Tegnap éjjel, mielőtt elkezdődött volna a felhajtás, elgondolkodtam a neveken, és hirtelen rájöttem valamire. Áll Evezővárosban egy ősrégi rúnakő. Olyan régi, hogy már senki nem emlékszik, mikor került oda, és már senki nem is foglalkozik vele.

– No és?

– Megmutatom a véseteket! – mondta Stancil, majd felkapott a földről egy ágat, és lelkesen rajzolni kezdett a porba.

– Egy körbe zárt, elnagyolt csillag van a tetején – magyarázta lelkesen. – Utána van néhány vonal és egy-két rúna, amiket már senki nem tud elolvasni.

– Elég gyenge kis rajz ez...

– Az eredeti sem kivehetőbb, de most inkább figyelj! Ez a lényeg! Ez a pálcikaemberke, törött lábbal. Látod? És itt... Egy féreg. Itt meg egy ember egy állaton, és egy másik egy villámló bottal a kezében. Látod? Sánta. Éjvadász. Váltó. Viharhozó.

– Meglehet, de az is elképzelhető, hogy nem. Csak találgatsz.

Stancil folytatta a rajzolást.

– Nézd, így vannak az ábrák a sziklába vésve. A négy, akit említettem, éppen olyan sorrendben van, mint a te térképeden! Látod, itt üres helyek vannak, éppen úgy, mintha azokat a sírokat ábrázolnák, amelyeket te sem tudtál azonosítani.

A fiú botjával egy körre bökött, amelyben egy újabb alak feküdt, körülötte pedig egy saját farkába harapó szörnyeteg hevert.

– Igaz – ismerte el Bomanz. – Sok mindenben megegyeznek.

– Látod?

– Mit kellene látnom?

– Olyan értetlen vagy ma, apa! A kör a nullás számjegyet jelképezheti, ez a jel pedig az Arctalant, vagy másképpen a

Névtelent. Itt az Akasztott Ember, ez pedig nem lehet más, mint a Holdfaló vagy Holdlovas.

– Igen, már látom, mire gondolsz, Stance, csak abban nem vagyok bizonyos, hogy akarom-e érteni egyáltalán. Meséltem már az álomról, ugye? Tudod, amikor az a farkas felfalja a holdat...

– Látod? Az elméd akaratlanul is megsúgja neked a megoldást! Elég leellenőrizned, hiszen minden egybevág!

– Szükségtelen.

– Ezt hogy érted?

– Fejből is tudom, hogy minden stimmel.

– Hát akkor mi a baj?

– Nem vagyok már bizonyos benne, hogy akarom-e még.

– Apa, ha te nem teszed meg, majd megteszem én, úgy éljek! Nem engedem, hogy hagyd ebek harmincadjára jutni harminchét évi munkádat! Nagyszerű karriert adtál fel ezért. Mégis, mi változott meg?

– Köszönöm, de már megszoktam ezt az életet, és nem bánám, ha így maradna körülöttem minden...

– Apa, találkoztam emberekkel, akik ismertek téged fiatal korodban. Mind azt mondták, hogy nagyszerű varázsló lehetett volna belőled, és senki sem értette, miért adtad fel mindezt. Tudják, hogy volt valamiféle nagy, titkos terved, és mert soha nem hallották, hogy megvalósítottad volna, azt hiszik, régen meghaltál valahol. Ebben a pillanatban úgy érzem, nem tévednek.

Bomanz keservesen felsóhajtott. Tudta, Stancil soha nem érti meg, milyen érzés évtizedeket tölteni a bitó árnyékában.

- Komolyan gondolom, apa. Ha kell, megcsinálok nélküled!
- Nem! Sem a tudásod, sem a képességeid nincsenek meg hozzá. Azt hiszem, ez a sorsom...
- Menjünk hát!
- Ne olyan sietve, nem a kocsmába igyekszünk! Veszélyes dologra készülünk, és nekem pihennem kell előtte, mert fáradtan nem tudok gondolkodni. Különben is, fel kell készülnöm, és össze kell szednem a felszerelésemet.
- De apa!
- Csend legyen! – fakadt ki Bomanz. – Mégis, kicsoda a szakértő kettőnk közül, mi?
- Te.
- Nagyszerű! Akkor most fogd be a szád, és tartsd is úgy! Leghamarabb holnap éjjel próbálkozhatunk. Addigra megtanulom a neveket.
- Nem lehetne hamarabb? – türelmetlenkedett Stancil.
- Mire a nagy sietség?
- Csak arra gondoltam, hogy Glória is idejön Tokarral együtt, és végezni akarok, mire ideérnek.
- Menjünk haza – mondta Bomanz –, elfáradtam kissé. Besandra pillantott, aki a Sírmezőt fürkészte a távolban, és még innen is kitűnt elszántsága.
- Remélem, lekopik rólunk!
- Azt hiszem, nem lesz ereje utánunk szaglászni egy darabig.
- Kíváncsi vagyok, mi is volt a felhajtás oka! – töprengett el Bomanz. – Tényleg Feltámasztók lennének a közelben?
- A Feltámasztók nem is léteznek, apa! Csak Besand

találta ki őket, hogy megmaradjon a beosztása.

– Ne légy ebben olyan biztos, fiam! Mintha már az egyetemen is hallottam volna ilyesmiről.

* * *

Alig értek haza, Stancil máris felrohan a lépcsőn, hogy tanulmányozhassa a térképet. Bomanz úgy döntött, lefekvés előtt még eszik egy keveset. Amikor befejezte, Jázminhoz fordult.

– Figyelj Stance-re, kissé furcsán viselkedik!

– Hogyhogy furcsán?

– Azt hiszem, túlságosan is érdekli a Sírmező. Lehet, hogy valami butaságra készül. Gondoskodj róla, hogy ne találhassa meg a felszerelésemet, mert elképzelhető, hogy egyedül akarja megnyitni az ösvényt.

– Soha nem tenne ilyesmit!

– Meglehet, de minek kockáztatni?

15

A SÍRMEZŐ

Szarka hallotta, ahogy Case rohanva érkezik a házához. Az öregebb férfi öleléssel üdvözölte a katonát.

– Hogy s mint, kölyök?

– Azt hittük, csak élelemért mész, erre nem jöttél vissza nyolc hónapig!

– Jöttem volna hamarabb is, de elmosta a rohadt víz az összes utat!

– Tudom, a kapitány egy Fogadottat volt kénytelen megkérni, hogy a levegőben hozza el az ellátmányt.

– Hallottam róla. Az evezővárosi helyőrség majd kitörte a nyakát a nagy igyekezetben. Egy egész hadseregnyi embert szalajtottak el utat építeni. Már kész a harmada. Nekem mindenesetre kapóra jött hazafelé.

– Tényleg a lányod volt? – kérdezte komoly arccal Case.

– Nem – mondta Szarka. (Amikor elment, azt mondta, hogy egy asszonyhoz igyekszik, akiben talán a lányára ismert. Azt is elterjesztette, hogy a megtakarított pénzét odaadja annak, aki felnevelte gyermekeit Evezővárosban.)

– Csalódott vagy, ugye?

Valóban az volt. A kutatásai nem jártak sikerrel, túl sok adat hiányzott.

– Milyen teletek volt, Case? – váltott témát hirtelen.

– Kemény.

– Mifelénk sem volt egy leányálom, aggódtam is miattatok.

– A legrosszabbak az erdei törzsek voltak. Sok gondot okoztak. A hideggel még megbirkóztunk valahogy, elvégre mindig bent maradhatsz a házban, és felfűtheted annyira, hogy már izzadsz, de ha ellopják az élelmedet, bajban vagy.

– Sejtettem, hogy ez lesz a legfőbb gondotok.

– Vigyáztam a házadra, mert néha be-betörtek az elhagyatottabb helyekre.

– Köszönöm – mondta Szarka, de idegességében önkéntelenül is összeszűkül a szeme. Lehet, hogy hivatlan látogatója volt? Ha tudta, mit keres, találhatott annyi bizonyítékot ellene, hogy akasztófára juttassa.

Kipillantott az ablakon.

– Úgy látom, eső készül.

– Ugyan, itt mindig ilyen az idő, vagy ha mégsem, akkor úgy tűnik, mintha hóvihar közeledne. A múlt télen tizenkét láb vastag volt a hó. Az emberek már nyugtalankodtak a bolond időjárás miatt.

– Az öregek azt mondják, a Nagy Üstökös eljövetele idején mindig így megy ez. Evezővárosban persze nincsenek ekkora hidegek, de hó azért akad arrafelé is.

– Itt sem volt nagy fagy, csak a havazás volt akkora, hogy ki sem lehetett lépni a házból. A Sírmező úgy nézett ki, mint egy befagyott tó, még a Nagy Sírhint is alig tűnt elő!

– Aha. Nos, azt hiszem, ideje, hogy kipakoljak, és pihenjek egyet. Kérlek, mondd el a népeknek, hogy visszajöttem! Alig maradt pénzem, szükségem van a munkára.

– Úgy lesz, Szarka.

– Köszönöm.

Szarka figyelte, hogy Case visszagyalogol a kaszárnyába egy magasított járdán, amely még nem volt ott, mikor elhagyta a várost. Úgy látszott, komoly szükség is volt rá a hatalmas sár miatt. Nyájas ezredes tehát lefoglalta valahogy emberei energiáit. Helyes! Amikor Case eltűnt a szeme elől, Szarka felment az emeletre. Láttá, hogy senki nem járt itt, amióta eltávozott. Az ablakon át kinézett a Sírmezőre. Komoly változásokat hozott az elmúlt néhány év. Még egy kis idő, és eltűnik az egész a föld színéről.

Kitekerte a selyemtérképet, tanulmányozta egy darabig, majd megint kinézett az ablakon. Egy idő után előszedett az ingéből néhány izzadságfoltos papírlapot. Azóta tartotta itt őket, amióta elemelte az Evezővárosi Egyetem könyvtárából. Kiterítette őket a térkép felett, és folytatta a

munkát.

Késő délután köpönyeget akasztott a vállára, sétabotját a kezébe vette, és útnak indult. Keresztülgázolt a sáron és a vízen, majd addig gyalogolt, amíg rá nem látott a Komor folyóra. Most is árvíz volt, mint mindig. A folyómeder továbbra is nyugatnak vándorolt. Egy ideig csak nézte, majd átkozódni kezdett, és tehetetlen haragjában végigvágott egy tölgyfa törzsén. Nem volt már itt dolga, így visszaindult.

Alig egy óra alatt szürkülni kezdett az ég. Tudta, már nem ér haza világosban.

– A rohadt életbe! Soha nem hittem volna, hogy ilyesmi is megtörténhet! Most mi a francot csináljak? – morgott magában.

Kockáztatnia kellett. Ezt akarta leginkább elkerülni, épp ennek a lehetősége miatt telelt Evezővárosban. Évek óta először gondolkodott el azon, hogy megéri-e végigvinnie ezt a játszmát.

Valóban sötét volt már, mire hazaért.

16

A FÉLELEM FÖLDJE

Ha az ember felidegesíti magát Kedves dolgain, és nem figyel az eseményekre, sok fontos dologról maradhat le. Elmo, Félszemű, Manó és Otto sok mindent elhallgatott előlem, és még Nyomolvasó, az új husi sem avatott be semmibe, pedig többet beszélt velem, mint a többiek együttvéve. Amikor tehát eljött a nagy nap, csak néztem

hülyén.

A szokásos cuccaimat csomagoltam össze. Habár a Fekete Sereg eredetileg nehézgyalogos alakulat volt, ma már sokkal inkább lovasoknak számítunk, hiszen öregek vagyunk már ahhoz, hogy negyven fontnyi terhet cipeljünk. Én is az istállóként szolgáló barlangba cigöltem a magamét. Körülnéztem az átható bűzt árasztó helyen, és láttam, hogy csak egy lovat nyergeltek fel, Kedvesét. Megkérdeztem az istállófiút, de csak bután vihogott.

– Mind elmentek, uram.

– Igen? Hogy rohadnának meg! Mit gondolnak a szarjankók, kivel szórakoznak? Jobb, ha nem felejtik el, ki vezeti ennek a bolhacirkusznak az évkönyveit, hogy esne beléjük a kórság!

Addig dohogtam és füstölögtem magamban, amíg az odú bejáratához nem értem. Ott volt az egész bagázs. Csak könnyű felszerelés volt náluk, a fegyvereik, és egy zsáknyi szárított élelem. Félszemű pukkadózott a visszafogott röhögéstől, amikor meglátott.

– Mi van, Vészmadár? Magaddal hurcolod a házadat is, mint egy csiga? Remélem, nedves csikot nem fogsz magad után húzni, ki nem állhatom a szagát!

– Nem költözünk el végleg, vén hentes, csak egy kis kiruccanásra indulunk! – kontrázott rá Elmo.

– De nagyon sok eszetek van, baromarcúak! – kedélyeskedtem. Kiléptem a gyér fénybe. A Hold lenyugvóban volt, a messzeségben tisztán látszottak a Fogadottak repülőszőnyegei. Úgy tűnt, a rohadékok a fejükbe vették, hogy felderítés címén belemásznak az

arcunkba. Közben egy egész csapat menhir gyűlt körénk. Úgy néztek ki, mint a sírkövek. Mintha egy egész temető lett volna a sivatag közepén. Gyülekeztek a gyalogfák is. Bár szélcsend volt, mégis hallottam a Nagy Fa Atya leveleinek hangját. Tudtam, mondani akart valamit. A menhírek bizonyosan értették, de az átkozott sziklák soha nem beszéltek a saját vagy a Föld többi értelmes fájának belső ügyeiről, különösen a Fa Atyáról nem. Egyesek annyira hülyének néztek minket, hogy még a létezését is tagadták.

– Jobb lesz, ha megszabadulsz a kacatjaidtól, Vészmadár!

– mondta a Hadnagy. Ez némileg fejbevágot.

– Velük tartasz te is?

– Ja. Mozgás, mintha élnél, nem várhatunk rád napestig! Elég, ha csak a fegyvereidet és a késeidet hozod. Na, nyomás!

Odalent Kedvesbe botlottam. Rám mosolygott, én pedig apagyilkos hangulatom ellenére viszonztam. Egyszerűen nem tudtam sokáig haragudni rá. Hiába állt előttem érett nőként, én még mindig azt a gyereklányt láttam, akit Holló Forsbergben megmentett Sánta martalócaitól. Hiába, szentimentális vén szaros lett belőlem. Persze, a többiek azt mondják, mindig ilyen voltam, és néha kénytelen vagyok egyetérteni velük. Emlékszem, milyen nyálas kis történeteket firkáltam annak idején az Úrnőről.

* * *

A Hold lassan alábukott a láthatár szélén, mire visszaértem. Az emberek izgatottan sugdolóztak, Kedves pedig fehér kancája nyergében körözött a csapat körül, és kézjelekkel szólt azokhoz, akik értették. Távolabb egy

légbálna világító csápjait pillantottam meg, még sosem láttam ilyen alacsonyan őket. Hallottam rémtörténeteket kiéhezett légbálnákról, amelyek mélyrepülésbe fogtak, és minden útjukba kerülő élőlényt elragadtak, így úgy döntöttem, szólok a bamba fattyaknak. A hatalmas árnyék csak közeledett. Körülötte mantaráják rajzottak, kicsik, nagyok, közepesek. Még soha nem láttam belőlük ennyit egyszerre.

– Hé, marhák! Figyeljete már oda, mert lehet, hogy azok a dögök a seggetekbe akarnak harapni!

Mit szépítem, egyszerűen kiröhögtek. Erre megint felöltöttem a gorombább modoromat, és körbejárva a menetoszlopot, elkezdtem őket cseszegetni a személyes csomagjukban hordott kötszerkészletért. Mindig ragaszkodtam hozzá, hogy minden egyes emberünkénél legyen ilyesmi. Kicsit aláztam őket, és határozottan jobb hangulatom lett, mire végeztem.

A légbálna egyre alacsonyabbra ereszkedett, a végén már a holdat is eltakarta. A menhirek azonnal megmoccantak, vonalba fejlődtek a Fogadottól távolabb eső oldalon, és kísérteties fényt kezdtek eregetni magukból. Kedves végiglovagolt a mozgó sziklával jelölt ösvényen. Amikor elhaladt egyikük mellett, az kötelességtudóan kioltotta fényeit.

Időm sem volt meglepődni, mert Elmo és a Hadnagy sorba állított bennünket is, és elindított a patak felé. Felettünk a manták szárnycsapásai és furcsa nyikkanások törték meg az éjszakai csendet.

A légbálna a patak partján várakozott. Nem egyszerűen

nagy volt, hanem rohadt nagy. A korallmezőtől a patakig, és onnan még vagy kétszáz lépésnyire húzódott. Lehetett négy-ötszáz lépés hosszú is, és hetven-száz széles.

Az egyik menhir megszólalt. Én ugyan nem hallottam, mit magyaráz, de a csapat folytatta útját. Rossz előérzetem volt, és mint legtöbbször, most is igazam lett. Az emberek elkezdtek felmászni a hatalmas dög oldalán, egészen a hátára, ahol általában a mantaráják fészkeltek.

Megéreztem a légbálna erős szagát. Nem mondhatnám, hogy kimondottan bűzlött, de döbbenetesen erős volt, és elnyomott minden mást. Furcsa volt, még soha nem éreztem ilyesmit azelőtt. A bőrének érintése is különös volt. Nem borította szőr, pikkelyek vagy egyéb kinövések, és nyálkás sem volt. Leginkább valami szivacsra emlékeztetett, vagy egy hasi nyílt sebből lógó béldarabra. Kényelmesen belekapaszkodhattunk, ujjaink és csizmáink szemmel láthatóan a legkevésbé sem zavarták.

A menhir úgy morgott odalent, mint egy vén őrmester. Parancsokat osztogathatott a légbálnának, és egyben közvetítette a nagy dög panaszait is. A légbálna természeténél fogva barátságatlan egy teremtmény volt, és ez az egész ötlet körülbelül annyira volt kedvére való, mint nekem. Nem hibáztattam érte.

Odafent is menhírek fogadtak. Bizonytalanul billegtek a számukra ismeretlen felületen. Amikor felértem, egyikük egy másik fajtársához utasított, az meg közölte, hogy üljek arrébb vagy húsz lábnyival. Percekig tollászkodtunk, míg az utolsó ember is elfoglalhatta a helyét. A menhírek erre eltűntek.

Furcsa érzés környékezett. Először azt hittem, hogy csak a légbálna szállt fel. Nem lepott volna meg, ha kidobom a taccsot, hiszen akkor is majd kifordult a belem, amikor Lélekorzóval és Sóhajtóval repültem a szőnyegükön. Most azonban egészen más volt a baj, hamarosan rá is jöttem, micsoda. Kedves mágiatagadó mezeje halványult el. Csak azért nem jöttem rá azonnal, mert az utóbbi évek alatt már életem részévé vált, akár a lélegzetvétel.

Végül valóban felemelkedtünk. A csillagok mintha fényesebben ragyogtak volna, és az északi ég is fényesebbre váltott.

A távolban egy egész fészekaljnyi mantarája támadta meg az egyik Fogadottat. Meglephették a mocskot, pedig bizonyosan érzékelték jelenlétüket. Biztosan nem gyanakodott ilyesmire.

Először komolyan megijedtem, mert úgy tűnt, épp felénk kergetik, de aztán rájöttem a tervükre. Kedves volt a helyzet kulcsa! Ha aurája meggyengült is, azért még működött. Ahogy végigfutott agyamon a gondolat, már láttam is az elpazarolt varázslatok villanásait, és elégedetten figyeltem, ahogy a szőnyeg a föld felé hullik a mantarájakkal a nyomában.

Kedvesnek tehát megvan a magához való esze, és talán kivonhatja ezeket a Fogadottakat a játszmából. Ez is valami, ha már minden más elcsesződik.

De mi a francot keresünk itt? Villámfény világította meg a Fekete Sereg tagjait. Hozzám Nyomolvasó és Varangyölő Eb volt a legközelebb. A férfi olyan nyugodt volt, mintha a söre mellett üldögélt volna valami lebuiban, de a kutyája

élesen figyelt. Fülét hegyezve szemlélte az eseményeket. Megdöbbsentem, mert eddig csak aludni és zabálni láttam. Kilógatta nyelvét, és lihegett. Ha ember lett volna, biztosan röhögött volna.

A második Fogadott megpróbálta hókuszpókuszaival elijeszteni a mantarájákat, de azok reménytelenül sokan voltak, és Kedves is a repülőszőnyege alatt volt. Alábukott hát ő is, estében mantaráják üldözték.

Persze biztos, hogy túlélik a zuhanást a patkányok, de ott találják magukat gyalog a Félelem Földje közepén. Nem volt sok esélyük rá, hogy sértetlenül kisétáljanak.

A légbálna még pár száz lábbal magasabbra emelkedett, és fel is gyorsult valamelyest. Északnyugatra tartottunk. Rozsda vagy kétszáz mérföldnyire van innen, így hajnal előtt odaérhetünk. Nem is ez aggasztott, hanem a Föld határát és a várost elválasztó további harminc mérföld.

Nyomolvasó halk énekbe kezdett. Régi dal volt, az északi országokban nemzedékek óta ismerték. Gyászének, a halálba indulók és a haldoklók énekelték. Gyakran hallottam Forsbergben, ahol mindkét fél katonáinak ajkáról fel-felhangzott. Valaki csatlakozott Nyomolvasóhoz. Hamarosan egy újabb, majd még egy, míg végül mindenki, aki ismerte a dalt, együtt énekelte.

A légbálna zavartalanul siklott északkeletnek. Messze alattunk a Félelem Földje terült el, az éjszaka betakarta. Izzadni kezdtem, habár a levegő nagyon hideg volt idefent.

ROZSDA

Először is abban tévedtem, hogy Sánta otthon lesz, amikor bekopogunk az ajtaján; Kedves hadicsele ezt kizárta. Elfelejtettem, hogy a Fogadottak képesek gondolatátvitellel kommunikálni, és Kegyelt figyelmeztethette Sántát, miután összefutott velünk, hiszen mindketten látták, hogy északnak indulunk.

– Hasalj! – kiáltotta Félszemű, amikor ötven mérföldnyire voltunk a Föld határától. – Fogadottak! Mindenki maradjon a seggén!

Én persze most is úgy véltem, hogy kivétel vagyok a szabály alól. Végül is, az Évkönyveket pontosan kell vezetni, nemde? Közelebb csúsztam a légbálna hátának széléhez, és kibámultam az éjszakába. Láttam, hogy mélyen alattunk két árnyék nyomul utánunk. Mindenki vad átkozódásba kezdett. Elmo járt az élen, de a Hadnagy, Manó és Félszemű sem akart kimaradni. Visszaültem Nyomolvasó mögé. Ő csak mosolygott, és vállat vont a fejlemények hallatán.

Csak akkor élénkült meg, ha közbe tudott avatkozni.

A második téves feltevésem az volt, hogy a légbálna lepakol minket a Föld határán. Amikor közel értünk a helyhez, fel is álltam, és csak beintettem a népeknek, akik szitkokat szórtak felém. A hatalmas szörny azonban nem ereszkedett mélyebbre. Valami mentegetőzésfélét mormogtam, és visszaültem a helyemre.

Nyomolvasó kinyitotta rejtélyes zsákját, amelyet mindig magával hordott. Végre megtudtam, mit hurcolt benne: egy egész kis fegyverraktárt. Akkurátusan ellenőrizte mindet.

Egy hosszú pengéjű késsel elégedetlen volt, így hát fenőkövet kerített, és élesíteni kezdte.

Hányszor, de hányszor láttam ilyesmit Hollótól annak idején! A légbálna ereszkedni kezdett. Elmo és a Hadnagy végigsétált a hátán, és hevesen noszogatni kezdett bennünket.

– Vészmadár, Nyomolvasó, maradjatok a közelemben! – utasított Elmo. – Félszemű, érzel lenről valami gyanúsat?

– Semmit. Manó már megkezelte egy kis altatóvarázssal a népeket odalent, mire leérünk, mindenki horkolni fog.

– Hacsak nem fújnak riadót – adtam a defetistát ismét. Vajon mi a nyavalyáért kell nekem mindig a dolgok sötét oldalát nézmem?

Gond nélkül földet értünk. Az emberek oldalra gyűltek. Olyan olajozottan mozdultak, mintha előre elpróbáltuk volna. Úgy látszik, sok mindenből kimaradtam a duzzogásom miatt.

Jobb híján tettem hát, amit Elmo mondott.

Ahogy ránéztem a barakkokra, eszembe jutott egy másik tábor elleni támadás. Röviddel azután, hogy az Úrnő szolgálatába álltunk, ugyanígy, álmukban mészároltuk le a Drágakőváros, Berill városi őrségét, miután a varázslók elaltatták őket. Régen volt, még a Kínok tengerétől délre. Undorító mészárosmunka. Frissen uniformisba bújt kölyköket gyilkoltunk halomra, olyanokat, akik csak ifjúi hevüktől hajtvá jelentkeztek a gárdába. Persze, ott és akkor ők voltak az ellenség, és mi túl akartuk teljesíteni a tervet. Reméltem, hogy Kedves nem ad ki hasonló parancsot.

Tévedtem. Mire az ég világosodni kezdett, az Úrnő

egyetlen katonája sem élt a táborban, kivéve talán az engedély nélkül távolmaradókat. A gyülekezési téren a Hadnagy és Elmo üvöltözött. Sok dolgunk volt még. Egy szakasz a Fogadott címercsillagát zúzta szét, egy másik a főhadiszállást fosztogatta, a harmadik a barakkokra vetett fáklyát, és egy negyedik Sánta szállásán kutatott feljegyzések után. Rohammunkával dolgoztunk, hisz el kellett tűnnünk, mielőtt az átkozott Fogadott visszatér. Kedves sem tartóztathatja fel örökké.

Természetesen valaki ismét elcseszett valamit, mint mindig. Egy kretén hamarabb gyújtotta fel a barakkokat a kelleténél, és a füst elárult minket.

Rozsdában egy másik hadsereg is táborozott. Perceken belül a nyakunkon is volt egy lovas század. Valaki ekkor ismét hibázott. A kapu tárva-nyitva állt, így a lovasok akadálytalanul bevágtathattak az erőd udvarára.

Csatakiáltások, fegyverzörgés és nyílveszők suhogása hallatszott. Rövid harc után az Úrnő embereinek fele fűbe harapott, a szerencsésebbek pedig „taktikai visszavonulást” hajtottak végre, azaz elrohantak, akár a seggbe rúgott kölyökkutya.

Most aztán valóban égni kezdett a talaj a lábunk alatt. A lovasok biztosan segítségért mentek.

Amíg mi a birodalmiakkal gyürkőztünk, a légbálna felemelkedett. Körülbelül féltucatnyi embernek sikerült a hátára kapaszkodnia, mielőtt elrepült volna délnek. Alig egy arasznyival siklott el a házak teteje felett. Ő is igyekezett, még a sötétség leple alatt haza akart óvakodni.

Ahogy észrevettük, hogy lelép, egy emberként ordítottunk

fel. Még Nyomolvasó mihaszna kutyája, Varangyölő Eb is felvonított. Kétségbeesetten lerogytam egy korlátra, és a tenyerembe temettem az arcom. Láttam, hogy néhányan nyílveszőket eregetnek a légbálna után. Többen el is találták, de a szörny még csak észre sem vette.

Nyomolvasó mellém lépett, és ő is rátámaszkodott a kerítésre. Jobb híján neki kezdtem panaszkodni.

– Hát ki a dögvész gondolta volna, hogy egy ekkora dög ilyen beszari lehet? Egy egész várost lerombolhatna, erre elfut, mint a nyúl!

– Nem érdemes egy olyan élőlényt emberi mércével mérni, amelynek semmit sem tudunk a természetéről.

– Mi van?

– Nem értheted, ő hogy látja a dolgokat.

Nyomolvasó láthatóan úgy küzdött a szavakkal, mint egy négyéves.

– Kiszakadt a szokásos környezetéből – folytatta. – Talán attól fél, hogy meglátják, és felfedik létezése titkát. Rossz tapasztalatai lehetnek az emberekről, nem gondolod?

Talán igaza volt, de jelen pillanatban ő maga jobban érdekelt, mint a feltevései. Mintha tényleg kifárasztotta volna a gondolatmenet. Vajon féleszű a fickó? Lehet, hogy nem Holló elhivatottsága dolgozik benne, hanem csak egyszerű a fiú, akár a faék.

A Hadnagy a gyülekezőtéren állt, és csípőre tett kézzel figyelte, ahogy a légbálna elrepül, otthagya minket ellenségeink gyűrűjében. Csak egy pillanatnyi időt pazarolt a dologra, aztán összehívta a tiszteket. Amikor mind köré gyűltünk, megszólalt.

– Szarban vagyunk, emberek! Azt hiszem, csak egyetlen reményünk maradt: ha a menhirek úgy döntenek, hogy megéri megmenteni a bőrünket, akkor éjszaka visszajön az a repülő kurvapeccér. Addig ki kell tartanunk.

– A бүдös francot! – röffent fel Fél szemű. – Jobban tennénk, ha inkább visszamenekülnénk a Földre.

– Így véled, okostojás? És akkor mi van, ha az Úrnő katonái utánunk jönnek? Mit gondolsz, milyen messzire juthatunk Sántával a nyomunkban, he?

– Itt is ugyanúgy elkapják a tökünket.

– Az meglehet, de az is, hogy odakint maradnak. Ha itt vagyunk, legalább biztosan tudják, merre induljanak. Elmo, nézd meg, tudjuk-e tartani a falakat, és állíts őrséget! Manó, Néma, oltsátok el azokat a tüzeket! Ti, többiek nézzétek át a Fogadott iratait! Fél szemű, a te feladatod kikombinálni, hogyan szerezhetnénk segítséget Rozsdából! Vészmadár, segíts neki, te tudod, kikre számíthatunk!

A Hadnagy érti a dolgát, akkor is nyugodt maradt, amikor mi legszívesebben sikoltozva körbe-körbe rohangáltunk volna.

Persze, így is annyi esélyünk volt, mint hógolyónak a pokolban. Végünk volt, és ezt a Hadnagy is tudta. Ha fel is tudjuk tartóztatni az ellenséges csapatokat, akkor is ott van még Sánta és Kegyelt. Manó, Néma és Fél szemű együttesen sem vehették fel ellenük a harcot, így időt se vesztegettünk rá, hogy meglepetést készítsünk elő nekik.

A tüzeket sem tudtuk eloltani, csak annyit tehattünk, hogy meggátoltuk, hogy más épületekre is átterjedjen, a barakkokat pedig hagytuk leégni. Amíg én a két

sebesültünket babusgattam, a többiek megpróbálták a lehető legjobban védhetővé tenni az erődöt, már amennyire harminc embernek egyáltalán esélye lehetett ilyen munkára. Miután elláttam a sebesülteket, átfutottam Sánta papírjait, de semmi érdekeset nem találtam bennük.

– Egy egész század jön Rozsda felől! – kiáltott az egyik őr.

– Mindenki tűnjön a falakról, úgy kell kinéznie, mintha elvonultunk volna! – utasított minket a Hadnagy.

Én mindenesetre kikukucskáltam a fal felett. Az északi erdőségekre láttam, és megpillantottam Félszeműt is, amint épp a város felé sompolygott. Talán mozgósítani tudja Zsineg barátait. Habár Rozsda lakosságát háromszor is megtizedelték az ostromok, és évek óta megszállás alatt állt, a város lakói továbbra is rendületlenül gyűltek az Úrnőt.

A birodalmiak óvatosan közelítettek. Először felderítőket küldtek a falak alá. Csak fél óra után rohamozták meg a félig nyitva álló kapukat.

A Hadnagy tizenöt embert engedett csak be, utána kiadta a tűzparancsot. A szerencsétlenekre nyílzápor zúdult, amikor pedig velük végeztünk, a falakra özönlöttünk, és a kint maradottakat lőttük. Egy tucatnyi kidőlt, a többiek pedig azonnal lőtávolon kívülre húzódtak. Láttam, ahogy összegyűlnek, és tanácskozni kezdenek.

Nyomolvasó végig a közelemben volt. Csak négy nyílveszőt lőtt ki, de mindegyik halálra sebzett egy embert odakint. Talán hülye szegényke, de az bizonyos, hogy az ijával tud bánni.

– Ha van egy cseppnyi eszük – fordultam felé –,

körbezárnak, és megvárják Sántát. Semmi okuk tovább kockáztatni, ha egyszer így is elkaphatnak.

Nyomolvasó nem válaszolt, csak vállat volt, kutyája pedig kinyitotta egyik szemét, és felmordult. Odalent Manó és Néma dugták össze a fejüket, hol egyikük, hol másikuk vetett egy-egy pillantást kifelé. Nem volt nehéz kitalálni, hogy valamiféle védelmi stratégián dolgoznak.

Nyomolvasó felállt, kipillantott a falon túlra, és morgott valamit. Követtem a tekintetét, és magam is megláttam. Több száz birodalmi közeledett Rozsda felől. Egy órán át özönlöttek a csapatok, de nem indítottak ellenünk támadást, csak körülvették az erődöt.

Manó és Néma közben varázsolni kezdtek. Egy egész felhőnyi kis rovar gyűlt köréjük. Nem tudtam ugyan meghatározni, milyen fajtájúak, de az bizonyos, hogy sokan voltak a kis férgek. Rövidesen szárnyra kaptak, és átszálltak a fal felett.

Egy idő után kiáltozás és sikolyok hallatszottak odakintről, majd csend lett. Odabaktattam a vigyorgó Manóhoz.

– Mit csináltak?

– Van odakint valaki. Igen tehetséges kis mocsok, majdnem annyira, mint mi.

– Akkor szarban vagyunk, mi?

– Szarban? Ugyan, Vészmadár! Alaposan tökön rugdostuk a fickót, csak még nem tudja.

– Hogy?

– Nem fog visszatámadni, mert fél, hogy felfedezzük. Ne feledd, ő egyedül van, mi pedig ketten!

Az Úrnő emberei ostromgépeket állítottak. Elkomorodtam.

Ezt nem fogja kibírni az erőd.

Múlt az idő, a nap egyre magasabbra hágott. Az eget figyeltük. Vajon mikor tűnik fel az első repülőszőnyeges rohadék, hogy végezzen velünk?

Amikor bizonyossá vált, hogy a birodalmiak nem támadnak azonnal, a Hadnagy megparancsolta, hogy hordjuk össze zsákmányunkat a felvonulási területen. Így hamar felpakolhatunk a légbálnára, ha a dög ismét feltűnne. Ha hitte a Hadnagy, ha nem, mindenesetre nem kockáztatott, így ragaszkodott hozzá, hogy napnyugtára készen legyünk az evakuálásra. Őt sem tette boldoggá az eshetőség, hogy a Fogadott érkezik meg előbb.

Hangulatjavító intézkedésnek viszont nem volt utolsó.

Az első lövedék dél után egy órával röppent elő. Vagy tizenkét lábnyi falat döntött le. A következő kissé meredekebb röppályán érkezett, éppen a gyülekezési téren csapódott be, és még sokáig hányta a szikrákat sisteregve.

Nyomolvasó és Varangyölő Eb csak álltak, és az ostromtornyokat méregették. Néhány másodperc múlva a férfi nyugodtan lehajolt, és hat, döbbenetesen hosszú nyílveeszt halászott elő csomagjából. A kutyája csak nyújtózott egyet. Nyomolvasó felegyenesedett, és ija idegére helyezte a nyílveeszt.

Az ostromgépek messze voltak ugyan, de még az én fegyveremmel is el lehetett volna lőni odáig. Igaz, én egész nap eregethettem volna a nyílveesztöket, még a környéküket sem találtam volna el.

Nyomolvasó keményen koncentrált, mielőtt megfeszítette

volna az ideget. Mintha transzba esett volna, mielőtt útjára bocsátotta a vesszőt.

Odakintről halálkiáltás hallatszott.

Nyomolvasó, úgy tűnt, belötte magát, mert ismét nyilazott, aztán megint, aztán megint. Úgy látszott, mintha egyszerre négy nyilvesszőt is kilőtt volna. Egyszer sem hibázott.

– Megvolnánk – jelentette ki, és letelepedett a földre.

– Ennyi? – türelmetlenkedtem.

– Kifogytam a jobbfejta nyilakból.

– Mindegy, ez talán kissé elbátortalanítja őket.

Egy darabig tényleg csak sunnyogtak, de aztán védőfalakat és mozgó fedezékeket építettek, közben tovább lödöztek minket. Egy épületet el is találtak, az pedig pokoli hőséget árasztva pillanatok alatt porig égett.

A Hadnagy fáradhatatlanul járt a falak tövében. Tudtam, mire gondol, és magam is fohászkodni kezdtem, hogy a birodalmiak ne indítsanak ellenünk frontális támadást.

Most már semmiképpen sem állíthattuk volna meg őket.

18

AZ OSTROM

A nap már szinte lenyugodott, de mi még mindig életben voltunk. Egyetlen Fogadott repülőszőnyege sem szárnyalt felénk a Föld irányából, így reménykedni kezdtünk, hogy talán megúszhatjuk.

Valaki dőngetni kezdte a kaput. Megdermedtünk. Mintha a poklok pörölye csapott volna az erődre.

– Engedjete már be, csesszétek meg! – kiáltott Fél szemű

a kapu túloldalán.

Valaki végül odarohant, és beengedte.

– No? – sürgette Manó.

– Ehh... Túl sok a birodalmi, és túl kevés a lázadó. Még nem döntötték el, mit tegyenek.

– Hogy jutottál keresztül az ostromgyűrűn? – kérdeztem.

– Átsétáltam, te húgyagyú! – felelte ellenséges hangon. – Neked talán nincsenek szakmai titkaid, hentes?

Varázsolt egyet. Hát persze.

Még a Hadnagy is félbehagyta a szüntelen mászkálást, hogy meghallgassa Fél szemű jelentését. Én közben láttam, hogy az Úrnő katonái is mozgolódni kezdenek. Úgy tűnt, nekik is fogytán a türelmük. Fél szemű csatlakozott Némához és Manóhoz, és immár hárman sugdolódtak. Nem tudom, mit sütöttek ki, de a hatás lényegesen jobb volt, mint amikor a kis szárnyas férgeket uszították a birodalmiakra. Elfúló üvöltés hallatszott. Mindenesetre tippem már volt rá, mi történt; most három vajákos dolgozott együtt, és ez már elég volt, hogy megtalálják az ellenséges varázstudót.

Egy lángoló katona rohant a város felé. Két perc sem telt bele, és az egyik ostromtorony is tüzet fogott, majd egy másik is égni kezdett. Manó és Fél szemű diadalmasan felüvöltött. Látszott, hogy jól szórakoznak, és csak reménykedni tudtam, hogy nem viszik túlzásba. Ha elragadtatják magukat, az Úrnő emberei támadást indítanak ellenünk, tekintet nélkül a várható veszteségekre, és nekünk éppen ez hiányzott most a legkevésbé.

Végül mégiscsak jöttek, de sokkal később, mint

számítottam rá. Óvatosan közeledtek, még egyszer nem akartak kockáztatni. Ekkor láttuk meg a Rozsda falai felett gomolygó füstfelhőket. Úgy tűnik, valakinek mégiscsak volt annyi vér a pucájában, hogy végre csináljon valamit. Néhány birodalmi egység ki is vált az alakzatból, és a város felé indult, hogy kezelje a helyzetet.

Hamarosan kigyúltak az égen a csillagok is. Odaszóltam a gondolataiba merült Nyomolvasónak.

– Nos, hamarosan kiderül, vajon igaza volt-e a Hadnagynak.

A szokásos, egykedvű nézés volt a válasz.

Felrikoltottak az ostromlók csatakürtjei, a sereg pedig megindult a falak felé. Mindketten megfeszítettük íjunkat, és célpontot kerestünk. Nem volt könnyű dolgunk, hiszen alig láttunk a hold gyér fényében.

– És hogy néz ki a nő, Vészmadár? – kérdezte Nyomolvasó hirtelen, minden gyengéd előjáték nélkül.

– Kicsoda? – hebegtem.

– Az Úrnő. Azt mondják, azelőtt találkoztál vele.

– Egen... Nem ma volt.

– És mégis, milyen? – makacskodott tovább, de közben már lőtt is. Fájdalomkiáltás felelt az íjhúr pengésére. Nyomolvasó teljesen nyugodt maradt, mintha nem lett volna tudatában, hogy pillanatokon belül halott lesz. Ez valahogy rohadtul idegesítő volt.

– Olyan, mint amilyennek képzeled – válaszoltam, bár csupán egy egyre halványuló emlékkép volt már. – Csodálatos, és nagyon, nagyon kemény asszony.

Nem érte be ennyivel. Nem lepett meg, hiszen még soha

senki nem érte be ennyivel. Kár, mert tényleg csak ennyit tudok mondani róla.

– És hogy nézett ki?

– Nem is tudom, haver. Olyan rémült voltam akkor, hogy még a szar is belém fagyott! Fiatal nőnek néztem, de nem lepne meg, ha csak azért, mert ő akarta így.

Nyomolvasó gondosan célzott, egy katona meghalt.

– Csak kíváncsi voltam – vont vállat, és szaporábban kezdett nyilazni. A birodalmiak már egészen közel jártak.

Esküszöm, sosem hibázott. Én is lőttem, ha volt kire, de az ő bagolyszemével nem kelhettem versenyre, hiszen csak sötétebb árnyakat láttam a világosabbak között.

Néma, Manó és Félszemű is tették a dolgukat. Varázslataik nyomán sikoltozó, rohangáló fáklyákká változtak az ostromlók, de sajnos maradtak még elegen. Létrákat támasztottak a falnak, és bár a legtöbbet azonnal ledöntöttük, néhányan feljutottak. Hamarosan már tucatjával nyüzsögtek odafent. Találomra közéjük eresztettem még pár nyilat, aztán kardot rántottam. Láttam, hogy a többiek is követik a példámat.

– Emberek, itt van! – kiáltott fel a Hadnagy.

Az égre néztem, és én is megláttam, ahogy egy gigászi árnyék ereszkedik alá. A Hadnagnak végül is igaza lett.

Most már csak fel kellett rá szállnunk valahogy. Néhány fiatal a gyülekezőhely felé rohant, mit sem törődve a Hadnagy átkaival és Elmo fenyegetőzésével. A főnök végül feladta, és parancsot adott rá, hogy kövessük.

Manó és Félszemű közben valami randaságot művelt. Először azt hittem, hogy valami igazán komisz démont

idéztek, de láttam, hogy a főmedvény nem támadja meg a birodalmiakat. Csak illúzió volt, és erre hamarosan az ellenség is rájött. Némi időt azonban ezzel is nyertünk, így elértük a gyülekezési teret, mielőtt észbe kaptak volna. A barmok, diadalüvöltésben törtek ki! Biztosak voltak benne, hogy elkaptak minket.

Azonnal felkapaszkodtam volna a légbáhnára, de Néma elkapta a karomat, és visszahúzott. A zsákmányolt iratokra mutatott.

– Nincs erre időnk, rohadjon meg ott, ahol van! – ordítottam rá. Közben egyre többen ugrottak fel a dögre mellettem. Végül döntöttem: felhajítottam fegyvereimet a légbáhnára, és elkezdtem feladogatni a papírkötegeket Némának, aki továbbpasszolta őket valakinek, aki beljebb ült.

Ekkor értek oda a birodalmi gyalogosok. Fel akartam kapni a földről egy elejtett kardot, de tudtam, nem érem el időben. *A kurva életbe, miért pont itt, és miért éppen most?*

Hirtelen Nyomolvasó ugrott közénk. Kivont kardjával legendás hősökre emlékeztetett. Egy szívdobbanásnyi idő alatt három embert vágott le, és kettőt sebesített meg. A birodalmiak azt hitték, valamiféle nem e világi szörnyel állnak szemben, de még bíztak számbeli fölényükben. Nyomolvasó tovább harcolt. Én tátott szájjal figyeltem. Még soha nem láttam senkit ilyen eleganciával, ilyen ügyesen és célratörően vívni. Kardját mintha nem is keze, hanem a puszta akarata mozgatta volna. Senki nem állhatott meg előtte. Egy pillanatig felrémlettek előttem a varázskardokról szóló legendák...

– Nem bámul. Mozog – mutatta Néma, és kíméletlenül seggbe rúgott. Felhajítottam neki a maradék két papírköteget, és én is felkapaszkodtam a légbálnára.

A Nyomolvasóval harcoló katonák erősítést kaptak. Néhány nyílvesző repült feléjük, a férfi ezek fedezékében felénk hátrált, de nem hittem, hogy ideér. Bordán rúgtam egy embert, aki mögém óvakodott, de egy másik állt a helyébe, és rám támadt.

Varangyölő Eb mentett meg. Mintha a semmiből bukkant volna fel, a következő pillanatban már a katona torkát marcangolta. A férfi hörgött, de hamarosan már csak a vér bugyborékkolt feltépett nyakából. Varangyölő Eb otthagya a halottat, én pedig feljebb másztam a légbálna hátán, de még mindig igyekeztem Nyomolvasót fedezni. Amikor elég közel ért, megragadtam a kezét, és felsegítettem.

A birodalmiak felől iszonyatos üvöltések és sikolyok hallatszottak. Nem láttam az okát, de úgy sejtettem, Félszemű, Néma és Manó csinált valami csúfondárosat.

Nyomolvasó mellém vetette magát, és most ő segített feljebb. Amikor végre biztos helyen voltunk, már le mertem nézni. Elég magasan voltunk, és a légbálna most jobban igyekezett, mint idefelé. A birodalmiak bután bámultak utánunk.

Sok száz lábnnyival alattunk Rozsda lángokban állt. Csípős hideg volt már idefent, de nem pihenhettem. Amikor már biztonságban voltunk, elordítottam magam:

– Van sebesültünk?

Senki nem válaszolt.

Kíváncsi voltam, mi lehet a Fogadottakkal. Vajon

keresztülvágták magukat a Földön kis kedvencünk, Sánta segítségével nélkül?

Visszafelé jobban szemügyre vehettem otthonunkat madártávlatból. A légbálna testéből morgás és zaj áradt, szinte éreztem alattam az élet lüktetését. Az óriási dög hátán lévő fészkekből mantarája-fiókák pislogtak ránk. A holdfényben teljesen máshogy nézett ki a Félelem Földje, mint ahogy megszoktam.

Fénylett, csillogott alattunk a táj, izzó és foszforeszkáló pontok kavarogtak odalent. A nyugati horizonton tomboló távoli vihar villámainak fénye mintha parázsló látatavakat világított volna meg. Később, amikor beljebb értünk, már minden nyugodtabbnak tűnt.

Ezúttal nem a beszari légbálna fuvarozott minket. Ez kisebb volt, gyengébb és sokkal izgágább.

Már csak húsz mérföldnyire voltunk az odúinktól, amikor Félszemű felüvöltött:

– Fogadott!

A dög feljebb emelkedett, mi pedig meglapultunk. Én azért lepillantottam az oldala mellett.

Igen, tényleg Fogadott volt, de mi a legkevésbé sem érdekeltük. Mély morgás hallatszott odalentről, lángnyelvek villantak, mintha a sivatag nagy területei gyulladtak volna ki. Gyalogfák és mantaráják árnyékai mozogtak a mélyben. A Fogadottak gyalog voltak, egyetlen személtáda kivételével, aki repülőszőnyegéről csatázott a mantarájakkal. Nem Sánta volt az. Még ilyen messziről is tisztán felismertem volna a rongyos szőnyegét. Sóhajtó, ki más! Biztosan a haverjait próbálja kimenekíteni. Nagyszerű, ezzel tutira

nyerünk magunknak néhány napot.

A légbálna ereszkedni kezdett, és hamarosan leszállt. (Jó lett volna, ha erre az utazásra nappal került volna sor, így pontosabb leírás kerülhetett volna az Évkönyvekbe.) A földön egy menhir várt minket.

– Lefelé, gyorsan! – csikorogta.

Mi tagadás, felfelé szaporábbak voltunk. A sérültek csak most vették észre sebeiket, és még azok is dögfáradtak voltak, akik sértetlenül megúszták. Nyomolvasó azonban egyáltalán nem moccant.

– Hát ezt meg mi lelte? – kérdezte Elmo.

– Fingom sincs – tártam szét a karom. – Talán mégis eltalálták.

Nem értettem a dolgot, és amikor erősebb fénynél is megvizsgáltam, láttam, hogy fizikailag semmi baja. Egyetlen karcolás nélkül megúsza a balhét.

Kedves jött elő az odúból.

– Igazad volt, Vészmadár – közölte. – Sajnálom. Azt hittem, olyan csapást mérünk rájuk, hogy lángba borul tőle az egész birodalom.

Elmóhoz fordult, de azért még láttam a kézjeleit.

– Mekkora a veszteségünk?

– Négy ember, de nem tudom, hogy meghaltak-e, vagy csak ottmaradtak.

Látszott, hogy mardossa a szégyen. A Fekete Seregben nem volt szokás bajtársakat hátrahagyni.

– Varangyölő Eb ottmaradt – suttogta Nyomolvasó.

Félszemű vigyorogva csaholást imitált, mire Nyomolvasó vészjóslóan felegyenesedett, és kardot rántott. Csak ezt a

fegyvert tudta megmenteni, nagyszerű ija és törei Rozsdában maradtak, kutyájával együtt.

– Elég! – szólt a Hadnagy keményen. – Fél szemű, te most bekussolsz, és eltakarodsz innen! Vészmadár, te tartsd szemmel Nyomolvasót, és kérdezd meg Kedvest, hogy a tegnapi őrjárat visszatért-e már!

Engedelmeskedtem.

Kedves válasza nem volt valami megnyugtató. A menhirek szerint a nagy, beszari légbálna vagy száz mérföldnyivel nyugatabbra pakolta le őket. Az egyetlen jó hír az volt, hogy legalább lerakta őket a földre. Mindenesetre gyalogolniuk kellett, bár a menhirek megígérték, hogy útközben megvédik őket a Föld ezernyi kis mocsoksága ellen.

Civódva és szitkozódva mentünk vissza az odúba. Semmi sem forralja fel úgy egy katona agy vizét, mint a kudarc.

Persze, egyáltalán nem biztos, hogy valóban annyira elkefélt vállalkozás volt ez. Nagy kárt okoztunk a birodalomnak, és biztosan komoly visszhangja lesz a dolognak. A Fogadottak is kaptak a pofájukra jócskán, és annyi iratot zsákmányoltunk, hogy talán még az inváziós terveiket is meg kell változtatniuk. Mindenesetre sokkal kevesebbet értünk el, mint amennyit szerettünk volna, ráadásul az is kiderülhetett, hogy komolyabb erőforrásokkal rendelkezünk, mint azt a Fogadottak gyanították. Kiderült az is, hogy a légbálnák segítségével jóval messzebbre eljuthatunk, mint ahogy sejtik. Sok, túlságosan sok kártyánkat fedtük fel előttük még a licit megkezdése előtt.

Szálláshelyemre cipeltem a zsákmányolt papírhalmot.

Messzire elkerültem a gyűléstermet, nem volt sok értelme, hogy jelen legyek az össznépi fejmosáson és kesergésen. Leraktam a fegyvereimet, és az asztalra dobtam az egyik paksamétát, ahol egy újabb adag nyugatról érkezett levél feküdt.

19

BOMANZ TÖRTÉNETE

Vészmadár!

Bomanz álmában megint az asszonnyal sétált, de most sem értette a szavait. A remény zöld ösvényén sétálva holdfaló kutyák, akasztott emberek tetemei és arctalan strázsák mellett haladt el, a lombok között átszűrődött az üstökös ragyogó fénye.

Most is nyugtalanul aludt. Valahányszor mélyebb álomba merülhetett volna, azonnal gyötörni kezdték az álmokképek. Csak felszínes szendergésre futotta.

Habár értette a szimbólumok jelentését, nem törődött, nem akart törődni velük.

Leszállt már az este, amikor Jázmin teát hozott neki.

– Egész héten itt fogsz feküdni?

– Lehet.

– Hogy fogsz ma éjjel aludni?

– Talán egyáltalán nem alszom, úgyis dolgom van az üzletben. Stance mit csinál?

– Pihent egy kicsit, aztán hozott egy rakás holmit a lelőhelyről. Molyolt egy keveset a boltban, evett, aztán jött valaki, aki azt mondta neki, hogy Men fu megint forral

valamit, mire megint elment.

– És mi a helyzet Besanddal?

– Még mindig a városban mászkál. Az új Vigyázó nagyon dühös, hogy nem ment el, de még nem akar ellene semmit tenni. A gárdisták mindenesetre figyelmen kívül hagyják a parancsait, és azt mondják róla, hogy seggfej. Egyre idegesebb.

– Talán előbb vagy utóbb belejön. Köszönöm a teát! Van valami ennivaló?

– Maradt egy kis csirke, ha akarod, kiveszed majd magad. Én alszom.

Bomanz kedvetlenül elmajszolta a hideg, zsíros csirkét, és langyos sörrel öblítette le. Az álmán gondolkodott. Fekélye nem kínozta, de a feje sajogni kezdett.

– A szokásos – motyogta, és felvonszolta magát a lépcsőkön.

Hosszú órákat töltött azzal, hogy gondosan megvizsgálja a rituálék leírását. Nem hibázhat, amikor majd kilép testéből, és keresztülküzd magát a Sírmező veszélyein. Azt írták, hogy a sárkány csak a fizikai testtel rendelkező behatolókra veszélyes. Végül arra a következtetésre jutott, hogy ha a hatodik sírban valóban a Holdkutya nyugszik, sikerrel jár majd. Sóhajtván hátradőlt, és lehunyta szemét.

Az álmokép ismét megjelent előtte. Bölcsességet, kegyetlenséget és megvetést sugárzó zöld kígyószemek bámultak rá. Gyorsan felébredt inkább.

– Apa, ott vagy?

– Igen, gyere csak fel!

Stancil berontott a szobába. Szörnyen nézett ki.

- Mi történt?
- Elszabadultak a Sírmező szellemei!
- Persze. Érzik, hogy közeleg az Üstökös. Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar bekövetkezik, de emiatt nem kell aggódnod.
- Nem ez a baj, hanem Besand, meg Men fu...
- Mi van velük?
- Men fu megpróbált beosonni a Sírmezőre Besand amulettjével.
- A szerencsétlen kis pöcs... – csóválta a fejét Bomanz. – És?
- A lelőhelynél volt, az amulettel a kezében. Halálra volt rémülve, és amikor meglátott, lerohant a dombról. Mikor elérte a várárok helyét, Besand jött elő a semmiből, és kivont karddal üldözni kezdte. Világos volt, mégis elvesztettem a nyomukat, amikor elérték a Farkastorkú sírját. Besand biztosan elkapta, mert kiáltozást és dulakodás zaját hallottam a bokrok közül, de utána felhangzottak a sikolyok.
- Stancil elhallgatott, Bomanz pedig várakozóan felhúzta a szemöldökét.
- Nem tudom jobban kifejezni magam, apa! Még soha nem hallottam hasonló hangokat. Az összes szellem Farkastorkú sírja köré gyűlt, aztán egyre közelebből hallottam a sikolyokat.
- Bomanznak feltűnt, hogy Stancilt mennyire megrázták az események. Mintha egy világ omlott volna össze benne.
- Furcsa.
- Folytasd, Stance!

– Besandnál volt az amulett, mégsem védte meg! Nem jutott át a várárkon. A teljes gárda ott volt, mégis előttük halt meg! Semmit sem tehettek, nekik nem adott amuletteket a Vigyázó.

Bomanz az asztalra fektette kezeit, és meredten bámulta őket.

– Ma tehát két ember halt meg. Ha a tegnap éjszakai eseményeket is hozzászámítjuk, az három. Vajon hányan pusztulnak el holnap? Ugye nem kell egy újabb légiónyi szellemmel szembenéznem?

– Holnap éjjel akarod nyélbe ütni a dolgot?

– Így van. Most, hogy Besanddal nem kell törődnöm többé, semmi ok a halogatásra.

– Lehet, hogy mégsem kellene megtenned, apa! Talán jobb, ha az a valami ott marad a föld alatt.

– Mi a fene történt? A fiam szájából kell visszahallanom a saját rinyálásomat?

– Ne veszekedjünk! Mégiscsak te ismered jobban a Sírmezőt. Lehet, hogy messzire mentem, és meglehet, tévedek is.

Bomanz a fiára pillantott. Szavai bátrabban hangzottak, mint ahogy érzett, mégsem tétovázott.

– Meg kell tennem. Ez nem a félelmek és a kételkedés ideje! Nézzük inkább a listát! Remélem, nem felejtettünk el semmit!

– Apa...

– Ne vitatkozz velem, kölyök!

Egy egész éjszakába tellett, hogy levesse magáról Bomanz az ócskás álarcát, és előhívja lelke mélyéből Bomanzot, a

varázslót. Most a sarokhoz ment, és egy rakás ártalmatlan kinézetű kacatot emelt fel. Alakja mintha megnyúlt volna, mozgása pontosabbá, határozottabbá vált. Az asztalra halmozta a lomokat.

– Ha majd visszamész Evezővárosba, mondd el öreg diáktársaimnak, mi lett belőlem!

Szája keskeny mosolyra húzódott. Ismert egy-kettőt közülük, akik mind a mai napig megremegtek volna, hiszen tudták, ő az Úrnő oltalma alatt tanult.

Stancil arcába visszatért a szín, de továbbra is bizonytalan maradt. Soha nem látta ilyennek az apját. Nem is láthatta, hiszen fia születése óta Bomanz gondosan eltitkolta lelke ezen oldalát.

– Tényleg oda akarsz menni, apa?

– Fontos híreket hoztál. Besand és Men fu halott, a gárdistákat pedig nem fogja érdekelni a dolog.

– Azt hittem, a Vigyázó a barátod volt.

– Besandnak nem voltak barátai, csak küldetése. Most mit bámulsz?

– Neked is van egy küldetésed.

– Igen. Ezért maradtam itt. Most pedig segíts levinni ezeket a boltba!

– Hová tegyem?

– Mindegy. Közel és távol Besand volt az egyetlen ember, akinek feltűnt volna, hogy valójában mik ezek.

Stancil felkapott pár darabot, és kiment. Bomanz még befejezett néhány mentális gyakorlatot, és eltöprengett rajta, mivé is fejlődött a fiú, aztán ő is elindult lefelé a lépcsőn.

Mosolya magabiztos volt. Érezte, készen áll. Nem lesz nehéz dolga.

* * *

A város felbolydult. A Gárda tagjai megpróbálták megölni az új Vigyázót, aki úgy megrémült, hogy bezárkózott a szállására. Bolond pletykák keringtek.

Bomanz olyan hűvös nyugalommal és oly méltóságteljesen sétált végig a városon, hogy még azokat is meglepte, akik évek óta ismerték. A Sírmező szélén járt már, amikor észrevette ősrégi ellensége holttestét. Legyek egész felhője rajzott körülötte. Bomanz egy marék földet hajított a rovarok közé, mire azok szétrebbentek. A volt varázsló csak bólintott, amikor meglátta, hogy amulettje eltűnt. Hamarosan meglátta Husky káplárt is.

– Ha mást nem is tehetsz, legalább kapard el valahova Besandot! Egy rakás földet találsz az árkaim körül.

– Igenis, uram! – mondta feszesen Husky, és saját magát is meglepve engedelmeskedett.

Bomanz a Sírmező pereméig merészkedett. A napsugarak furcsa színben játszottak, hiszen most az Üstökös csóváján keresztül szűrődtek át. Szellemek mindenesetre nem mutatkoztak. Nem talált rá okot, hogy ne hajtsa végre a tervét. Visszatért a városba.

Boltja előtt nagy szekereket rakodtak éppen. Jázmin odabent átkozott valakit, aki olyasmit is elemelt, ami nem volt a leltárban.

– A pokolba veled, Tokar! – morogta magában Bomanz. – Miért éppen ma? Igazán várhattál volna, amíg végzek.

Kételyek gyötörték. Nem számíthat Stance-re, ha

megzavarják az eszét! A boltba sietett.

– Ez egyszerűen pompás! – lelkesedett Tokar a lócsontváz hátán ülve. – Zseni vagy, Bo!

– Úgy kellettél most, mint a púp a hátamra! Mi a fene folyik itt? Ki ez a sok léhűtő?

– Kik lennének? A fuvarosaim és a rokonaim. Ismered őket? Az ott a bátyám, Clete, ő a húgom, Glória, Stance menyasszonya. Az a csöppség pedig a kishúgom, Fitos. Azért lett ez a neve, mert mindig mindenbe beleütötte az orrát. Hát nem aranyos?

– Részemről a szerencse! Hol van Stance?

– Elküldtem bevásárolni, mert ekkora vendégseregre nem készültem fel – felelte Jázmin.

Bomanz bánatosan felsóhajtott. A legkevésbé sem hiányzott neki egy rakás vendég a mai éjszakán.

– Hé, te! Azonnal tedd azt vissza oda, ahol találtad! Neked szólok, hé! Fitos, vagy mi a neved, tartsd távol magad a holmimtól!

– Mi a bajod, Bomanz? – kérdezte Tokar megütődve.

Bomanz felvonta a szemöldökét, és némán Tokar szemébe nézett.

– Hol vannak a rakodómunkásaid?

– Nincs már szükségem rájuk.

– Gondoltam. Na mindegy, én mindenesetre fent vagyok a szobámban, ha keresne valaki.

* * *

Amikor Stancil is csatlakozott hozzá, Bomanz haragosan kérdőre vonta.

– Most mihez kezdünk? Ez a bagázs zavar a munkában!

- Mennyi időre van szükséged, apa?
- Heteken át minden éjszakára, ha sikerül a dolog.
- Igaz, ezt nem siethetjük el – bólintott Stancil.
- Bomanz örült, hogy fiának visszatért a bátorsága.
- Máshova természetesen nem mehetünk, a gárdisták meglehetősen harapós kedvükben vannak.
- Mondd, apa, mennyi zajjal fog járni a dolog? Nem maradhatnánk egyszerűen csendben itt?
- Meg kell próbálnunk, bár folyton zavarni fognak. Hozd fel a cuccot a boltból, majd csinálok neki helyet.
- Bomanz asztala fölé görnyedt, miután Stancil távozott, ideges volt, nem is a rá váró veszélyek miatt, hanem saját esetleges tévedései aggasztották. Végig attól félt, hogy elfelejtett valamit. Igaz, évtizedeken át nem fedezett fel hibát terveiben, és mostanra már oly részletesen kidolgozta őket, hogy útmutatásai alapján még egy tehetségesebb kezdő is elvégezhette volna a szertartásokat.
- Elég lesz az ócskáshoz illő gyávaságból! – csapott az asztalra, majd a sarokba köpött. – Csak az ismeretlentől félek, pedig semmi okom rá.
- Stancil kopogtatott az ajtón.
- Anya és a többiek odalent dobálósoznak.
- Akkor végre tudom, miért ordít olyan nagyon Fitos. Mindegy. Felhoztál mindent, ami szükséges?
- Igen.
- Helyes. Akkor menj le, és kibicelj, hamarosan utánad megyek majd, és ha mindenki elaludt, elkezdjük a munkát.
- Rendben, apa.
- Készen állsz rá, Stance?

– Igen, csak a múlt éjszaka megijedtem kissé. Nem mindennap látom, ahogy szellemek végeznek valakivel.

– Jobb, ha megszokod a dolgot. Megesik néha.

Stancil üres arccal meredt rá.

– Titokban órákat veszel a Fekete Fakultáson, ugye?

(A Fekete Fakultás a varázslók egyetemének egy titkolt kollégiuma volt. Hivatalosan nem is létezett, jogi státusza alapján be volt tiltva, de ettől függetlenül működött. Bomanz kitüntetéssel végzett.)

Stancil csak bólintott, és távozott.

– Sejtettem – suttogta Bomanz, és eltűnődött, vajon mennyire *fekete* valójában a fia. Körbematatott, háromszor is leellenőrzött mindent, amíg rá nem jött, hogy az óvatosság immár nem más, mint ürügy, hogy ne kelljen emberekkel érintkeznie.

– Idegesítő egy alak vagy – mormolta magának.

Akkor még egyszer: térkép, gyertyák, egy tál higany, ezüsttőr, gyógynövények, füstölők. A kellemetlen érzés azonban nem távozott.

– Vajon mit hagyhattam ki?

A dobálós nem volt más, mint egy négyszemélyes dámajáték. A tábla négyszer akkora volt, mint a szokásos, minden oldalánál egy-egy játékos ült. A véletlen szerepe annyi volt, hogy minden lépés előtt minden játékos dobott egy kockával. Ha az egyik játékos hatost dobott, bármelyik kombinációval hatot léphetett. A dáma szabályai általánosságban érvényesek voltak, kivéve az ugrásra vonatkozót.

Amint Bomanz megjelent, Fitos hozzá fordult.

– Mindenki ellenem játszik!

A kislánnyal szemben Jázmin ült, Glória és Tokar pedig mellette. Bomanz végignézett pár lépést, és látta, hogy Tokar és az idősebbik lány összejátszanak. A hagyományos megsemmisítési taktika.

Hirtelen ötlettől vezérelve Bomanz úgy intézte, hogy Fitos legközelebb hatost dobjon. A kislány felsikoltott örömeiben, és azonnal támadásra küldte bábuit. Bomanz eltűnődött, hogy volt-e ő valaha is ennyire lelkes és derűlátó. A lányt fürkészte. Vajon mennyi idős lehet? Tizennégy talán? Tokarral egyest dobott, Jázmint és Glóriát a sorsra bízta, aztán Fitosal hatost, Tokarral pedig újra egyest. A harmadik hasonló kör után Tokar felhorkant:

– Ez lassan már nevetséges!

A játék erőviszonyai megváltoztak. Úgy tűnt, Glória a sorsára hagyja Tokart, és inkább a hűgához csatlakozik Jázmin ellen.

Amikor Fitos megint hatost dobott, Jázmin gyanakvó pillantást vetett férjére. Bomanz rákacsintott, és hagyta, hogy Tokar dobását a véletlen döntse el. Kettes.

– Jövök fel, mint borban a buborék! – ironizált a kereskedő. Bomanz kiment a konyhába, és egy korsó sört töltött magának.

Amikor visszatért, ismét a teljes vereség határán találta a lányt. Taktikája olyan elhamarkodott volt, hogy csak úgy lehetett esélye, hogy mindvégig négyeseket vagy jobbat dob, Tokar ezzel szemben biztonságosan, öregurasan játszott. Lépcsőzetesen nyomult előre, és megpróbálta elfoglalni a mellette ülő királysorát.

Nagyon sokban hasonlít rám – tündött el Bomanz. – Először csak biztosítja, hogy ne veszítsen, a győzelem elérésével csak ezután törődik.

Tokar hatost dobott, és az egyik figuráját virtuóz módon hadjáratra küldte, amelynek során három bábut ütött le. Mindhárom Glóriáé volt, habár névleg szövetségben álltak. Hajlandó az árulásra is – gondolta Bomanz. – Jobb, ha ezt soha nem felejem el.

– Hol van Clete? – kérdezte Stancilt, de Tokar válaszolt.

– Úgy döntött, hogy a cimboráival marad. Úgy gondolta, hogy már így is túl sokan lennének itt.

– Értem.

Az első játékot Jázmin nyerte, a következőt Tokar, ezután a régiségkereskedő felállt, és így szólt:

– Azt hiszem, ezzel ki is szállok. Átvesszed a helyem, Bo? Reggel majd találkozunk.

– Én is végeztem – mondta Glória. – Nem sétálunk egyet, Stance?

A fiú az apjára pillantott, ő egy bólintással nyugtázta.

– Rendben, de ne menjetek messzire! A gárdisták nincsenek jó hangulatban.

– Nem megyünk – felelte Stancil.

Apja elmosolyodott gyors távozásuk láttán. Ő is hasonlóan érezte magát, amikor Jázminnal volt annak idején.

– Milyen kedves lány! – mondta Jázmin. – Stance nagyon szerencsés.

– Köszönöm – mosolyodott el Tokar. – De azt hiszem, Glóriának is szerencséje van.

Fitos savanyú arcot vágott, Bomanz pedig megengedett

magának egy fanyar vigyort. Úgy tűnik, még valaki beleesett Stancilbe.

– Nem játszunk hárman némajátékot? Csak amíg valaki ki nem jut – javasolta. Most hagyta, hogy a szerencse döntsön a játék folyamán, de a némajátékos csak ötöst és hatost dobott.

* * *

Úgy tűnt, Jázmin jól szórakozik. Fitos boldogan fel visított, amikor végre nyert.

– Képzeld, Glória, nyertem! – lelkesedett a kislány, mikor nővére és Stancil visszatért. – Megvertem őket!

Stancil előbb a táblára nézett, utána apjára. – Apa... – sóhajtott fel.

– Pedig keményen küzdöttem, de szerencséje volt – tárta szét a karját Bomanz. – Csak szerencséje volt.

Stancil kétkedve elmosolyodott.

– Elég lesz mára, Fitos, ideje ágyba bújni! Most nem a városban vagyunk, itt az emberek korán fekszenek.

– Naaaa!

A kislány küzdött egy darabig, de végül engedelmeskedett. Bomanz felsóhajtott. Neheze égett a társasági élet. Szíverése felgyorsult, amikor az éjszakai munkára gondolt.

* * *

Stancil harmadszorra olvasta instrukcióit.

– Mindent értesz? – kérdezte Bomanz.

– Azt hiszem.

– Az időzítés lényegtelen, egészen addig, amíg csak késel, de semmiképpen se siesd el! Ha valami francos démont idéznénk, egy héti magoltatnám veled a szövegedet!

– A szövegemet?

Stancilnek elvileg csak a gyertyákat kellett rendben tartania, és figyelnie. Csak akkor kell közbelépnie, ha apja bajba kerülne. Bomanz az elmúlt két órát az útvonala mentén működő varázslatok semlegesítésével töltötte. A Holdkutya név igazi telitalálat volt.

– Nyitva van? – kérdezte Stancil.

– Tárva-nyitva. Szinte húz magához. Néhány nap múlva egyedül is elengedlek.

Bomanz mély levegőt vett, és szemügyre vette a szobát. Még mindig motoszkált benne az az érzés, hogy elfelejtett valamit, de sejtelve sem volt róla, mi lehet az.

– Rendben – mondta, majd a székbe telepedett, és behunyta a szemét.

– Dumni – mormolta. – Um muji dumni. Haikon dumni um muji dumni.

Stancil gyógyfüveket szórt egy apró rézserpenyőbe, mire bűzös füst öntötte el a szobát. Bomanz ellazult. Teste és lelke gyorsan elvált egymástól. Míg a gerendák magasságában lebegett, tisztán hallotta fiát is. Tehetséges a kölyök!

Lenézett a boltba is, látta Fitost és Glóriát is. Irigykedve szemlélte fiatalságukat és ártatlanságukat.

Odakint az Üstökös ragyogása töltötte be az eget, Bomanz szinte a csontjaiban érezte a belőle áradó hatalmat. Vajon milyen fényes lesz, ha egyszer a világ áthalad a csóváján?

Hirtelen megjelent álmai asszonya, és hívogatóan intett felé. Bomanz ellenőrizte a testét a lelkéhez kötő szálakat, és látta, hogy még mindig ébren van, bár transzban. Nem

álmodott hát, bár kissé bizonytalanul érezte magát. Az asszony a Sírmezőhöz vezette, éppen azon az útvonalon, amelyet Bomanz nyitott meg. Átlebegett a pokoli hatalmú lényt rejtő sírhant felett, biztonságos távolban maradva a menhirek és a bálványok mágikus erejétől.

Most úgy látta a sírhantok lakóit, mint rövid láncpórázra kötött fenevadakat.

Szellemek járták a Sírmezőt. Bomanz láttán felvonyítottak, megpróbálták megtörni a védelmét. Az Üstökös ereje és a megkötő varázsigék együttes hatalma egyetlen viharban egyesült, amely könnyedén áthatolt Bomanz szellemtestén. Mily hatalmasak is voltak a régiek! Még az is döbbenetes, ami megmaradt belőlük!

Az asszony kíséretében megközelítették azokat a halott harcosokat, akiket Bomanz karmos mancsokkal jelölt térképén. Mintha lépteket hallott volna a háta mögött, de amikor visszanézett, semmit sem látott. Rájött, hogy Stancilt hallja, aki a házban maradt.

Egy lovag szelleme intézett hozzá kihívást. Gyűlölete időtlen és soha nem csituló volt, akár a tenger haragja. Bomanz elosont mellette.

Nagy, zöld szemek bámultak rá. Ősi, bölcs, könyörtelen szemek, amelyek lenézést és megvetést árasztottak. A sárkány gúnyos mosolya felfedte hatalmas fogait.

Ez lesz az – gondolta Bomanz –, ezt felejtettem el, és ez okozza a végzetemet is.

A sárkány azonban nem bántotta. Érezte ugyan, mennyire zavarja jelenléte, és hogy mennyire vágyik a húsára, így

gyorsan az asszony után sietett. Az Úrnő volt, semmi kétség. Úgy tűnt, ő is kapcsolatot akart teremteni vele. Jobb lesz az óvatosság, hisz senki nem tudhatja, mit akarhat!

Beléptek a kriptába. Erős, tágas terem fogadta őket, tele mindazzal, ami a Dominátort körbevette életében. Látszott, messze nem élt puritán életet.

Követte a nőt a halomba rakott bútorok között, de nyomát vesztette. Hol lehet?

Aztán meglátta őket. Egymás mellett álltak, egy-egy kőtömbön. Meg voltak láncolva, szikrázó, zümmögő béklyók tartották őket fogságban. Nem lélegeztek ugyan, mégsem tűntek halottnak. Mintha csak vártak volna valamire.

A legendák alig túloztak, az Úrnő vonzereje még ilyen állapotban is megdöbbenítő volt. Hiába volt már Bomanznak egy felnőtt fia, legszívesebben lihegett volna a nő szépsége láttán.

Ismét lépteket hallott. A pokolba kívánta Stancilt, amiért nem tud nyugton megülni a valagán. Akkora zajt csap, mint három másik!

– *Légy üdvözölve!* – hallotta a hangot az elméjében. – *Mindketten régen várunk már erre az alkalomra, igaz?*

Egy szót sem tudott szólni, csak némán bólintott.

– *Régóta figyellek már. Igen, én mindent látok, ami ebben az elhagyatott vadonban történik. Megpróbáltam segíteni, de túl nagyok és túl erősek az akadályok. Az az átkozott Fehér Rózsa nagyon jól tudta, mit csinál.*

Bomanz a Dominátorra pillantott. Irigykedve vizslatta végig a hatalmas termetű, jóképű harcos-király tökéletes testalkatát.

– *Nagyon, nagyon mélyen alszik.*

Vajon hallotta-e a férfi a gúnyos szavakat? Az asszony arckifejezése mindenesetre nem változott. Gyönyörű volt. Emberfeletti szépsége láttán egyre inkább elhitte, hogy annyi férfi között valóban ő volt a Dominátor birodalmának igazi ura.

– *Valóban én voltam, és legközelebb...*

– *Legközelebb?*

Vidám nevetés csilingelt fel mellette.

– *Tanulni jöttél ide, igaz, varázsló? És mit tervezel, hogy adod meg a tanítás árát?*

Ezért a pillanatot dolgozott annyi évtizeden át. Győzelme egyre inkább közeledett, de egy tennivaló még hátravolt...

– *Oly ügyes voltál! Óvatosan és türelmesen dolgoztál, és még a Vigyázót is sikerült félrevezetned. Legszívesebben megtapsolnálak, varázsló!*

Most jön a neheze. Rá kell kényszerítenie akaratát erre a csodálatos teremtményre.

– *Hát nem alkudozni akarsz velem, hanem kényszeríteni?*

Kacagása akár az ezüst szélcsengők csilingelése...

– Ha muszáj...

– Nem is kínálsz semmit cserébe?

– Tőlem nem kaphatod meg, amit akarsz.

– Nem kényszeríthetsz, ugye, tudod?

Bomanz megvonta képzeletbeli vállát. Az Úrnő tévedett,

mert igenis volt valami a birtokában, amivel engedelmességre szoríthatta. Még fiatal korában bukkant rá, és ez volt, amiért elindult hosszú útján, amely végül erre a helyre vezette.

Annak idején talált egy titkosírást. Megfejtette a kulcsot, így rátalált az Úrnő igaz nevének egy részletére, amely nem volt más, mint egy közönséges női név, jóval a Dominátor kora előtt. A jelek arra utaltak, hogy egy bizonyos család egyik gyermekeként látta meg a napvilágot. Ezek után már csak egy kis történelmi kutatómunka kellett, hogy megtalálja a teljes nevet...

Több száz esztendő, varázslók ezrein kifogó titokra derített fényt.

Az Úrnő igaz neve ismeretében kényszeríthette őt. A mágiában ezen név ismerete mindent jelent.

* * *

Legszívesebben ordítva csapkodtam volna az asztalt. A levél épp azelőtt ért véget, hogy megtudhattam volna azt, ami után annyi esztendeje nyomoztam. A pokolba kívántam a gennyládát, aki éppen itt hagyta abba!

Ez alkalommal legalább valami utóiratot odabiggyesztett a végére a levél írója. Úgy tűnt, mintha egy kosárnyi, tintába mártott lábú csirkét engedett volna szabadon a papírlapon. Biztosan volt valami értelmük, de semmit nem vettem ki belőlük.

Természetesen most sem volt sem aláírás, sem pecsét. Miért is lett volna?

A SÍRMEZŐ

Az eső mintha soha nem akart volna elállni. Többnyire csak szemerkélt, és a különösen száraz napokon alig volt több, mint sűrű köd, de soha, soha nem hagyta abba teljesen. Szarka azért továbbra is sétálgatott, bár gyakran panaszkodott fájós lábára az őt kísérő Case-nek.

– Ha annyira rosszak az izületeid, miért maradsz itt egyáltalán? – kérdezte Case. – Azt mondtad, lehet, hogy Opálban élnek a gyerekeid. Miért nem mész oda, hogy kiderítsd? Ott legalább az idő sokkal jobb lenne!

Nehéz kérdés volt, és Szarka még nem tudta, milyen hihető választ adhatna. Még magának sem tudott meggyőző magyarázattal szolgálni, nemhogy az ellenségeinek.

Szarka semmitől sem félt. Egyszer, amikor még egy másik életet élt, magát a poklot hívta párbajra. Sem kard, sem varázslat, sem maga a halál nem rémítette, de az emberektől és a szeretettől valósággal rettegett.

– Azt hiszem, egyszerűen megszoktam – mondta, bár maga is érezte, milyen gyenge magyarázat ez. – Talán tudnék élni Evezővárosban. Talán. Nem vagyok egy társasági ember, nem igazán kedvelem a többieket. A Drágakővárosoknak pedig még a gondolatára is kiráz a hideg. Meséltem már, hogy egyszer jártam ott?

Case többször is hallotta már ezt a történetet, de azt gyanította, hogy Szarka többet is tett arrafelé, mint amennyit elmondott. Magában azt gondolta, hogy az egyik Drágakőváros lehetett Szarka igazi otthona.

– Igen – bólintott –, elmondtad, hogy útba ejtetted őket,

amikor a nagy felkelés idejében Forsbergbe tartottatok. Mondtad, hogy láttad a Tornyot is.

– Így van. Ezek szerint meséltem már? A fene, kezdek feledékennyé válni! Szóval, öreg, én nem szeretem a városokat. Túl sok nekem ott az ember, és amikor idejöttem, még ez a hely is nyomasztóan zsúfoltnak látszott. Most már sokkal jobban megfelel az ízlésemnek. Talán az élőhalottak miatt gyűlt erre össze ennyi nép – intett a Nagy Sírhint irányába.

– Ezen kívül persze jó kis hely ez. Mindig van egy-két haver, akikkel válthatok pár szót, de más nem nagyon akad az utamba.

Case bólintott. Felfogta ugyan a veterán szavait, de nem értett velük egyet. Ismert más obsitosokat is, akiknek szintén megvoltak a maguk bogarai.

– Mondd, Szarka – váltott témát –, nem találkoztál annak idején a Fekete Sereggel?

Szarka megdermedt, és olyan tekintettel kezdte méregetni a fiatalabb katonát, hogy az elvörösödött.

– Valami rosszat mondtam talán?

A veterán felállt, és gyors léptekkel fel-alá kezdett járkálni a szobában.

– Furcsa. Mintha csak a gondolataimban olvastál volna. Igen, összefutottam azokkal a fickókkal. Mocsok népség, én mondom, igazi rohadékok!

– Apám mesélt róluk. Velük volt a nagy visszavonulás idején. Hercegfő, a Viharvidék, a Könnyek Lépcsője és a többi nagy csata. Amikor kimenője volt a Búbájtornyónál vívott csata után, hazajött, és rettenetes történeteket mesélt

róluk.

– Abból kimaradtam. Engem Vérvő Rózsában hagytak, miután Váltó és Sánta csatát vesztek. A te apád melyik csapatban volt? Soha nem meséltél róla valami sokat.

– Az Éjvadászéban. Nem jövünk ki valami jól egymással, ezért nem is beszélek róla.

Szarka elmosolyodott.

– Nos, így megy ez, az apák ritkán jönnek ki igazán jól a fiaikkal. Tudom, tapasztalatból beszélek.

– A te apád mi volt?

– Földműves, vagy legalábbis valami olyasmi, de nem szívesen beszélek róla.

– És most mit keresünk itt, Szarka?

Természetesen Bomanz rajzait ellenőrizték, de ezt mégsem mondhatta el Case-nek, viszont hihető hazugság sem jutott eszébe.

– Csak sétálgatunk az esőben.

– Szarka...

– Csak egy percre befognád, Case?

– Persze.

Szarka körbejárta a Sírmézőt, de mindig megfelelő távolságot tartott, hogy ne váljon gyanússá. Nem használt semmiféle felszerelést vagy segédeszközt, mert ez felkelthette volna Nyájas ezredes figyelmét. Ehelyett tökéletesen bemagolta a varázsló térképét. A selyemdarab mintha maga is eleven lett volna, mintha azok a ragyogó színekkel felrajzolt, ősi TelleKurre jelek külön életet éltek volna. A Sírmező maradványai alapján a térképjeleinek talán harmadát tudta azonosítani, a többit eltörölték az

elemek és az idő pusztításai.

Szarkának ugyan acélból voltak az idegei, de most mégis félt. Sétájuk végeztével a fiatalabb katonához fordult.

– Case, szeretném, ha megtennél nekem valamit! Komoly szívesség lenne.

– Uram, igen, uram!

– Most mit pattogsz?

– Komolynak hangzott, és egy pillanatig azt hittem...

– Komoly is.

– Mondd csak!

– Megbízhatok benned? Tudsz hallgatni?

– Ha muszáj...

– Azt akarom, hogy az életedre és a lelked üdvösségére esküdj meg, hallgatni fogsz!

– Nem értelek.

– Case, fontos dolgot akarok neked mondani. Ha esetleg velem történne valami...

– Szarka!

– Nem vagyok már valami fiatal, és sok bajom van. Nagyon mély szarhalmokon gázoltam keresztül, és most érzem, hogy megártott. Ne aggódj, nem hiszem, hogy hamarosan feldobom a talpamat, de én sem élek örökké. Van itt valami, és nagy kár lenne, ha velem együtt ásnák el.

– Rendben van.

– Ha elmondom, képes vagy megtartani a titkot? Még akkor is, ha úgy érzed, hogy nem helyes?

– Egyre nehezebb igent mondanom, ugye, tudod?

– Tudom. Nem vagyok valami tisztességes, ám rajtad kívül csak Nyájas ezredesben bízék meg. Viszont az ő rangja

lehetetlenné tenné, hogy ilyesmit ígérjen.

– Ez valami törvénytelen dolog?

– Ha szigorúan vesszük, tulajdonképpen nem.

– Akkor, azt hiszem...

– Nem érdekel, mit hiszel, Case!

– Rendben, Szarka, megesküszöm!

– Jó. Hálás vagyok neked, és méltányolom a szavadat, még ha nem is látszik rajtam. Két dolog: először is, ha valami történne velem, menj fel a házam második emeleti szobájába. Találsz ott egy viaszosvászonba csomagolt levelet az asztalon. Juttasd el ezt Evezővárosba, egy Homok nevű kovácshoz!

Case arcára döbbenet ült ki.

– Másodszor: miután ezt megtetted – és csakis ezután! –, mondd el az ezredesnek, hogy az élőholtak mozgolódnak.

A közlegény megtorpant.

– Case!

Szarka olyan parancsoló hangsúllyal szólt a fiatal katonához, ahogy még soha senki.

– Rendben, megteszem!

– Ez lenne minden.

– De...

– Ne kérdezz semmit! Pár hét múlva talán már adhatok magyarázatot, de most még semmiképpen.

– Értem.

– Ne felejtse el: a levél Homoknak, a kovácsnak, utána a jelentés az ezredesnek. Sőt, tudod, mit? Ha tehetem, magam hagyok Nyájásnak egy levelet.

Case bólintott.

Szarka mély lélegzetet vett.

Már vagy húsz éve nem alkalmazta a legegyszerűbb jósvarázslatot sem, és a mostanihoz hasonlót soha. Annak idején, amikor még egy másik életet élt, a varázslást olyan fiatal taknyosok tanulták, akik szívesebben játszottak mágust ahelyett, hogy valami hasznosat csináltak volna.

Minden készen állt. A munkához szükséges szerszámok már mind ott álltak rendben felsorakoztatva az asztalon, annak a háznak a második emeletén, amelyben egykor Bomanz lakott. A sorsnak volt humorérzéke: ő is hasonló feladatra készült, mint a ház előző lakója.

Ujjai végigsimítottak a viaszosvászonba csomagolt paksamétán, amelyet Case számára hagyott itt, és a Nyájasnak szánt levélen. Magában azért fohászzkodott, hogy soha ne kerüljenek a fiatal katona kezébe. Tudta azonban, hogy ha gyanúja igaznak bizonyul, jobb, ha személyes ellenségei tudják meg hamarabb, mint az egész világ.

Egyebet nem tehetett már az ügy érdekében. Felhörpintett egy fél csészényi teát, és leült. Lehunyta szemét, és egy olyan varázsigét kezdett kántálni, amelyet akkor tanult, amikor még Case-nél is fiatalabb volt. Nem Bomanz módszerét használta ugyan, de az övé is volt olyan hatásos. Teste eleinte tiltakozott, de hamarosan transzba esett, és lelke elszabadult a tízezer horgonyról, amely a húsához rögzítette.

Tudta, rendkívül kockázatos dolgot művel, hogy avatott mester nélkül vág bele efféle veszélyes vállalkozásba, de

neki nem volt annyi ideje, mint Bomanznak. Mindenesetre reménykedett, hogy az Öregerdőben töltött ideje alatt eleget tanult.

Különvált hát testétől, de a láthatatlan béklyók még léteztek, és ezek talán idejében visszahúzzák. Óvatosan távolodott, és kínosan betartotta a hús számára fenntartott törvényeket. A lépcsőt használta, lenyomta a kilincset, és a Gárda által épített járdán lépkedett végig. Abban reménykedett, hogy ha betartja a fizikai létezés szabályait, teste talán nehezebben felejt.

A világ így teljesen másnak tűnt. Mivel minden tárgynak egyedi, furcsa aurája volt, nem tudott egykönnyen a feladatára koncentrálni.

A Sírmező hantjai felé haladt. Megborzongott, amikor megérezte a Dominátort és szolgálait fogva tartó mágia erejét. Micsoda hatalom! Vigyázva közelítette meg a határvonalat, és megkereste a Bomanz által vágott ösvényt, ami mind a mai napig nem forrott be.

Átlépett a vonalon.

A Sírmezőn lakozó összes szellem, legyen bár jóindulatú, vagy gonosz, azonnal felfigyelt rá. Sokkal többen voltak, mint várta, és sokkal többen, mint amennyien a varázsló térképén fel voltak tüntetve, pedig a katonák jelei telepötyözték a Nagy Sírhand egész környékét.

Nem szobrok voltak, hanem a Fehér Rózsa elesett katonáinak lelkei, akiket további szolgálatra utasítottak annak idején. Ők őrizték a világot a csillapíthatatlan étvágyú szörnytől. Elszántak voltak mind a végsőig, és még tovább.

Az ezüstködként fénylő ösvény keresztülvágott a régi Fogadottak sírjainak mind külső, mind belső körén. Ez utóbbin belülré érve számos kisebb szörny igazi képét pillantotta meg. Ők azelőtt a Dominátor seregében szolgáltak. Szarka mögött a köd megsűrűsödött, mintha csak pusztá jelenléte erősítette volna.

Ahogy beljebb jutott, úgy erősödtek a varázslatok is. Egyre erősebb harcosok lelkei őrizték a sírba zárt Dominátort. Ezeken túl már a vegytiszta félelem volt az úr. A Bomanz térképén feltüntetett sárkányszerű izét a Nagy Sírhant köré tekeredve találta.

Szellemek sikoltottak fel TelleKurre, UchiTelle és egyéb nyelveken, amelyeket már senki nem beszélt ezen a világon. Egyként átkozták, ő pedig egyként hagyta figyelmen kívül őket. Látni akarta, hogy az a valami, ami a legnagyobb sírban nyugszik, valóban olyan nyugtalan-e, mint számított rá.

A sárkány. Minden istenekre, akik sosem léteztek, az a sárkány valódi volt! Élő, elevenebb bárminél, és biztosan látta őt! Az ezüstösvény éppen elkerülte roppant állkapcsait, a farka vége és a feje közötti keskeny résen vezetett keresztül. Fenyegetése nyilvánvaló volt, de Szarka már nem állhatott meg.

Nem volt már több strázsa, csak maga a sírhant, és a rettenet odabent. Már túlélte a legrosszabbat...

A vén sátán minden bizonnyal alszik. Az Úrnő legyőzte őt, és szökését is megakadályozta Fenyvesben.

A sír olyan volt, mint bármelyik másik szerte a világban, talán csak valamivel cifrább. A Fehér Rózsa stílusosan

búcsúzott el ellenfeleitől. Szarkofágok azonban nem voltak odabent, csak két kőasztal. Az Úrnőé természetesen üresen árválkodott, a másikon azonban egy megtermett, szabályos arcú férfi nyugodott. Még így, álmában is kitűnt gonoszsága. Arcán még most is féktelen gyűlölet és harag ült.

Szarka megnyugodott. Gyanúja alaptalan volt. A szörny alszik...

A Dominátor felült. Mosoly villant, a leggonoszabb, amit Szarka valaha is látott. Kezét üdvözlő gesztussal a magasba emelte.

Szarka elrohant, de még hallotta maga mögött a gúnyos kacajt. A pánik ismeretlen volt számára, hisz még sosem tapasztalta. Képtelen volt leküzdeni. Alig kerülte el a sárkány fogait, és a Fehér Rózsa gyűlölettel telt katonáit. Szinte észre sem vette, ahogy a Dominátor teremtményei kéjesen felsikoltanak.

Azonban még a legmélyebb félelem sem vehette rá, hogy letérjen az ezüstköd jelezte ösvényről. Csak egyszer tévesztette el az utat... de ez éppen elég volt.

A legkomiszabb vihar tört ki most a Sírmező felett, komiszabb bármelyiknél, amire bárki is emlékezett. A villámok égi seregek fegyvereiként téptek a földbe, az eső pedig sűrű lett és szinte áthatolhatatlan.

Egyetlen hatalmas villám vágott végig a Sírmező felett, és ahol lecsapott, föld és levéltörmelékek szökkentek több száz lábnyi magasságba. Az Örökkévaló Gárda tagjai félve markolták meg fegyvereiket; bizonyosak voltak afelől, hogy a vén sátán kiszabadult.

Egy négy- és egy kétlábú alak bontakozott ki a villámfényből, és egy szívdobbanással később már versenyt rohantak az ezüstösvényen. Láruk nem hagyott nyomot se sáron, se vízen. Keresztülsiklottak a Sírmező hantjai között, és bevetették magukat az erdőbe.

Senki sem látta őket. Amikor a gárdisták fegyvereket és fáklyákat markolva odaértek, már a vihar is lecsillapodott. A villámok nem csapkodtak többé, és az eső is elcsendesedett.

Nyájas ezredes és emberei órákig jártak a sírok között, de semmit sem találtak. A gárdisták az időjárást és az isteneket átkozva tértek vissza állomáshelyükre.

Szarka házának második szintjén a házigazda teste továbbra is lélegzett: egy levegővétel minden ötödik percben. Szívverése alig volt érezhető. Sokáig, nagyon sokáig életben maradhat egy test lélek nélkül.

21

A FÉLELEM FÖLDJE

Azonnali kihallgatást kértem Kedvestől. Bizonyosan arra számított, hogy iszonyatos palávert csapok, és mindenféle félresikerült katonai akciókat fogok emlegetni, továbbá a sárga földig lehordom, mert nem engedhetünk meg magunknak több veszteséget. Kioktatást várhatott az erők megfelelő beosztásáról is, de meglephettem, mert egyik témát sem hoztam elő. Azt tervezhette tehát, hogy végighallgatja a sirámaimat, utána pedig visszatér a munkájához. Ehelyett én csak előhúztam a levelet, amelyet

Evezővárosból kaptam. Kíváncsian nézett rám.

– *Olvasd el őket* – jeleztem.

Eltartott egy ideig, mire végzett velük. A Hadnagy közben ki-be mászkált, és egyre türelmetlenebbül morgott az orra alatt. Amikor Kedves befejezte, felnézett.

– *És?* – kérdezte.

– *Ezekre a jegyzetekre vadásztam mostanáig! Lélekorzó szerint bennük rejtőzik a fegyver, amire szükségünk van.*

– *Hiányos.*

– *Az, de mégis, nem gondolkodtat el a dolog?*

– *Ötleted sincs, ki írhatta?*

– *Nem, és soha nem is jöhetünk rá, hacsak nem keressük meg.*

Nem mondtam teljesen igazat. Volt ugyan egy-két ötletem, de mivel egyik valószínűtlenebb volt, mint a másik, inkább befogtam a számat.

– *Rendszeres időközönként érkeztek* – állapította meg Kedves. – *Oly sok várakozás után...* – kezdte, de nem fejezte be. Arra tippeltem, hogy talán ő is osztja valamelyik gyanúmat.

– *A futárok azt mondták, nekik nem ennyire rendszeresen adták át.*

– *Mindenesetre érdekes, de ebből semmiféle következtetést nem vonhatunk le. Meg kell várnunk a továbbiakat.*

– *Azért nem árt, ha végiggondoljuk. A legutóbbi adag végéből például semmit sem értek, pedig fontosnak látszik, hacsak nem szándékosan akarnak az erdőbe*

vinni vele.

A lány átfutotta az utolsó oldalt, és mintha felismerés csillant volna a szemében.

– Jelbeszéd, csak le van rajzolva! Látod? Ez nem más, mint egy tenyér, amint éppen néma jeleket formál!

A háta mögé sétáltam, és a válla felett belelestem a papírba. Hirtelen nagyon hülyének éreztem magam. Hogy lehet, hogy nem ismertem fel? Persze, most, hogy végre tudtam a kódot, könnyedén elolvastam. Ez állt benne:

„Lehet, hogy ez az utolsó üzenetem, Vészmadár. Muszáj belevágnom egy őrült feladatba. Minden ellenem szól, mégsem futamodhatok meg. Ha nem jut el hozzád az, amit Bomanz utolsó napjairól írtam, ezeket magadnak kell begyűjtened. Egy példányt épp ezekben a percekben rejtek el a varázsló házában, egy másikat pedig úgy intéztem, hogy eljusson Evezővárosba, egy Homok nevű kovácshoz.

Mostanára már biztosan jó helyen vagytok, további nyomokat nem szolgáltatathatok nektek, csak akkor, ha már az egész világ sorsa lesz a tét.”

Aláírás természetesen most sem volt. Egymásra néztünk.

– És most hogyan tovább? – kérdeztem.

– Várunk.

– És ha nem jön több üzenet?

– Akkor neked kell megtalálnod.

– Én is ettől félek. Az egész Birodalom a torkunkra akar taposni, és ha ez nem lenne éppen elég baj, a rozsdai rajtaütés még a Fogadottakat is piszokul felbosszanthatta.

– Nem számít, Vészmadár! Lehet, hogy ez az egyetlen esélyünk.

– A Símezőről van szó! Ennél eszementebb már csak az lenne, ha egyenesen a Bűbájtorny ellen indulnánk!

– Veled megyek én is.

– Nem. Te semmiképpen sem teheted kockára az életedet! Egy dolog, ha egy vén szanitéc harap fűbe, de a Fehér Rózsa nélkül...

Hozzám lépett, és szorosan átölelt. Utána hátralepett, és komoly arccal a szemembe nézett.

– A Fehér Rózsa négy évszázada halott, Vészmadár. Az én nevem Kedves.

– A barátaink és az ellenségeink szemében is a Fehér Rózsa vagy, és a neveknek hatalmuk van!

Meglobogtattam előtte a leveleket, és folytattam.

– Látod? Ez az egész balhé is egyetlen név miatt tört ki. Az vagy, aminek neveznek.

– Az én nevem Kedves – makacskodott.

– Én talán valóban így nevezlek. Lehet, hogy Néma is, és még egy maroknyian, de a világ maradék részének te a Fehér Rózsa vagy, számukra pedig ez a név a megváltás és a remény maga!

Nevek.

Senki sem tudta, hogy hívták Kedvest, mielőtt csatlakozott volna a Fekete Sereghez. Mi csak így ismertük, de ezt a nevet Holló adta neki. Vajon ő emlékszik rá, hogy nevezték el, amikor világra jött? Ha nem, ez is megteszi, de ha mégis, úgy is jó. Ő volt az egyetlen túlélő, amikor Sánta

csapatai lerombolták azt a névtelen kis porfészkét, amely annyira jelentéktelen volt, hogy még a nevét sem jegyezte fel soha senki.

– *Most menj!* – mutogatta Kedves. – *Tanulmányozd a papírokat, gondolkodj és reménykedj! Hamarosan rálelsz a megoldásra.*

22

A FÉLELEM FÖLDJE

Végre megérkeztek azok az embereink is, akik a beszari légbálna hátán hagyták el Rozsdát. Elmondták, hogy a Fogadottak tombolva húztak el a Földről, mert csak egyetlen repülőszőnyegük maradt, így el kellett halasztaniuk a támadást, amíg újakat készítenek. Tudtam, hogy a szőnyegek a leghatalmasabb varázstárgyak közé tartoznak, és szinte kéjelegtem a gondolatban, hogy Sánta most kínos magyarázkodásra kényszerül.

A munkába bevontam Manót, Félszeműt és Némát is. Én fordítottam, ők pedig a megfelelő neveket próbálták összegyűjteni, és a megfelelő helyre illeszteni. A szálláshelyem kész kuplerájja vált, s a helyzeten tovább rontott, hogy Manó és Félszemű itt is egymást marták. Túl sok időt töltöttek Kedves mágiatagadó mezejében, és úgy tűnik, ettől a szokásosnál is agyamentebbek lettek. Ráadásul újabban rémálmok gyötörtek. Mi tagadás, elég rohadtul festett a helyzet.

Több futár nem érkezett, így egyik nap megkérdeztem a

vajakosokat, hogy vajon hogyan tudám feltűnés nélkül elhagyni a Földet. Titokban abban reménykedtem, hogy ha ezen törik a fejüket, talán kussban maradnak végre, és lenyugszanak. Persze, tévedtem. Kérdésekkel kezdtek ostromolni, én pedig őszintén válaszoltam rájuk. Mivel már szinte bizonyos volt, hogy a nyugati útra sor kerül, természetesen ők is jönni akartak. Kezdték az agyamra menni.

– Francokat fogok ezer mérföldet utazni veletek, baromarcúak! Előbb vágom el a saját torkomat. Bár jobb lenne, ha inkább titeket ölnélek meg, az utóbbi időben úgyis ezt tervezem!

Manó halálos félelmet imitált, majd felröhögött, Fél szemű pedig rám mutatott göcsörtös ujjával.

– Ha csak tíz lépésnyire megközelítesz, gyíkká változtatlak, te mocskok!

Egyenest a képébe böfögtem.

– Ugyan, te szerencsétlen bohóc, te itt szarrá sem tudnál változtatni semmit!

– Na, ja! – vihogott Manó. – Még a disznók is hasznosabbak, ők szinte mindenből képesek szart csinálni, és azzal legalább trágyázni lehet!

– Téged meg ki kért rá, hogy beleugass, törpicsek? – ripakodtam rá.

– Néd'da', az öreg hentes milyen csipkés lelket növesztett vén trotty korára! Biztos a reuma teszi. Tényleg, hogy van a reumád, hentes?

– Szerintem örülne, ha a reuma lenne a legfőbb gondja, de azt hiszem, te sokkal jobban zavarod – közölte Manó. – A

reumával legalább tudja az ember, hányadán áll, de azt senki nem tudhatja, hogy te milyen baromsággal állsz elő legközelebb.

Ezzel elkotródtak. Segélykérő pillantást vettem Némára, de a kurafi úgy tett, mintha észre sem vette volna.

Másnap Manó különösen tenyérbe mászó pofával jelent meg.

– Vészmadár, ha már így lelépsz, előtte nekünk kellene adnod egy-két cuccodat.

– Mire fáj a fogad, te hullarabló?!

– Az amulettjeidre gondoltunk.

Két ilyen varázseszközt kaptam tőlük annak idején. Az egyik a Fogadottak jelenlétére figyelmeztetett. Jól működött. A másik állítólag valamiféle védelmet nyújtott ellenük, de ezt ők is megérezhették egy bizonyos távolságból. Ezt viseltem, amikor Orzó elküldött engem és Hollót Sánta és Sójaj ellen a Fellegek Erdejébe.

Akkor még nem voltam ilyen rozoga vénember. Hát, nem tegnap volt, az biztos...

– Egy kicsit átalakítanánk őket – magyarázta. – Meg tudnánk oldani, hogy ezentúl ne lehessen őket mágikusan követni. A sivatagban ki is próbálhatnánk.

Gyanakvó pillantást vettem rá, mire széttárta a karját.

– Nélküled nem tudjuk kipróbálni.

– Nekem úgy hangzik, mint valami gyenge kifogás, hogy kiszabadulhassatok a mágiatagadó mezőből!

– Lehet – vigyorodott el sunyin.

Persze, mindegy volt, ha egyszer Kedves pártolta az ötletet. Másnap este tehát kimentünk a patakhoz. Amikor a

Vén Fa Atya mellett haladtunk el, láttam, hogy kissé punnyadtabb a szokásosnál. Félszeműnek is feltűnhetett, mert megszólalt.

– Biztos kapott egy adaggal a Fogadott varázslataiból. Nem hiszem, hogy jót tett neki.

A Vén Fa Atya levelei csilingelni kezdtek. Megálltam egy pillanatra, és megszemléltem. Sok ezer éves lehetett már, hiszen a Földön lassan nőttek a fák. Milyen történeteket mesélhetne, ha beszélni tudna!

– Ne tőköljünk itt, Vészmadár, a fűrészmalom-töltelék nem fog megszólalni! – noszogatót Félszemű.

Már túlságosan jól ismertek a vén marhák, tudták, mire gondolok. Az ember azt hinné, ahogy telnek az évek, lassan megszokjuk egymást, ehelyett azonban egyre idegesítőbbé válnak a kiszámítható kis rigolyák.

Követtük a folyót, amíg már vagy öt mérföldnyire jutottunk az odútól. Ekkor nyugat felé indultunk, egy különösen sűrű és veszélyes koralltelep felé. Legalább ötszáz szirt sorakozott egymás mellett, olyan sűrűn, hogy szinte lehetetlen volt közöttük átkelni. Döbbenetes színekben pompáztak, és vagy harminc láb magasba nyúltak. Mindig meglepődtem, hogy az erős sivatagi szél nem dönti le őket.

Egy kis, homokos területen álltunk meg, nem messze a teleptől.

– Itt jó lesz, ez a hely biztonságos – mondta Félszemű.

Amikor körülnéztem, láttam, hogy folyamatosan követtek minket a mantaráják meg valami ölyvekre emlékeztető dögök. Nem mondhatnám, hogy megnyugtató volt a közelségük. Régen, nagyon régen, még a Bűbájtoronynál

vívott csata után keresztülutaztunk a Földön, amikor kelet felé tartottunk. Rohadt dolgokat láttam erre útközben, és ezeket semmiképpen sem felejtettem el.

Manó és Félszemű sok marhaságra pazarolták ugyan idejüket, de ha valamit komolyan gondoltak, az véresen komoly is volt. Most mindenesetre nem volt okom aggodalomra, így hanyatt vettem magam, és a csillagokat kezdtem bámulni. Hamarosan el is aludtam. Manó ébresztett fel. A kezembe nyomta az amuletteket, és megveregette a vállamat.

– Bújócskázni fogunk, haver! Kapsz egy kis előnyt, és ha semmit sem csesztünk el, akkor nem találunk rád.

– Hát ez kurva jó! – morrantam fel. – Szóval, addig játszom az eltévedt kisdedet, amíg tényleg el nem tévedek, mi? Ti komolyan gondoljátok, hogy egyedül kószáljak itt?

Csak vállat vontak válaszul, én pedig gondosan eltitkoltam előlük, hogy valójában visszatalálok az odúhoz. Az volt az előérzetem, hogy valami nagyon rossz tréfára készülnek.

Mivel azonban komoly tétje volt a dolognak, elindultam délnyugatnak. Hurkot írtam le, aztán elrejtöztem egy erdőre való gyalogfa között. Csak akkor adtam fel a dolgot, amikor besötétedett. Visszakutyagoltam az odúhoz. Útközben egy őrjáratba botlottam.

– Nem láttátok Félszeműt és Manót, fiúk?

– Nem. Azt hittük, veled vannak, Vészmadár!

Hazamentem, és a Hadnagy tanácsát kértem. – Akkor vonszold ki a segged, és keresd meg őket!

– Hogyan? – értetlenkedtem.

- Vedd le az amulettjeidet, és várd meg, amíg rád találnak
- magyarázta türelmesen, mint egy hülye gyerekek.
- Ööö... – nyögtem. – Rendben.

Jobb híján tehát visszagyalogoltam. Fájt a lábam. Nem szoktam hozzá az efféle sétákhoz az utóbbi időben. Mindegy, legalább formába lendülök a nagy út előtt.

– Félszemű! Manó! Előjöhetek már! – ordítottam a koralltelepnek, amikor végre visszaértem.

Semmi válasz. A korallok közé nem mentem be, hiszen nem jöttem volna ki közülük élve. Körbejártam hát a telepet, és reménykedtem, hogy kiszúrok valahol egy menhirt. Ők biztosan tudják, mi lett a két vajákossal.

A szemem sarkából villanást láttam. Arrafelé kezdtem rohanni, mert azt hittem, hogy Félszemű és Manó szívatják egymást, de nem erről volt szó. Egy vihar kellős közepén találtam magam.

Azonnal megtorpantam. Emlékeztem rá, hogy a Félelem Földjén éjszaka csak a halál siet. Szerencsém volt, sikerült megállnom, még mielőtt egy gyanúsan süppedős homokszigetre léptem volna. Felemeltem egy maroknyival, és megszagoltam. Haláltól bűzlött. Nyugodtabb helyet kellett keresnem, ahol kihúzhatom valahogy az éjszakát.

Találtam pár sziklát, amelyek szélárnyékot adtak, és néhány csenevész bokrot, amelyek jók voltak tűzifának. Persze, az én kis tüzem csak jelképes volt, az éjszakai sivatag hidegétől nem védett meg. A pattogó lángok fényében aztán megláttam, hogy nem én vagyok az első ember, aki erre jár. A kövek kormosak voltak, tehát valaki már rakott itt tüzet. Biztosan a nomád sivatagi törzsek

egyike volt. Nem érintkeztünk velük, hiszen őket aztán nem érdekelte, mi folyik a külvilágban.

Csak két órát tudtam ébren maradni, utána elnyomott az álom. Hiba volt hagynom.

Az álom rám talált. Amulettjeim és a mágiatagadó mező nélkül védtelen voltam.

* * *

Őjött el hozzám.

Évek óta először érintkeztem vele. Legutóbb férje fenyvesi vereségét adta hírül.

Arany táncolt a napfényben. Bizarrr érzés fogott el, mintha álmodtam volna, és ennek tudatában is voltam. Nyugodt voltam, de rettegtem is egyszerre. Csak a szokásos tünetek.

Csodálatos szépségű asszony jelent meg az aranykőd közepén. Az a fajta asszony, akiről egy életen át álmodozik az ember, pedig tudja, hogy soha, de soha nem találkozhat vele. Nem tudom, milyen ruha volt rajta, felőlem akár meztelen is lehetett. Csak az arcára bírtam koncentrálni. Elgyönyörködtem vonásaiban, de közben halálfélelem kerülgetett.

Mosolya nem volt igazán barátságos, hiszen évekkel ezelőtt – valamiféle ismeretlen okból – komolyan érdeklődött irántam. Talán most sem voltam közömbös számára, mintha egy rég elveszett háziállatát pillantotta volna meg.

– Seborvos! – szólított meg. Hangja olyan volt, akár az angyalok suttogása, de én nem felejtettem el, ki is ő valójában. Igaz, soha nem kísértett meg sem szavakkal,

sem tettekkel, nem is ígért semmit, de éppen ezért maradt bennem iránta némi tisztelet. Soha nem akart mást tőlem, csak kihasználni, de ezt nem is titkolta.

– Ne félj, Vészmadár, biztonságban vagy! Egyszer megígértem, hogy kapcsolatban maradok veled. Ha neked úgy tűnik, régen volt már, ne feledd, mi ketten különböző módon érzékeljük az időt. Próbáltam szólni hozzád, de nem érhettelek el ott, ahol eddig voltál.

– Mi...? – vinnyogtam fel, éppen úgy, hogy Manó szokta. Szóval, el akart érní. Rögtön tudtam, mitől támadtak hirtelen rémálmaim.

– Csatlakozz hozzám a Toronyban, és légy ismét a krónikásom!

Most is a végsőkig zavarodott voltam, mint mindig, ha beszélt hozzám. Habár tudta, hogy részt veszek a harcban, úgy viselkedett velem, mintha kívülálló lennék. A Könnyek Lépcsőjén, a legkegyetlenebb mágikus csata előtt megígérte nekem, hogy nem esik bántódásom. Úgy tűnt, komolyan érdeklődött csekélyke szerepem iránt, és ragaszkodott hozzá, hogy mindent lejegyezsek, amit látok. Harag és részrehajlás nélkül. Igyekeztem eleget tenni a felkérésének, és még saját előítéleteimtől is próbáltam megszabadulni.

– Egyre kilátástalanabb a helyzet, seborvos. A Fehér Rózsa valóban tehetséges, tényleg ügyesen támadta hátra Sántát. De ez a nagy játszmában lényegtelen, nem igaz? Egyetértettem vele, hisz hogy is szállhattam volna vitába?

– Kémeitek igazat szóltak, valóban öt hadsereg áll készen a Föld határán. Igaz, ez valóban veszélyes és

kiismerhetetlen hely, de gondolom, tudod, hogy sokáig ez sem állhat ellen annak, ami készülődik.

Ismét igaza volt, de tudtam, ha ellentmondok neki, időt nyerhetek. Amikor megszólaltam, remegett a hangom.

– Téged is érhetnek meglepetések!

– Meglehet – bólintott. – De a meglepetéseket sem hagytam ki a számításaimból. Hagyd el ezt a hideg, elátkozott földet, Vészmadár, és kövess a Toronyba! Légy a krónikásom!

Még sohasem éreztem ekkora kísértést. Megszólította a lelkem egy darabját, és szavára majdnem késznek mutatkoztam, hogy eláruljam bajtársaimat, akikkel évtizedek óta vállvetve küzdöttem. Ha vele mennék, minden kérdésemre választ nyerhetnék, semmi sem maradna titokban előttem.

– Megszöktél előlünk a Királynő hídjánál.

Elöntött a szégyen. Az elmúlt években gyakran kényszerültünk elmenekülni az Úrnő seregeinek túlereje elől, de a Királynő hídja volt a legkomiszabb. Sok száz társunk halt meg akkor, és szégyenszemre a Fekete Sereg évkönyveit is ott kellett hagynom, a folyó partján elásva. Négyszáz esztendő krónikája veszett el. Helyettük inkább azokat a papírokat mentettem, amelyek most az odúban pihennek, hiszen a bennük rejlő tudásra volt szükségünk a harc folytatásához. Ezt józan ésszel felfogtam, mégis gyötört a büntudat. Az Évkönyv maga volt a Fekete Sereg. Míg a krónikák megvannak, mi is létezzük.

– Megszöktünk akkor, megszöktünk máskor, és megszökünk ezután is! – mondtam dacosan.

Erre csak elmosolyodott.

– Elolvastam az Évkönyveket, Vészmadár. Az újakat és a régieket is.

Fát vettem a tűzre, ebből tudtam, hogy nem álmodom. Ha megvannak a krónikák, még nincs veszve minden!

– Megtaláltam őket a csata után. Látom, valóban az igazat írod.

– Köszönöm. Tudod, keményen próbálkozom.

– Kérlek, gyere velem a Toronyba! Jó helyed lesz. Onnan az egész képet tisztán láthatod.

– Nem tehetem.

– Itt nem oltalmazhatlak meg! Ha itt maradsz, Sánta elsöpör a lázadó barátaiddal együtt, és még én sem akadályozhatom meg ebben. Ártottál neki, és ő sohasem felejt, Vészmadár!

– Tudom – bólintottam, és közben azon töprengtem, vajon hányszor szólíthatott most a nevemen? Azelőtt ezt nem tette.

– Ne hagyd, hogy elkapjanak! – mondta, és megfordult.

Morbid hangulat lett úrrá rajtam. Úgy éreztem, már minden mindegy.

– Nem vagy több, mint maga a megtestesült kudarc, Úrnőm! – szoltam utána.

– Amilyen bolond vagyok, leírtam azt is, mit érzek irántad, te pedig elolvastad. Tudod, hogy soha nem tartottalak igazán gonosznak téged, csakis a férjedet! Nem lehet, hogy valami mély és döbbenetes igazság rejlik az ostoba, romantikus képzelgéseim mögött?

– Gondolod?

– Nem hinném, hogy elvetemült lennél. Csak görcsösen erőlködsz, hogy az legyél! Minden démoni cselekedeted ellenére ott rejlik benned egy elkényeztetett, de romlatlan kislány, és őt soha nem tudod megfojtani, bárhogyan is próbálkozol!

Nem szólt semmit, így felbátorodva folytattam.

– Azt hiszem, engem is azért szemeltél ki, hogy segítek életben tartani a jobbik énedet! Éppen úgy cselekedtél, ahogyan a barátom, Holló, aki lelkiismerete megnyugtatására magához vett egy néma gyermeket, akiből később Fehér Rózsa lett. Olvastad a krónikámat, így tudod, milyen mélyre süllyedt, amikor maga is elhitte, hogy ezzel minden adósságát letudta! Ha máshogy lenne, talán még ma is élne, sőt talán Fenyves sem vált volna üszkös, véres romhalmazzá!

– Fenyves egy mérges fekély volt, amelyet rég ki kellett volna égetnem – felelte nyugodtan, de szemében harag villant. – Én pedig nem azért jöttem ide, hogy sértegess! Ne feledd, még akkor sem gázolhatsz a méltóságomba büntetlenül, ha nincsenek körülöttünk tanúk!

– Te magad is tudod, Úrnő, hogy minden, ami itt történt, az Évkönyvbe kerül majd.

Persze, ismert ő is, akár a rossz pénzt.

– Kérlek, Vészmadár, kövess a Toronyba! Még hűségesküt sem követelek tőled.

– De... – hápogtam.

– Még a Fogadottakat is megtörhetetlen eskü fűzi hozzám, de te megőrizheted szabad akaratodat, csak azt kell tenned, amit amúgy is teszel. Gyógyíts, és jegyezd fel a

történelmet! Értékes vagy, de a tudásodat itt csak eltékozlod!

Nos, igen. Ebben legalább egyetértettünk, de mégsem dörgölhettem a többiek orra alá, hogy az Úrnő bezzeg felismerte a bennem rejlő értékeket.

Megszólalt, de én felemeltem a kezem, és átvettem a szót. Azon vettem észre magam, hogy szavaim nem neki szólnak, hanem önmagamat győzködöm.

Ekkor hallottam meg a lépéseket.

Valami nagy dolog közeledett. Lassan, óvatosan lépkedett. Az Úrnő is meghallotta, és eltűnt, éppen olyan hirtelen, ahogy megjelent. Egy pillanatig kétségeim támadtak. Lehet, hogy csak álmodtam az egészet? Mindegy, a szavait így sem tudtam elfelejteni többé. Mintha a koponyám belsejébe vésték volna őket.

Fát dobtam a tűzre, hogy a fényénél láthassam, mi közeledik. Hátamat egy sziklának vetettem, és megmarkoltam a törömet. Ostoba voltam, hogy csak ezt az egy fegyvert hoztam magammal.

A léptek egyre közelebről hallatszottak. Egy ideig csend lett. A szívem a torkomban dobogott. Valami nagy lépett a tűz körébe...

– Varangyölő Eb! Hát te honnan kerültél elő? Gyere szépen ide, eleget fagyoskodhattál már! Jó kutya vagy! Nyomolvasó nagyon fog örülni neked!

Úgy megkönnyebbültem, hogy összevissza fecsegetem a bolhafészeknek. Óvatosan közelebb jött. Most még koszosabbnak és tépettebbnek tűnt, mint egyébként. Lefeküdt, mellső lábaira fektette fejét, egyik szemét pedig

lehunyta.

– Sajnálom, haver, nincs nálam kaja. Én is eltévedtem. Nagy mákod van ám, hogy eljutottál idáig! Rohadt dolog egyedül mászkálni a Földön, tudod?

A korcs mozgása mintha azt fejezte volna ki, hogy egyetért velem. Élve jutott el idáig, de biztosan nem volt könnyű dolga.

– Ha megvirrad, elindulunk szépen hazafelé. Manó és Félszemű is eltévedtek ugyan, de nekik maguknak kell kimászniuk a slamasztikából.

Varangyölő Eb érkezése megnyugtatót kissé. Szövetség nemcsak két emberi lény között jöhet létre, és biztos voltam abban, hogy felébreszt, ha valami veszély fenyegetne.

Reggel aztán megtaláltam a patakot, és visszamentem az odúhoz. Szokásom szerint most is odamentem a Vén Fa Atyához, és egyoldalú beszélgetésbe kezdtem vele, azonban észrevettem, hogy Varangyölő Eb semmi pénzért nem közelítené meg. Furcsa, de hát mi nem az ezen az elcseszett helyen?

Manó és Félszemű odabent horkolt. Alig pár perccel később érkeztek vissza a kurvapecérek, hogy én elindultam a keresésükre. Hogy szakadna rájuk az ég! Sebaj, egyszer úgymint kiegyenlítem a számlát! Most mindenesetre nem adtam alájuk a lovat azzal, hogy szemrehányást teszek nekik. Nyomolvasó és Varangyölő Eb zajosan üdvözölték egymást, én pedig egykedvűen Manó felé fordultam.

– Működött a dolog?

– Mondhatni – felelte, de nem látszott igazán elégedettnek.

– Ne szórakozz velem, idióta! Működött, vagy nem?

– Hát, van egy kis gond – nyögte ki Félszemű. – Pontosan ugyan nem tudják, hol vagy, illetve a helyedet nem fogják tudni, de...

Ködösít. Nem valami jó jel.

– Valami értelmeset, ha mondanátok!

– Ahogy elhagyod a mágiatagadó mezőt, tudni fogják, hogy kint vagy – bökte ki Manó.

– Kurva jó, mondhatom! – csattantam fel. – Mégis, mi hasznokat lehet akkor venni, pojácák?

– Azért nem olyan rossz a helyzet – védekezett Félszemű. – Nem figyelnek fel rád, hacsak valaki nem figyelmezteti őket. Végül is, nem kémkednek éppen utánad, ugye? Semmi okuk rá. Így pontosan elértük, amit akartunk.

– Menjetek a pokolba! Jobb lesz, ha imádkoztok, hogy a legközelebbi levél rendben megérkezzen, mert ha így kell innen kimennem, és ezért kicsinálnak, hát visszatérek, és bosszúálló szellemként rugdosom szét a seggeteket!

– Kedves nem küldene ki.

– Akarsz fogadni, nagyokos? Biztosan nem veszi rá magát egykönnyen, de három-négy napi gyötrődés után meg fogja tenni, mert az az utolsó levél a kulcsa mindennek, és ezért az én életem nem olyan nagy ár!

Hirtelen rémület öntött el. Mi van, ha az Úrnő hallja, amit mondok, vagy éppen a gondolataimban olvas?

– Hé, mitől sápadtál el, Vészmadár? – kérdezte döbbenet Manó.

Nyomolvasó mentett meg egy suta hazugságtól. A nyakamba borult, és úgy rázogatta a kezemet, mintha egy

léket kapott hajó szivattyúja lett volna.

– Köszönöm, Vészmadár, köszönöm, hogy hazahoztad nekem! – mondta, majd elviharzott.

– Ebbe meg mi ütött? – kérdezte Manó, és megütközve nézett utána.

– Hazahoztam a bolhafészkét.

– Micsoda egy perverz barom ez! – csóválta meg a fejét Manó.

– Perverz? Bagoly mondja... – vihogott fel Fél szemű.

– Tudod, ki a perverz, békaképű? – fortyant fel a másik.

– Pofa be! – ordítottam rájuk. – Ha egyszer csapdába sétálok, legalább azt akarom, hogy a cuccaim rendesen működjenek! Legalább azt a szemetet el tudnám olvasni... Nyomolvasó dugta be a fejét az ajtón.

– Én talán segíthetek – mondta félénken. A nagydarab marhája! Igaz, ha fegyver kerül a kezébe, veszélyesebb, mint egy démon, de még a saját nevét sem tudná leírni.

– Te? Aztán hogyan?

– Tudok olvasni egy-két régi nyelven. Még az apám tanított annak idején.

Olyan arcot vágott, mintha maga is csodálkozna a dolgon, de aztán felkapott egy TelleKurre nyelven írt fecnit, és hangosan, érthetően felolvasta. Olyan magától értetődően ejtette ki az ősi nyelv szavait, ahogyan a legöregebb Fogadottak. Miután végzett, lefordította. Egy régi ételrecept volt, amelyet egy rég elporladt főszakács írt a kastélyba látogató nemesi vendégek tiszteletére. Mi tagadás, amikor én próbálkoztam vele, kis híján vért pisáltam. Majd minden harmadik szóval birkóznom kellett, ő meg egyszerűen

tökéletesen értette.

– Nos, Nyomolvasó, üdvözöllek a csapatban! Megyek, és elmondom a jó hírt Kedvesnek.

Amint kislisszoltam az ajtón, láttam, hogy Félszemű is éppen olyan értetlen képet vág, mint én.

Ez egyre furcsább. Mégis, ki a fene ez a fickó? Eleinte azt hittem, hogy olyan, mint Holló. Ez belefért a képbe. Aztán úgy gondoltam, hogy csak egy nagydarab, buta harcos, és ez is logikusnak tűnt. Lehet, hogy egyszerűen csak úgy viselkedik, ahogy elvárják tőle?

Akárhogy is van, kitűnő harcos. Tízünkkel is felér, nagy szerencse, hogy velünk van.

23

A FÉLELEM FÖLDJE

Eljött a havi nagygyűlés ideje. Ez többnyire haszontalan szóáradatban és üvöltözésben merült ki, mivel minden egyes idióta a kedvenc, dédelgetett tervét adta elő, tekintet nélkül arra, hogy kivitelezhető volt-e, vagy sem. Hat-nyolc óra után Kedves többnyire berekesztette a vitát, és eldöntötte, mi a teendő a továbbiakban.

Szokás szerint térképek vártak minket. Az egyik azt mutatta, hogy ügynökeink értesülései szerint hol vannak a Fogadottak. Egy másik az Úrnő csapatainak mozgását jelölte a menhirek jelentései alapján, a harmadik pedig az ebben a hónapban észlelt, hirtelen keletkezett viharokat mutatta. Újabban ez volt a Hadnagy vesszőparipája, biztos volt benne, hogy valami különös jelentőségük van. Az

valóban igaz volt, hogy újabban megszaporodtak a viharok, de soha nem tomboltak az odú közelében. A menhirek persze valószínűleg tudták, mi folyik a háttérben, de nem vették a fáradságot, hogy megmagyarázzák nekünk ezt a kis apróságot. Mindhárom térképen több volt a fehér folt, mint a szín, elvégre alig-alig ismertük a Föld távolabbi részeit. Kedves nem hagyta, hogy kezdetét vegye a szokásos káosz, azonnal magához ragadta a kezdeményezést.

– A rozsdai akció elérte célját. Ügynökeink több helyről is Birodalom-ellenes felkelésekről tettek jelentést, és ezek elvonták rólunk a figyelmet. A Fogadottak serege azonban egyre nő, és Sóhajtó különösen agresszívan támad az utóbbi időben.

Igaza volt. A birodalmiak nap mint nap betörtek a Földre, hogy válaszcsepást provokáljanak ki, és hogy hozzászoktassák csapataikat az itteni körülményekhez. Sóhajtó hadműveletei most is halálosan profik voltak, mint mindig. Ha pusztá stratégiáról volt szó, ő talán még Sántánál is veszedelmesebb volt.

Sánta vesztes, semmi több. Igaz, meglehetősen félelmetes vesztes, és nagyon nem tetszett, hogy ismét előkerült.

– Azt a hírt kaptam – folytatta Kedves –, hogy Sóhajtó egy napi járásnyira behatolt a Földre, és megerősített tábort épített ki. Bizonyosan csak arra vár, hogy megtámadjuk.

A szándéka nyilvánvaló volt: ha nem akadályozzuk meg, előbb vagy utóbb erőrendszerét épít ki, és szépen lassan megfojt minket. Egyszerű, de pokolian okos terv volt, főleg

akkor, ha Sántát is meggyőzte, és mind az öt csapattest ezt a taktikát alkalmazza. Időtlen idők óta használják ezt a trükköt, amikor egy hivatásos hadsereg egy barátságtalan helyen rejtőző szabadharcos csapat ellen küzd. Ha a háttérben álló hatalom hosszú ideig erős maradt, biztos volt a reguláris csapatok győzelme, de ha nem, akkor törvényszerűen elbuktak. Sajnos azonban a mi esetünkben sikerre voltak ítélve, hiszen vagy húsz év állt a rendelkezésükre, ráadásul eszük ágában sem volt megtartani a Félelem Földjét, miután velünk leszámoltak. Persze, nem a mi nyüves bőrünk érdekelte őket, hanem egyedül Kedves, hiszen ő maga volt a lázadás szelleme. Egy rakás kiöregedett zsoldos egymagában körömfeketényit sem számított.

– *Nekik rengeteg idejük van, nekünk ellenben kevés. Azonnal cselekednünk kell* – jelezte Kedves.

Már tudtam, mi következik. Nem voltam hát valami boldog, amikor rám nézett.

– *Vészmadárt elküldöm, hogy szerezze meg az utolsó levelet, Félszemű és Manó pedig elkísérik, hogy ne essen baja.*

– Na, ne! – nyögtem fel kétségbeesetten.

– *Csillapodj, Vészmadár!*

– *Nem, így nem vállalom! Figyelj, én csak egy hétköznapi öregember vagyok, nincs bennem semmi feltűnő! Ha egyedül mászkálok, senki nem figyel fel rám, de ha elkísér egy füstös pofájú bohóc meg az a mély növésű pojáca, akkor hármásban feltűnőbbek leszünk, mint egy*

szerzetes a bordélyházban!

Manó és Félszemű gyilkos pillantást vetettek rám, de azt hiszem, végül leesett nekik, miért tombolok. Épp annyi kedvük volt elhagyni a biztos menedéket, mint nekem, de nem teheték meg, hogy nyilvánosan egyetértenek velem, még kevésbé egymással. Lerombolta volna a hírüket.

Ez azonban semmit nem változtatott azon, hogy nekem volt igazam. Persze, az én arcomat is sokan felismerték, de legalább nem voltam olyan feltűnő testileg, mint a két mágiahasználó.

– *Ha majd veszélybe kerülnök, kénytelenek lesznek együttműködni* – próbálkozott Kedves.

Erre már elő kellett hozakodnom a végső érveimmel.

– Az Úrnő szólított tegnap álmomban. Figyel engem.

– *Ez semmin nem változtat. Mindenképpen meg kell szereznünk azt a levelet, mielőtt a Fogadottak ideérnek.*

Sajnos igaza volt.

– *Döntöttem* – közölte. – *Hárman mentek. Legyetek óvatosak!*

Nyomolvasó Otto segítségével követte nyomon a vitát, és most látta elérkezettnek az időt, hogy beleszóljon.

– Én szívesen elkísérem, úgylis jól ismerem az északi földeket, különösen az Öregerdőt. A nevemet is ott kaptam. Kedves rám pillantott.

– *Mit szólsz hozzá, Vészmadár?*

– Csakis rajtad múlik.

– *Egy harcos hasznodra válhat az úton. Mondd meg neki, hogy beleegyezem!*

Közöltem a dolgot Nyomolvasóval. Elégedettnek látszott. Kedves mindenestre nem foglalkozott többet a dologgal, hiszen el volt intézve. Hamarosan már Zsineg tervéről beszéltek. Azt mondta, sok haszonnal járna, ha Cserest is megtámadnánk, ahogy korábban Rozsdát. Én csak morogtam és zsörtölődtem magamban, de már senki sem figyelt rám, csak Manó és Fél szemű. Pillantásaik nem hagytak kétséget afelől, hogy később még megkapom a magamét a beszólásaim miatt.

Nem vakarózhattunk sokat, alig tizennégy óra múlva indulnunk kellett. Még kialudtam magam, de éjfélkor kirugdostak az ágyamból. Hamarosan már a korallok mellett álltam, és a közeledő, kistermetű légbálna ereszkedését figyeltem. Mögöttem egy menhir magyarázott valamit a légbálna lelki világáról, de én nagy ívben szartam rá. Túl gyors volt nekem ez az egész, időm sem volt, hogy végiggondoljam. Mire azonban meggondolhattam volna magam, már a hatalmas dög hátán ültem. Kezdem megszokni.

Én csak a fegyvereimet meg az amulettjeimet hoztam magammal, némi élelmet, és persze költőpénzt. Nem volt másra szükségem. Manó és Fél szemű annyi mágikus kacatot hurcolt magával, hogy komolyan fontolgatnunk kellett, hogy szekeret kell szereznünk, miután leszálltunk az ellenséges vonalak mögött. Ahogy most elnéztem a kacatjaikat, lehet, hogy egy egész karavánra lett volna szükségünk. Nyomolvasó is csak annyi csomaggal indult neki, mint én, de a kutyáját természetesen nem hagyta itt.

A légbálna felemelkedett. Kissé elveszettnek éreztem

magam. Nem úgy nézett ki, mintha a többiek nagyon törődtek volna velem.

A légbálnák háta újabban mintha második otthonommá vált volna. Habár fáztam, azért kényelmesen elhelyezkedtem, és igyekeztem nem odafigyelni Nyomolvasó fecsegésére. Elaludtam, de rövid idő után arra ébredtem, hogy Nyomolvasó rázogatja a vállamat.

– Ébredj, Vészmadár! Félszemű azt mondja, bajban vagyunk!

Azonnal feltápászkodtam, és felkészültem a látványra, hogy egy Fogadott repülőszőnyege repked körülöttünk. Tévedtem ugyan, de a látvány így sem volt valami megnyugtató. Egy egész falkára való légbálna és mantarája vett körül minket.

– Hát ezek meg honnan kerültek elő?

– Aludtál, amikor megjelentek.

– És mi a baj velük?

Nyomolvasó a jobb oldalunk felé mutatott. Iszonyatos váltóvihar formálódott mellettünk.

– Csak úgy megjelent a semmiből! – visított fel mellettem Manó. Olyan ideges volt, hogy még azt is elfelejtette, haragudnia kellene rám. – Elég rohadtnak látszik, és ráadásul növekszik is!

Igaza volt. A vihar még alig fél mérföldnyi volt, de a belsejében tomboló, villámokat szóró kavargás azt súgta, lesz még ennél sokkal nagyobb is. A különös színű mennykövek fényében láttam, hogy rögtönzött karavánunk irányt vált, de a fergeteg is megnőtt. Már majdnem egy mérföldnyire hízott. Közepében mintha fekete füst

gomolygott volna, és hangtalan villámok tekeredtek egymásra, akár a kígyók. A viharfelhők már-már a földre hasáltak. Hamarosan meghallottam a mennydörgéseket is. Feltűnt, hogy a mocskok nem arra haladt, amerre a természet törvényei szerint kellett volna.

Az efféle viharok soha nem jöttek közelebb az odúhoz nyolc mérföldnél, de még ilyen távolságból is kirázott a hideg, ha csak rájuk néztem. Amikor még az Úrnőt szolgáltam, Sóhajtó katonái meséltek róla, hogyan küzdöttek keresztül magukat az efféléken, de soha nem hittem nekik.

Most, hogy már-már belekerültünk a legmélyebb szarba, mindent elhittem.

Az egyik mantarája nem volt elég gyors, és a vihar elkapta. A hirtelen fellobbanó fényben még a csontjait is láttam a húsán keresztül, aztán minden megváltozott.

Mondom, minden. A fák, a sziklák és még a körülöttünk repkedő teremtmények is...

Azt mondják, hogy a Föld élőlényei is az efféle viharokban jöttek létre, sőt ezeknek köszönhető maga a Félelem Földje is. Eleinte bizonyosan csak apróságok változtak meg itt, aztán újabbak, és még újabbak, egészen, amíg a jelenlegi állapot be nem állt.

A légbálnák már nem is próbálták leahagyni az égiháborút, ehelyett inkább a föld felé ereszkedtek. Biztonságban akarták érezni magukat, ha esetleg a viharban röpképtelenné találnának változni. Okosan viselkedtek, az efféle rettenetek közepén egyetlen dolgot tehetsz: lapulsz.

A Sóhajtó csapatának obsitosai annak idején elefántnyivá dagadó gyíkokról, szárnnyi pókokról és szárnyakat

növesztő kígyókról meséltek, és arról, hogy még az értelmes lényeket is gyilkos pusztításvágy kerítette hatalmába, és addig őrjöngtek, amíg ők is el nem estek, vagy éppen, amíg mindenki mást meg nem öltek maguk körül.

Hogy be voltam szarva, az enyhe kifejezés, de azért figyeltem, mi folyik körülöttem. A mantarája, aminek az előbb még a csontjait láttam, megőrizte formáját, de megnőtt. Lehet, hogy ezt a hatást várhatjuk mi is, ha elér minket a vihar?

Mivel a mi légbálnánk volt a legtohonyább, természetesen bennünket ért el először a fergeteg. Féltett ugyan minket, a hátán utazó apróságokat, de fiatal volt még, nem repült olyan jól, mint tapasztaltabb társai. Szó szerint felállt a szőr a hátamon, amikor megérintett a vihar. Hogy megnyugodjak, Nyomolvasóra pillantottam, de csak azt láttam, hogy a pánik már őt is hatalmába kerítette.

Valamelyik szerencsétlen, nem tudom, Félszemű vagy Manó volt-e, elhatározta, hogy hős lesz, és visszabúvöli a vihart oda, ahonnan jött. Ennyi erővel akár a dagályt is megpróbálhatták volna visszanyomni az óceánba. Varázslataikat nyomtalanul elnyelték a fekete felhők, és hamarosan mi is odabent találtuk magunkat.

Egy pillanatig tökéletes nyugalom volt körülöttünk, de aztán teljes haragjával sújtott le ránk. Szonyatos erejű lett a szél, a fejem körül felszerelésünk darabjai szálltak, röptükben változtatva alakjukat. Kapaszkodtam, ahogy tudtam, de nem álltam meg, hogy rá ne pillantsak Manóra. Hiba volt. Majdnem elokádtam magam, amikor megláttam. Formáját

ugyan megőrizte, csak a feje dagadt a tízszeresére, a testét pedig mintha valaki kifordította volna. Kilógó belső szervein most a légbálna hátán élő paraziták lógtak. Némelyik közülük akkora volt, akár egy galamb.

Nyomolvasó és Varangyölő Eb azonban még rosszabbul nézett ki. A kutya valami oroszlán méretű, karmos-fogas izévé változott, szemében pedig nagyobb gonoszságot láttam, mint hosszú életem során eddig bármiben. Olyan kiéhezett pofával méregetett, hogy egy pillanatig még a takony is belém fagyott a réműlettől. Nyomolvasó egy félig majom, félig démon teremtménnyé lett. Olyanok voltak ketten, mintha egy varázsló rémálmából léptek volna elő.

Félszemű alig változott. Talán már olyan vén volt, hogy a realitás teljesen magának követelte. Hiába, már a százötvenedik évét taposta.

Az izé, ami azelőtt Varangyölő Eb volt, fogát vicsorgatva felém kúszott. De nem ért el, mert ebben a pillanatban csapódott a földre a légbálna. Körülöttünk orkán dühöngött és villámok csapkodtak. A közönséges sziklák elmásztak eddigi helyükről, a fák hangosan üvöltöttek, a Föld állatai pedig eddigi formájukból kivetkőzve kergették egymást. Meglehet, most éppen az eddigi prédából lett ragadozó. Az egész szörnyszülőtt előadást különös színű villámok fénye világította meg. Ekkor ért el bennünket a vihar szeme. Minden megőrizte azt a formát, amelyet legutóbb viselt.

Nyomolvasó és Varangyölő Eb a földön feküdtek, ahová a becsapódás ereje vetette őket, Manó és Félszemű pedig egymással szemben heverték, de kivételesen nem foglalkoztak a kis játékaikkal. Nem messze tőlünk egy

döglött mantarája csapódott a földbe.

A nyugalom csak három percig tartott, utána ismét átsöpört rajtunk a vihar, de láttam, hogy már kezd magába omlani. Lassabban múlt ki, mint ahogy született, de a hatásai most nem voltak olyan döbbenetesek. Még őrzöngött körülöttünk egy ideig, aztán elmúlt. Mindössze egy szál szerencsétlen mantarája pusztult el közben, de soha többé nem kívántam megtapasztalni hasonlót.

– Kurva nagy mákunk volt! – nyögtem fel a végén, miközben a cuccainkat szedegettük.

– Semmi köze ennek a szerencsééhez – válaszolt Félszemű. – A légbálnák és a mantaráják azonnal a biztonságos talaj felé indultak, ahogy meglátták azt a poklot, mert nem szerették volna, ha valami bajunk esik, és még kevésbé, hogy őket cincálja szét a vihar.

Manó buzgón bólogatott. Mostanában nagyon egyetértettek, de senki nem felejtette el, hogy egyszer már kis híján elvágták egymás torkát.

– Mondjátok – kérdeztem óvatosan –, én hogy néztem ki? Semmiféle változást nem éreztem magamon, de olyan volt, mintha kegyetlenül leittam volna magam.

– Olyan voltál, mint máskor, de talán rondább a szokásosnál – vont vállat Félszemű.

– Ja, és meg is hülyültél – tette hozzá Manó. – Arról szónokoltál, mily dicső hírnevet szerzett magának a Fekete Sereg, amikor legyőzte Fogast.

– Ne szórakozzatok velem, fiúk!

– Halál komolyan, Vészmadár maradtál! Lehet, hogy azok az amulettek mégiscsak jók valamire, nem?

Nyomolvasó közben összeszedte fegyvereit, Varangyölő Eb pedig a szokásos pózban lustálkodott a lábainál. Rámutattam, de Félszemű csak a fejét csóválta.

– Nem figyeltem.

– Én igen! – súgta Manó. – Megnőtt, és rohadt nagy karmai lettek.

A légbálnák a földön maradtak, amíg ki nem sütött a nap. Hátuk színt váltott, így felülről csak kis domboknak látszódhattak. A mantaráják a távolabbi négy körül telepedtek le. Mintha zavarta volna őket az emberek jelenléte. Mindenesetre nekünk sem állt szándékunkban háborgatni őket.

24

A NAGYVILÁG

Nekem soha nem mondanak el semmit a rohadékok. Persze, igazából nem hibáztathatom őket, elvégre a titoktartás a túlélés egyik arany szabálya.

Kísérőink nem csak azért tartottak velünk, hogy elkalauzoljanak minket a Föld határáig. Nekik is megvolt a maguk gondja: Sóhajtó főhadiszállása ellen mentek.

A Fogadottat úgy érte a támadás, akár derült égből a villámcsapás. A légbálnák megvárták, amíg a szél megfelelő lett, aztán szép csendben kiváltak az alakzatból, mantarájáik pedig követték őket. Mi feljebb emelkedtünk, egyenesen a jéghideg szelek és a híg levegő poklába. Szerencsére innen még jobb volt a kilátás.

A mantaráják támadtak először. A fák koronájának

magasságában repültek, és kettes-hármas csoportokban lövelltek villámaikat Sóhajtó táborára. A sziklák kavicsokként, a szálfák szálkákként röpködtek, amint szárnyaik felkavarták a levegőt. Egy-két helyen lángnyelvek szöktek a magasba.

A légbálnák csak akkor csaptak le, amikor a katonák és a civilek az utcákra özönlöttek. Ők aztán szintén útnak indították villámaikat, de az igazi pusztítást csápjaikkal vitték véghez. Embereket és háziállatokat zabáltak fel pillanatok alatt, könnyűszerrel tépték darabokra a házakat és az erőd falait, majd villámaikkal már egyenesen Sóhajtót támadták.

A mantaráják ezer lábnyi magasságba emelkedtek, és ők is lecsaptak a Fogadottra, hogy megzavarják ellentámadásait. Sóhajtó ugyan nem tétlenkedett, de varázslataival egyetlen légbálnát sem szedett le, csak egyikük lágyékába szántott izzó, véres sebet. A mantaráják folyamatosan örvénylettek körülötte, mintha csak a légbálnák célzását akarták volna segíteni. Egyet ugyan elpusztított közülük, de a többi láthatóan nem törődött vele. Robbanások és lángok fényei világították meg a szörnyeket. Ha bárki is meglátott minket az odalent tomboló pokolban, a legkevésbé sem törődött velünk. Manó és Fél szemű szerint sem foglalkoztatta őket más, csak a pusztta túlélés.

Magunk mögött hagytuk az égő várost, de a varázslók még tudták követni, mi történik. Azt mondták, Sóhajtót csak az érdekelte, hogy a saját seggét mentse, így embereit sorsára hagyva elmenekült.

– Azért örülök – sóhajtottam fel –, hogy ezt soha nem vetették be ellenünk.

– Ja. De ez csak egy egyszer használatos fegyver volt – vont vállat Félszemű. – Legközelebb már biztosan számítanak rá, és felkészülnek erre is.

– Az ember azt hinné, hogy Rozsda óta nem lehet őket ilyesmivel meglepni.

– Talán Sóhajtó azt hitte, vele nem lehet eljátszani, amit Sántával. Beképzelt szuka volt mindig, nem igaz?

Semmi kétség, ebben igaza volt. Ismertem régről a Fogadottat, és elbizakodottsága volt a legsebezhetőbb pontja. Biztosan most is azt hitte, vele nem merünk majd kekeckedni.

Hatalmas hátasunk békésen lebegett alattunk az éjszakában. Megnyugtató érzés volt.

Most mintha én is kissé derűlátóbb lettem volna.

Hajnalban a Viharvidék egyik kanyonjában landoltunk. Ez is sivatag volt ugyan, de a Földdel ellentétben teljesen normális. Hatalmas üresség, ahol csak a szél süvít. Itt megpihentünk, az éj leszálltával pedig folytattuk utunkat.

Hercegfőtől délre hagytuk el a sivatagot, ezután északra fordultunk a Fellegek Erdeje felé, gondosan kerülve a lakott területeket. Ezután a légbálna letett bennünket. Magunkra maradtunk.

Örültem volna, ha az egész utat a levegőben tehetjük meg, de ezt sem Kedves, sem a légbálnák nem kockáztatták meg. Errefelé már sűrűn lakott területek voltak, bizonyosan észrevettek volna. Innentől tehát kénytelenek voltunk hagyományos módon folytatni utunkat.

Vérző Rózsa városa tizenöt mérföldnyire volt tőlünk. A város alapítása óta plutokratikus berendezkedésű köztársaság volt, és még az Úrnő sem óhajtott változtatni ezen. Az északi hadjáratok idején hatalmas csata dült a közelben, de mivel a helyet nem mi, hanem a lázadók választották, veszítettünk. Néhány hónapra Vérző Rózsa is elveszítette függetlenségét. Az Úrnő Búbájtoronynál aratott győzelme vetett véget a lázadók uralmának. Erősen leegyszerűsítve a helyzetet azt mondhatjuk: Vérző Rózsa az Úrnő pártján állt.

Egész nap gyalogolnunk kellett, pedig egyikünk sem volt valami jó formában. Ez a túl sok tétlen üldögélés átka, meg reménytelenül meg is öregedtünk már az efféle mókákhoz. Naplementekor azért eléltük a város sápadtvörös falait.

– Nem valami okos dolog, amire készülünk – jegyeztem meg. – Kettőtökre biztosan emlékeznek, hiszen annak idején a fél várost kiraboltátok...

– Hogy mi? Kit raboltunk ki? – háborodott fel Fél szemű.

– Ne tettesd magad hülyébbnek, mint amilyen vagy! Hát én emlékeztesselek azokra a hamis amulettekre, amikkel akkor házaltatok, amikor Karmost kergettük?

Karmos a lázadók egyik legtehetségesebb generálisa volt. Annak idején a szart is kiverte Sántából, de aztán Lélekorzó segítségével csapdába csaltuk, éppen Vérző Rózsában. Fél szemű és Manó eközben persze ott verte át a városiakat, ahol tudta. Ebben különösen Fél szeműnek volt komoly gyakorlata. Már akkor is figyelemreméltóan nagy gazember volt, amikor még a Kínok Tengerétől délre állomásoztunk. Minden mocskos ügyben benne volt a keze.

De amit nappal összeharácsolt, azt éjjel elkártyázta. Komolyan, ő volt a világ legtehetségtelebb játékos.

Az ember pedig azt hinné, hogy másfél évszázad alatt legalább a lapokat megtanulta számolni.

Úgy terveztük, hogy megszállunk egy kétesebb hírű fogadóban, ahol nem zaklatnak felesleges kérdésekkel. Másnap én és Nyomolvasó kocsit bérlünk, beszerezzük a szükséges holmikat, amit nem tudtunk magunkkal hozni, aztán pedig kimegyünk a városkapun, és szépen lassan elindulunk észak felé.

Jó terv volt. Félszemű és Manó persze elcseszte az egészet. Egyes számú szabály: a küldetés mindenekelőtt! A két vajákos úgy tartotta, ez a szabály is csak arra jó, hogy megszegjék.

Késő délutánra értünk vissza a szekérrel. Megálltunk a fogadó előtt, Nyomolvasó és Varangyölő Eb odalent maradt, én pedig felmentem a szobánkba.

Se Félszemű, se Manó.

A tulaj szerint arról beszélgettek, hogy fölhajtanak valami nőcskét, és röviddel utánam leléptek.

Persze, én voltam a barom. Ezt előre látnom kellett volna. Sokáig, nagyon sokáig vártam, aztán kifizettem még két éjszakát, a kocsit és a lovakat az istállófiúra bízam, majd egy kis hordóra való sörrel visszatértem a szobánkba. Mindhárman ittunk, nemcsak én és Nyomolvasó, de Varangyölő Eb is.

– Nem akarsz megkeresni őket? – érdeklődött a harcos.

– Nem. Ha két napon belül nem jönnek vissza, vagy nem gyűjtják ránk miattuk a tetőt, akkor odébbállunk nélküük.

Nem akarom, hogy túlságosan sokan lássanak minket együtt. Biztos, hogy a fél város emlékszik ránk.

Kellemesen becsíptünk. Varangyölő Eb elképesztően tudott vedelni, én mondom! Nem egy férfit is az asztal alá ivott volna. Azért rá is hatott a sör, néhányszor ugyanis felállt, és bizonytalanul körbejárta a szobát, pedig nem volt szokása feleslegesen megmoccanni.

Se Félszemű, se Manó nem került elő másnap reggel. Miután a hajnali vendégsereg elhúzta a belét, mi is lementünk reggelizni. A fogadós persze hozzánk jött oda pletykálgodni. Már előre féltem attól, amit hallani fogok. Igazam is lett.

– Nem hallotta az úr, mi történt az éjszaka? Akkora balhé volt itt, hogy ihaj! Gyújtogatás, varázslatok, lincselés... Azt mondják, ekkora felfordulást még nem látott a város, mióta az Úrnő elkapta azt a hogyishíjják tábornokot annak idején! Legszívesebben leütöttem volna, de jó képet kellett vágnom a fecsegéséhez. Szerencsére újabb vendég érkezett, a kocsmáros meg elindult, hogy őt boldogítsa.

– Jobb lesz, ha megyünk – mondtam Nyomolvasónak.

– De mi lesz Félszeművel és Manóval?

– Ha életben vannak még, tudnak ők vigyázni magukra, ha meg beadták a kulcsot, akkor úgyis mindegy. Nem vagyok hajlandó utánuk kajtatni, hogy engem is felkössenek! Ismerik a tervet, ha kimásznak a szarból, majd utánuk jönnek.

– Azt hittem, a Fekete Sereg soha nem hagyja hátra a halottait!

– Nem is. De mérget vehetsz rá, hogy az a két baromarcú

elevenebb, mint valaha. Hagyom, hadd csücsüljenek a szószban, amit maguknak főztek. Ne aggódj értük, ezerszer voltak már ilyen helyzetben, most is ki fognak mászni belőle. Ha gyalogolniuk kell, legalább lehiggadnak kissé.

Amikor végeztünk a reggelivel, közöltem a tulajjal, hogy mi ugyan lelépünk, de a társainknak azért tartsa fenn a szobánkat. Ezután a szekérhez parancsoltam a még mindig vonakodó Nyomolvasót, és elindultunk a nyugati kapu felé. Lassan hajtottam a zsúfolt utcákon, és miközben áthaladtunk a csatornák hídjain, elmeséltem neki, hogyan húztuk csőbe Karmost annak idején. Figyelmesen hallgatott.

– Bizony, annak idején mindig így csináltuk – mondtam a történet végén. – Bele kell hajszolni az ellenfelet valami irtózatosan nagy baromságba, utána pedig lecsapni rá. Mi voltunk ugyan a legjobb harcosok, de csak akkor kaptunk a kard után, ha már minden más esély elúszott.

– De ti a harcolásért kaptátok a pénzt, nem?

Hát igen, ez volt Nyomolvasó. Neki minden vagy fekete, vagy fehér. Néha úgy tűnt, már annyi időt töltött az erdőben, hogy el is felejtette, hogy a szürkének árnyalatai is vannak.

– Minket nem a harcért fizettek, hanem az eredményekért. Ha csata nélkül győztünk, úgy még jobb volt. Tanulmányozni kell az ellenséget, Nyomolvasó, tisztába kell jönni a gyenge pontjaival! Kedves sem csinálja máshogy, és látod, átkozottul eredményes. Ő például tudja, hogy a Fogadottakat a büszkeségüknél fogva kell elkapni.

– És az Úrnőnek mi lehet a gyenge pontja?

Eltöprengtem. Jó kérdés volt, annyi szent.

– Nem tudom. Persze, ő is kevély, de nem annyira, hogy fogást lehessen rajta találni. Talán a féktelen birtoklási vágya a gyenge pont, de lehet, hogy az sem. Tudod, ő átkozottul okos, és nagyon körültekintő. Nézd csak meg, mit csinált a Toronynál a felkelőkkel! Három legyet egy csapásra! Nemcsak a lázadókat győzte le, de egyben a megbízhatatlan Fogadottaktól is megszabadult, sőt még a férje kiszabadulását is megakadályozta.

– És mi van a Dominátorral?

– Ő sokkal egyszerűbb! Olyan, mint egy tőkön szúrt bika. Erős ugyan, mint a veszedelem, de nem egy észlény. Igaz, van egy-két trükk a tarsolyában, ahogy a fenyvesi eset is mutatja, de ő inkább csak amolyan odacsapós fajta.

– Lehet valami abban, amit mondasz – bólintott Nyomolvasó.

25

A SÍRMEZŐ

Szarka elszámította magát. Nem hitte volna, hogy Case-en kívül bárki mást is érdekel a sorsa. Amikor nem jelent meg, hogy elvégezze a szokásos munkáit, megbízói keresni kezdték. Kopogtattak az ajtaján, kavicsokkal dobálták az ablakait, és egyikük még a kilinccsel is próbát tett, de a ház be volt zárva. Néhányan azt mondták jelenteni kellene a Gárdának, mások ki akarták deríteni, mi történt. Az utóbbi mellett döntöttek. Valaki betörte az ajtót, és bementek.

Meglepődtek, milyen tiszta, egyszerű otthona van Szarkának, de nem vesztegették sokáig az időt. Valaki feltrappolt a lépcsőn, és rátalált a mozdulatlan testre.

– Gyertek segíteni, ezt megütötte a guta!

A férfit az asztalánál találták, előtte nyitott könyv és egy viaszosvászonba csomagolt paksaméta hevert.

– Egy könyv! – kiáltott fel valaki. – Ez az alak furább, mint hittük!

Az egyik férfi megérintette Szarka torkát, érezte, hogy ver a szíve és folyamatosan lélegzik is, igaz, csak annyira, mint egy nagyon mélyen alvó ember.

– Mondom én, ezt megütötte a guta.

– Bizony, az egyik nagybátyámmal is pontosan ez történt! Még gyerek voltam akkor. Csak felolvasott egy könyvből, aztán hirtelen elsápadt, és kizuhant a székből.

– De ez itt még él! Jobb lesz, ha csinálunk valamit, mielőtt végleg elpatkol szerencsétlen.

Egymás hegyén-hátán rohantak le a lépcsőn, és egyenesen a Gárda kaszárnyájához siettek.

Case volt szolgálatban, amikor megérkeztek. A hír megdöbbenetete és megzavarta. Szent esküt tett Szarkának, de most nem rohanhatott el csak úgy.

A hír az ezredes figyelmét is gyorsan felkeltette. Láta, hogy Case-t mélyen érinti a dolog.

– Gyerünk, közlegény – veregette vállon. – Nézzük meg, mi a helyzet! Ti pedig – szólt hátra a többi gárdistának – kerítsetek valahonnan egy borbélyt vagy a lódoktort! Micsoda egy lepratelep – morgott maga elé – Jellemző, hogy tisztességes szanitéc nincs is itt, csak egy nyomorult

állatorvos!

Szép nap virradt, még az ég is tiszta volt. Igazi ritkaság volt ez mostanság. Csupán néhány csepp eső koppant a fából ácsolt járdán. Vagy egy tucat ember követte Nyájast és Case-t, de az újonc alig vette észre őket. Egész kis tömeg vette körül Szarka házát.

– A rossz hírek gyorsan terjednek, uram.

– Mint mindig, fiam. Hé, emberek – kiáltotta el magát –, táguljanak innen, nincs itt semmi látnivaló! Gyerünk, mozduljanak már, át akarunk itt menni!

Az ezredes meglepetten nézett körül odabent.

– Itt mindig ilyen tisztaság volt?

– Igen, uram. Szarka mindig pedánsan rendet tartott, és nagyon pontos is volt.

– Nos, az éjszakai sétái kissé rendhagyóak voltak ugyan, de végül is az semmiség.

Case ajkát rágta zavarában. Tudta, hogy át kellene adnia Nyájasnak az üzenetet, de úgy döntött, még nem jött el az ideje.

– Fent van?

– Igen, uram.

Case előresietett, és odafent zsebébe csúsztatta a viaszosvászon borítékot. Remélte, hogy ha elég gyors lesz, az ezredes nem veszi észre, de...

– Közlegény! Mit csinál?

Nyájas volt a legfélelmetesebb ember, akit Case valaha is ismert. Apja csak durva volt és nyers, de az ezredes sokkal több. Válaszolni sem tudott, csak állt ott reszketve. Az ezredes kinyújtotta felé a kezét, ő meg átadta volna neki a

papírköteget, de Nyájas még nem vette át.

– Mégis, mire készült itt, fiam?

– Én csak... uram... az egyik nap...

– Ne makogjon, közlegény, hanem nyögje ki, mi baja!

– Szarka megbízott azzal, hogy adjak át önnek egy levelet, ha vele történne valami, uram. Mintha csak tudta volna, hogy kevés ideje van hátra. Azt mondta, hogy viaszosvászonba lesz majd csomagolva, hogy az eső, meg minden...

– Értem.

Az ezredes Szarka álla alá csúsztatta ujjait, és felemelte a fejét. Felhúzta egyik szemhéját, és látta, hogy a pupillák tűhegynyire zsugorodtak. Megtapogatta az öntudatlan férfi homlokát, és néhány reflexpontra tapintott ujjával, később megütögette ezeket az öklével is.

– Érdekes. Egyáltalán nem néz ki gutaütésnek.

– Mi más lehetne, uram?

Nyájas felegyenesedett, és Case szemébe nézett.

– Ezt talán jobban tudod, mint én, fiam!

– Uram?

– Azt mondtad, hogy számított valamire.

– Nem egészen így volt, uram, inkább mintha félt volna valamitől. Úgy beszélt, mintha már nagyon öreg lenne, akinek már kevés ideje van hátra. Talán volt valami baja, amiről nem beszélt senkinek.

– Meglehet.

A lódoktor lépett be az ajtón.

– Végre megjött, Holts! Ott találja a páciensét.

A jövevény megvizsgálta a mozdulatlan Szarkát, majd

felhézett, és megcsóválta a fejét.

– Soha nem láttam még ilyesmit, ezredes.

– Nos, jól van. Mindenesetre jobb lesz, ha magunkkal visszük valahova, ahol szemmel tarthatjuk. Ha nem tér magához hamarosan, akkor valakinek etetnie és itatnia kell, nem is beszélve a többiről.

Körbesétált a szobában, és a polcokon sorakozó több tucat könyv címeit fürkészte.

– Gondoltam, hogy Szarka tanult ember volt, még ha nem is látszott rajta. Kíváncsi lennék, ki is ő valójában.

Case komolyan aggódni kezdett Szarkáért. – Azt hiszem, uram, régebben nagy ember volt a Drágakővárosokban, de elhagyta a szerencséje, és katonának állt.

– Majd megbeszéljük, ha elvittük innen. Gyere, fiam, segíts! Az ezredes elgondolkozva bámult maga elé. Case fontolóra vette, hogy azonnal átadja neki az üzenetet.

26

ÚTON

Három napig tartott, amíg mindent beszereztünk, és a megrakott szekérral visszaértünk arra a helyre, ahol földet értünk. Ezután északnak indultunk a toroki úton. Se Manó, se Félszemű nem került elő, így kénytelen voltam elgondolkodni rajta, nem tévedtem-e.

Feleslegesen aggódtam, mert végül csak összefutottunk Meystriknél. Ez egy erőd volt, eldugva a Torokban, amelyet egyszer mi védtünk, amikor még az Úrnőt szolgáltuk. Épp letérünk az útról az erdőbe, hogy reggelizzünk, amikor

lódobogást hallottunk. Nem sokkal később Manó üvöltése is eljutott hozzánk.

– Az egész a te hibád, te vadmarha! Ha lenne egyáltalán agyad, már rég majomszarrá változtattam volna!

– Mi az, hogy az én hibám? Még magadnak is hazudozol, te két lábon járó elefántfika? Talán én vertem a hülye fejedbe a saját ötletedet? Figyelj rám, te korcs! A hegyek mögött Meystrikt van, és ott még többen emlékeznek ránk, mint Vérző Rózsában. Szerinted hogy jutunk ott át anélkül, hogy elvágják a torkunkat, mi?

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Már csak arra voltam kíváncsi, vajon honnan szerezhettek lovakat? Talán kártyán nyerték, már ha Félszemű hagyta, hogy Manó csaljon helyette is. Ha játékról volt szó, még egy vak, vízfejű kétéves is képes lett volna elnyerni Félszemű gatyáját, de a kis gnóm egyszerűen imádta a kártyát, így egy életen át csak szívott.

– A kurva amuletted miatt vagyunk szarban! – visított Manó.

– Az addig rendben, hogy az Úrnő nem találja meg, de mi sem!

– Mi van? Hogy az én amulettem? Hát mégis, ki adta neki azt a hulladékot?

– És ki tervezte meg azt az istenverte varázslatot, mi?

– Jól van, de talán én kezdtem varázsolgatni? Mondd a szemembe, bűdös szájú, mondd a szemembe, ha mered!

Beljebb mentem a fák közé, és megvártam, amíg eltávolodnak kissé. Varangyölő Eb és Nyomolvasó kíváncsian figyelték, mire készülök. Ekkor elrikkantottam magam:

– Ne moccanjatok, lázadók!

Mi tagadás, ez igen szar ötlet volt. Átkozottul gyorsan és hatásosan reagáltak. Sejtettem volna, hogy az ilyesmiért akár meg is ölhetnek.

Először fényes ködöt teremtettek, hogy elrejtőzhessenek, majd kisvártatva milliónyi kis rovar jelent meg körülöttünk. Jött mindenféle fajtájú, de nem volt érkezésem alaposabban megnézni őket, mert lefoglalt, hogy megvédjem magam ellenük. Még Varangyölő Eb is vadul morgott és kaffogott rájuk, persze, hiába.

– Fejezzétek már be, seggfejek! Én vagyok az, Vészmadár!

– Te, ki a tököm az a Vészmadár? – bökte oldalba Manót Félszemű. – Ismerünk mi egyáltalán ilyen nevű fattyat?

– Ja, ismerünk, de azt hiszem, ez nem elég jó ok rá, hogy abbahagyjuk. Megérdemli, amit kap, no meg az állatoknak is enniük kell valamit, nemde?

– Igazad van – biccentett Félszemű. – De Nyomolvasó ártatlan. Szerencsére be tudjuk úgy hangolni a trükköt, hogy rá ne hasson.

A rovarok visszatértek eddigi elfoglaltságukhoz, bármi is volt az. Gondolom, megint elkezdték lázasan vadászni egymást. Lenyeltem a dühömet, és a tőlem telhető legnagyobb nyugalommal fordultam az ártatlan pofát vágó vajákosok felé.

– Mi a mentségetek a történtekre, gennyládák? És honnan szereztétek a lovakat? Nem gondoljátok, hogy az eredeti tulajdonosaik talán keresni fogják őket, és ezzel még nagyobb szarba kerülünk?

– Hé, ne minket cseszegess! – tiltakozott Fél szemű.
– Ismerlek benneteket, mint a rossz pénzt! Mindegy, most gyertek ide, és egyetek, holnap majd eldöntjük, mit csinálunk a lovakkal!

Hátat fordítottam nekik, és visszamentem a tűzhöz Nyomolvasó, az ügyeletes szakács mellé. Átkozottul dühös voltam a két kreténre. Nagyon rossz ötlet a lótolvajlás, amikor errefelé csak úgy nyüzsögtek az Úrnő kémei. Elvégre az ellenségei voltunk, vagy mi, még ha nem is a legveszélyesebbek. Lehet, hogy valaki éppen most jelenti neki, hogy az egész Fekete Sereg előjött rejtekhelyéről. Elalvás előtt már-már azon gondolkodtam, hogy vissza kellene fordulnunk, hiszen ezt aztán biztosan nem várják üldözőink, de nem tehetük meg. Túl sok múltott rajtunk.

Hogy száradna le a töke a két felelőtlen bolondnak! Szegény Kapitány, aki elesett Fenyvesben, bizonyosan egyetértett volna velem.

Nem akartam mást, mint pihenni, de nyugtalanul aludtam. Másnap reggel aztán felpakoltam Fél szeműt és Manót az amúgy is teli szekérre. Nyomolvasó és Varangyölő Eb már nem fértek fel, ők mellettünk gyalogoltak. A lovakat az út mellett hagytuk. Hallottam, hogy a ponyva alatt sugdolódik és mormog a két vajákos, de nem értettem, miről beszélnek. Az erőd őrsege nem sokat törődött velünk, unottan csak annyit kérdeztek, merre tartunk. Nem is gyanították, hogy baj készülhet.

Megkönnyebbülve tértem rá az Evezővárosba vezető útra. Aztán tovább, az Öregerdő felé.

EVEZŐVÁROS

Soha nem lesz már jobb idő? – nyavalygott Fél szemű. Már egy hete utaztunk északra, és mindennap zuhogott az eső. Az utak rosszak voltak, és tudtam, hogy a továbbiakban még rosszabbak lesznek. Amikor nyelvgyakorlásként forsbergiül beszélgettem az út mellett dolgozó parasztokkal, azt mondták, évek óta ilyen idő van. Mit mondjak, nem tűntek boldognak. Azt mondták, lábom elrothad a termés, de ha tudnak is aratni, kínszenvedés, amíg végeznek a betakarítással. Ráadásul valami új betegséget is okozott a fertőzött gabona: vitustáncot. A szúnyogok pedig egész felhőkben rajzanak újabban.

A tél enyhébb volt ugyan a szokásosnál, de sokkal több hó és havas eső esett, mint korábban. Így nemcsak a fertőző nyavalyák terjedtek gyorsabban, de az erdő állatai is megritkultak.

Persze, ahogy az öregek mondták, amikor a Nagy Üstökös megjelent az égen, mindig komiszabb lett az idő, de ez most még rosszabb volt.

Megpillantottam azt a várat, amelyet a Sereg foglalt el a felkelőktől annak idején. Az út egyenesen a falak mellett haladt. Aggodalom fogott el, mint mindig, ha birodalmi erődítmény közelében jártunk, de láttam, hogy most nincs szükség óvatosságra. Az Úrnő oly biztos volt Forsberg hűségében, hogy még csak őrséget sem állított ide. Az erőd elhagyatott volt, üresen kongott. A helyiek aztán apránként elhordták a köveket, mint ahogy az a világ

minden táján szokás. Ha jól meggondoljuk, ez az egyetlen viszonzás, amelyet a földművesek elvárhatnak az adójukért cserébe, és még erre az apróságra is nemzedékeken át kellett várniuk.

– Holnap Evezővárosba érünk – szóltam hátra a két bohócnak, amikor elhagytunk egy út menti fogadót. – Ha most sem bírtok magatokkal, akkor bevarrom a seggeteket, és a homlokotokra forrasztom a tökötet, értve?

Félszemű mintha meghunyászkodott volna, de Manó vitatkozott.

– Folytasd csak, csimotám! – biztattam galádul. – Ha túlzásba viszed, legfeljebb szólok Nyomolvasónak, hogy verjen eszméletlenre. Nem fogtok szórakozni!

– Az élet maga szórakozás, Vészmadár! – szólt Félszemű.

– Tudod, mi a te nagy bajod? Túl komolyan veszed a dolgokat!

Mindenesetre azért jól viselte magát éjszaka, és másnap reggel is, amikor elértük Evezővárost.

Szerencsére találtam egy helyet, ahol azelőtt nem jártunk. Csóró vándorkereskedők és utazók szálltak meg itt, és mi sem keltettünk feltűnést. Nyomolvasóval azért szemmel tartottuk Félszeműt és Manót, hogy időben leállítsuk őket, ha valami bolondságra készülnének.

Másnap Nyomolvasóval megkerestük Homok kovácsot, Félszeműt és Manót pedig hátrahagytuk, de a legszörnyűbb büntetéseket helyeztem kilátásba, ha kavarják a szart.

Nem volt nehéz megtalálni a fickót, mindenki jól ismerte a

városban. Készségesen elmagyarázták, hogy jutunk el hozzá. Ismét az evezővárosi utcákat róttuk, ahol annyi kalandban volt részünk. Meséltem róluk Nyomolvasónak.

– Azóta azért alaposan kipofozták a helyet. Emlékszem, nagy csetepaté volt itt.

Varangyölő Eb, amilyen lusta volt, éppen annyira tudott figyelni, ha kellett. Most éppen nyugtalanul körbeszimatolt, aztán lefeküdt, és egy tapodtat se mozdult tovább.

– Baj van – mondta komoran a gazdája.

Én semmi feltűnőt nem láttam.

– Micsoda?

– Nem tudom. Ő nem tud beszélni, de biztosan nincs rendben valami, látom rajta.

– Rendben. Akkor óvatosak leszünk.

Éppen egy használt lószerszámot meg hasonlókat áruló kereskedőhöz értünk. Nyomolvasó fecsegett valamit egy új vadásznyeregről, én közben az utcát figyeltem. Még mindig csak a szokásos városi járókelőket láttam, semmi különöset. Pár perc után azonban arra lettem figyelmes, hogy Homok műhelyében csend van, pedig egy kovács többnyire igen nagy zajt szokott csapni. Megszólítottam hát a nyerges bolt tulajdonosát.

– Hé, jóember! Mi történt a szomszéd kováccsal? Legutóbb, amikor erre jártunk, még dolgozott!

A fickó óvatosan körülnézett, mielőtt felelt volna.

– Mi történt volna? Elvitték a szürke fiúk. Szegény öreg bolond nem tanult semmit, biztosan megint a lázadóknak dolgozott titokban.

Az északon állomásozó birodalmi katonák hordtak szürke

egyenruhát.

– Kár érte – vontam vállat. – Jó mesterember volt. Ugyan, miért ártja bele magát a magunkfajta rendes ember a politikába? Hát nem elég nehéz az élet így is?

– Így van, haver – bólintott a boltos. – De ha kovács kell neked, azt ajánlom, máshol keresd, mert a szürke fiúk mindenkit begyűjtenek, aki a műhely körül ólálkodik.

Épp ekkor jött elő egy birodalmi katona a ház sarka mögül, és mentében fellökte egy pástétomás bódéját.

– A vaksi barma! – morogtam.

A boltos ferde szemmel nézett rám, de Nyomolvasó kérdezett tőle valamit az áruiról, és ezzel sikerült elvonnia a figyelmét. Talán nem is annyira hülye a fiú, csak éppen nincs emberekhez szokva.

Nyomolvasó biztosította a boltost, hogy fontolóra veszi árajánlatát, majd elindultunk.

– És most hogyan tovább, Vészmadár?

– Sötétedés után visszajövünk. Elhozzuk Manót és Félszeműt is, ők majd elaltatják az őröket, aztán bemegyünk, és körülnézünk. Nem mintha azt hinném, hogy a birodalmiak bármi fontosat is itthagytak, de legalább kiderülhet, mi lett a kováccsal. Akkor megpróbáljuk megtalálni, és kikérdezzük. Ha ez nem sikerül, akkor nincs más hátra, irány a Sírmező.

– Igen, ez jól hangzik.

– Azt viszont nem tudjuk, hogy miért vitték el Homokot. Jobb lesz, ha meghallgatjuk a többieket is, és számba vesszük a lehetőségeket.

– És mondd, a boltos nem fog gyanakodni? Elég

egyértelmű volt, hogy a kovácsot keressük.

– Meglehet, de *emiatt* aztán végképp nem vagyok hajlandó izgulni. Van elég bajunk amúgy is.

Evezőváros éppen olyan volt, akár a többi nagyváros. Sok ember, sok kísértés. Tökéletesen értettem, mit érzett Félszemű és Manó Vérző Rózsában, hiszen már vagy hat éve nem jártunk említésre méltó városban. Azóta csak a Föld lényei szórakoztathattak minket. Mi tagadás, én is tudtam volna mit kezdeni itt magammal. Ismertem is errefelé néhány jó helyet. Nyomolvasó mindenestre ügyelt, hogy el ne csábuljak. Még soha nem találkoztam olyan emberrel, aki nála kevesebbet törődött volna világi dolgokkal.

Manó velem értett egyet, de Félszemű szerint azonnal ki kellett volna takarodnunk a városból. Vita bontakozott ki, újsütetű bajtársiasságuk gyorsabban tűnt el, mint teli kulacs pálinka egy tivornyán.

– Logikus, hogy éjszakára megerősítik az őrséget, de ha nappal cipellek oda benneteket, akkor biztosan rátok ismer valaki.

– Akkor javaslom, találjuk meg inkább azt az öreget, aki az első levelet hozta – javasolta Manó.

Széttártam a karom.

– Tényleg nem lenne rossz, ha megtalálhatnánk, de azt hiszem, ő nem egy légbálna hátán utazott vissza a Föld közepéről. Biztos, hogy még most is úton van idefelé. Én azt mondom, tűnjünk el innen, amíg lehet. Zavar engem ez a város. Túl sok itt az ember, és bárki felismerhet.

Azt el sem mertem nekik árulni, hogy megszoktam már az

elszigeteltséget a Félélem Földjén töltött hosszú idő alatt.

– Nagyon szarok most az utak – próbálkozott tovább Manó.

– Tudom – bólintottam. – De azt pletykálják, hogy a katonák új utat építettek a Sírmezőig, ami már ahhoz is elég jó, hogy kereskedők használják.

Több szó nem esett. A vajákosok is éppen annyira el akartak tűnni innen, mint én. Csak Nyomolvasó tűnt bizonytalannak. Éppen ő, aki elsőként akart lelépni.

Különös.

28

A SÍRMEZŐ

Már az evezővárosi időjárás is nyomorúságos volt, de ahogy továbbmentünk észak felé, úgy lett egyre keservesebb. A hadsereg mérnökei mindent megtehettek, hogy az út mindezt kiállja. Nagy részét egymás mellé fektetett, méretre darabolt és szurokkal kezelt farönkök alkották, ahol pedig igazán komisz volt a hó, ott még oldalról is megerősítették.

– Ügyes munka – jegyezte meg Félszemű.

– Az.

Úgy látszik, a Dominátor fenyvesi kudarca óta mindenki biztos volt abban, hogy a dolgok már nem változnak, ezért fontossá vált egy használható kereskedelmi út fenntartása is.

Ez sokkal nyugatabbra haladt, mint a régi, mert a Komor medre is folyamatosan errefelé mozdult el. Az Evezővárostól a Sírmezőig tartó utazás így ötven

mérföldnyivel hosszabb lett, és az utolsó negyvenötön még nem fejezték be az építést. Nem volt egy kéjutazás.

Csak hétköznapi kereskedők jöttek szembe, és lemondóan rázták a fejüket, amikor kérdezősködtünk. Azt mondták, az erdei törzsek levadászták az összes prémes állatot, nem maradt már semmi.

Nyomolvasó gondolataiba merülve ült, amióta csak elhagytuk Evezővárost. Nem voltam ugyan biztos a dolgomban, de úgy sejtettem, babonásan félt a Sírmezőtől, amelyet a tanulatlan forsbergiek a holtak földjének tartottak. Az anyák a Dominátorral ijesztgetik engedetlen gyerekeiket, pedig már négyszáz éve eltűnt a színről. Hiába, a megszokás.

Az utolsó negyvenöt mérföldet egy hét alatt tettük meg, én pedig aggódni kezdtem, hogy kifutunk az időből. Még a tél beállta előtt vissza akartam érn.

Alig értünk ki az erdőből, megtorpantam.

– Más lett.

A vajákosok mögém sompolyogtak, Manó kiköpött.

– Ahogy mondd, haver!

Kihalt volt minden, és szinte az egészet elborította a mocsár, csak a Nagy Sírhint volt felismerhető. Amikor legutóbb erre jártunk, még egész sereg birodalmi tartotta rendben, őrizte vagy éppen tanulmányozta a sírokat.

Teljes csend volt, és ez talán még jobban zavart, mint a látvány. Csak az eső csepegett a vigasztalan szürke égből. Itt már legalább az út jó volt, hát továbbmentünk. Kopott, düledező házak tűntek fel a távolban, de embert sehol sem láttunk. Hirtelen azonban ránk ordított valaki.

– Állj! Kik vagytok?

Megállítottam a szekeret. Láttam, hogy egy őr tűnik elő egy fa mögül. Biztos vizelés közben értük.

– Hú, de megijesztettél! Amúgy meg Gyertya vagyok, Gyertya, Vértes, Öltögető és fiaitól. Kereskedők volnánk.

– Aha. És ők?

– Vértes és Öltögető hátul utazik, az meg ott Nyomolvasó, a rakodónk. Vérző Rózsából érkezünk, mert hallottuk, hogy megint járható az út.

– Hát, most már látjátok, mennyire! – röhögte el magát a katona. Jó kedve volt, bizonyosan a kellemes időt élvezte ennyire.

– Hol lehet itt megszállni, és mik a hivatalos teendőink?

– A Kék Fütökös az egyetlen hely. Ugrándozni fognak örömükben, hogy vendégük van. Rendezkedjétek csak be, de holnapig jelentkezzetek a főhadiszálláson.

– Köszönjük. Merre is találjuk azt a Kék Fütökösöt?

Elmagyarázta, mi pedig elindultunk.

– Elég leprának látszik – jegyeztem meg.

– Különben hova sietünk ennyire? Már úgysis tudják, hogy itt vagyunk, és innen ugyan nem megyünk ki máshol, csak ahol bejöttünk! Ha nem játszunk a szabályaik szerint, letépik a fejünket, és behányják a tüdőnkbe.

Hát igen, ez a hely aztán kihozta az emberből a borúlátást. Ritkán mosolyoghattak az itteni népek, és akkor is csak kényszerből.

A Kék Fütökös fogadósa nem kérdezte a nevünket, de a fizetséget előre kérte. A többi kereskedőt láthatóan nem érdekeltük, pedig a szőrmekereskedelem Evezőváros

monopóliuma volt. Másnap érkezett egy-két helybeli, hogy megnézze, mit hoztunk. Szerencsére Vértő Rózsában a látszat kedvéért beszereztem pár dolgot, ami errefelé kelendő lehet, de semmi sem érdekelte őket, csak a méregerős italok. Megkérdeztem tőlük, hogyan lehet kapcsolatba lépni az erdei törzsekkel, de azt válaszolták, sehogy. Ha akartak valamit tőlük, csak megvárták, amíg nekik akadt dolguk a városban.

Amikor ezzel megvoltam, a kaszárnyához mentem. Ez nem változott sokat, bár az udvaron csak úgy burjánzott a gaz. Nem volt szerencsém. Azzal a katonával, aki feljegyezte az adatainkat, már találkoztam egyszer a háborúban.

– Gyertya vagyok, a Gyertya, Vértés, Öltögető és fiaitól. Vértő Rózsából jöttünk, és azért vagyok itt, mert azt mondták, be kell jelentkeznünk – hazudtam illedelmesen.

Furcsán nézett rám, mintha neki is beugrott volna valami. Nem akartam, hogy addig töprengjen, amíg összeáll benne a kép, ezért cseverészni kezdtem.

– Itt katonáskodtam, de annak jó ideje már... Nagyon megváltozott ez a hely.

– Egen... Szép lassan döglődik. Minden nappal egyre rosszabb lesz, de azt hiszed, érdekel valakit? Mind itt rohadunk meg. Na, mindegy. Hányan vagytok?

– Négyen, no meg a kutya!

Nem nevetett: Semmi humorérzéke a fickónak.

– Nevek?

– Gyertya, Vértés, Öltögető, meg Nyomolvasó. És a kutya, Varangyölő Eb. Hosszú, tudom, de a teljes nevén kell szólítani, különben megharagszik.

- De vicces gyerek vagy te!
  - Hé, nem akarok én bajt, csak egy kis vidámságot akartam hozni a házba! Ráfér, nem?
  - Aha. Olvasni tudsz?
- Csak bólintottam.
- Jó. Akkor olvasd el a törvényeket: két lehetőség van! Betartod őket, vagy neked lesz betartva. Case! – kiáltott fel.
- Fiatal közlegény lépett be.
- Igen, uram?
  - Ez a kereskedő most érkezett. Ellenőrizd le! Gyertya, ugye a Kék Füttykösben szálltatok meg?
  - Igen – mormoltam, közben megpróbáltam kisilabizálni a törvénylista elmosódott betűit. Lefogadtam volna, hogy ez ugyanaz a lap, amit annak idején is láttam. Az alapszabály egyszerű volt: ne szarozz a Sírmező környékén, mert ha túléled, a gárdisták nyírnak ki.
  - Kész vagy, Gyertya?
  - Igen.
  - Akkor akár indulhattok is.
- A közlegény visszakísért a Kék Füttykösbe, és átvizsgálta a csomagjainkat. Manót és Félszeműt nem ismerte fel, és ennek igen örültem. Csak az íjamon és a többi fegyveren lepődött meg.
- Mire ez a fegyverraktár, urak?
  - Azt mondták, az erdei törzsek veszedelmesek lehetnek.
  - Valaki jól átvert benneteket. Azok nem támadnak meg senkit, csak fát lopnak.
  - Nem tudom, régen jártam már errefelé. Még a sereggel,

amikor itt állomásoztunk.

Egy kissé jobban szemügyre vett, de csak bólintott, és távozott. Megkönnyebbülten sóhajtottunk fel. Manó lebűvölte az álcázóvarázst Fél szemű mágikus vackairól, mire a Nyomolvasó mögötti sarok hirtelen mindenféle kacattal telt meg.

– Hé, még visszajöhet! – tiltakoztam.

– Jobb, ha nem tartunk fent varázslatokat ezen a környéken – magyarázta Fél szemű. – Lehet, hogy észreveszi valaki.

Ebben igaza volt. Sóhajtva félrehajtottam a zsalukat. A zsanérok panaszosan felnyikordultak.

– Ezeket majd be kell zsírozni – jegyeztem meg, aztán végignéztem a városon. Szerencsére a fogadó legfelső emeletén, a harmadikon kaptunk helyet, és ez volt a második legmagasabb épület a Gárda főhadiszállása után. Megláttam Bomanz házát, és tátva maradt a szám meglepetésemben.

– Fiúk, ezt nézzétek!

Mögém léptek.

– Túlságosan jó állapotban van, nem?

Amikor legutóbb láttuk, még le akarták rombolni, mert a babonás népek nem mertek beköltözni. Emlékszem, gyakran mászkáltam a környékén.

– Nincs kedved közelebről is megnézni, Nyomolvasó?

– Ha gondolod... – vont vállat bizonytalanul.

Kíváncsi voltam, vajon voltak-e ellenségei errefelé.

– Jobb lenne, ha elkísérnél.

Felcsatolta a kardját, és kiléptünk az utcára, már ha azt a sártengert lehet egyáltalán így nevezni. A fajárdát csak a

kaszárnya és a Kék Fütökös közelében építették ki. Úgy tettünk, mintha csak a város nevezetességeire lennénk kíváncsiak. Útközben itteni kalandjaimat meséltem Nyomolvasónak, kissé persze feltupírozva őket, hogy szórakoztatóbbak legyenek. Igyekeztem a vidám és barátságos éneket felvenni, de csak az időmet pazaroltam, mert rám se bagózott.

Bomanz házát valaki gyönyörűen felújította, de úgy látszott, nem lakik benne senki, és nem is őrzik. Nem tartottam valószínűnek, hogy emlékműnek szánták. Furcsálltam a dolgot, ezért ebéd közben megkérdeztem a fogadóst. Ő már elkönyvelt valamiféle nosztalgiázó bolondnak.

– Pár éve beköltözött oda egy sánta fickó, ő hozta ilyen takarosan rendbe. Amúgy abból élt, hogy elvégezte azt a munkát, amit a gárdisták lusták voltak megcsinálni.

– És mi lett vele?

– Néhány hónappal ezelőtt megütötte a guta, vagy valami ilyesmi. Élve találtak rá ugyan, de nem moccant, és azóta is csak vegetál, mint egy növény. A kaszárnzába vitték, azt hiszem, azóta is ott van. Úgy kell etetni-itatni, mint egy csecsemőt. Az a kölyök visel rá gondot, aki idejött utánatok szaglászni, tőle kellene kérdezősködnötök. Jó barátja volt Szarkának.

– Szóval, Szarka volt a neve. Aha. Hozz még egy korsó sört!

– Ne tedd – suttogta Félszemű. – Csak házi söre van. Olyan, mint a lóhúgy.

Igaza volt, de felőlem lehetett volna a korsóban valódi húgy is, már rég máson járt az eszem.

Be kellett jutnunk a házba. Ezt csakis éjjel, és csakis mágikus segítséggel tehattuk meg, s csak reménykedhettem benne, hogy Manó és Fél szemű most nem bolondulnak meg, mint Vérző Rózsában.

– Nem lehet, hogy valami éji rémmel van dolgunk? – kérdezte Fél szemű aggodalmasan.

– De – bólintott Manó.

– Mit gagyogtok?

– Először meg kellene nézni azt a fickót, Vészmadár, de én biztos vagyok benne, hogy nem gutaütés volt, ami így elbánt vele.

– Így van – kontrázott rá Fél szemű. – Lehet, hogy valami csak úgy kihúzta a lelkét a testéből.

– Talán elintézhetjük, hogy közelebb engedjenek hozzá, de előbb a házzal kell foglalkoznunk.

– Először is, meg kell győződnünk róla, hogy nem lakozik-e ott egy még nagyobb éji rém. Például Bomanz szelleme. Mérhetetlenül idegesítettek az efféle kilátások. Nem hittem a szellemekben, és nem is akartam hinni bennük.

– Ha az történt vele, amit gyanítunk, akkor meg kell tudnunk, hogyan és miért csinálták. Mindenesetre gyanús, hogy ez éppen Bomanz házában történt. Talán hagyott ott valamit a vén varázsló, ami ezt a Szarkát is elintézte, és ez a valami rátaposhat éppen a mi tőkünkre is, ha nem vigyázunk.

– Mindig a nehézségek... – sóhajtottam fel.

Manó felvihogott.

– Jobb lesz, ha befogod, mert a végén még téged is eladlak valami falusi tahónak!

Egy óra múlva heves szélvihar tört ránk. A tetőn tátongó

lyukból esővíz ömlött a szobánkba, és amikor szóltam a fogadósnak, mocskosul felhúzta magát. Nem rám haragudott meg, hanem az életre. Siránkozott, hogy milyen nehéz ilyenkor bármit is kijavítani, de muszáj, mert ha nem teszi, előbb-utóbb szétázik az egész kóceráj.

– És tudod, mi a legrosszabb? – panaszkolta. – Az, hogy a tűzifát sem lehet odakint hagyni! Betemeti az egészet a hó, vagy annyira szétázik, hogy lehetetlen kiszárítani! Egy hónap múlva ez az egész szoba padlótól plafonig tele lesz fával. Legalább lefoglalnak annyi helyet, hogy a maradékot könnyebben fel lehet fűteni.

Az éjféle őrsváltáskor surrantunk ki, amikor a leváltására váró strázsa már álmos. Manó elintézte, hogy a fogadóban mindenki aludjon.

Varangyölő Eb előttünk ügetett, és ébren lévő embereket keresett. Talált is egyet, de azzal Manó foglalkozott. Persze senki sem volt a szabadban egy ilyen éjszakán. Szívből megértettem, nekem sem volt hozzá sok kedvem.

Bejutottunk a házba.

– Vigyázzatok, nem szabad, hogy fény szűrődjön ki az ablakon! – figyelmeztettem őket.

– Kezdjük a keresést az emeleten!

– Rendben, de előbb nézzük meg, nincsenek-e csapdák vagy éji rémek a házban!

A bejárati ajtóra néztem, és elátkoztam magam. Már akkor is gondolnom kellett volna erre, amikor kinyitottam.

A SÍRMEZŐ, AZELŐTT

Case reszketve állt Nyájas íróasztala előtt.

– Lenne hozzád néhány kérdésem, fiam. Először is, mit tudsz Szarkáról?

– Igenis, uram!

Case nagyot nyelt, és lassan beszélni kezdett. Sok mindent mondott el először, de még többet, amikor Nyájas minden szóra ismét rákérdezett. Csak egy dolgot hagyott ki: a viaszosvászonba csomagolt levelet. Arról hallgatott.

– Érdekes – jegyezte meg a tiszt. – Ez lenne minden?

– Hogy érti ezt, uram? – idegeskedett Case.

– Az a paksaméta, amit az asztalán találtunk, elég érdekes.

– Uram?

– Elég hosszú levélnek látszott, de senki nem ismeri azt a nyelvet errefelé, amelyen írták. Talán valamelyik Drágakővárosé lehet. Azt akarom tudni, kinek szánhatta. Vajon csak ez az egy levél volt, vagy több is? A barátunk, ha valaha is magához tér, nyakig találja magát a szarban. Az ő fajtájától igen gyanús, ha hosszú leveleket írál bárkinek is.

– Ahogy említettem, uram, talán a gyerekeit akarta megtalálni, és azt hiszem, ő maga Opálból jött.

– Ezt már hallottam. Ez mindenesetre mellette szól, és ha magához tér, talán kielégítő választ ad erre a kérdésre is. Mindenesetre a Sírmezőn minden, ami csak kicsit is eltér az átlagostól, gyanússá válik. Kérdeznék tőled valamit, fiam, és jobb, ha hihető válasszal szolgálsz, mert te magad is nyakig vagy a szarban! Miért próbáltad azt a nyomorult levelet ellopni?

Eljött a pillanat, nem volt menekvés. Imádkozott, hogy soha ne kelljen erre felelnie, és most, hogy szembe kellett néznie a dologgal, látta, hogy mégsem képes betartani Szarkának tett esküjét.

– Azt kérte tőlem, hogy ha valami történne vele, juttassam el ezt a levelet Evezővárosba, uram.

– Valami bajt szimatolt talán?

– Nem tudom, és azt se tudom, mi állhatott abban a levélben, és hogy miért kell elküldeném. Csak a címzett nevét árulta el, és még annyit mondott, hogy miután kézbesíttem az üzenetet, mondjak el önnek is valamit, uram.

– És mi lenne az?

– Nem emlékszem a pontos szavaira, uram, de valami olyasmit, hogy az a dolog a Nagy Sírhant belsejében már nem alszik...

Nyájas olyan hirtelen ugrott fel, hogy széke támlája a falnak csapódott.

– Igen?! És honnan tudhatta? Ehh, mindegy már! Hamar, Case, mondd a nevet! Kinek kellett volna eljuttatnod azt a rohadt levelet?

– Egy Homok nevű evezővárosi kovácsnak, uram. Semmi mást nem tudok, uram, esküszöm!

– Rendben. Térj vissza a szolgálatba, Case, és szólj Klief őrnagynak, hogy kéretem!

– Igen, uram!

A következő reggelen Case figyelte, ahogy Klief őrnagy kilovagol a városból. Tudta, milyen parancsot kapott: le kell tartóztatnia Homok kovácsot. Hihetetlen lelkiismeret-

furdalás gyötörte. Hogy is lehetett képes ilyen árulásra? Vezeklésül sokkal gondosabban etette és tisztogatta Szarkát, mint eddig.

30

A SÍRMEZŐ ÉJSZAKA

Manó és Félszemű pár perc alatt végzett a házzal.

– Se csapdák, se éji rémek – jelentette Félszemű. – Valami régi mágia nyomait érzékelem ugyan, de egy újabb varázslat nyomai elnyomják. Menjünk inkább fel!

Előkapartam a Bomanz leveleiről írt jegyzeteimet, majd felmentünk. Habár Félszemű és Manó azt mondták, biztosak a dolgukban, azért engem küldtek előre a beszari kurafiak.

Mielőtt fényt gyűjtöttem volna, megnéztem, jól zárnak-e a spaletták.

– Tegyétek magatokat hasznossá, addig körülnézek.

Nyomolvasó és Varangyölő Eb az ajtó előtt maradtak, a kis szobába amúgy sem fértek volna be.

Mielőtt komolyabb kutatásba kezdtem volna, megvizsgáltam a polcon sorakozó könyvek címét. Változatos ízlése volt a fickónak, de az is meglehet, hogy csak begyűjtötte a legolcsóbb szemetet, amihez hozzájutott. Nem találtam a jegyzeteket sehol, így Félszeműhöz fordultam.

– Meg tudod mondani, hogy átkutatták-e ezt a helyet?

– Azt hiszem, nem. Miért?

– Mert szar sincs itt, azért!

– Megnézted a rejtekhelyeket is, ahogy mondták?

– Egy kivételével mindet. Most ez jön.

Felemeltem egy kopott nyelvű lándzsát az asztalról. Azonnal láttam, hogy a markolatgombot le lehet csavarni. Amikor szétszedtem, az üreges nyélből kihullott a selyemre rajzolt térkép, amelyről a levelekben olvashattunk.

Megborzongtam, amikor kiterítettem az asztalon.

Történelemformáló ereklyét tartottam a kezemben. Habár alig értettem a TelleKurre nyelvet, és a mágikus jeleket sem ismertem igazán, éreztem a belőle áradó erőt. Már ránézve is kellemetlen érzés fogott el, és az elmém mélyén iszonyat motozott.

Manó és Félszemű semmi jelét nem adták, hogy osztoztak volna érzéseimben, de az is lehet, hogy csak túl izgatottak voltak. Összedugták a fejüket, és vizsgálgatni kezdték azt az útvonalat, amelyet Bomanz jelölt ki az Úrnő sírja felé.

– Harminchét esztendő munkája – mormoltam.

– Mi van?

– Azt mondtam, hogy harminchét évébe telt, hogy megrajzolja, amit a kezekben tartasz. Várj csak! Itt van valami, amiről nem szóltak a levelek... Látjátok? A fickó hozzátette a saját jegyzeteit is.

Félszemű először rám nézett, majd ismét a térképre.

– Csak egyetlen válasz lehetséges.

– Mi van?

– Tudom már, mi történt.

Nyomolvasó kényelmetlenül fészkelődött odakint.

– Mondd!

– Megpróbált bemenni az egyetlen úton át, de kijönni már

nem tudott.

Igen, megírta, hogy meg kell tennie valamit, még akkor is, ha szinte semmi esélye rá, hogy túlélje. Bátor ember lehetett! Feljegyzéseket azonban továbbra sem találtam. Vagy nem voltak, vagy jobban elrejtette őket, mint gondoltam. Manóra és Fél szeműre kell bíznom a kutatást. Szóltam nekik, hogy tekerjék össze a térképet, és pakolják vissza a lándzsa nyelébe.

– Javaslatokat várok – szólaltam meg.

– Mégis, miféléket?

– Például érdekelne, hogy hozhatjuk ki ezt a faszit az Örökkévaló Gárda főhadiszállásáról, hogy gyömöszölhetjük vissza a lelkét a testébe, és ezek után hogyan kérdezhetjük ki. Szóval, efféléket...

Nem látszottak túl lelkesnek, de Fél szemű azért kibökött valamit.

– Valakinek meg kéne nézni, mi tartja fogva odabent, utána pedig ki kellene vezetni.

– Értem. Gondolom, előtte azért nem árt, ha begyűjtjük a testét is. Most mindenesetre nézzetek körül ezen a helyen, nektek élesebb a szemetek.

Fél órát kutakodtak, én meg közben majd kiugrottam a bőrömből idegességemben.

– Micsoda időpocsékolás! – káráltam folyamatosan, de ők ügyet sem vetettek rám.

Csak egyetlen, vénségesen vén papírlapot találtak, amelyen valamiféle rejtjel-kulcs volt. Nem is volt igazán eldugva, éppen csak becsúsztatták az egyik könyv lapjai közé. Eltettem, hátha fel tudom használni az odúban tárolt

iratok kisilabizálásához.

Nem volt miért maradnunk, így visszamentünk a Kék Füttyösbe. Senki sem vett ugyan észre bennünket, de azért megkönnyebbültünk, amikor ismét a szobánkban voltunk.

– És most mit csinálunk? – kérdezte Manó.

– A mai terv: alvás. Holnap pedig aggódni fogunk.

Persze, csak adtam az ívet: én már aznap is aggódtam. Egyre bonyolultabb az egész.

31

ÉJSZAKA A SÍRMEZŐN

A vihar tovább dúlt, villámok csapkodtak, dörgött az ég. A szél úgy rázta a falakat, mintha papírból hajtogatták volna az egész házat. Nyugtalanul aludtam, az idegeim annyira rojtosra koptak, mint a töketlenebb Fogadottak repülőszőnyegei a Földön. A többiek bezzeg aludtak, mint akiket agyonvertek. Miért mindig én vagyok a szerencsétlen?

Először csak egy tűhegynyi, aranyszínű ködfoltot láttam a sarokban, ami aztán nőni kezdett. Legszívesebben átnyúltam volna Félszemű vagy Manó ágyáig, hogy pofán csapjam őket, de meg se tudtam moccanni. A rohadt amulettjük szart sem ért!

Halkan, akár egy távoli szellem zokogása, megszólalt.

– Seborvos, merre vagy?

Nem válaszoltam. Legszívesebben a paplan alá bújtam volna.

Az Úrnő körvonalai bizonytalanok voltak, alakja áttetsző

maradt. Talán nem érezte biztosan, merre is lehetek. Tisztán ki tudtam venni a szemeit, de egyszer sem nézett felém. Mintha vak lett volna.

– Elhagyta a Félélem Földjét – hallottam az éteri hangot. – Valahol északon vagy. Sok nyomot hagyál magad után. Bolond vagy, ha azt hiszed, elrejtőzhetsz előlem! A hiányt is észre lehet venni.

Biztosra vettem, hogy ötlete sincs, merre keressen. Jól tettem, hogy nem válaszoltam neki, csak arra várt, hogy eláruljam magam.

– Véges a türelmem, Vészmadár! Most még velem jöhetsz a Toronyba, de jobb lesz, ha gyorsan döntesz, mert a Fehér Rózsa már nem húzza sokáig.

Végül sikerült az államig húzni a takarót. Most visszagondolva, szánalmasan nézhettem ki. Mint egy kölyök, aki megijedt az ágya alatt lakozó szellemektől.

Az aranyló csillogás elenyészett, és vele együtt a nyugtalanságom is. Ahogy fészkelődtem, láttam, hogy Varangyölő Eb nyitott szemében érdeklődés csillan.

Tehát mégis volt tanúja az Úrnő látogatásának. Egy bolhás korcs ugyan, de ez is több, mint a semmi. Nem hiszem, hogy bárki is elhitte volna nekem, amit az efféle jelenésekről meséltem, bár a végén mindig igaznak bizonyultak a beszámolóim.

Elaludtam. Manó ébresztett.

– Gyerünk reggelizni!

Evés közben isadtuk a bankot. Úgy beszélünk, mintha állandó, hosszú távú piacot keresnénk az áruinknak. Az üzlet mindenesetre eléggé nyomorúságosan haladt, bár a

fogadós belement, hogy rendszeresen átveszi tőlünk a tömény szeszt. A gárdisták folyton védettek errefelé, hiszen más dolguk aligha akadt.

Ebéd közben felkészültünk a délutáni tanácskozásra, amikor katonák léptek be az ajtón. Arról érdeklődtek, hogy nem mászkált-e odakint valamelyik vendég az éjjel. A fogadós megesküdtött rá, hogy felébredt volna az ilyesmire, mert nagyon rossz alvó. A gárdistáknak elég volt ennyi is, nem kérdezősködtek tovább.

– Hát ez meg mire volt jó? – kérdeztem a tulajt, amikor legközelebb elment az asztalunk mellett.

– Az éjjel valaki betört Szarka házába.

Hirtelen gyanakvó pillantást vetett rám. Úgy tűnt, eszébe jutott, mennyi kérdést tettem fel neki a házról. Ezt elcsesztem.

– Érdekes – vontam vállat. – Miért csinálna valaki ilyesmit?

– Hát, ezt én sem értem – tárta szét a karját, majd elsietett. Tudtam, hogy innentől kezdve szemmel fog tartani minket.

Azért nekem is meglettek volna a magam kérdései. Hogy fedezhették fel, hogy ott jártunk? Biztosan nem hagyunk nyomokat. Manó és Félszemű is zavartnak látszott, egyedül Nyomolvasó nem izgatta magát. Őt csakis a Sírmező közelsége aggasztotta.

– És most mi legyen? Túlerőben vannak, be vagyunk kerítve, és lehet, hogy gyanakszanak is ránk. Hogy hozzuk így ki Szarkát?

– Az még megoldható – mondta Félszemű. – A nagyobb gond az, hogy hogyan toljuk el innen a seggünket, ha végeztünk. Figyelj, az éjszaka közepén odamegyünk,

elaltatjuk a gárdistákat, kihozzuk a fickót és a papírjait, utána viszont szarban vagyunk. Még ha sikerülne is visszabúvölni belé a lelket, akkor sem tudunk elrepülni! Ha ide tudnánk hozni egy légbálnát...

– Vagy esetleg néhány nagy csöcsű, szopós szájú szárnyas angyalkát! – vágtam közbe türelmetlenül. – Legyél már eszednél!

– Van egy ötletem – szólalt meg félénken Nyomolvasó. – Vegyük be magunkat az erdőbe! Ha utána átkelünk a Komor folyón, biztonságban vagyunk. A Gárdának nem lesz elég embere, hogy az üldözésünkre induljon.

A körmömmel megkocogtattam az asztal lapját. Valóban, volt abban valami, amit Nyomolvasó mondott. Biztos voltam benne, hogy ismeri annyira az erdőt és lakóit, hogy még egy öntudatlan ember terhével is keresztülvezessen minket rajta, a gondok azonban ott még nem értek volna véget. Több ezer mérföldnyire voltunk a Félelem Földjétől, egy felbolydult világbirodalom szívében.

– Várjatok meg itt! – vetettem oda nekik, és leléptem.

Átmentem a kaszárnnyába, leráztam magamról a vizet, majd megkerestem azt a szobát, ahol bejelentkeztem, és megvizsgáltam a falon lógó térképet. Éppen az a kölyök volt szolgálatban, aki a holminkat kutatta át. – Segíthetek valamiben?

– Igen. Mondd, pontos ez a térkép?

– Nem, nem hinném. Régi, és az utóbbi időben a folyó már vagy egy mérfölddel errébb folyik. Az ártéren sincsenek már fák, mert az árvíz mindet elmosta.

Hümmögtem valamit, és ujjaimat a térképre fektetve

méricskéltni kezdtem.

– Miért érdekel ez annyira?

– Üzleti ügy – hazudtam szemrebbenés nélkül. – Kaptam egy fülest, hogy találkozhatunk egy nagyobb törzs képviselőivel egy Sasszirt nevű helynél.

– Az negyvenöt mérföld innen, de soha nem érnétek oda. Megölnének benneteket, aztán kirabolnák a hulláitokat. Minket és az úton közlekedőket is csak azért hagyják békén, mert az Úrnő védelme alatt állunk. Ha azonban a következő tél is olyan lesz, mint az előző, akkor ez sem állítja meg őket.

– Értem. Nos, úgy tűnik, mégsem volt olyan jó ötlet. Mondd, a te neved Case, ugye?

– Igen.

– Azt hallottam, te gondozol egy fickót, aki... – nem folytattam, mert láttam, hogy nem úgy reagál, ahogyan vártam. – Szóval, pletykálnak a népek, érted... – nevetgéltem zavartan, majd megköszöntem a jó tanácsát, és kisétáltam. Kellemetlen érzésem volt, mintha elcsesztem volna valamit.

* * *

Hamarosan kiderült, hogy jól sejtettem.

Egy egész szakasznyi katona jött értünk a fogadóba. Egy őrnagy vezette őket. Mielőtt magunkhoz tértünk volna, már le is tartóztattak minket. Manónak és Félszeműnek arra is alig volt ideje, hogy ellőjenek egy rejtő varázslatot a cuccaikra.

Jobb híján játszottuk a hülyét. Átkozódtunk, szitkozódtunk, picsogtunk, de hiába. A katonák sem tudták, mi a vád

ellenünk, ők csak parancsot teljesítettek.

A fogadós szemén látszott, ő jelentette, hogy gyanúsak vagyunk. A Case-nél tett látogatásom lehetett az utolsó csepp a pohárban. Mindegy volt már, útban voltunk a tömlőcbe.

Tíz perccel azután, hogy ránk csapták a vasajtót, maga a Gárda vezetője látogatott meg bennünket. Megkönnyebbülve vettem tudomásul, hogy ez az ember nem ismer, nem is ismerhet minket.

Volt időnk, hogy jelbeszéddel tanácskozzunk egymás között. Igaz, ezt Nyomolvasó nem értette, de ő amúgy is magába roskadva ült a padlón. Elvették tőle a kutyáját. Már a fogadóban is olyan haragosnak látszott, hogy a katonák szemmel láthatóan tartottak tőle.

A parancsnok végignézett rajtunk, majd megszólalt.

– Nyájas ezredes vagyok, az Örökkévaló Gárda vezetője.

Válla fölött Case nyugtalan arcát pillantottam meg.

– Azért hoztattalak ide benneteket, mert a viselkedésetek gyanúra adott okot.

– Valami íratlan szabályt szegtünk volna meg véletlenül? – kérdeztem ártatlanul.

– Ugyan, szó sincs róla! Javaslom, tekintsük ezt az egészet inkább kihallgatásnak, mint tárgyalásnak, rendben?

– Ezt nem értem, uram.

Az ezredes fel s alá kezdett járkálni a zárkánk rácsa előtti folyosón.

– Több helyről is azt hallottam, hogy olyan dolgok után is érdeklődtek, amelyeknek semmi köze nem lehet az üzleti vállalkozásaitokhoz.

lyegekeztem élethűen adni a hülyét.

– Ugyan, mi lehet olyan gyanús abban, hogy kérdezősködünk, ha egy új vidékre érkezünk? A társaim még soha nem jártak itt, magam pedig csak évekkkel ezelőtt. Azóta sok minden megváltozhatott. Különben is, ez az egyik legérdekesebb hely az egész Birodalomban!

– Jobb, ha tőlem tudod, hogy a legveszélyesebb is. Hogy is hívnak, kereskedő, Gyertyának? Nos, Gyertya, ha itt voltál katona, akkor mondd meg, melyik egységben harcoltál!

– Ludak, Loft ezredes, második hadtest – soroltam habozás nélkül.

– Ez Vércző Rózsa zsoldosdandárja. És mondd, mi volt az ezredes kedvenc itala?

A francba!

– Én csak egy pikás voltam, sohasem koccintottam az ezredessel!

– Aha.

Tovább járkált, arckifejezése nem változott, így nem tudhattam, elégedett-e a válaszommal. A Ludak azonban nem afféle legendás, titokzatos banda volt, mint a Fekete Sereg. Ki a fene emlékezne rájuk ennyi idő után?

– Remélem, megértitek a helyzetemet – szólalt meg egy idő után. – Ha ezt kell őriznie az embernek, az üldözési mánia gyorsan elhatalmasodik rajta.

A Nagy Sírhint felé intett, majd elment.

– Hát ez meg mi a franc volt? – hüledezett Manó.

– Nem tudom, fogalmam sincs róla, mit szeretett volna hallani. Az viszont biztos, hogy megint szarba haraptunk.

Manó nem esett ki szerepéből.

– Mondtam, Gyertya, hogy nem kellett volna idejőnnünk! Tudhattuk volna, hogy azok a szarrágó evezővárosi boltosok lefizették az összes gárdistát.

Félszemű is beszállt a játékba, de közben buzgón társalogtunk egymással kézjelekkel is. Úgy döntöttünk, megvárjuk az ezredes döntését.

Nem mintha amúgy bármiféle esélyünk lett volna meglépni vasra verve.

32

A SÍRMEZŐN BEBÖRTÖNÖZVE

A helyzet rosszabb volt, mint gondoltam. Ezek a gárdisták tényleg igazi idegbeteg futóbolondok voltak.

Hamarosan egy fél szakasz érkezett. Hallottuk, ahogy nyílik a zár, de egy szót se szóltak, csak pofákat vágtak, és röhögcséltek. Bajban voltunk.

– Szerinted most elengednek? – sápítozott Manó.

– Kifelé! – ordította az őrmesterük.

Kimentünk hát, kivéve Nyomolvasót, aki ott maradt, a sarokban gubbasztva.

– Hiányzik neki a kutyája – próbálkoztam egy halovány poénnal.

Senki sem nevetett.

Az egyik őr megbökte Nyomolvasó karját. A harcos lassan felnézett, hosszan, üres arccal bámulta a katonát.

– Ez hiba volt – jegyeztem meg.

– Kuss! Mondd meg neki, hogy mozgás!

Az őr ismét lendületet vett, hogy megüsse Nyomolvasót.

Mintha lelassult volna körülöttem a világ. Láttam, hogy társunk kifejezéstelen arccal elkapja a felé közeledő öklöt, egy csavarintással eltöri a katona csuklóját, aztán oldalra hajítja a visítózó gárdistát. Mire a test földet ért, akkor láttam, hogy végre talán felfogja, mi történik körülötte.

– Hé, Nyomolvasó, állítsd le magad! – üvöltöttem, de már késő volt. Két katona kivont kardokkal közeledett felé. Nyomolvasó, mintha álmában cselekedne, elvette tőlük fegyvereiket, aztán a szart is kiverte mindkét férfiból. Az őrmester meredten állt, talán azt se tudta, őrvöngenie kellene, vagy inkább elfutnia. Megpróbáltam megnyugtani.

– Őrmester úr, a barátunk nem valami okos. Kétszer-háromszor is el kell magyarázni neki néha a dolgokat, és...

– Majd elmagyarázom én neki! – bömbölte az altiszt, és kezdte a többi emberét is a cellába parancsolni.

– Őrmester, ha feldühíti, valakinek még komoly baja esik a végén!

Gyorsan beszéltem, hogy ne pazaroljam az időt, de nem tudtam kiverni a fejemből az értetlenséget. Vajon mi leli Nyomolvasót, ha elmegy mellőle az a tetves dög? Miért válik egy vérszomjas holdkórossá?

Az őrmesternek végül megjött az esze.

– Rendben, csillapítsátok le ti!

Nos, megpróbáltam. Tudtam, hogy percről percre randább lesz ez az ügy, de legalább az Örök miatt már nem aggódtam túlságosan. Innentől már Félszemű és Manó is boldogult a helyzettel. Most már az volt a legfontosabb, hogy a saját tyúkszaros életünket megmentjük.

El akartam látni ugyan a három sebesült gárdistát, de nem

mertem. Éppen elég gyanús volt Fél szemű és Manó, nem akartam tovább súlyosbítani a helyzetünket. Inkább Nyomolvasóra koncentráltam, igyekeztem megnyugtatni. Elértem, hogy rám figyeljen, és innentől már nem volt nehéz dolgom. Már csak azt kellett elmagyaráznom neki, hogy mi most elmegyünk innen a katonákkal. Végül megszólalt, mint egy megbántott gyerek.

– Nem kellett volna így bánniuk velem, Vészmadár.

Elhúztam a szám, amikor kimondta a valódi nevemet, de az örök szerencsére nem fogtak gyanút. Kezüket fegyvereik markolatán nyugtatták, ahogy körbevettek minket, kivéve azokat, akik sérült társaikat vitték a lódoktorhoz, aki az orvost helyettesítette. Látszott, égnek a vágytól, hogy kiegyenlítsék a számlát, de még visszafogják magukat.

Nem hittem volna, hogy még a cellánál is rosszabb helyre kerülünk, de sajnos ez történt. A kis épület a kaszárnya mögött állt, és belülről egy kínzókamra elnagyolt másolatára emlékeztetett. Mivel láttam már valódi kínzókamrákat is, felismertem, hogy az eszközök nagy része már használhatatlanná rozsdásodott, de azért akadtak újabbak is szép számmal. Összenéztünk.

– Nem érzem jól magam itt! – nyafogott Nyomolvasó. – Ki akarok menni a szabad levegőre! Találkozni akarok Varangyölő Ebbel!

– Maradj nyugton! Hamarosan kijutunk innen.

Manó felvillantotta híres békavigyorát, de ez alkalommal nem sikerült valami meggyőzőre. Tudta, szándékosan nem tettem hozzá, hogy minden bizonnyal lábbal előre jutunk ki. Nyájas ezredes már ott volt. A legkevésbé sem tűnt úgy,

hogy elégedett lenne a dolgok állásával.

– Emberek, azt akarom, hogy beszéljete! Megpróbáltam udvariasan társalogni, de az nem vált be. Talán ez a hely megoldja majd a pofátokat. Ismerősek nektek ezek a jószágok?

– Nem igazán, bár érdekesek. Talán azért érdeklünk büntetést, mert rátapostunk egy-két evezővárosi kereskedő csizmájára? Nem is tudtam, hogy az Örökkévaló Gárda az ő ügyleteik védelmére esküdt fel.

– Ügyes, de ne hidd, hogy bedőlök neked, Gyertya úr! Egyenes válaszokat akarok. Most. Ha tovább hazudoztok, garantáltan nagyon rosszul fogjátok érezni magatokat néhány óráig.

– Kérdezz csak, de ne várd, hogy olyan válaszokat kapsz, amilyeneket szeretnél!

– Az már a ti bajotok.

Manón láttam, hogy valamiféle önkívületi állapotba süllyed.

– Nos, Gyertya, én egyáltalán nem hiszem, hogy ti kereskedők vagytok. A kérdéseitek céltudatossága inkább arra utal, hogy túlságosan is érdeklődtek Szarka háza iránt. Ez két dolgot jelenthet: vagy Feltámasztók vagytok, vagy a lázadók ügynökei. Most pedig mondj el mindent, amit tudsz róla!

Kivételesen őszintén feleltem neki.

– Még csak nem is hallottunk róla, mielőtt ideértünk!

Azt hiszem, hitt nekem, mégis megrázta a fejét.

– Még akkor sem hiszel nekem, ha tudod, hogy az igazat mondom?

– Igazat, de keveset. Tudom, hogy a Fehér Rózsa ügynökei

sejteken dolgoznak. Nem ismeritek hát Szarkát, mégis kerestétek. Tán csak nem váltak rendszertelenné a jelentései?

Mi tagadás, okos rohadék volt.

Talán az volt a baj, hogy az arcom túlságosan is kifejezéstelenné vált. Bólintott, mint aki mindent ért, és végigfuttatta rajtunk a tekintetét. Fél szeműn állapotodott meg.

– Az a fekete fickó meglehetősen öreg már, ugye?

Meglepett, hogy nem érdekelte jobban Fél szemű bőrének a színe.

A fekete bőrű emberek különösen ritkák voltak a Kínok Tengerétől északra, így valószínű, hogy az ezredes soha nem láthatott még egyet sem. Sajnos túl sok legenda szólt arról, hogy egy pokolian vén, fekete bőrű fickó szolgál a Fekete Seregben. Nem válaszoltam.

– Rendben. Vele fogjuk kezdeni. Szerintem ő fogja a legrosszabbul bírni.

– Vészmadár, nem akarod, hogy megöljem őket? – kérdezte Nyomolvasó.

– Nem, cseszd meg, azt akarom, hogy kussolj, és maradj nyugton! – hörögtem rá.

Az ezredes nem figyelt fel a nevemre, és ez két dolgot jelenthetett. Vagy azt, hogy én nem voltam olyan híres, mint Fél szemű, de az is lehet, hogy Nyájast éppen elvakította saját nagyszerűségének tudata. Amikor meghallotta a Nyomolvasó hangjából kicsengő elszántságot, azért elismerően biccentett. Rámutatott Fél szeműre.

– Kötözzétek a rácsra!

Fél szemű vihogott, és önként tárta szét karjait a közeledő

katonák felé. Manó is felröhögött. Vidámságuk minden jelenlévőt zavart, még engem is, pedig én aztán ismertem a perverz humorérzéküket.

– Mi olyan vicces jóember? – érdeklődött szelíden az ezredes.

– Ha nem kapsz a fejedhez, és nem engedsz el minket, akkor hamarosan megtudod, te egyenruhába bújtatott majom!

Talán fontolóra vette a szavait, de végül úgy döntött, hogy egy kolosszális blöffel áll szemben.

A katonák a rácshoz hurcolták Félszeműt, aki folyamatosan vihogott, és önként mászott fel a kínpadra. Manó közben már a térdét csapkodta a röhögéstől.

– A francba, már vagy harminc éve várok rá, hogy egyszer egy ilyen lássalak, erre nem elhalássza valaki előlem a szórakozást? Én akartam megtekerni azt a kereket!

– Majd kiderül mindjárt, kit nyújtanak ki itt, te marha! – replikázott Félszemű.

Így kedélyeskedtek egymással, amíg mi ketten Nyomolvasóval csak álltunk, mint a cövek. A birodalmiak mindenestre zavarodottabbak voltak, mint mi. Nyájas már azon gondolkozhatott, hogy engem küld inkább Félszemű helyére.

Végül csak lekötözték a rácsra.

– Hiába nyújtjátok tíz lábnyira is, fiúk – röhögött fel Manó –, agyilag akkor is törpe marad!

Valaki visszakézből csapott egyet Manó felé, ő pedig könnyedén elhajolt. Amikor a fickó visszahúzta a karját, hogy újra üthessen, a vajákos finoman megérintette. A

katona döböntően meredt a saját alkarjára.

Mintha tízezer kis tűszúrás borította volna be a bőrét. Felismerhető képet formáztak, mintha csak egy tetoválást alkotnának. Két egymásra csavarodó kígyót mutattak, mindkettő a másik nyakába vágta a fogát, már ha nyaknak lehet nevezni egyáltalán azt a valamit, amit ezek a csúszómászók a fejük alatt hordanak.

Én persze tudtam, mi ez. Elterelő hadművelet. Jobban tették volna, ha inkább a rácsra feszített Félszeműre figyelnek, de még az is Manó felé nézett, aki a nyújtópád kerekét kezelte volna, csakúgy, mint maga az ezredes. Ő ugyan sejtette, hogy itt valami szokatlan készül, de csökönnyösen nem mutatta az ijedtség szikráját sem.

Ahogy az alkalmi bakók közelebb léptek Félszeműhöz, remegés futott végig meztelen hasán, majd dagadni kezdett, mintha teherbe esett volna. Óriási, ronda pók mászott elő a köldökéből. Két lábra állt, majd előszedett még néhányat, amelyeknek akkora volt a teste, mint a fél ujjam. Az első végigmászott Félszemű lábán, és a kereket kezelő katona felé indult. A gárdista szeme akkorára tágult, mint egy csészealj, és segélykérő pillantást vetett az ezredesre.

A helyiségben teljes volt a csend; a birodalmiak talán még lélegzetet is elfelejtettek venni.

Újabb pók kúszott elő Félszemű duzzadt hasából, majd hamarosan még egy, ő pedig mintha minden alkalommal összement volna kissé. Arca is megváltozott, egyre inkább olyanná vált, mint egy pók pofája közvetlen közletről. A legtöbben nem bírják a pókokat.

Manó egy pillanatra sem hagyta abba a röhögést.

Nyájas felordított.

– Fordítsátok már el azt a kurva kereket!

A Félszemű lábánál álló gárdista megpróbált engedelmeskedni, de az egyik pók felmászott a kezére, és belemart. A férfi felsikoltott, és karjával csapkodva rohanguált fel-alá, amíg a pók el nem szállt valahová.

– Ezredes – szólaltam meg olyan nyugodt hangon, ahogyan csak tudtam –, azt hiszem, ebből ennyi éppen elég. Ha egyikünk sem enged, a végén még megsérül valaki.

Két tucatnyi embere volt négyünkkel szemben, és Nyájas remélte, hogy ezek az arányok mindent eldöntenek. Katonái azonban már nagyban az ajtó felé tekingettek. A legtöbbben máris hátrálni kezdtek.

A barom Manó persze nem bírta magával.

– Ne rontsd már el, Vészmadár! Ez egy soha vissza nem térő alkalom! Hadd nyújtsák már ki egy kicsit ezt a gnómot! A felismerés megvillant Nyájas szemében, hiába próbálta elrejtteni.

– Dugulj el, Manó, mert letépem azt a miniatúr pöcsödet, ha ezzel végeztünk! Nos, ezredes, hogy dönt? Amint látja, minden nekem kedvez.

Nem volt hülye.

– Oldozzátok el!

A pókok közben teljesen ellepték Félszeműt, már a szájából és a füléből is jöttek. Ahogy elkapta a hév, egyre többfélét teremtett. Fekete özvegyek, madárpók, farkaspók, de mind nagy volt, és undorítóbb, mint a természetesek. Nyájas emberei a közelébe se mertek

menni.

– Menj az ajtóhoz, Nyomolvasó, és ne eressz ki senkit! Szerencsére magánál volt annyira, hogy engedelmeskedjen. Közben én kiszabadítottam Fél szeműt. Nem volt könnyű, folyton emlékeztetnem kellett magam, hogy a kis dögök csak illúziók. Mondhatom, mesteriek voltak, mert még éreztem is az érintésüket. Amikor felnéztem, láttam, hogy a póklégió Manó felé menetel.

– A francba már, Fél szemű, fejezd be!

A fattyú nem elégedett meg a birodalmiak megrémítésével, neki a másik varázslóval is szórakoznia kellett. Vészjóslóan Manó felé fordultam.

– Ha belemész a játékba, garantálom, hogy többé ki nem dugod azt az ocsmányi pófádat az odúból!

Nyájas felé fordultam.

– Nos, ezredes, nem mondhatom, hogy élveztük a vendéglátást. Kérem, az embereivel együtt jöjjön ide! Mi a magunk részéről már itt se vagyunk.

A tiszt kedvetlenül bólintott, de embereinek legalább a fele nem merte átlépni a pókok hadoszlopát.

– Fél szemű! Vége a szórakozásnak, most a seggünket kell épségben kivinni innen! Csinálnál valamit?

A varázsló biccentett, pókjai szertefutottak a sötét sarkok felé, és örült kuszaságban eltűntek. Fél szemű peckesen Nyomolvasó mellé lépett. Tudtam, ha ezt az éjszakát is túléljük, hetekig mást se hallunk tőle, csak azt, hogy húzott ki bennünket a legmélyebb szarból.

Odébb hessegettem Manót, és én is csatlakoztam a csapathoz.

– Manó, Félszemű, azt akarom, hogy ebből az épületből egy lepkefing se szűrődjön ki, és zárjátok rájuk az ajtót is, de úgy, mintha befalazták volna! Utána keressük meg ezt a Szarkát!

– Kívánságod parancs – pukedlizett Félszemű, majd szempilláját rebegtetve Nyájas felé fordult.

– Viszlát, ezredes, köszi a mókát!

Nyájasnak volt stílusa, nem untatott minket fenyegetőzéssel. A vajákosok vagy tíz percig pizsmogtak az ajtóval, megengedhetetlenül lassan szerintem.

Enyhe gyanú ébredt bennem, de elfeledkeztem a dologról, mikor közölték, hogy végeztek, és az embert, akit keresünk, egy közeli épületben találjuk.

Hallgatnom kellett volna a megérzéseimre.

Öt perccel később abban az ajtóban álltunk, ahol elvileg Szarkának kellett lennie, és addig sem ütköztünk nehézségekbe.

– Egy pillanat, Vészmadár – mondta Félszemű. Szembefordult az épülettel, ahová bezártuk az ezredest és az embereit, majd csettintett.

Az egész rohadt kóceráj összeomlott.

– Te szarzsák! – suttoztam. – Ezt meg mi a francnak csináltad?

– Most már senki nem tudja, hol vagyunk.

– És kinek a hibája, hogy kiderült?

– Lecsaptam a kígyó fejét is. Akkora a zavarodottság, hogy akár az Úrnő ékszereivel a hónunk alatt is meglóghatnánk.

– Igazán? Ott vannak azok, akik tudják, hogy behoztak minket. Ők valószínűleg eltűnődnének, ha látnának minket

fel-alá kószálni. Akkor mondd meg nekem, lángelmék gyöngye, te, megtudtad-e, hol vannak azok az iratok, amiket én kerestem, mielőtt beroskaszottad volna az épületet? Mert ha odabent vannak, te leszel az, aki kiássa őket!

Félszemű arca megnyúlt.

Na, igen. Épp erre számítottam. Mert ilyen az én szerencsém. És mert Félszemű olyan, amilyen. Sosem gondolja át a dolgokat.

– Először Szarka miatt aggódjunk – mondtam. – Befelé! Amint benyomakodtunk az ajtón, szembetalálkoztunk a kifelé rohanó Case-zel.

33

AZ ELTŰNT EMBER

Hello, öreg! – mondta Félszemű, mellbe bökve a katonát, aki ettől hátratántorodott. – Igen, mi vagyunk azok. A drága cimboráid.

Nyomolvasó az erődre meredt, Varangyölő Eb a romok szélén ugrált.

– Nézd csak! – kocogtattam meg Manó karját.

– Hogy fut! Szembefordultam Case-zel.

– Vigyél Szarka barátodhoz!

Nem úgy tűnt, mint akinek ez a legfőbb vágya.

– Ne akarj vitatkozni. Nem vagyunk olyan hangulatban. Mozogj, vagy eltiprunk!

Az erőd megtelt kiáltozó katonákkal. Senki nem ismert fel bennünket. Varangyölő Eb felugrott, megszaglászta

Nyomolvasó lábszárát, és mély hangon felmordult.
Nyomolvasó arca ragyogott.

– Szarkához! – figyelmeztettem Case-t, miközben benyomakodtunk mögötte.

Egy szobába vezetett minket, ahol egy magányos olajlámpás fényénél megláttuk a férfit az ágyon fekvve, szépen betakargatva. Case feljebb csavarta a lámpát.

– Szent szar... – mormogtam. Lerogytam az ágy végébe. – Ilyen nincs. Félszemű?

Félszemű csak levegő után kapkodott. Ott állt szájtátva, akárcsak Manó.

Végül Manó fel visített:

– De hát halott! Hat éve halott!

Holló volt az, aki oly nagy szerepet játszott a Sereg múltjában. Az a Holló, aki a mostani útjára terelte Kedvest.

Még én is meg voltam győződve arról, hogy meghalt, holott természetemből fakadóan gyanakvó voltam Hollóval szemben. Már bepróbálkozott ezzel a trükkel korábban is.

– Kilenc élet – jegyezte meg Félszemű.

– Sejthettem volna, amikor meghallottam a Szarka nevet – morogtam.

– Mi van?

– Ez egy vicc. Az ő stílusa. Szarka, varjú, holló... egyre megy. Igaz? Egyszerűen szórakozott velünk.

Az, hogy ott láttam, olyan titkokról lebbentette fel a fátylat, amelyek már évek óta kísértettek. Most már tudtam, hogy az általam megmentett iratok miért nem akartak rendszerbe állni. Mielőtt utoljára megrendezte volna a halálát, elvitte a kulcsfontosságú dokumentumokat.

– Ezúttal még Kedves sem tudta – morfondíroztam. Kezdtém legyűzni a meglepetésemet. Azon tűnődtem, hogy mióta elkezdtek jönni a levelek, hányszor játszottam el a gondolattal, hogy életben van.

Egész garmadára való kérdésem lett volna. Kedvest is átverte. Miért? Ez nem vallott Hollóra. De még inkább, miért hagyta őt a mi felügyeletünk alatt, miután oly sokáig próbálta távol tartani tőlünk?

Nem állt össze a kép. Több dolog volt itt a háttérben, mint az, hogy Holló egyszerűen elkészált, hogy kavarjon valamit a Sírmezőn. Sajnálatos módon egyik tanúmat sem tudtam kifaggatni.

– Mióta van ilyen állapotban? – kérdezte Case-t Félszemű. A katona szemei tágra nyíltak: rájött, kik lehetünk. Talán az önérzetem mégsem szorult kezelésre.

– Hónapok óta.

– Volt itt egy levél – mondtam. – Voltak iratok. Mi lett velük?

– Az ezredes...

– És mit csinált az ezredes? Szólt a Fogadottaknak? Kapcsolatba lépett az Úrnővel?

A közlegény makacskodni próbált.

– Figyelj, öcskös, te itt most mocskosul nagy bajban vagy! Nem akarunk téged bántani, mivel segítettél a barátunknak, de ha kell... Beszélj!

– Az ezredes nem tett semmit, amennyire én tudom. Nem tudta elolvasni őket, ezért várt, hogy Szarka felébredjen.

– Sokáig kellett volna várnia – mondta Félszemű. – Adj egy kis helyet, Vészmadár! Az első dolgunk, hogy megtaláljuk Hollót.

- Van rajtunk kívül bárki más ebben az épületben ilyen tájt?
- kérdeztem Case-t.
- Nincs, hacsak a pékek lisztért nem jönnek. De azt az épület tulsó végén lévő pincékben tárolják. Aligha jönnek át ide.
- Rendben. – Nem voltam azonban biztos benne, hogy teljesen megbízható az információja. – Nyomolvasó! Varangyölő Ebbel álljatok őrt!
- Van egy kis probléma – mondta Félszemű. – Mielőtt belekezdnenék, szükségünk lesz Bomanz térképére.
- A francba!

Kiosontam a folyosóra, aztán a kijáráthoz, és kilestem. A főhadiszállás épülete égett, és időnként bágyadt szikrákat szórt az esőbe. Az örök nagy része éppen oltotta a tüzet. Megborzongtam. Az irataim odabent voltak, és ha az Úrnő szerencséje kitart, el is égnek. Visszatértem a szobába.

- Félszemű, jóval sürgetőbb gondunk akadt. Az irataim. Jobb, ha kihozod őket, én addig megpróbálom a térképet. Nyomolvasó, te figyeld az ajtót, tartsd benn a kölyköt, és tarts távol mindenki mást! Rendben?

Bólintott. Nem volt szüksége külön terelgetésre, amíg Varangyölő Eb a közelben volt.

Kiővakodtam, a káosz kellős közepébe – senki nem figyelt fel rám. eltűnődtem, nem lenne-e megfelelő ez az alkalom arra, hogy kicsempésszük Hollót. Különösebb gond nélkül kijutottam az erődből, és a szemerkélő esővel mit sem törődve a Kék Füttykös felé indultam. A tulajdonos meglepettnek tűnt, hogy látott, de nem álltam meg, hogy tudassam, mit gondolok a vendégszeretetről. Ehelyett

felügettem a lépcsőn, és addig tapogatóztam körbe az álcázóvarázs mögött, míg megtaláltam az üreges nyelű lándzsát. Aztán vissza. Szemrehányó pillantást vetettem a háziúrra, aztán kirohantam az esőbe.

Mire visszatértem, a tüzet sikerült valamelyest lecsillapítani. A katonák kezdtek eltakarítani a romokat. Még mindig nem törődött velem senki. Beóvakodtam az épületbe, ahol Holló feküdt, és Félszemű kezébe nyomtam a lándzsát.

– Na, mi van azokkal az iratokkal?

– Még semmi.

– A bűdös francba, te...

– Egy dobozban zárták el őket az ezredes irodájában, mégis, mi a fenét vársz?

– Ehh... Nyomolvasó, vidd a kölyköt az előcsarnokba! Fiúk! Olyan varázslatot akarok látni tőletek, amitől azt teszi, amit mondunk neki, akár akarja, akár nem.

– He? – kérdezte Félszemű.

– A papírokért akarom szalajtani. Meg tudod oldani, hogy kénytelen legyen megtenni, aztán visszajönni ide?

Case az ajtónyílásban állt, s rosszkedvűen hallgatott minket.

– Persze. Nem gond.

– Akkor csináld! Megértetted, fiam? Félszemű el fog helyezni rajtad egy varázslatot. Elmész, és segítesz eltakarítani a romokat, míg el nem jutsz a dobozig. Akkor visszajössz, és leszedjük rólad a varázslatot.

Úgy tűnt, megint megpróbálkozik némi makacskodással.

– Persze, van választási lehetőség. Akad itt néhány rendkívül kényelmetlen halálnem számodra.

– Nem úgy tűnik, hogy hisz neked, Vészmadár. Talán ízelítőt kéne neki adnom.

Az arckifejezése alapján mégiscsak hitt nekünk. Minél többet gondolt arra, hogy kik vagyunk, annál rémültebbnek tűnt. Vajon hogy sikerült ilyen gyilkos hírnévre szert tennünk? Azt hiszem, minden egyes mesélés alkalmával durvább és durvább lett a történetünk.

– Mégiscsak együtt fog velünk működni. Igaz, fiam?

Case bólintott, arcáról eltűnt az elszántság.

Jó kölyöknek tűnt, kár, hogy a másik oldalra állt.

– Csináld, Félszemű! Legyünk túl ezen!

Mialatt Félszemű ügyködött, Manó megkérdezte:

– Mit teszünk, miután itt végeztünk?

– Gőzöm sincs. Hallás után játszunk. Egyelőre ne törődj azzal, mivel fogod vontatni a szekeret, elég lesz, ha felpakolod! Egyszerre csak egy lépést, cimbora. Egyszerre csak egyet.

– Kész – jelentette Félszemű.

Magamhoz intettem az ifjoncot, és kinyitottam az ajtót.

– Menj, és tedd a dolgod, kölyök!

Megveregettem a seggét. Elindult, de a tekintetétől megsavanyodott volna a tej.

– Nem kedvel téged, Vészmadár.

– Szarok rá. Eridj befelé, Hollóval együtt! Tedd, amit kell, fogy az időnk! Ha felkel a nap, itt is fellendül az élet.

Én Case-t figyeltem, Nyomolvasó a szoba bejáratát őrizte, de senki nem zavart meg bennünket. Case végül megtalálta a dobozt, amit akartam, és elosont a munka dandárjától.

– Jó munka, fiam – mondtam, ahogy elvettem tőle a cuccot.

– Menj a szobába a barátodhoz!

Percekkel azután, hogy beléptünk, Fél szemű kijött a transzból.

– Na? – kérdeztem.

Időbe telt, amíg összeszedte magát.

– Keményebb lesz, mint gondoltuk. De azt hiszem, ki tudjuk hozni.

Rábökött a térképre, amit Manó közben Holló hasára terített.

– Valahol itt van, fogságban, épp a belső körön belül – csóválta meg a fejét. – Hallottad valaha is, hogy azt mondta, köze van a művészethez?

– Nem, de voltak alkalmak, amikor eltűnődtem rajta. Például Vérző Rózsában, amikor követte Karmost a hóviharon keresztül.

– Valamit felszedett, ez nem csak afféle vásári trükk volt. De ez túl nagy falat volt neki. – Egy darabig töprengett, aztán folytatta: – Elég különös a helyzet odabent, sőt igen különös. Holló messze nincs egyedül. Addig nem tudok részleteket mondani, amíg be nem mentünk...

– Mi? Várj! Amíg be nem mentetek? Miről beszélsz?

– Gondoltam, sejtetted, hogy Manónak és nekem követnünk kell odaát, hogy kihozhassuk.

– És miért kellett hozzá ketten?

– Hogy az egyik fedezze az élen haladót, ha bajba kerül.

Manó bólintott. Teljesen tárgyilagosak voltak, ami azt jelentette, hogy be vannak szarva, de nagyon.

– Mennyi ideig fog ez tartani?

– Lövéssem sincs. Elég sokáig. Először ki kell jussunk innen, az erdőbe.

Vitatkoztam volna, de végül mégsem tettem. Ehelyett visszamentem, hogy megnézzem az erődöt.

A katonák elkezdték a hullák kihordását. Amíg őket figyeltem, támadt egy ötletem. Öt perccel később Case és én egy letakart saroglyával a kezünkben tűntünk fel. Úgy látszott, a hordágyon egy nagy termetű, összetört test fekszik. Manó arca lógott ki az egyik végén – kitűnő hulla volt –, Félszemű lába meg túloldalt. Hollót Nyomolvasó hozta.

Az iratok a takaró alatt voltak, Manóval és Félszeművel együtt. Nem hittem volna, hogy összejön, de az őrséget túlságosan lefoglalta az összeomlott épület körüli komor meló. Elérték a pincét.

Az erőd bejáratánál már ellenállásba ütköztem, de Manó ügyesen bánt az altatóvarázzsal – nem hinném, hogy bárki emlékezett volna ránk utólag.

Városlakók rohangásztak fel-alá, segítve vagy épp hátráltatva a mentést. Néhol túlságosan is jó munkát végeztek – néhányan éltek azok közül, akik a pincében voltak.

– Manó, te és Félszemű hozzátok a felszerelést! Vigyétek a kölyköt magatokkal! Addig Nyomolvasó és én elmegyünk a kocsióért.

Minden könnyen ment, már-már túl könnyen, különösen, ha figyelembe vesszük az eddigieket. Természetszerűleg borúlátó voltam. Kocsira raktuk Hollót, és délnek indultunk.

– Na, akkor úgy látszik, sikerült meglógnunk – mondta

Félszemű, mikor beértünk az erdőbe. – Most tehát mi legyen Hollóval?

– Te tudod – feleltem, mert ötletem sem volt. – Milyen közel kell lennetek?

– Nagyon – mondta, mert látta rajtam, hogy szívem szerint elhagynám ezt a vidéket minél előbb.

– Kedves?

A figyelmeztetés felesleges volt.

Nem mondom, hogy Holló volt Kedves életének középpontja. Nem is volt hajlandó róla beszélni, eltekintve a legáltalánosabb dolgoktól. De egyes estéken álomba sírta magát, emlékezve valamire. Ha ennek Holló az oka, nem vihettük haza ilyen állapotban. Azzal alighanem csak teljesen összetörnénk Kedves szívét.

Amúgy meg szükségünk is volt rá: neki több fogalma volt arról, hogy mi a fene folyik körülöttünk.

Nyomolvasóhoz fordultam javaslatért, de nem tudott ilyesmivel szolgálni. Egyáltalán nem tűnt elégedettnek a tervünkkel, ami azt illeti. Mintha azt várta volna, hogy Hollóból vetélytárs lesz, vagy valami.

– Ha már nálunk van – bökött Félszemű Case-re, akit inkább magunkkal hurcoltunk, semmint holtan hagyjunk hátra –, akár fel is használhatjuk.

Jó ötlet.

Húsz perccel később a kocsit jó messzire vontattuk az úttól, a sziklás terepre, hogy el ne süllyedjen a latyakos talajban. Félszemű Manóval álcázóvarázst szőtt köré, és letakarta bokrokkal. A felszerelésünket hátizsákokba raktuk, és Hollót ismét hordágyra tettük. Case-zel együtt cipeltük a

testet, Nyomolvasó meg Varangyölő Eb pedig vezetett minket az erdőn keresztül.

Nem lehetett több három mérföldnél, de mindenem sajgott, mire végeztünk. Megvénültem. Kijöttem a gyakorlatból. És az időjárás teljes, tökéletes, legendás borzalom volt: annyi eső ért, hogy egész hátralévő életemre elég volt belőle. Nyomolvasót követve megközelítettük a Sírmező keleti határát – ha mentem volna még háromszáz lábnyit a lejtőn, megláttam volna a maradványait, ha meg az ellenkező irányban ugyanennyit, akkor a Komort pillantom meg. Csak egy keskeny magaslat állt a kettő között.

Felállítottuk a sátrakat, és gallyakat terítettünk le, hogy ne kelljen a nedves földre ülni. Fél szemű és Manó a kisebbik sátrat választotta, mi a másikba zsúfolódtunk. Miután a lehetőségekhez képest védve voltam az eső elől, nekiálltam átnézni a megmentett iratokat. Az első, ami a szemembe ötlött, egy viaszosvászon csomag volt.

– Case! Ez az a levél, amelyet Holló veled akart elküldetni? Mogorván bólintott, de nem szólalt meg.

Szegény fiú, azt hitte, hogy ámulást követett el. Azért reméltem, hogy nem lesz hősiességi rohama.

Na, mindegy, ezzel az erővel akár el is foglalhattam magam, amíg Manó és Fél szemű teszik a dolgukat. A könnyebb feladatot vettem előre.

34

BOMANZ TÖRTÉNETE

Vészmadár!

Bomanz más szögből is megnézte az Úrnőt. Félelmet látott megvillanni a tökéletes vonásokon.

– *Ardath* – mondta, és látta, hogy a félelem beletörődéssé változik.

– *Ardath a nővérem volt.*

– *Volt egy ikertestvéred. Meggyilkoltad, és felvetted a nevét. Az igaz neved Ardath.*

– *Ezt még megbánod. Megtudom a neved...*

– *Miért fenyegetsz engem? Nem akarok neked ártani.*

– *Azzal ártasz, hogy hátráltatsz. Szabadíts ki!*

– *Nono! Ne legyél gyerekes! Miért erőlködnél, mikor az csak kínlódással és fáradtsággal járna mindkettőnknek? Én csak újra fel akarom fedezni azt a tudást, amit veled együtt temettek el. Nem fog neked ártani, ha tanítasz, és nem is kerül neked semmibe. Még fel is készítheti a világot a visszatérésedre.*

– *A világ már készülődik enélkül is, Bomanz!*

Bomanz felkuncogott.

– *Az csak egy álca, akárcsak az ócskásé; nem ez a nevem. Muszáj harcolnunk, Ardath?*

– *A bölcsek azt mondják, hogy az elkerülhetetlent stílusosan kell fogadni. Ha muszáj, muszáj, és megpróbálok stílusos lenni.*

Ilyen, amikor a disznóknak szárnyuk nő – gondolta Bomanz.

Az Úrnő mosolya gúnyos volt, és útnak indított valamit, amit Bomanz nem értett. Más hangok szüremlettek az elméjébe. Egy pillanatig azt hitte, hogy a Dominátor ébredszik. De a

hangokat a fizikai teste hallotta.

– *A kurva életbe!*

Szélcsengők kacaja.

– Clete a helyén van – mondta Tokar. Az, hogy ő is ott volt a padláson, mérhetetlenül feldühítette Bomanzot. Futni kezdett.

– Segíts kiszedni a székéből!

Stancil.

– Nem fogod felébreszteni ezzel?

Glória.

– A szelleme kint van a Sírmezőn. Nem fog tudni semmit, hacsak össze nem futunk vele odakint.

Tévedsz – gondolta Bomanz. – Tévedsz, te aljas, hálátlan féreg! Apád nem olyan hülye, mint gondolnád. Válaszol a jelekre akkor is, amikor nem szeretné látni őket.

A sárkány feje meglendült, ahogy Bomanz elrobogott mellette. Gúnyolódás követte. A halott lovagok gyűlölete végigvert rajta, ahogy tovasietett.

– Vidd a sarokba! Tokar, az amulett a kalyiba kandallója alatt van. Az a kurvapecér Men fu majdnem elcseszte az egészet! Csak kerülne a kezembe az a féreg, aki ideküldte! A kapzsi féleszűt nem is érdekelte más, csak saját maga.

– Legalább magával vitte a Vigyázót is.

– Véletlen szerencse.

– Kifutunk az időből – mondta Tokar. Clete emberei már a barakkokat támadják.

– Akkor takarodjunk innen! Glória, ne csak bámulj, tedd

magad hasznossá! Oda kell érnem, mielőtt Tokar eléri a Sírmezőt. Közölni kell a nagy öregekkel, mit csinálunk.

Ahogy Bomanz elhaladt Holdlovas sírja mellett, érezte a mozgást odabentről. Megszaporázta lépteit. Egy előregörnyesztett vállú, gonosz arcú szellem táncolt előtte, és átkokat szórt rá.

– *Igazad volt ugyan, de nincs időm a baromságaidra, Besand!*

Elhagyta már saját ásatási területét, és átsétált az öreg várárkon.

A láthatáron idegenek tűntek fel. Feltámasztók. Vajon honnan jöhetnek? Előbújtak régi, erdőbeli búvóhelyükről?

Tudta, gyorsabb tempót kell felvennie, mert az a bolond Stance megpróbálja majd követni.

Úgy futott, akár egy rémálomban, minden lépés egy örökkévalóságnak tűnt.

Az üstökös fénye olyan erős volt, hogy árnyékokat vetett.

– Olvasd át megint az utasításokat! – mondta Stancil.

– Az időzítés nem olyan fontos, csak ne kapkodd el!

– Nem kellene legalább megkötoznünk a fickót?

– Erre nincs időnk, de ne aggódj miatta: mire előjön, már úgylis mindegy lesz.

– Engem akkor is idegesít.

– Akkor rugdoss rá egy szőnyeget, és indulás! Különben is, ne beszélj ilyen hangosan, mert felébreszted anyádat!

Bomanz a város fényei felé sietett. Úgy tűnt, mintha nem is egy kurta lábú, kövér vénember lenne, aki minden lépésnél levegő után kapkod. Megváltoztatta az érzékelését, és felgyorsult. Hamarosan összefutott Tokarral, aki a Sírmező

felé ügetett Besand amulettjével. A fiatal férfi látszólagos lassúsága kiemelte az ő ideiglenes gyorsaságát.

A főhadiszállás lángokban állt, a barakkok körül gyilkos küzdelem dúlt. A támadókat Tokar társai vezették. Csak kevés gárdista jutott ki a csapdából.

A város nagy bajoknak nézett elébe.

Bomanz elérte a boltját. Hallotta, amint odafent Stancil Glóriához szól:

– Kezdd el!

Ahogy Bomanz elindult a lépcsőkön fölfelé, hallotta, hogy fia kántálni kezd:

– Dumni. Um mui dumni.

Bomanz összeroskadott, amikor teste eredeti sebességére lassult, de hamarosan visszanyerte az uralmat izmai felett, és felkelt a padlóról. Glória felsikoltott. Bomanz olyan erővel vágta a falhoz, hogy a lány teste útközben felbecsülhetetlen értékű vázakat zúzott szét. Bomanz felnyögött kínjában, mikor öreg testének eredeti állapota visszatért. Gyomorfekélye irtóztató kínokkal szaggatta belsőjét.

Fordultában megragadta fia torkát, hogy elhallgattassa, mielőtt a kántálás végére ér.

Stancil azonban fiatalabb és erősebb volt, így ellenállt. Glória is Bomanzra vetette magát, de az ócskás kitért előle.

– Senki ne mozduljon! – kiáltotta Bomanz.

Stancil megdörzsölte a torkát, és rekedten hörgött valamit.

– Azt hiszed, nem teszem meg? Tégy próbát! Nem érdekel, ki vagy, nem fogod kiszabadítani azt a valamit odakint.

– Honnan tudtad? – hörögte Stancil.

– Furcsán viselkedtél, és a barátaid is furák voltak. Reménykedtem benne, hogy tévedek, de tovább már nem kockáztathatok. Szeretek biztos lenni a dolgomban, erre emlékezhettél volna.

Stancil szeme összeszűkül, és kést rántott.

– Sajnálom, apa, de vannak olyan dolgok, amelyek fontosabbak egy emberéletnél.

Bomanz halántékán ütemesen lüktettek az erek.

– Térj magadhoz! Nincs időm ilyen ostobaságokra, Tokart kell megállítanom.

Glória is kést húzott elő, és egy lépéssel közelebb sompolygott.

– Ne tedd próbára a türelmemet, fiam!

A lány rávetette magát, Bomanz egy varázsszót mormolt, mire Glória fejfel az asztalnak vágódott, majd a padlóra csúszott, mint egy zsinórjait vesztett bábu. Felvinnyogott, akár egy sebesült macskakölyök.

Stancil térdre zuhant.

– Sajnálom, Glória! Nagyon, nagyon sajnálom!

Bomanz kizárta tudatából saját lelki fájdalmát. Összegyűjtötte a törött tálból az asztalra csordult higany gömböcskéit, és varázsszavaival tükörré változtatta a csillogó felszínt. Tokar már a Sírmezőre vezető út kétharmadánál járt.

– Megölted Glóriát! – nyögte Stancil. – Megölted!

– Mondtam neked, hogy ez mocskos meló. Rossz lóra tettél. Most pedig rángasd el a valagadat a sarokba, és viselkedj!

– De megölted!

A büntudat már azelőtt pengeként vágott belé, mielőtt cselekedni kényszerült volna. Megpróbált kíméletes lenni, de a csontolvasztó varázslat nem ismert középútat. Stancil teste ráborult szerelméére. Apja térdre omlott.

– Miért kényszerítettél, hogy ezt tegyem? Bolondok, átkozott bolondok! Kihasználatok! Még ahhoz sem volt elég eszetek, hogy az én szándékaimat kifürkésszétek, de magával az Úrnővel akartatok szórakozni?! Mit mondjak, mit mondjak ezek után Jázminnak? Hogyan magyarázom meg neki?

Szemei vérben forogtak, akár egy megkínzott állaté.

– Egyetlen választásom maradt, végezniem kell magammal. Igen, nem tehetek mást, nem okozhatok neki fájdalmat, nem mondhatom el, ki volt a fia valójában. De előbb még meg kell állítanom Tokart.

* * *

Az utcákon küzdelem dúlt, de Bomanz nem törődött vele. A higanyban látott képet követte.

Tokar az árok szélén állt, a Sírmezőt fürkészte. Bomanz látta a benne rejlő félelmet és bizonytalanságot. Tokar végül megemberelte magát, megragadta az amulettet, és átlépett a vonalon.

Bomanz gyilkos, távolról ölő varázslat szavait kezdte kántálni, amikor pillantása az ajtónyílásra esett, és meglátta, ahogy a rémült Fitos bámulja őt.

– Kislány, menj innen!

– De úgy félek! Az emberek odakint ölik egymást!

Mi a különbség? – fordult meg Bomanz fejében. – Az

emberek idebent is éppúgy ölik egymást. – Hangosan azonban csak ennyit mondott:

– Menj, keresd meg Jázmint!

Szörnyű csattanást hallott a bolt felől. Acél csendült acélon, férfihangok átkozódtak. Bomanz felismerte, hogy ezek Tokar emberei. Az emberek felkészültek a ház védelmére. Úgy tűnt, a Gárda végül magához tért. Fitos tovább zokogott.

– Menj innen, kislány, maradj ki ebből! Menj le, és maradj Jázminnal!

– De úgy félek!

– Én is. De nem tudok segíteni, ha itt maradsz és zavarsz. Kérlek, menj le a lépcsőn!

A lány végül összeszorította a fogát, és eltűnt. Bomanz megkönnyebbülve felsóhajtott. Meleg helyzet volt. Megláthatta volna Stance-et és Glóriát.

A hangok erősödtek. Bomanz hallotta, ahogy Husky káplár parancsokat ordít. Ismét a higanyra meredt, de nem látta már Tokart. Eltűnt. Átsöpört a város és a Sírmező közti területen. Néhány Feltámasztó szorongatott bajtársaik segítségére sietve épp most vetette magát a harcba, de a Gárda maradéka állt győzelemre.

Csizmás lábak koppantak a lépcsőn, így Bomanz ismét kénytelen volt félbehagyni varázslatát. Husky tűnt fel az ajtóban, de Bomanz nem volt olyan hangulatban, hogy vitát nyisson. Husky véres kardját markolva igyekezett felé, amikor Bomanz gyilkos varázslata elérte. Az ő csontjai is azonnal elfolyósodtak, majd a nyomában haladó alárendeltjei is hasonló sorsra jutottak. Bomanz négy

embert ölt meg, míg végre egy csöpp nyugalomhoz jutott. Folytatta a félbemaradt munkát. Ez alkalommal nem evilági okok zavarták meg varázslatát, hanem az Úrnő kriptájába nyitott csatorna mentén végigfutó rezonancia. Tokar már a Nagy Sírhanton állt, s kapcsolatban volt az odabent nyugvó rémséggel.

– Elkéstem – motyogta. – Rohadtul elkéstem!

Azért még útjára indította a gyilkos varázslatot, reménykedve, hogy Tokar meghal, mielőtt elszabadíthatná a szörnyeteget.

Jázmin átkozódott, Fitos sikoltott. Bomanz keresztülvágott az elesett gárdisták tetemén, és lerohant a lépcsőn. Fitos ismét sikoltott.

Bo elérte a hálót, és látta, ahogy Tokar egyik embere kést tart felesége torkához. Két gárdaista az alkalmat leste, hogy lesújthassanak.

Bomanznak elfogyott a türelme. Mindhármat megölte. Az egész ház megremegett. A teáscsészék összezörrentek a konyhában. Enyhe remegés volt csupán, de Bomanz tudta, hogy ez valami sokkal rosszabb dolog előjele.

Varázslata tehát nem ért oda idejében.

– Kifelé a házból! – nyögte lemondóan. – Földrengés lesz. Jázmin kérdően nézett rá.

– Később majd megmagyarázom, ha túléljük egyáltalán.

Sarkon fordult, és kirohant az utcára, a Sírmező irányába. Ez alkalommal hiába képzelte magát magasnak, karcsúnak és fürgének, egyszerűen Bomanz volt, az alacsony, kövér öregember, aki könnyen kifogy a szuszából. Kétszer is érezte, ahogy egyre nagyobb földrengések

rázzák meg a várost. Néhány helyen még égtek a tüzek, de a harc már abbamaradt. Mindkét oldal túlélői tudták már, hogy a döntés nem a kardokon múlik. A Sírmező felé meredtek, és várták az elkerülhetetlent. Bomanz csatlakozott hozzájuk. Az üstökös már olyan fényes volt, hogy az egész Sírmezőt megvilágította. Hatalmas rengés rázta meg a földet. Bomanz megtántorodott. Odakint valósággal felrobbant Lélekorzó sírja, és kápráztatóan éles fény kíséretében meghasadt. Emberi alak bontakozott ki a vakító háttérből. Az emberek felváltva imádkoztak és átkozódtak. A földrengések folytatódtak, ahogy egyik sír a másik után nyílt meg. Hamarosan mind a tíz Fogadott alakja előtűnt.

– Tokar – mormolta Bomanz –, remélem, a pokolban rohadsz el!

Már csak egy esélyük maradt, és most minden ezen az öregségtől hajlott hátú, totyakos kis emberen múlt, akinek minden erejét felemésztette a mágikus erőfeszítés. Átgondolta leghatalmasabb varázslatait, legerősebb ígéit s az összes rituálét, amelyre az elmúlt harminchétfő év összes magányos éjszakáján készült, és elindult a Sírmező felé. Kilépett a tömegeből. Kezek nyúltak utána, hogy megragadják, de nem találtak rajta fogást.

Hátulról egy idős asszony sikolya hangzott fel:

– Bo, ne tedd, kérlek!

De ő csak ment. A Sírmező felbolydult. Szellemelek vonyítottak a romok között, a Nagy Sírhint kitüremkedése megrázkódott. Lángoló föld robbant az ég felé, és egy óriási, szárnyas kígyó szállt fel. Gigantikus szájából sikoly

tört elő. Sárkányláng borította be a Sírmezőt. A köpcös kis ember a pusztulás közepébe sétált, s útközben szabadjára engedte hatalmát. Aztán elborították a lángok.

35

A SÍRMEZŐ: MÉG ROSSZABB A HELYZET

Miután visszacsavartam Holló levelét a viaszosvászonba, hátradőltem, és hagytam, hogy elkalandozzanak a gondolataim. Holló nagyon érzékletesen adta elő magát, mindazonáltal kíváncsi lettem volna a forrásaira. Az asszony? Valakinek fel kellett jegyeznie a történet végét, és el kellett rejtenie mindazt, amire később rábukkantak. Mi történt az asszonnyal egyáltalán? Őt nem említette a legenda, ahogy a fiát sem. A közkeletű történetek csakis Bomanzról szólnak.

Valami volt még itt. Valami, amiről elfeledkeztem volna? Igen. Összhangban bizonyos személyes tapasztalataimmal – a név, amelyre Bomanz támaszkodott, és amely egyértelműen gyengének bizonyult a feladatra.

Hallottam már korábban. Hasonlóan eszeveszett helyzetben.

Fenyvesben, mikor az Úrnő egy kastélyba húzódott a város egyik végében, míg a Dominátor megpróbált meglógni egy másikon keresztül, rádöbbenünk, hogy a Fogadottak a közvetlen veszély elmúltával meglehetősen undorító dolgokra készülnek a Sereg ellen. A Kapitány parancsát követve köpönyeget fordítottunk: elfoglaltunk egy hajót, és

továbbálltunk. Miközben kifutottunk, a férj és feleség küzdelme a felgyújtott város feletti uralomért tetőfokára hágott, melyből az Úrnő került ki győztesen.

A Dominátor, ahogy világgá üvöltötte csalódottságát, nevéen szólította az Úrnőt, olyan néven, amelyet Bomanz hatalmasnak vélt. Mint az később kiderült, még a Dominátor sem volt tévedhetetlen.

Az egyik nővér megölte a másikat, és – bár erről lehetetlen megbizonyosodni – a helyébe lépett. Lélekzóróról, egykori mentorunkról, aki az Úrnő hatalmára tört, a Bűbájtornyban lezajlott csata idején bebizonyosodott, hogy ő egyike ezeknek a nővéreknek. Ez három nővért jelent legalább, közülük hívták az egyiket Ardathnak, azonban ő nyilvánvalóan nem az volt, akiből később az Úrnő lett.

Talán ebből el lehet indulni valamerre, hiszen ott vannak azok a listák és a családfák, odalent, az odúban. Nem kell mást tenni, mint megtalálni egy Ardath nevű nőt, és megtudni, kik voltak a nővérei.

– Kezdetnek megteszi – mormoltam. – Nem sok, de megteszi.

– Tessék?

Elfeledkeztem Case-ről, de nem használta ki. Gondolom, túlságosan be volt szarva.

– Semmi.

Odakint besötétedett, az eső kitaróan szemerkélt, a Sírmező fölött kísérteties fények játszottak. Megborzongtam: a dolog nem látszott helyénvalónak. Kíváncsi voltam, Manó és Félszemű mire jutott, de nem mertem odamenni, hogy megkérdezzem. Az egyik

sarokban Nyomolvasó horkolt, Varangyölő Eb mellette szunyókált, de a sötétben felvillanó szemek elárulták, hogy éberén alszik.

Csak most szenteltem némi figyelmet Case-nek. Reszketett, de nem csak a hidegtől. Biztos volt benne, hogy meg fogjuk ölni. Megveregettem a vállát.

– Minden rendben lesz, kölyök. Nem esik bántódásod. Különben is, tartozunk neked, amiért vigyáztál Hollóra.

– Ő tényleg Holló? Az a Holló, aki a Fehér Rózsa apja?

A suhanc jól ismerte a legendákat.

– Egen... Bár valójában a mostohaapja, de ez mindegy.

– Akkor nem hazudott mindenben. Valóban részt vett a forsbergi hadjáratban.

Értékeltem a helyzet komikumát, és kuncogva válaszoltam:

– Ahogy Hollót ismerem, nem hazudott neked túl sokat. Legfeljebb... átszerkesztette kissé az igazságot.

– Tényleg elengedtek?

– Amikor biztonságban leszünk, igen.

– Ó... – mondta, de nem úgy tűnt, hogy sikerült meggyőzőnöm.

– Fogalmazzunk úgy, hogy amint elérjük a Föld peremét. Ott tömérdek barátot fogsz találni.

Megpróbált belemenni valami politikai színezetű vitába arról, hogy miért ragaszkodunk az Úrnővel szembeni ellenálláshoz, de én leintettem. Nem vagyok igehirdető. Nem térítem meg az embereket. Éppen elég bajom van azzal, hogy magamat megértssem, és kihüvelykezzem a saját mozgatórugóimat. Talán Holló képes lesz elmagyarázni neki, miután Manó és Félszemű visszahozták.

Az éjszaka végtelennek tűnt, de három röpke örökkévalóság után, vagyis kábé éjfél körül bizonytalan lépteket hallottam.

– Vészmadár?

– Vagyok – feleltem. Manó volt az. Fény híján nemigen tudtam leolvasni az érzelmeit, de az a benyomásom támadt, hogy nem hozott jó híreket. – Baj van?

– Mint mindig. Nem tudjuk kihozni.

– Mi a francról beszélsz? Hogy érted ezt?

– Úgy értem, hogy nem vagyunk hozzá elég képzetek, nem vagyunk elég tehetségesek, és egyáltalán, ehhez sokkal nagyobb súlycsoportú játékos kell, mint mi vagyunk. Nem érünk túl sokat, Vészmadár. Látványosan tudjuk előadni magunkat, és akad egy-két hasznos varázslatunk is. Talán Néma tudna kezdeni valamit a dologgal, az ő mágiája másféle.

– Talán jobb lenne, ha burkolnál valamit. Hol van Félszemű?

– Pihen. Elég sokat kivett belőle ez a próbálkozás. Amit odabent látott, nagyon kikészítette.

– Mi volt az?

– Sejtelmem sincs. Én csak a biztosítókötél voltam. Ki kellett hoznom onnan, mielőtt ő maga is csapdába esik. Csak annyit tudok, hogy segítség nélkül nem szerezzük vissza Hollót.

– Az istenit! – közöltem. – Hogy a mocsári, tetves, retkes, triplatokás, bánatos szemű, rohadt életbe! Manó, egyszerűen nem nyerhetünk Holló segítségével. És még

úgy sem tudom, mibe fog ez nekünk kerülni. Azoknak a papíroknak még csak a felét sem vagyok képes lefordítani egymagam.

– Még akkor sem, ha Nyomolvasó segít?

– Ő olvas TelleKurre nyelven. Ennyi. Erre én is képes vagyok, bár tovább tart. Holló ismeri a dialektusokat, az anyagok közül, amiket fordított, néhány ebben íródott. Na, és itt van még a kérdés, hogy mi a fenét keresett itt? Miért színlelt halált, és miért hagyta ott Kedvest?

Lehet, hogy elhamarkodottan vontam le a következtetést, van egy ilyen szokásom. Gyakran szertelenül leegyszerűsíttem a dolgokat, és úgy képzeltem, hogy Holló visszatérével az összes bajunk megoldódik.

– Mihez kezdünk most? – kérdeztem hangosan.

Manó feltápászkodott.

– Nem tudom, Vészmadár. Hagyjuk, hogy Félszemű összekanalazza magát, és próbáljuk meg kitalálni, hogy mivel állunk szemben. Akkor már lesz miből kiindulnunk.

– Rendben.

Kisurrant, én pedig lefeküdtem, és megpróbáltam elaludni. Akárhányszor lecsuktam a szemem, rémálmaim támadtak a Sírmező sáros és nyálkás földjében nyugvó valamiről.

36

NEHÉZ IDŐK

Félszemű gyászosan nézett ki.

– Kemény volt – jelentette ki. – Szedd elő a térképet, Vészmadár!

Kiterítettem, ő pedig rábökött egy pontra.

– Itt van. És bennszorult. Úgy néz ki, végigjárta Bomanz útját egészen a középpontig, aztán kifelé jövet bajba került.

– Hogyhogy? Őszintén, nem értem, hogy mi folyik itt.

– Bárcsak bemehetné! Az iszonyú árnyak birodalma... nem, azt hiszem, mégis jobb, hogy nem vagy rá képes. Amilyen idióta vagy, biztos megpróbálnád.

– És mit jelent ez a repedés itt?

– Azt, hogy túl kíváncsi vagy, akárcsak az öreg Bomanz. Nem. Maradj nyugton! – Elhallgatott egy pillanatra.

– Vészmadár, valami, alighanem a Fogadottak egyik szolgája, be van ide börtönözve, nem messze Bomanz útvonalától. Bomanz elég erős volt ahhoz, hogy elbíron vele. De Holló csak egy kocavarázsló. Azt hiszem, Manónak, Némának és nekem akkor is meggyűlne vele a bajunk, ha együttműködünk, és valamennyien képzetebbek vagyunk annál, amilyen Holló valaha is lehet. Alábecsülte a veszélyt, és túlbecsülte saját magát. Miközben kifelé jött, ez a valami elkapta, beállította maga helyett, és szépen meglógott.

Értetlenül fintorogtam.

– Valami felhasználta őt, hogy fenntartsa a régi varázslatok egyensúlyát – magyarázta Félszemű. – Tehát most Holló van az ősi mágia hálójában, míg az a valami idekint kószál. Megint az a gusztustalan, süllyedő érzés, aminek van némi köze a kétségbeeséshez...

– Kint? És nem tudjátok, hogy...

– Nem tudunk semmit. Bomanz alighanem messze felülmúlta a kisebb jelentőségű gonosz szolgákat.

Kevesebb, mint tucatnyit jelölt meg, holott kazalnyian kellett, hogy legyenek.

Amit eddig olvastam a dologról, alátámasztotta ezt.

– Mit mondott? Képes voltál beszélni vele?

– Nem. Tudatában volt a jelenlétemnek, de az a hely egy mágikus dögkút. Nem tudtam kapcsolatba lépni vele anélkül, hogy magam is fogságba ne estem volna. Nem volt tökéletes az egyensúly, mintha az, ami távozott, leheletnyivel nagyobb lett volna annál, ami maradt. Megpróbáltam megközelíteni Hollót, ezért kellett Manónak kimentenie. Iszonyú félelmet éreztem felőle, de ennek semmi köze nem volt jelenlegi helyzetéhez; azzal kapcsolatban csak éktelen harag volt benne. Azt hiszem, azért esett csapdába, mert a sietségben nem figyelt eléggé a környezetére.

Felfogtam. Eljutott a középpontba, majd menekülőre fogta. De mi lehetett ott?

– Gondolod, hogy az, ami elszabadult, megpróbálja majd felnyitni a Nagy Sírhintot?

– Megpróbálhatja megbabrálni.

Hirtelen ötletem támadt.

– Miért ne vigyük oda ki Kedvest? Ő meg tudná...

Félszemű a szokásos „Ne légy már hülye!” pillantással honorálta a fáradságomat. Rendben. Hollónál csak randább dolgok mászhatnak elő, ha a mágiatagadó mező a közelébe kerülne.

– A nagyfiú imádná – korholt Manó. – Egészen biztosan odáig lenne az ötletért.

– Itt semmit nem tudunk tenni Hollóért – jelentette ki

Félszemű. – Talán valamikor rábukkanunk egy varázslóra, aki képes rá. De addig?

Vállat vont.

– Addig jobb, ha szépen hallgatunk arról, ami itt történt. Kedves esetleg félretenné a küldetését, ha rájönne.

– Részemről rendben – mondtam –, de...

– De micsoda?

– Gondolkodtam a dolgon, mármint Kedvesről és Hollóról. Van itt valami, amit nem látunk át. Úgy értem, ha megnézzük, hogy milyen volt mindig, nem vall rá, hogy meglógjon, és idejöjjön. Első pillantásra azért, hogy körbeszaglássza az Úrnőt és a csókosait. De miért hagyná Kedvest a sötétben tapogatózni? Értitek, amit mondok? Talán nincs ok arra, hogy ennyire felizgassuk magunkat... vagy legalábbis nem ezért.

Félszemű kételkedő pillantást vetett rám, Manó bólintott, Nyomolvasó pedig zavartnak tűnt, mint mindig.

– Mi legyen Holló testével? – kérdeztem.

– Elég komoly teher lesz – felelte Félszemű. – És abban sem lehetek biztos, hogy azzal, hogy elvisszük a Földre, nem szakítjuk meg a kapcsolatot a teste és a szelleme között.

– Ne is folytasd!

Case-re néztem, ő meg rám. Szép kis kutyaszorító.

Tudtam egy halálbiztos módszert arra, hogy megoldjuk Holló testi bajait, és hogy kihozhassuk onnan. Fel kell adni az Úrnőnél. Ez megoldást jelentene egy sereg egyéb problémára, példának okáért helyre tenné azt a meglógott akármit és a Dominátor újabb szökési kísérletét. Lopna

egy kis időt Kedvesnek is, mivel az Úrnő figyelme egy darabig elterelődne róla.

De mi lenne akkor Hollóval?

Rajta múlhat a diadal vagy a vereség. Elárulni azért, hogy megmentjük? Vagy játszunk meg azt a nagyon harmatos esélyt, hogy visszaszerezzük még azelőtt, hogy a tudása az ártalmunkra válna? Mindig csak a kérdések, a kérdések.

– Nézzük meg még egyszer. Most én megyek előre, Félszemű meg fedez.

Félszemű savanyú tekintete elárulta, hogy volt már erről egy „ereszd el a hajamat” jellegű vitájuk korábban. Én a magam részéről befogtam inkább; ez az ő szakterületük, nem az enyém.

– Na? – kérdezte Manó.

– Ha szerinted megér egy próbát...

– Biztos vagyok benne. Különben sincs vesztenivalónk. A friss szem is segíthet: észrevehetek valamit, amit Félszemű nem.

– Félszemű vagyok, nem vak! – acsargott a másik varázsló. Manó rámeredt. Kezdi már...

– Ne veszteged az időt! – mondtam. – Nem rohadhatunk itt örökké.

* * *

Néha helyetted hozzák meg a döntéseket.

Az éjszaka közepén jártunk, a fák között motoszkált a szél. A hideg levegő, ahogy bekúszik a menedékbe, és felébreszt csak azért, hogy addig reszkessek, amíg el nem alszom újra. Az eső állandó, de cseppet sem megnyugtató dobolása. Az istenekre, hogy mennyire utáltam már az

esőt! Hogy volt képes az Örökkévaló Gárda fenntartani az épelméjűségnek akár csak a látszatát is?

Valaki megrázta a vállamat.

– Társaságunk van – suttogta Nyomolvasó. – Bajban vagyunk. Varangyölő Eb a sátor bejáratánál állt, szőre felborzolódott. Hallgatóztam, de az égvilágon semmit nem hallottam. De nem volt értelme kételkednem a szavában – jobb óvatosnak lenni, mint halottnak.

– Mi van Manóval és Félszeművel?

– Még nem végeztek.

– Kínos! – Ruha és fegyver után tapogatóztam.

– Megyek, körbekémelek, és megpróbálom félrevezetni vagy elijeszteni őket. Te addig menj, és figyelmeztess a többieket! És készülj arra, hogy futnunk kell!

Varangyölő Eb nyomában kiosont a sátorból. Az a rohadt dög most bezzeg élettelinek tűnt!

Suttogó párbeszédünk felébresztette Case-t, de egyikünk sem szólt. Elgondolkodtam, hogy vajon mekkora kockázatot hajlandó vállalni, aztán fejemre húztam a takaróm, és kiléptem a sátorból. A legmegfelelőbb idő volt arra, hogy elszabadítsunk valamit, amit nem kellene.

A másik sátorba lépve mindkét férfit transzban találtam.

Francba! Most mi legyen?

Próbáljam felébreszteni Félszeműt?

– Félszemű – mondtam halkán. – Itt Vészmadár. Bajban vagyunk. Kinyitotta az ép szemét, és egy darabig ernyedten bámult maga elé.

– Mit keresel te itt?

– Gáz van. Nyomolvasó szerint valaki jár odakint az

erdőben. Kívülről kiáltás hallatszott. Félszemű azonnal felült.

– Az erő! – köpött ki. – Mi a nyű?

– Ez az erő! – köpött egyet megint. – Mi a szar folyik itt?

– Mi történt?

– Valaki elröfentett egy varázslatot, ami kísértetiesen hasonlít a Fogadottakéhoz.

– Ki tudod hozni Manót? Úgy értem, gyorsan?

– Igen... – újabb kiáltás harsant az erdő felől. Hosszú volt és elnyújtott, s legalább annyira kétségbeesett, mint amennyire fájdalmas. – Visszahozom.

Félszemű hangja olyan volt, mint akinek minden reménye odavan.

Fogadottak. Nem lehetett más. Kiszagolták a nyomunkat, és most közelednek. De azok a sikolyok... az első Nyomolvasó rajtaütése lehetett, a második alkalommal meg talán épp őt kapták el. De nem... nem az ő hangja volt. Félszemű leheveredett, és behunyta a szemét. Percek múltán már vissza is tért a transzba, bár arca elárulta a félelmét. Félszemű igazán jó volt, ha ilyen feszültség alatt is transzba tudott merülni.

Harmadszorra is felharsant egy üvöltés. Zavartan bámultam az esőbe, de nem láttam semmit. Percek múltán Manó megmozdult, és feltápászkodott.

Szörnyen festett, de elszántsága elárulta, hogy hallotta a híreket. Felült, bár nyilvánvaló volt, hogy még nem áll készen rá. Szája némán nyílt és csukódott, mintha mondani akart volna valamit.

Félszemű utána tért magához, de hamarabb szedte össze magát.

– Mi történt? – kérdezte.

– Újabb kiáltás.

– Dobjunk el mindent, és nyomás?

– Lehetetlen. Muszáj visszajuttatni az odúba ezekből a cuccokból legalább néhányat, különben akár kapitulálhatunk is, itt helyben.

– Rendben. Pakolj össze, addig én itt intézkedem!

A felmálházás nem ment túl nehezen – nagyon keveset szedtem ki a csomagomból... Valami felbődült odakint.

– Mi a rák?

Valami, ami hangosabb volt, mint négy oroszán együtt. Aztán csak sikolyok jöttek.

Manó és Fél szemű akkor érkeztek meg, amikor nekiálltam lebontani a sátrat. Manó még mindig igen szarul nézett ki, a csomagja felét Fél szemű cipelte.

– Hol a kölyök?

Eddig nem tűnt fel a távolléte, de nem is lepődtem meg túlságosan.

– Meglógott. Hogy fogjuk elvinni Hollót?

A válaszom épp ekkor lépett elő az erdőből. Nyomolvasó. Kicsit leharcoltnak tűnt, de egyben volt. Varangyölő Eb a füle csúcsáig véres volt, és több élet volt benne, mint valaha.

– Na, vigyük ki innen! – mondta, miközben lehajolt a saroglya egyik végéért.

– A holmidat itt hagyod?

– Nincs idő összeszedni.

– És a szekér?

– Felejtse el nyugodtan! Mostanra már biztos megtalálták.

Na, mozgás!

Tartottam vele a lépést, és hagytam, hogy ő diktálja a tempót.

– Mi volt az a felbolydulás odakint? – kérdeztem.

– Sikerült meglepnem őket.

– De...

– Még egy Fogadottat is meg lehet lepni. De ne pazarold a levegőt! Életben maradt.

Pár órán keresztül nem kellett másra figyeljek, mint hogy egyik lábamat a másik elé rakjam, és ne nézzek hátra. Nyomolvasó kemény iramot diktált. Agyamnak az a része, ahol a megfigyelő énemet tartottam, feljegyezte, hogy Varangyölő Eb könnyen tartotta velünk a lépést.

Manó roskadt össze elsőnek. Egyszer-kétszer megpróbált utolérni, és elmondani nekem valamit, de nem volt hozzá elég ereje. Amikor felbukott, Nyomolvasó megállt, és ingerülten nézett hátra. Varangyölő Eb hasra feküdt a nyirkos leveleken, és morgott. Nyomolvasó vállat vont, és letette a hordágy felé eső végét.

Ez volt az én jelem az összeesésre. Úgy csuklottam össze, mint a harmonika. Ott egye meg a rosseb a vizet és a sarat, ennél vizesebb már úgyse lehetek! Az istenekre, hogy fáj a karom és a vállam! A csuklyásizmomat pedig mintha vörösen izzó tűkkel döfködték volna végig.

– Ez így nem fog menni – mondtam, miután levegőhöz jutottam. – Vének és gyengék vagyunk mi már az efféle mókákhoz.

Nyomolvasó szemügyre vette az erdőt. Varangyölő Eb felkelt, és beleszaglászott a párás szélbe. Felküzdöttem

magam annyira, hogy megnézhessem az utat, amelyen jöttünk, és kitalálhassam, hogy merre is menekültünk voltaképpen.

Délnek, persze – az északi iránynak nem lett volna semmi értelme, keletnek vagy nyugatnak haladva pedig vagy a Sírmezőn, vagy a folyóban kötünk ki. De ha tovább megyünk délnek, biztosan belefutunk a régi evezővárosi útba, ott, ahol elkanyarodik a Komor folyó mellett. Azt a szakaszt pedig garantáltan látogatják az őrjáratok.

Ahogy nagyjából helyreállt a légzésem, és a vér sem morajlott már a fülemben, meghallottam a folyót: nem volt messzebb háromszáz lábnál, szörcsögött és mormogott, mint mindig.

Nyomolvasó mintha gondolkodott volna valamin.

– Kezdek éhes lenni – mondta Félszemű, én pedig rájöttem, hogy belém is férne valami harapnivaló. – Gondolom, leszünk mi még ennél éhesebbek is.

Meggyőződés nélkül elmosolyodott. Eléggé visszanyerte az erejét ahhoz, hogy megvizsgálja Manót.

– Nem akard megnézni, Vészmadár?

Furcsa, hogy amikor beüt a vész, azonnal abbahagyják egymás heccelését.

37

AZ ERDŐ ÉS AZON TÚL

Két nap telt el, amíg – Nyomolvasó vadásztudományának köszönhetően – újra ehettünk valamit. Két napig kerülgettük az őrjáratokat. Nyomolvasó

jól ismerte a környező erdőségeket. Bevettük magunkat a fák közé, és nyugodtabb tempóban szivárogtunk délnek. Két nap elteltével Nyomolvasó már elég biztosnak érezte a helyzetünket ahhoz, hogy engedjen bennünket tüzet rakni. Hát, nem volt egy máglya, az biztos – rohadt egy kínszenvedés volt éghető fát találni. A tűz jelentősége sokkal inkább jelképes volt, mint valódi.

Nyomorúság, ellensúlyban a növekvő reményekkel. Hát, nagyjából ez volt az Öregerdőben töltött két hét mérlege. A fenébe is, a vadont járva gyorsabban haladtunk, mintha magán az úton kutyagoltunk volna. Már majdhogynem derülátóak voltunk, mire elértük a déli határát.

Szívesen foglalkoznék a kínlódással és a Hollóval kapcsolatos vitákkal. Félszemű és Manó meg voltak győződve arról, hogy nem teszünk vele jót, de nem volt jobb ötletünk, mint hogy magunkkal hurcoljuk.

Nem elég, hogy őt kellett cipelnem, az aggodalom sem tette könnyebbé az utat.

Manó a második éjjel, amikor Nyomolvasó és Varangyölő Eb vadászni mentek, odajött hozzám, és suttogni kezdett:

– Messzebbre jutottam, mint Félszemű, majdnem a középpontig. És tudom, hogy Holló miért nem tudott kijönni.

– Tényleg?

– Túl sokat látott, alighanem azt, amiért odament. A Dominátor nem alszik. Hanem... – megrázkódott, és eltartott egy darabig, amíg visszanyerte az önuralmát. – Láttam őt, Vészmadár. Visszanézett rám. És nevetett. Ha Félszemű nincs... ugyanúgy járok, mint Holló.

– Hogy az a szétkúrt, rohadt... – mormoltam, miközben a

gondolataim felbolydultak a lehetséges következményektől.

– Ébren van? És jól sejtem, hogy csak lustálkodik ott naphosszat?

– Így van. Ne szólj erről senkinek, amíg Kedvesnek el nem mondtad.

Beletörődés volt a hangjában, mint aki tudja, hogy nem lesz már életben sokáig. Rémitő.

– Félszemű már tudja?

– Szólok neki. Gondoskodnunk kell arról, hogy a hír visszajusson.

– Miért nem mondod el rögtön mindenkinek?

– Nyomolvasót hagyjuk ki ebből. Valami nagyon nem stimmel vele... és van itt még valami. Az az őskori varázsló. Ő is odabent van.

– Bomanz?

– Ő. Életben van. Mintha megfagyott volna, vagy valami. Nem halt meg, de képtelen bármit is tenni... a sárkány... Elhallgatott Nyomolvasó jött vissza egy szakajtóra való mókussal. Még meg se melegedtek tisztességesen, amikor nekik estünk.

* * *

Egy napig pihentünk, mielőtt kimerészkedtünk volna a szelídebb területekre. Tudtuk, innentől fogva az egész nem áll majd másból, mint osonásból egyik szárnalmas fedezéktől a másikig, s mindezt éjszaka. Azon gondolkodtam, mi az értelme ennek az egésznek. A Félelem Földje ezzel az erővel egy másik világon is lehetett volna. Aznap éjszaka nyugalmas álmom volt. Nem emlékszem másra, csak arra, hogy az Úrnő megérintett, és

megpróbált figyelmeztetni. Azt hiszem, a kimerültségemnek sokkal nagyobb szerepe volt abban, hogy minden kiesett reggelre, mint az amulettnek. Mire felébredtem, nem ragadt meg más, csak az érzés, hogy már megint lemaradtam valami létfontosságúról.

* * *

Sor vége játék vége. Két órával azután, hogy kiértünk az Öregerdőből, tudtam, hogy ennyi volt A sötétség vajmi kevés fedezéket jelentett, és az amulettjeim sem értek fabatkát sem.

A Fogadottak felettünk köröztek, éreztem őket nekilendülni, mikor már túl késő volt a visszaforduláshoz. Tudták, hogy a prédájuk mozog. Hátunk mögött hallottuk, ahogy a zászlóaljok elzárják a menekülés útját az erdő felé.

Az amuletttem folyamatosan küldte a jelzéseit, amikor egy Fogadott a közelünkbe ért. Amikor szünetet tartott – talán mert az új Fogadottakat nem érzékelte –, Varangyölő Eb figyelmeztetett minket. Akár egy mérföldről is ki tudta szagolni a rohadékokat.

A másik amulett viszont sokat segített, no meg az, hogy Nyomolvasó értett ahhoz, hogyan hagyjunk nehezen követhető nyomokat magunk mögött. De üldözőink egyre közelebb és közelebb jutottak hozzánk. És tudtuk, hamarosan nem lesz rés, ahol meglóghatnánk.

– Mit tegyünk, Vészmadár? – kérdezte Félszemű. A hangja reszketeg volt. Tudta, mit kell tennie, de azt akarta, hogy valaki más mondja meg. És én képtelen voltam kiadni a parancsot, ahogy arra is, hogy magam tegyem meg.

Ezek az emberek a barátaim voltak, azóta együtt

vergődötök keresztül mindenem, amióta felnőttem. Nem tudtam kiadni nekik az utasítást az öngyilkosságra, és képtelen voltam elvágni a torkukat.

De nem engedhettem őket fogságba esni sem.

Halvány, meglehetősen hülye ötlet fogalmazódott meg bennem. Először nem is tekintettem másnak, mint a kétségbeesett elme utolsó mentsvárának. Mi jó is származhatna belőle?

Aztán valami jött, és elakadt a szavam. A többiek is megérezték, Nyomolvasó is, kutyástul. Úgy ugrottak fel, mint akiket megégettek.

– Ő az. Itt van. Ó, hogy dögölne meg!

De ez segített eldönteni a kérdést: én voltam az, aki képes volt egy kicsit húzni az időt a többiek számára.

Mielőtt még elemezhettem volna a helyzetet, és ezzel alkalmat teremthettem volna arra, hogy meghátráljak, leráncigáltam magamról az amulettjeimet, és Manó kezébe nyomtam őket, míg értékes irataimat Félszemű felé nyújtottam.

– Kösz mindent, fiúk! Legyetek óvatosak! Talán összefutunk még!

Íjjal a kézben – azzal az íjjal, amelyet az Úrnő adott nekem meg réges-régen – belevetettem magam az éjszakába. Halk tiltakozások követtek; utoljára még elcsíptem Nyomolvasó kérdését, hogy mi a bánat folyik itt, azután eltűntem előlük.

Volt egy út nem messze, és némi holdfény is került, így aztán, miután megtaláltam az utat a holdvilágnál, beleadtam mindent, amire vénülő testem képes volt, hogy a

lehető legmesszebbre jussak, mielőtt az elkerülhetetlen bekövetkezik.

Az Úrnő megvéd majd egy darabig, legalábbis mertem remélni. És ha végül elcsúsznak, egy ideig tudok falazni a többieknek.

Egy pillanatra megsajnáltam őket – sem Manó, sem Félszemű nem volt elég izmos ahhoz, hogy segítsen Hollót cipelni, Nyomolvasó pedig nem boldogul vele egymaga. Ha vissza is keverednek valahogy a Földre, még mindig várja őket az a kevésbé irigylésre méltó feladat, hogy elmagyarázzák a dolgokat Kedvesnek.

Nem voltam biztos benne, hogy bármelyiküknek van elég vér a pucájában elmetélni Holló torkát...

A torkomat előntötte az epe, az izmaim pedig kocsonyásodni kezdtek. Megpróbáltam távol tartani a gondolatokat az elmémről, csak három lépésnyi távolságra meredtem magam elé az útra. Lihegtem, és tartottam a tempót. Számoltam a lépéseket százasával, újra és újra.

Egy ló. Lophatnék egy lovat, mondogattam magamnak. Koncentráltam rá, ezerszer is elátkozva az öltéseket az oldalamban, míg árnyékok nem tornyosultak fölém, és a birodalmiak el nem kezdtek lövöldözni, mert akkor bevettem magam egy búzatáblába, nyomomban az Úrnő kopóival.

Majdnem meglógtam előlük. Hajszálon múlt, igazán. Az üldözésnek egy zuhanórepülésben közeledő szőnyeg vetett véget. Még hallottam a levegő süvítését, aztán elnyelt a sötétség.

Úgy üdvözöltem, mint minden szenvedésem végét, és

reméltem, hogy örökké velem marad.

* * *

Mikor magamhoz tértem, odakint már süttött a nap. Hideg volt, de északon minden ország hideg. És száraz ruhák voltak rajtam. Hetek óta először. Felidéztem a menekülésemet és a holdfényt – csoda, hogy elég derült volt ahhoz, hogy látsszon.

Résnyire nyitottam az egyik szemem, és egy kőfalú szobában találtam magam. Volt egy határozott börtöncella-kinézete, de a derékaljam nem volt se kemény, se vizes. Mennyi ideje is annak, hogy utoljára száraz ágyban fekhettem? A fene tudja. Talán még a Kék Fütökösben.

Csábító illatra lettem figyelmes. Étél! Meleg étel, nem messze tőlem, egy tálcán, a kinézet alapján valami szétfőtt ragu. Az istenekre, micsoda illata volt! Olyan hirtelen ültem fel, hogy megszédültem, épp hogy el nem ájultam megint. Étél! Pokolba minden mással! Úgy zabáltam, mint egy kiéhezett állat – nem is csoda.

Még nem sikerült mindent befalnom, mikor az ajtó bevágódott, de olyan erővel, hogy a falról pattant vissza. Óriási termetű alak dübörgött be az ajtónyíláson, nekem pedig megdermedt a kezemben a kanál a tányér és a szám között, valahol félúton. Lehetetlen, hogy ez az izé ember legyen, gondoltam, ahogy fegyverét készenlétben tartva oldalvást lépett.

Négy birodalmi katona követte, de őket alig vettem észre, annyira lekötötte a figyelmemet az óriás. Jó, rendben, ember volt, de a legmagasabb, akit valaha is láttam, ráadásul olyan kecses volt a termetéhez képest, akár egy

tündér.

A birodalmiak kivont kardokkal álltak az ajtónyílás két oldalán.

– Na, mi van? – meredtem rájuk, és elhatároztam, hogy ha itt döglök is meg, azt vigyorgva fogom tenni. – Nincs dobpergés? Se trombiták?

Feltételeztem, hogy hamarosan találkozni fogok a fogva tartómmal.

Tudok én időzíteni, ha akarok. Sóhajtó lépett a cellába.

Sokkal inkább meglepődtem az ő érkezésén, mint izomemberének drámai belépőjén. Elvileg a Föld nyugati határát kellett volna őrizze... hacsak... ötletem sem volt rá, de a kétség ekkorra már mélyen a gyomromba rágta magát. Túl régóta voltam távol.

– Hol vannak az iratok? – kezdte, minden bevezetés nélkül.

Szélesen elvigyorodtam – hát sikerült! Nem kapták el a többieket... Jókedvem hamarosan semmivé foszlott, mert láttam, hogy a Sóhajtó mögött álló további birodalmiak egy hordágyat cipeltek, rajta Hollóval, majd – cseppet sem gyengéden – a szoba másik végében lévő ágyra zuhintották.

Azért nem lehetett sok panaszom a vendégszeretetükre: a cella meglehetősen nagy volt, akadt elég hely arra, hogy egy fogoly kinyújtóztathassa a lábait.

– Na, de kérek, nem szabad ilyesmi után kutakodni! – vigyorodtam el újra. – A főnök asszony biztos nem örülne neki; és ugye, emlékszel, milyen mérges volt a múltkor is?

Sóhajtó minden körülmények között képes volt megőrizni a hidegvérét. Már akkor sem engedte, hogy az érzelmei

eluralkodjanak rajta, amikor a lázadást vezette.

– A halálad meglehetősen kínos is lehet, gyógyító – emlékeztetett.

– A halál az halál...

Szintelen ajkai lassan kegyetlen mosolyra húzódtak, és bár nem volt kimondottan csinos, ez a mosoly egyáltalán nem használt az összehatásnak.

Megértettem. Odalent, valahol elmém legsötétebb zugaiban valami vinnyogott és üvöltött, mint egy roston sülő majom, de ellenálltam a készítésnek, hogy pánikba essek. Ha volt valaha alkalom, hogy tegyek valamit a Seregért, hát ez volt az. Húznom kellett az időt. A lehető legnagyobb előnyt kellett biztosítsam a többieknek. Lehet, hogy belém látott, ahogy ott állt, mosolyogva.

– Nem jutnak messzire. A boszorkányság elől el tudnak rejtőzni, de a kopók elől nem.

A szívverésem kihagyott egy ütemet.

Mintha csak szólították volna, egy küldönc lépett be, és Sóhajtó fülébe súgott valamit. Ő rábólintott, majd felém fordult.

– Megyek, és begyűjtöm őket. Gondolkozz Sántán, amíg távol vagyok! Miután kiszipolyoztam az elmédet, lehet, hogy neki adlak.

– Sosem voltál valami kedves hölgy – feleltem, de a hangom nem volt túl meggyőző, különben is sarkon fordult már, mire válaszoltam. Az állatkertje követte.

Ellenőriztem Hollót. Úgy tűnt, azóta nem változott az állapota.

Ledőltem a derékaljamra, behunytam a szemem, és

megpróbáltam kiüríteni az elmémet. Egyszer már működött, amikor kapcsolatba kellett lépnem az Úrnővel. Vajon hol lehet? Azt tudtam, hogy előző este majdnem elég közel volt, de most? Miféle játékot játszott? Értésemre adta, hogy nem részesülök különleges elbánásban, mégis... van különbség elbánás és elbánás között.

38

AZ ALKUVÁRI ERŐD

Bamm! A szokásos trükk az ajtóval. Ezúttal meghallottam, hogy az emberhegy keresztülcsörtet a termen, így nem ért váratlanul a dolog. – Nem tudsz kopogni, Brúnó?

Nem kaptam választ. Belépett Sóhajtó is.

– Állj fel, felcser!

Készen álltam egy bárdolatlan válasszal, de a hangjában volt valami, ami jobban megborzongatott, mint szorult helyzetem, így hát felemelkedtem.

Szörnyen festett. Nem mintha külsőleg annyira máshogy nézett volna ki, de hidegség és rettegés ült a tekintetében.

– Mi volt az?

– Mi? – néztem rá zavarodottan.

– Az, amivel együtt utaztál. Gyerünk, beszélj!

Ha akartam, se tudtam volna, különösen azért, mert a legcsekélyebb elképzelésem se volt, hogy miről zagyvál.

– Utolértük őket. Vagyis az embereim utolérték. Én már csak a hullákat számolgathattam, mire odaértem. Mi az,

ami ízekre szed húsz vérebet, száz vérttest, majd eltűnik szem elől?

Az istenek nevére, Fél szemű és Manó most tényleg felülmúlták önmagukat.

Tovább hallgattam.

– A Sírmezőről jöttél, ahol kontárkodtál valamin. Csak nem sikerült előszólítanod valamit? – Úgy tűnt, jól szórakozik. – Ideje megtudni. Ideje megtudnunk, valójában milyen kemény fából faragtak, zsoldos.

Az emberóriás felé fordult.

– Hozd!

Mindent beleadtam, amit a mocskos trükkökről tudtam. Játszottam a belenyugvót, épp csak addig, hogy megnyugodjon; aztán a lábfejére tapostam, és közben játékosan végigfuttattam a bakancsom oldalát a sípcsontján, majd odébb pördültem, és ágyékon rúgtam.

Gondolom, öregszem, és lassulok. Persze, sokkal gyorsabb is volt annál, amit a mérete indokolna. Hátrahajolt, megfogta a lábam, és áthajított a szobán. Két birodalmi katona támogatott fel, és kivonszoltak.

Megpróbáltam néhány cselt, csak hogy lelassítsam őket egy kicsit, de csupán pár pofonnal lettem gazdagabb. Végül egy magas támlájú székre szíjaztak, egy olyan szobában, ahol Sóhajtó szokta gyakorolni mágikus tudományát. Semmi különösen idegborzoló nem láttam, de ez csak rosszabbá tette a várakozást. Aztán elkezdtek...

Miután kicsikartak belőlem két-három szívből jövő sikolyt, és kezdték felhergelni magukat annyira, hogy igazán kellemetlenek legyenek, a csoportkép felbomlott. A

birodalmiak kitéptek a székből, és a cellám felé terelgettek. Túlságosan ködös volt az agyam ahhoz, hogy törődjek vele. Egészen addig, amíg pár lépésnyire a nevezett börtöncellától szembe nem találtuk magunkat az Úrnővel. Tehát az üzenetem mégiscsak átjutott, bár akkor azt hittem, hogy csak a reményeim csalnak meg, amikor röpke viszontérintést véltem érezni, de most mégis itt volt.

A birodalmiak menekülőre fogták. Ennyire kegyetlen lenne a saját embereivel?

Sóhajtó kitarzott.

Bármi is zajlott le közöttük, egy szó nem esett. Sóhajtó felsegített, és betaszított a cellámba. Az arca mozdulatlan volt, de a szeme izzott.

– Hát nem szörnyű? Ez nem jött be... – krárogtam, és lerogytam a matracomra.

A nap még magasan járt, amikor az ajtó becsukódott, és éjszaka volt, amikor feleszméltem, de ő még mindig az ágy mellett állt, szépségesebbik álcájába burkolózva.

– Figyelmeztettelek – mondta.

– Úgy van – feleltem, és megpróbáltam felülni. Mindenem fáj, legalább annyira attól, hogy mostanában túlhajtottam magam, mint a kínzástól.

– Maradj! Nem jöttem volna ide, ha nem diktálják így az érdekeim.

– Nem hívtalak volna ide másként.

– Ismét szívességet teszel nekem.

– Csak a seggemet próbálom menteni.

– Meglehet, hogy csöbörből vödörbe kerültél. Sóhajtó sok embert veszített ma. Tudod, miért?

- Nem tudom. Manó és Félszemű... – elhallgattam.
- Franc a kótyagos fejembe! Franc az együtt érző hangjába!
Így is túl sokat árultam el.
- Nem ők voltak. Egyikük sem elég képzett ahhoz, hogy megidézzenek valami ehhez fogható. Láttam a testeket.
- Akkor fogalmam sincs.
- Hiszek neked. Mégis... láttam már ehhez hasonló sebeket korábban. Mielőtt elindulnánk a Toronyba, megnézheted őket.
- Mintha bármi kétségem lett volna afelől, hogy mi lesz a következő állomás...
- Amikor megvizsgálod őket, vedd figyelembe azt a tényt, hogy mikor utoljára hasonló haláleset történt, a férjem volt hatalmon.
- Az egész nem állt össze, de nem ez aggasztott. A saját jövőm sokkal jobban érdekelt.
- A Dominátor túl korán kezdett mozgolódni. Jóval azelőtt, mint ahogy számítottam rá. Sosem lesz hajlandó nyugton maradni, hogy haladhassak a terveimmel?
- Néhány dolog a helyére került. Félszemű mondott valamit arról, hogy valami kiszabadult. Holló pedig foglyul esett miatta...
- Holló, te ostoba barom, ezt megint megcsináltad! – Egymagában, miközben megpróbálta Kedvest óvni, rohadt közeljárt ahhoz, hogy szabadjára engedje a Dominátort Fenyvesben. – Mit műveltél már megint?
- Miért követett minket, és miért védte meg Félszeműt és a többieket?
- Tehát ő Holló?

Kettes számú elcseszés, elkövető: Vészmadár. Hogy miért nem tudom én csukva tartani azt az istentelen nagy számat?

Az Úrnő fölé hajolt, és megérintette a homlokát. Fejemet lehajtva néztem, a szemöldököm részben takarta a képét – nem tudtam közvetlenül rátekinteni, az ő hatalma előtt még a kövek is meghátrálnának.

– Hamarosan visszatérek – mondta, és az ajtó felé indult. – Ne félj! Biztonságban leszel, amíg távol vagyok.

Az ajtó bezárult.

– Hát persze – mormogtam. – Sóhajtótól, talán. De tőled? Körbenéztem a szobában, azon tűnődve, hogy itt ér-e a vég.

* * *

Sóhajtó kivitt, hogy megnézhessem a mészárszéket, amivé a kopók és a vértések rajtaütésének helyszíne vált. Nem volt kellemes látvány, én mondom. Utoljára akkor találkoztam ilyennel, mikor Berillben nekimentünk egy forvalakának, még mielőtt az Úrnő zsoldjába álltunk volna. Felmerült bennem a gondolat, hogy a szörnyeteg esetleg visszatért, és ismét Félszemű nyomába eredt, de a varázsló elvileg agyonvágta a bűbájtornyai csata során. Vagy nem?

De Sánta is túlélte.

A pokolba is, de még mennyire, hogy túlélte. És két nappal azután, hogy az Úrnő távozott – mint megtudtam, Alkuvár régi erődjében tartottak fogva –, fel is bukkant. Egy kis baráti látogatás, a régi szép idők kedvéért.

Már azelőtt megéreztem a jelenlétét, hogy megláttam volna,

és majdnem úrrá lett rajtam a réműlet. De honnan tudhatta? Sójajtó! Szinte biztos, hogy ő köpött.

Sánta a cellámba jött, egy apró szőnyegen egyensúlyozva. A neve többé nem illett rá: a szőnyeg nélkül mozgásképtelen volt. Alig volt több egy emberi roncsnál, amelyet csak varázslat és a tébolyult, emésztő akarat tartott mozgásban.

Belebegett, és végigmért. Próbáltam úgy tenni, mint akit nem sikerült megfélemlíteni, de kudarcot vallottam.

– Itt a vége – mondta, de a hangja alig volt több suttogásnál. – Hosszúra nyúló, és rendkívül kínos befejezése lesz ez a történetednek. És én minden egyes percét élvezni fogom.

– Kétlem. – Folytatni kellett a műsort. – Anyuci nem fog örülni, ha szórakozol a foglyával.

– Ő nincs itt, szanitéc – mondta, és hátrálni kezdett. – Hamarosan elkezdjük... az elmélkedés után.

Őrültkuncogást hallottam odakintről, de nem tudtam eldönteni, hogy tőle vagy a folyosón álló Sójajtótól származik.

De itt van – mondta egy hang.

Megdermedtek, Sójajtó arca hullaszínt öltött, Sánta pedig szinte magába roskadt.

Először aranyszínű szikrák táncoltak, majd a semmiből testet öltött az Úrnő. Nem szólt többet, és a Fogadottak is hallgattak – nem volt már mit mondaniuk.

Szerettem volna közbeiktatni egyet a csípősebbik megjegyzéseim közül, de a józan eszem győzedelmeskedett, így megpróbáltam összehúzni magam.

Egy csótány, ami semmiképp sem méltó a figyelemre.

De a csótányok olykor az óvatlan talp alá tévednek, és szétmállanak.

– Sánta – mondta végül az Úrnő –, feladatot adtam neked. Az utasításaid között sehol sem szerepelt olyan engedély, amely lehetővé tette volna, hogy elhagyd a helyedet. Mégis így tettél. Ismét. És a következmények ugyanazok, mint amikor elosontál Vérző Rózsába, hogy aláásd Lélekorzó pozícióját.

Sánta még jobban összegörnyedt.

Na, ez aztán valóban rohadt régi történet.

Az egyik aljas húzásunk az éppen aktuális lázadókkal szemben. A lázadók történetesen épp az idő alatt támadták meg Sánta főhadiszállását, amíg az távol volt, mert éppen Lélekorzó ellen szervezkedett.

Tehát Kedves is akcióba lépett a Földön.

Jobb kedvem kerekedett rögtön. Ez bizonyíték volt arra, hogy a mozgalom nem omlott össze.

– Menjetek! – mondta az Úrnő. – És jegyezzétek meg: több hibát nem nézek el! Mostantól a férjem alkotta vastörvények szerint fogunk élni. A következő alkalom az utolsó lesz. Számotokra és mindenki számára, aki engem szolgál. Sóhajtó? Sánta?

Megértették. És vigyáztak arra, hogy ezt épp ilyen formában öntsék szavakba.

Volt még itt a kommunikációnak egy olyan, a szavakon túli szintje, amibe én már nem láttam bele. A két Fogadott abban a szent meggyőződésben távozott, hogy életben maradásukat kizárólag a parancsok – méghozzá nem

csupán azok betűje, hanem szelleme szerinti –tétovázás nélküli, tökéletes végrehajtásával biztosíthatják. Elég letört hangulatban tűntek el.

Az Úrnő kifakult, ahogy az ajtó becsukódott mögöttük.

Nem sokkal szürkület előtt hús-vér alakban jelent meg. Haragja még mindig parázslott. Az örök pletykáiból hallottam, hogy Sóhajtót is visszarendelték a Földre, mivel a helyszínen lévő Fogadott nem boldogult.

– Mutasd meg nekik, Kedves – mormogtam. – Mutasd meg nekik!

Keményen igyekeztem beletörődni mindabba, amit a sors rémségraktára felhalmozott a számomra.

Örök kísérték ki a cellámból nem sokkal szürkület után, és hozták Hollót is. Nem kérdeztem semmit, mert tudtam, úgysem válaszolnának.

Az Úrnő szőnyege az erőd nagyudvarán állt. A katonák rákötözték Hollót. Egy kedvetlen őrmester intett, hogy szálljak fel, én pedig – meglepetésére – tudtam, mit kell tennem. A szívem összeszorult. Tudtam, hová megyünk.

A Toronyba.

Fél órát vártam, míg végül az Úrnő megérkezett. Gondterheltnek, sőt kissé zavartnak és bizonytalanoknak látszott. Elfoglalta a helyét a szőnyegen, és felemelkedtünk. Egy légbálnán lovagolni sokkal kényelmesebb és idegnyugtatóbb. Azoknak legalább van anyaga, tömege. Ezer láb magasra emelkedtünk, és délnek lódultunk. Alig harminc mérföldet tettünk meg óránként, így elég hosszú repülésnek néztünk elébe, persze, csak ha az Úrnő nem akar szünetet tartani útközben.

Egy óra múlva felém fordult. Alig láttam valamit az arcvonásaiból.

– Elmentem a Sírmezőre, Vészmadár.

Nem feleltem, mert nem tudtam, mit vár tőlem.

– Mit tettetek? Mit szabadítottatok ki?

– Semmit.

Hollóra nézett.

– Talán van rá mód... Aztán, némi szünet után:

– Tudom, hogy az a valami szabadon kószál... Aludj, szanitéc! Majd máskor beszélgetünk.

Én pedig elaludtam, és amikor felébredtem, ismét egy cellában voltam. Az egyenruhák alapján a Torony volt az új börtönöm.

39

VENDÉGSÉGBEN A TORONYBAN

Az Úrnő testőrségének egyik ezredese jött értem. Már-már udvariasan viselkedett. Annak idején az Úrnő katonái sosem voltak igazán biztosak a státuszomban. Szerencsétlen flótások, nem volt számomra polc a rendezett és hierarchikus világképünkben.

– Az Úrnő látni akar – mondta az ezredes. Egy tucat embert hozott magával, nem tűntek kimondottan díszkíséretnek. De nem is úgy néztek ki, mint a hóhérok.

Nem mintha ez bármit számított volna – ha kell, cipelnek. Távoztomban hátranéztem. Holló még lélegzett.

Az ezredes a belső Toronyba vezető átjáró előtt hagyott. A belső Torony elkülönül az épület többi részétől, olyan hely,

ahová kevesen lépnek be, és még annál is kevesebben térnek vissza.

– Mozgás! Hallom, jártál már bent. Ismered a járást.

Átléptem a kapun, és mikor visszanéztem, csak a csupasz kőfalat láttam. Egy pillanatra elvesztettem az irányérzékeimet, de ez az érzés hamarosan megszűnt, és máshol találtam magam. És ott állt az Úrnő, egy ablak előtt, bár a Torony általa lakott részeit teljesen elszigetelte a külvilágtól a többi helyiség.

– Gyere ide!

Engedelmeskedtem. A hamis ablakra mutatott, én pedig a túloldalt lángoló városra néztem. Fogadottak röpködtek felette, varázslatokat hajigáltak, amelyek aztán szépen el is haltak. Célpontjuk egy valagra való légbálna volt, amelyek módszeresen pusztították a várost.

Az egyikén Kedves lovagolt, és amíg a mágiatagadó mezejében maradtak, a légbálnák gyakorlatilag sérthetetlenek voltak.

– De nem azok – mondta az Úrnő, olvasva a gondolataimban. – A közönséges fegyverek kárt tudnak tenni bennük. Ahogy a lázadó kislányban is. De ez lényegtelen. Felfüggesztettem a hadműveletet.

Felnevettem.

– Akkor nyertünk.

Azt hiszem, ez volt a legelső alkalom, hogy igazán megorrolt rám. Hiba volt gúnyolódni vele. Az ilyesmivel még azt is el lehet érni nála, hogy érzelmi alapon felülbíráljon egy stratégiai döntést.

– Nem nyertetek meg semmit. Ha a figyelmem

elterelődése ezt az érzetet kelti, akkor nem fogok visszavonulni. Ebben az esetben a hadjárat célját fogom megváltoztatni.

A fene essen beléd, Vészmadár! Az ilyen hatalmak közelében be kell fognod azt az éktelen nagy pofádat! Különben egyenest a húsdarálóba dumálsz magad.

Miután visszanyerte az önuralmát, az Úrnő felém fordult, és ott állt velem szemben, alig három lábnyira.

– Annyi szarkazmust engedsz meg magadnak az írásaidban, amennyit csak akarsz. De ha élőszóban is megpróbálsz, meg fogod fizetni az árát.

– Értem.

– Örülök.

Elfordult, és ismét a csatát figyelte. A messzi város fölött – Fagyfellegre hajazott – épp egy lángoló légbálna zuhant le, miután telibe kapott egy adagnyt az általam valaha látott legnagyobb balliszták lövedékei közül. Ketten játszották itt a szívatásos játszmat.

– Hogy mennek a fordításaid?

– Micsoda?

– Azok az iratok, amelyeket a Fellegek Erdejében találtál, néhai nővéremnek, Lélekorszónak adtál, majd visszavettél, aztán barátodnak, Hollónak átadtál, és végül tőle is elvettél. Azokról az iratokról beszélek, amelyeket te a győzelem eszközeinek hittél.

– Ja, hogy azok az iratok! – horkantam fel. – Hát, nem haladtam túl jól...

– Nem is volt túl sok esélyed. Amit kerestél, nincs bennük.

– De...

– Félrevezettek téged. Igen, tudom. Bomanz állította őket össze, tehát biztos le van írva bennük az igaz nevem. Ugye? De ez a tudás megsemmisült... kivéve talán a férjem emlékezetét.

A hangja hirtelen távoli lett.

– A fenyvesi győzelemért komoly árat kellett fizetnem.

– Megtanulta a leckét, amire Bomanz csak túl későn jött rá.

– Tehát észrevetted. A Dominátornak elég információja van ahhoz, hogy megtudja a választ a történekből... de nem. A nevem nincs azokban az iratokban. A Dominátor neve viszont benne van. Ez volt az, ami anyyra fellelkesítette a nővéremet. Lehetőséget látott benne arra, hogy mindkettőnkől megszabaduljon. Engem ismert, elvégre együtt töltöttük a gyermekkorunkat. És csupán a legkuszább, legösszetettebb háló óvhatott meg minket egymástól, amit csak szőni lehetett. Amikor zsoldjába fogadott benneteket Berillben, eredetileg nem volt más célja vele, mint hogy aláaknázza a hatalmammat. De amikor ti elvittétek neki azokat a papírokat...

Legalább anyyra volt ez hangos gondolkodás, mint nekem szóló magyarázat.

Hirtelen megvilágosodott előttem valami.

– Te magad sem tudod a nevét!

– A mi házasságunk a Dominátorral nem éppen szerelemből született, felcser. Ez minden szövetségek legingatagabbika volt. És most mondd el, hogy szerezhetem meg azokat az iratokat!

– Nem tudod őket megszerezni.

– Akkor mindannyian veszítünk. Ez az igazság, Vészmadár. Amíg mi itt vitatkozunk, és míg szövetségeseink igyekeznek elválni egymás torkát, mindannyiunk ellensége lassan megszabadul a láncaitól. És az egész harc értelmét veszti, ha a Dominátor kiszabadul.

– Pusztítsd el!

– Lehetetlen.

– A szülővárosomban keringett egy régi történet egy oly hatalmas emberről, aki még az isteneket is gúnyolni merete. A végén persze kiderült, hogy a hatalma nem volt más, mint ostoba büszkeség, mert van valami, amellyel szemben még maguk az istenek is tehetetlenek.

– És ennek mi értelme van?

– Hogy közhellyel éljek, a halál mindent legyőz. Még a Dominátor sem nyerhet mindig a halállal szemben.

– Akadnak módok – ismerte el. – De az iratok nélkül nincs rá esély. Most visszamész a szállásodra, és elgondolkodsz. Később ismét beszélünk.

Ilyen hirtelen bocsátott el, majd visszafordult a haldokló város képe felé. Hirtelen rájöttem, merre van a kivezető út. Erős késztetés hajszolt az átjáró felé, s egy pillanatnyi szédülés után már kint is voltam.

Az ezredes lihegve érkezett a folyosón, és visszakísért a cellámba.

Leültem az ágyamra, és az utasításnak megfelelően töprengtem.

Bizonyítékom arról korábban is volt, hogy a Dominátor valóban mozgolódik... Az, hogy a dokumentumokban nem az volt, amire számítottunk, na, ez volt a sokkoló! Vagy

beveszem, vagy sem, és a választásomnak kritikus következményei lehettek.

A saját céljai felé terelt, természetesen. Számos lehetőség felmerült bennem, egyik sem volt kellemes, de mindegyikben volt valami...

Jól mondta. Ha a Dominátor kitör a tömlőcéből, mindannyian nyakig ülünk a mártásban, jó fiúk, rossz fiúk egyaránt.

Elaludtam. Álmodtam is, de nem emlékeztem rá, hogy mit. Mikor felébredtem, frissen odatett, meleg ételt találtam egy íróasztalon, amely előzőleg nem volt ott. Az asztalon tisztességes mennyiségű írószerszám volt feltornyozva.

Az Úrnő láthatólag azt várta tőlem, hogy folytassam az Évkönyveket.

Már az adagom felével végeztem, mire feltűnt Holló hiánya. A régi félelmek azonnal előjöttek. Miért tűnt el? Hova? Mi haszna lehet belőle az Úrnőnek? Eszköz lenne?

Az idő furcsán viselkedik a Toronyban.

A már ismerős ezredes futott be, amikor befejeztem az evést. A megszokott katonák kísérték.

– Az Úrnő újra látni kíván – közölte.

– Máris? Most értem vissza.

– Valójában négy napja.

Megérintettem az arcomat. Az utóbbi időben pofaszakállt növesztettem. A képem borostás volt. Tehát egyetlen, hosszú alváson voltam túl.

– Van esély arra, hogy kapjak egy borotvát?

– Mit gondolsz? – mosolygott rám összeszorított ajkakkal az ezredes. – Küldhetek egy borbélyt. Velünk tartasz?

Számít a véleményem? Persze, hogy nem. Inkább követtem őket, minthogy vonszolniuk kelljen.

Az eljárás ugyanaz volt. Ismét az ablaknál találtam az Úrnőt. A képen a Félelem Földje valamelyik határvidéke látszott, ahol Sóhajtó erődítményeinek valamelyike ostrom alatt állt. Nem voltak nehéz ballisztái. Egy légbálna lebegett odafent, hogy fedezékben tartsa a helyőrséget. Gyalogfák rombolták a külső falat, egyszerűen úgy, hogy ránőttek. Mint ahogy az őserdő semmisít meg egy elhagyott várost, csak tízezerszer gyorsabban.

– Az egész sivatag megindult ellenem – mondta az Úrnő. – Sóhajtó helyőrségeit zavaróan sokféle támadás érte.

– Gyanítom, hogy odabent nem örülnek az előrenyomulásodnak. Azt hittem, hogy megpróbáltál elszakadni tőlük.

– Megpróbáltam, de a süket parasztlánykád nem hajlik az együttműködésre. Gondolkodtál arról, amit mondtam?

– Aludtam. Mint azt tudod.

– Igen. Tehát... Akadt néhány ügy, amelyek lekötötték a figyelmemet, de most az aktuális problémának szentelhetem magam.

Rám tekintett; a látvány rohanásra sarkallt. Intett, és én ledermedtem.

– Vissza! – parancsolta, és a közeli szék felé intett. Képtelen voltam lerázni magamról a varázslatot, holott tudtam, mi következik.

Megállt velem szemben, egyik szemét behunyta. Nyitott szeme nőni kezdett, csak nőtt és nőtt, kitágult és elemésztett...

Azt hiszem, üvöltöttem.

Eljött az, elkerülhetetlen pillanat, bár eddig abba az ostoba reménybe kapaszkodtam, hogy másként lesz. Szárazra szipolyozza az elmémet, akár a pók a legyet...

A cellámban ébredtem, úgy, mint aki megjárta a poklot, és visszatért. A halántékom lüktetett. Nagy nehezen feltápászkodtam, és eltántorogtam az orvosi felszerelésemért, amelyet fogva tartóim visszaadtak, de csak miután eltávolították belőle a halálosabb dolgokat. Fűzkéregfőzetet készítettem magamnak. Egy örökkévalóságig tartott, mert nem volt tüzem, amin megmelegítem a vizet.

Míg az első, gyenge és keserű bögrényt kortyolgattam, és átkozódtam, valaki bejött. Nem ismertem fel. Úgy tűnt, meglepődött, hogy ébren látott.

– Gyorsan feléptél.

– Ki a fene vagy?

– Orvos. Óránként kell, hogy ellenőrizzelek. Elvileg még hosszú ideig nem lett volna szabad felébredned. Fejfájás?

– Rohadt, iszonyatos!

– Morcos vagy. Ez jó – mondta, miközben letette a táskáját a felszerelésem mellé. Miközben kinyitotta a csomagját, gyorsan bepillantott az enyémbe. – Mit vettél be?

– Fűzkéregfőzetet. Hogy érted azt, hogy ez jó? – kérdeztem aztán.

– Néha teljesen közönyösen térnek vissza, és sosem jönnek helyre.

– Igazán? – elgondolkodtam, mi lenne, ha leverném, csak a móka kedvéért. Hogy kitöltsem rajta a haragomat. De mi

értelme volna? Bejönne pár ór, és tenne róla, hogy még inkább kutyául érezzem magam. Egyébként is, nagyon munkaszagú ez az egész.

– Valami különleges személy vagy?

– Az *én* szempontomból mindenképpen.

Egy mosoly árnyéka.

– Idd meg ezt! Jobb, mint a kéregtea.

Ledöntöttem a torkomon az általa felkínált bögre tartalmát.

– Az Úrnő nagyon aggódott – folytatta. – Sosem láttam, hogy bárkivel törődött volna, akit mélyvizsgálatnak vetett alá.

– Mi a fene? – Nehezemre esett fenntartani a rosszkedvet. Az ital, amit adott, gyorsan hatott. – Mi volt az a főzet? Azt hiszem, tudnék vele mit kezdeni, de vödörszám!

– Rá lehet szokni. A lovagvirág felső négy leveléből préselik.

– Sosem hallottam róla.

– Elég ritka – mondta, miközben megvizsgált. – Egy Kongóhegység nevű helyen nő, ahol az őslakosok kábítószerként használják.

A Sereg egyszer, réges-régen átkelt azokon a szörnyű hegyeken.

– Azt sem tudtam, hogy léteznek egyáltalán őslakosok arrafelé.

– Legalább annyira ritkák, mint a növény. Volt szó a tanácsban arról, hogy kereskedelmi céllal termesszék, mint gyógyszert, ha a harcoknak egyszer vége lesz. – Fogát kocogtatta, amiről az a fogatlan vénember jutott eszembe,

akitől az orvoslást tanultam. Furcsa. Idejét sem tudom, mikor gondoltam rá utoljára.

Még különösebb volt, hogy az összes eltemetett, furcsa emlékem a felszínre tört, ahogy a rémült fenéklakó halak menekülnek a fény felé. Az Úrnő alaposan felkavarta az elmémet.

Nem kérdezősködtem tovább a növény kereskedelmi célzattal történő termesztéséről, holott szöges ellentétben állt az Úrnőről alkotott képpel. A hozzá hasonlók nemigen törődnek a fájdalomcsillapítással.

– Mit gondolsz róla?

– Mármint az Úrnőről? Éppen most? Nem sok jót. És te?

Nem válaszolt.

– Elvárja, hogy felkeresd, amint felépültél.

– A madár sem szarik a saját fészkébe – vágtam vissza. –

Az az érzésem, hogy nem vagyok igazi fogoly. Mi lenne, ha felmehetnék levegőzni egy kicsit a tetőre? Onnan aligha lógok meg.

– Megkérdezem, hogy adnak-e rá engedélyt. Addig is tornázz egy kicsit idebent!

Hah! Az egyetlen időtöltésem az agytorna. Én csak ki akartam kerülni a négy fal közül.

– Még mindig élőknek számítok? – kérdeztem, amikor befejezte a vizsgálatot.

– Egyelőre igen. De ezzel a viselkedéssel az is csoda, hogy idáig húztad ebben a csapatban.

– Szeretnek engem. Istenként imádnak. A hajam szálát sem görbítenék meg.

A társaság említésére a jókedvem hirtelen mélyrepülésbe

kezdezt.

– Nem tudod, mennyi ideje vagyok fogoly?

– Nem. Valamivel több, mint egy hete, talán több.

Tehát... Tippetjük tíz napot, tételezzük fel a legjobbat a fiúkról. Tegyük fel, hogy könnyen és gyorsan mozognak, és akkor mondhatjuk, hogy kábé négyszáz mérföldet tetek meg. Csak egy óriási lépés az úton. A francba!

Az időhúzásnak nem volt értelme, az Úrnő már mindent tudott, amit én. Azon tűnődtem, hogy volt-e köztük bármi hasznos a számára, vagy bármi újdonság.

– Hogy van a barátom? – kérdeztem, miközben belém hasított a bűntudat.

– Nem tudom. Északra vitték, mert a kapcsolat a teste és a szelleme között gyengülőben volt. Abban viszont biztos vagyok, hogy szóba kerül majd, amikor legközelebb találkozol az Úrnővel. További kellemes napot!

– Gebedj meg!

Vigyorogva távozott. Úgy tűnik, ez a szarkazmus a munkával jár. Az ezredes pár perccel utána érkezett.

– Hallom, a tetőre akarsz menni.

– Aha.

– Tudasd az őrszemmel, amikor indulni akarsz.

Valami más is foglalkoztatta. Kis szünet után folytatta:

– Nincs semmiféle katonai fegyelem az egységemben?

Ahá! Tehát az zavarta, hogy nem uramoztam. Több, hozzám méltóan szellemes megjegyzés jött a nyelvemre, de elfojtottam a készletet, hogy megszólaljak. Végül is, előfordulhat, hogy a helyzetem nem marad ilyen titokzatos.

– Dehogynem! Bár közel sem akkora, mint régebben.

Fenyves óta nem maradtunk annyian, hogy érdemes legyen annyit foglalkozni vele.

Ügyes lövés, Vészmadár! Kényszerítsd őket védekezésre. Mondd el nekik, hogy a Sereg az Úrnő szolgálatában került jelenlegi szárnalmas helyzetébe. Emlékeztess őket arra, hogy a birodalom nagyjai fordítottak először köpönyeget. Ez mostanra bizonyosan közismert tény a tisztek körében, olyasmi, amin bizonyára elgondolkodnak néha.

– Igazán kár – mondta az ezredes.

– Te vagy a személyes felügyelőm?

– Igen. Valami oknál fogva nagyra értékel téged.

– Egyszer írtam hozzá egy verset – hazudtam. – Amúgy is tudok róla egy s mást, sőt... – Elfintorodott, láthatóan úgy ítélte meg, hogy hazudozók.

– Köszönöm – mondtam békítőleg. – Írok egy kicsit, mielőtt mennék.

Elég erősen el voltam maradva. Amióta elhagytam a Földet, a Kék Fütüköstől eltekintve alig volt alkalmam többre, mint egy-egy odavetett jegyzetre.

Addig írtam, amíg görcsöt kapott a kezem, és kénytelen voltam abbahagyni. Azután ettem, mivel egy őr hozott némi ennivalót, amikor az utolsó oldalamat poroztam be, hogy el ne kenődjön a tinta. Miután befaltam, az ajtóhoz sétáltam, és szóltam a strázsának, hogy fel akarok menni. Mikor kinyitotta, rájöttem, hogy nem is volt bezárva.

De mégis, hova a pokolba mehetnék, ha ki is jutnék? Ostobaság még csak gondolni is a menekülésre.

Volt egy olyan érzésem, hogy hamarosan hivatalos történetíróvá avanszállok. Tetszik, nem tetszik, még mindig

ez volt a legkisebb rossz.

Volt pár randa döntés, amelyekkel szembe kellett nézmem. Időre volt szükségem ahhoz, hogy átgondolhassam őket. Az Úrnő megértette ezt. Biztos elég tehetséges és hatalmas volt ahhoz, hogy egy fokkal előrelátóbb legyen, mint egy szanitéc, aki hat évet töltött a semmi közepén.

* * *

Napnyugta. Az ég alja tűzben játszott nyugaton, a felhők lángoltak. Szokatlan színek egész garmadája tündökölt az égen. Hűvös szellő fújt északról, csak annyira, hogy megborzongasson és felfrissítsen. Az öröm odébb várakozott, magára hagyott szabadságom illúziójával. Az északi mellvédhez sétáltam.

Az odalent vívott csatának vajmi kevés emlékét láttam. Ahol valamikor futóárkok, földsáncok és ostromgépek álltak, vagy égtek, és tízezrek haltak meg, most ligetes táj terült el, csak egy fekete kőből faragott emlékmű jelölte a helyet, ezeröttszáz lábnyira a Toronytól.

Recsegés és üvöltés. Emlékeztem a lázadó hordára, amint újra és újra rohamra indul a szirt ellen megállíthatatlanul, akár a tenger. Emlékeztem a viszálykodó Fogadottakra, elszántságukra és könyörtelenségükre, ahogy elhullottak a vad és rettenetes varázslatokra...

– Minden csaták legnagyobbja volt, nem igaz?

Nem fordultam meg, mikor az Úrnő csatlakozott hozzám.

– Az volt. Sosem tudtam igazán szavakba önteni.

– Majd megéneklük.

Felpillantott. Csillagok jelentek meg odafent. Az Úrnő arca a félhomályban feszültnek és fakónak tűnt. Ezelőtt sosem

láttam, hogy bármi kizökkenetete volna a nyugalmából, mindig higgadt volt és összeszedett.

– Mi az? – kérdeztem.

Csak most fordultam meg, és katonák kisebb csoportját láttam nem messze, ahogy minket figyeltek – lenyűgözve vagy elborzadva, meg nem tudnám mondani.

– Jövendöltem. Több alkalommal is, ami azt illeti, mivel nem jutottam kielégítő eredményre.

– És?

– Talán egyáltalán nem jutottam eredményre.

Vártam. Az ember nem faggatja a teremtett világ leghatalmasabbját. Már az is elég megdöbbenő volt, hogy éppen kitárulkozni készült egy egyszerű halandó előtt.

– Minden mozgásban van. Három lehetséges jövőt láttam. Igazi válság, történelemformáló órák felé haladunk.

Kicsit felé fordultam. Arcát ibolyaszínű fény keretezte, haja féloldalasan a szemébe hullt. Ez egyszer nem álca. Erős volt a késztetés, hogy megérintsem, netán megvigasztaljam.

– Három jövő?

– Három. És egyikben sem volt helyem.

Na, ilyenkor mit mond az ember? Hogy talán hibát követett el a szertartás során? Vádolja az Úrnőt hozzá nem értéssel az, akinek két anyja van!

– Az egyikben a süket gyereklány győzedelmeskedik. Ez a legkevésbé valószínű lehetőség, és ha be is következik, ő és mindenki, aki vele tart, elpusztul a győzelemért. A másikban a férjem kiszabadul. Létrehozza a birodalmát, a sötétség pedig tízezer esztendőn át tart. A harmadik, a

legerősebb vízió szerint őt megsemmisítik egyszer s mindenkorra. De az ár, amit ezért fizetni kell, magas... Léteznek istenek, Vészmadár? Sosem hittem bennük.

– Nem tudom, Úrnő. Egy vallással sem találkoztam, amelynek értelme lett volna. Egyik sem következetes. A hívek leírásai alapján a legtöbb isten hatalommániás, paranoiás elmebeteg. Nem értem azt sem, hogy élhetnék túl saját örületüket. De nem lehetetlen, hogy az emberi lények egyszerűen képtelenek értelmezni egy náluknál ennyivel ragyogóbb fényességű hatalmat. Talán a vallások csak az igazság kifacsart, torz árnyképei. Talán valóban léteznek olyan erők, amelyek a világ sorsát formálják. De sosem értettem, hogy egy ilyen hatalmas világmindenségben egy isten miért törődne olyan hétköznapi semmiségekkel, mint az imádat vagy az emberek sorsa.

– Amikor gyermek voltam... a nővéreimnek és nekem volt egy tanítónk.

Hogy figyeltem-e? Naná, hogy rohadtul figyeltem! Csupa fül voltam, tetőtől talpig.

– Egy tanító?

– Igen. Arról mesélt, hogy mi magunk vagyunk az istenek, és mi alakítjuk a saját sorsunkat. Hogy az dönti el, mivé leszünk, hogy mik vagyunk valójában. Póriasan szólva, mindannyian a sarokba szorulunk, egyszerűen azért, hogy magunk vagyunk, és kapcsolatba lépünk másokkal. A magunk parasztos módján mindannyian beskatulyázzuk magunkat pusztán azért, hogy önmagunk vagyunk, és hogy másokkal érintkezünk.

– Érdekes feltevés.

– Nos, igen. Egy isten biztosan létezik, Vészmadár. Tudtad ezt? De nem mozgató, változtató fajta. Tagadó. Minden történet befejezője. Csillapíthatatlan éhség marja. Egyszer elemészt magát a mindenséget.

– A halál?

– Nem akarok meghalni, Vészmadár. Mindaz, ami vagyok, a legszívesebben sikoltana a pusztulás igazságtalansága miatt. Minden, ami most vagyok, voltam, és valószínűleg leszek is, abból a vágyból táplálkozik, hogy elkerüljem a halált.

Halkan felnevetett, de kétségbeesés, hisztéria volt abban a nevetésben. A lenti csatamező felé intett.

– Olyan világot építettem volna, ahol biztonságban vagyok. És a fellegváram sarokköve lett volna a halál.

Kezdtém megérteni az álmát. Magam sem tudtam elképzelni a világot nélkülem. A bennem lakó én, ami valójában vagyok, dühöngött. Most is dühöng. Nem esik nehezemre elképzelni, hogy valaki a halál előli menekülés megszállottja lesz.

– Megértem.

– Talán igen. Hiszen mindannyian egyenlők vagyunk a halál kapujában, nem igaz? Valamennyiünk homokórájából pereg a homok. Az élet alig több, mint egy szikra, amely megvillan az örökkévalóság csillagában. De ez az egész annyira igazságtalan!

Vén Fa Atya jutott eszembe. Idővel ő is elpusztul majd. Igen. A halál telhetetlen és kegyetlen.

– Eltűnődtél már ezen? – kérdezte az Úrnő.

– Azt hiszem. Nem vagyok halottidéző. De láttam olyan utakat, amelyeken nem akarok járni.

– Igen. Szabadon elmehetsz, Vészmadár.

Elképedtem. Még a sarkamon is zsbongott a bőr a hitetlenségtől.

– Tessék?

– Szabad vagy. A Torony kapuja nyitva, csak ki kell lépned rajta. De megteheted azt is, hogy maradsz, és újra beállsz a küzdelembe, amely mindannyiunk számára fontos.

Már szinte semmi fény nem maradt, kivéve a legmagasabb felhőkön tükröződő napsugarakat. Keleten, a tintakék horizonton tűhegynyi fénypontok alakzata tartott nyugat felé. Úgy tűnt, a Torony felé haladnak.

Hadartam valami értelmetlenséget.

– Csak volt, de nem lesz többé – mondta. – A Bűbájtorony Úrnője ismét háborúba indul a férje ellen. És amíg ezt az összecsapást meg nem nyerte, vagy el nem vesztette, nincs másik. Láthatod a Fogadottakat visszatérni. A keleti seregek a Sírmező felé menetelnek. A Félelem Földjén túli csapatok parancsot kaptak, hogy vonuljanak keletebbre. A süket lánynak nem esik bántódása, amíg ő maga nem keresi a bajt. Fegyvernyugvás van. Talán örökre... – eresztett meg egy gyengécske mosolyt. – Ha nincs Úrnő, a Fehér Rózsának nincs kivel csatáznia.

Aztán magamra hagyott, teljes zavarodottságban, és elment, hogy köszöntse a bajnokait. A szőnyegek kiváltak a sötétből, úgy értek földet, mint az elhullajtott levelek. Közelebb óvakodtam, míg a személyes őrzőm jelezte, hogy az Úrnővel való kapcsolatomban nem elég közeli ahhoz, hogy

hallgatózzam.

Az északi szél hidegebbre váltott. eltűnődtem. Talán egyikünk sem látja már meg az ősz.

40

ELHATÁROZÁS

Az Úrnő sosem követelődzött. Még az utalásai is olyan homályosak voltak, hogy mindenre magamnak kellett rájönnöm. Két nappal a mellvéden töltött este után megkérdeztem az ezredest, hogy nem találkozhatnék-e az Úrnővel. Azt mondta, megkérdezi. Sejtettem, hogy utasításai vannak, különben ellenkezett volna.

Újabb nap telt el, míg az ezredes közölte, hogy az Úrnő hajlandó fogadni.

Bezártam a tintatartóm, megtisztítottam a tollam, és felálltam.

– Köszönöm – mondtam. Különös tekintetet vetett rám. – Valami baj van?

– Nem, semmi. Csak...

Megértettem.

– Magam sem tudom. Bizonyára valami különös hasznomat látja.

Ez bearanyozta az ezredes napját. Ezzel már tudott mit kezdeni.

A szokásos körök. Ezúttal akkor léptem a birtokara, mikor az ablaka valami vizes, lehangoló területre nyílt. Szürke eső, fodrozódó víz, és bal oldalt, a magas parton bizonytalankodva kapaszkodó fák óriás alakjai. Hideg és

nyomorúság áradt a képből. Túlságosan ismerős volt.

– A Komor folyó – mondta az Úrnő. – Éppen árad. De hiszen mindig árad, nem igaz?

Magához intett, és én követtem, ahogy a legutóbbi látogatásom óta odakerült asztalhoz lépett. Az asztalon a Sírmező kicsinyített mása állt, de olyan élethű volt, hogy az már rémítő. Már-már azt várta volna az ember, hogy aprócska örök nyüzsögjenek az erőd körül.

– Látod?

– Nem. Bár kétszer is voltam itt, nem sokat láttam a városon és az erődön kívül. Mit kellene látnom?

– A folyót. Holló barátod, úgy tűnik, felismerte a jelentőségét. Kecses ujjával egy hurkot vázolt fel jóval keletebbre a folyó jelenlegi folyásától, belemélyedve a szirtbe, ahol táboroztunk.

– A fenyvesi győzelem idején a folyómeder erre volt. Egy évvel később az időjárás megváltozott. A Komor folyamatosan áradt, és errefelé kúszott. Ma már ezt a szirtet pusztítja. Magam vizsgáltam meg, a szirt tiszta föld, sziklaalap nélkül. Nem fog kitartani. Ha eltűnik, a folyó átömlik majd a Sírmezőn, és a Fehér Rózsa varázslatai nem tudják megakadályozni, hogy megnyissa a Nagy Sírhintot.

Minden víz által elragadott bálvány könnyebbé teszi a férjemnek, hogy kiszabaduljon.

Horkantottam.

– A természet ellen nem lehet védekezni.

– Dehogynem, ha valaki előre látja az eseményeket. A Fehér Rózsa nem látta. Én sem gondoltam rá, amikor

megpróbáltam megerősíteni a kötéseket. Most pedig már túl késő. Tehát... Szeretted volna beszélni velem.

– Igen. El kell hagynom a Tornyot.

– Úgy. Ezért nem kellett volna hozzám jönnöd. Szabadon döntöd el, hogy mész vagy maradsz.

– Azért megyek el, mert el kell intéznem néhány dolgot. Ha gyalog megyek, valószínűleg túl későn végzek velük. Hosszú az út a Földig. Nem is beszélve arról, milyen veszélyes. Szeretnék szállítást kérni.

Elmosolyodott, s ez a mosoly most valódi volt és ragyogó, elütött a korábbiaktól.

– Jó. Sejtettem, hogy látni fogod, hol rejtőzik a jövő. Mennyi idő, míg elkészülsz?

– Öt perc. Már csak egy kérdésem lenne: Holló.

– Hollót a sírmezői erődben ápolják. Jelenleg semmit nem tudunk tenni. Mindent megteszünk érte, amint alkalom adódik. Ez megfelel?

Ezzel nem tudtam vitatkozni, természetesen.

– Nagyon jó. Fuvarról gondoskodom. Egészen egyedülálló vezetőd lesz. Maga az Úrnő.

– De...

– Én is gondolkodtam. A második legjobb lehetőségem az, hogy találkozom a Fehér Rózsával. Vele tartok.

Miután nagy nehezen teleszívtam a tüdőmet, végül kinyögtem:

– A torkodnak esnének azonnal.

– Nem, ha nem jönnek rá, ki vagyok. És nem tudják meg, hacsak meg nem mondják nekik.

Valószínűleg tényleg nem ismernék fel. Abból a

szempontból mindenképpen egyedülálló vagyok, hogy találkoztam az Úrnővel, és túléltem. De... A rohadt életbe, egész hegynyi „de”!

– Ha belépsz a mágiatagadó mezőbe, az összes varázslatod széthullik.

– Nem. Új varázslatot nem tudnék létrehozni, de a már meglévő varázslatokkal nem lesz probléma.

Nem értettem, és ennek hangot is adtam.

– Egy egyszerű bűbáj kifakulna, ha belépnék a mezőbe. Ezeket ugyanis aktívan kell fenntartani. Egy olyan varázslatot azonban, amely véglegesen megváltoztat valamit, de nem aktív, nem befolyásol a mágiatagadás.

Agyam hátsó fertályában felbukkant valami, de nem tudtam megragadni.

– Tehát, ha békává változnál, és beugrálnál oda, akkor úgy maradnál?

– Ha az átalakulás valódi, és nem csak egy illúzió.

– Értem. – Csomót kötöttem a gondolatra, hadd aggasszon később.

– Egyszerű útitárs leszek, akit útközben szedtél össze. Mondjuk, valaki, aki a segítségedre lehet az iratokkal.

Többszintű átverésnek kellett lennie. Vagy mit tudom én. El sem tudtam képzelni, hogy valóban a kezembe adja az életét. Azt hiszem, csak tátogni tudtam.

Az Úrnő bólintott.

– Már érted.

– Túlságosan is bízol bennem.

– Jobban ismerlek, mint te saját magad. A saját értékrended szerint becsületes ember vagy, és elég cinikus

ahhoz, hogy elhidd, létezik kisebbik rossz. Végül is, álltál a Szem előtt.

Megborzongtam.

Nem sajnálkozott: mindketten tudtuk, hogy a bocsánatkérés hamis lenne.

– Nos?

– Nem értem, miért akarod ezt tenni. Nem látom a célját.

– Új helyzet alakult ki. Valamikor két pólus volt, a parasztlánykád meg én. De az északon mozgolódó erő most újabb pontot jelent... Tekinthejtük ezt a vonal meghosszabbításának, ahol én vagyok a vonal közepén, vagy egy háromszögnek. A lényeg, hogy a férjem mind engem, mind a Fehér Rózsát el akarja pusztítani. Azt hiszem, hogy kettőnknek először a nagyobb veszélyt kell megszüntetnünk...

– Eleget mondtál. Értem. De Kedvest nem ennyire gyakorlatiasnak ismerem. Sok gyűlölet szorult belé.

– Talán igen. De egy próbát megér. Segítesz?

Kőhajításnyi távolságra jártam a vénséges árnyéktól, és láttam a szellemeket ólálkodni a Sírmezőn. Persze, hogy szinte bármit megtennék, ami segít megakadályozni, hogy ez az iszonyat kiszabaduljon a bilincseiből. De hogyan? Hogyan bízhatnék az Úrnőben?

Eljátszotta azt a trükköt, amit mindegyik ismer a fajtájából: simán belelátanak a fejembe.

– A mágiamentes mező kellős közepén leszek.

– Rendben. Gondolkodási időt kérek.

– Nem kell elsietned. Egy ideig még semmiképpen sem hagyhatom el a Tornytot.

Sejtettem, hogy be akarja biztosítani magát egy esetleges palotaforradalom ellen.

41

EGY PARIPA NEVŰ VÁROS

Tizennégy nap telt el, mielőtt elindultunk volna Paripa felé. Paripa jómódú város a Viharvidék és a Félelem Földje között, nagyjából száz mérföldnyire nyugatra az utóbbtól. A város afféle kereskedelmi állomás azoknak a bolond kalmároknak, akik hajlandók keresztülbotorkálni mindkét vad vidéken. Az utóbbi időben Sóhajtó hadműveleti bázisául szolgált: az a kevés ember, aki nem a Sírmező felé vezető úton menetelt, itt állomásozott.

Szerencsétlen északnak tartó idioták! Alighanem el fognak ázni.

Eseménytelen utat követően vitorláztunk be a helyszínre, én pedig csak lestem. Bár óriási hadak távoztak, Sóhajtó bázisa még így is egy hangyabolyra hasonlított, ami a frissen elkészült szőnyegek körül nyüzsgött.

Tucatnyi változatuk volt. Az egyik mezőn egy W formájú alakzatot láttam, amely öt valódi szörnyetegből állt, mindegyik háromszáz láb hosszú volt és negyven széles. Fém és fa összevisszasága borította őket. Máshol szokatlan alakú szőnyegek pihentek az elegyengetett talajon. Jóval hosszabbak voltak, mint amilyen szélesek, és nagyobbak voltak a hagyományosnál. Mindegyikük bővelkedett a különféle kiegészítőkben, és könnyű rézketrec borította őket.

– Mi ez az egész? – kérdeztem.

– Alkalmazkodunk az ellenfél taktikájához. A parasztlány nem az egyetlen, aki változtathat a módszerein.

Leszállt a szőnyegről, és kinyújtózott, én pedig követtem a példáját. A levegőben töltött óráktól elmacskásodnak a végtagok.

– Lehet, hogy alkalmunk lesz kipróbálni őket, bár visszavonultam a Földről.

– Micsoda?

– Egy nagyobb lázadó sereg közeledik Paripa felé. Több ezer ember, és mindenféle sivatagi teremtmény.

Több ezernyi ember? Honnan? Ennyire megváltoztak volna a dolgok?

– Ennyire. – Az az istenverte elmefürkész trükk, már megint. – A feladott városok feltöltötték a lázadók seregének létszámát.

– Hogy értetted, hogy kipróbálni?

– Hajlandó vagyok abbahagyni a küzdelmet. De nem fogok elfutni a harc elől. Megmutatom neki, hogy ha továbbra is nyugat felé nyomul, mágiamentes mező ide vagy oda, el fogom tiporni.

Az egyik új szőnyeg közelében voltunk. Odabaktattam. Olyan volt az alakja, mint egy csónaké, a hossza nagyjából negyvenöt láb. Rendes ülései voltak, kettő előrefelé nézett, egy hátra. Elöl egy kis balliszta volt felszerelve, a hátsó viszont sokkal komolyabb darab volt. A szőnyeg oldalára és hasára nyolc, harminc láb hosszú lándzsát erősítettek, a lándzsahegyek mögött három lábnyival pedig egy dinnye méretű dudort láttam. Minden olyan fekete volt, akár a

Dominátor szíve. A csónakszerű szőnyegnek még uszonyai is voltak, valami vicces legény pedig szemeket és fogazott szájat festett az elejére.

A közeli szőnyegek hasonló elvek szerint épültek, bár a különböző mesteremberek máshogy valósították meg. Az egyiket például uszonyok helyett tizenöt lábnyi, leheletvékony, szárított magházra emlékeztető kinövésekkel szerelték fel.

Az Úrnő nem hagyott időt arra, hogy vizsgálódhassam, és nem állt szándékában magamra hagyni sem. Nem is annyira bizalom kérdése volt ez, inkább óvatosság. Még halálos baleset találna érni, ha kikerülnék a szárnyai alól.

Az összes Fogadott Paripában volt, a legrégebb barátaimat is beleértve.

* * *

Bátor, bátor Kedves! A vakmerőség lassan már a névjegyévé válik. A Föld teljes ereje alig húsz mérföldnyire járt a várostól, és egyre közeledett. Az előrehaladása azonban megfontolt volt, a gyalogfák sebességéhez igazítva.

Kimentünk a mezőre, ahol a szőnyegek felsorakoztak azon szörnyetegek körül, amelyeket először láttam.

– Egy kis demonstratív támadást terveztem a főhadiszállások ellen. De azt hiszem, ez meggyőzőbb lesz.

Emberek tüsténkedtek a szőnyegek körül. A nagyokat óriási cserépedényekkel töltötték fel, amelyek úgy néztek ki, akár azok az edények, amelyekben növényeket szokás kiültetni, a tetejükön apró lyukkal. Darabja tizenöt láb, a kis

lyukak paraffinnal lepecsételve, míg az aljukból huszonegy láb hosszú pálca nőtt ki, a végén keresztrúddal. Tömegével pakolták fel őket, állványokkal együtt.

Gyors fejszámolást végeztem. Több a szőnyeg, mint a Fogadottak.

– Ezek mind repülni fognak? Mégis, hogyan?

– Kegyelt fogja kezelni a nagyokat. Akárcsak előtte Farkastorkúnak, egészen kiemelkedő képessége van a nagyméretű szőnyegek irányítására. A másik négy nagyot az övéhez kötöttük. Gyere. Ez lesz a mienk.

Valami nagyon bölcs csúszott ki a számon. Olyasmi, hogy „He?”.

– Azt akarom, hogy lásd.

– Lehet, hogy valaki felismer.

Fogadottak köröztek a hosszú, vékonyka csónakszerű szőnyegek körül. Katonák ültek rajtuk, a második és a harmadik üléseken. A hátsó emberek ellenőrizték a ballisztákat, a muníciót, és feltekertek egy rugós szerkezetet, amely nyilvánvalóan a fegyverek újbóli felhúzására szolgált egy-egy lövés után. A középső ülésekben ülők feladatát nem tudtam eldönteni.

– És mire jó a rácsozat?

– Hamarosan rájössz.

– De...

– Nyitottan állj hozzá, Vészmadár! Előítéletek nélkül. Követtem, ahogy megkerülte a szőnyegünket. Nem tudom, mit ellenőrzött, de elégedettnek tűnt. A felkészítést végző emberek láthatóan felvidultak, amikor bólintott.

– Szállj be, Vészmadár, a második ülésbe! És kösd be jól

magad, a helyzet izgalmassá válik majd, mielőtt végeznénk!

Ó, igen!

– Mi vagyunk a felderítők – mondta, ahogy beszíjazta magát az első ülésbe. A hátsó pozíciót egy őszülő őrmester foglalta el, aki kételkedő pillantást vetett rám, de szólni nem szólt. A szőnyegek első ülését mindenhol a Fogadottak foglalták el. A nagyoknak, ahogy az Úrnő nevezte őket, négy fős személyzete volt. Kegyelt a W alakú formáció középső pontjában ült.

– Kész? – kiáltott az Úrnő.

– Hogyne.

– Igenis! – felelte az őrmester.

A szőnyegünk megmozdult. Az első pár pillanatot kizárólag vánszorgásként lehet leírni. A szőnyeg nehéz volt, és amíg fel nem gyorsultunk, nemigen akart emelkedni.

Az Úrnő visszanézett, és elvigyorodott, ahogy a föld elmaradt alólunk. Láthatóan jól érezte magát. Utasításokat kezdett kiáltani, amelyek megvilágították az engem körbevevő pedál- és kapcsolóerdő rendeltetését.

Húzd, illetve told ezt a kettőt összhangban, és a szőnyeg forogni kezd a hosszabbik tengelye körül. Csavard meg azokat, és jobbra vagy balra fordul. Az elv az lett volna, hogy ezeket kombinálva irányítani lehessen az alkotmányt.

– Minek? – kiabáltam a szélbe, amely a szavakat kikapta a számból, és hátradobta. Vaskos lencsét viseltünk, amelyek azonban nem takarták az arcunk többi részét, ezért sejthető volt, hogy nem úszom meg ezt a mókát szélmarások nélkül.

Kétezer láb magasan, öt mérföldnyire Paripától, jóval a Fogadottak előtt. Láttam a Kedves serege által felvert port.

Újra előrekiabáltam:

– Minek?!

Kiesett alólunk a meghajtás.

Az Úrnő kioltotta a varázslatokat, amelyek mozgásban tartották a szőnyeget.

– Ezért. Te fogod irányítani a csónakot, amíg a mágiamentes mezőben vagyunk.

Mi a bánat?

Kábé fél tucatszor engedte megpróbálnom, hogy ráérezek a dolgokra, és az elméletet már értettem, mire elszáguldott a lázadó hadsereg felé.

Egyszer körülsüvítettük őket, jóval a tagadómezőn kívül. Kedves lenyűgöző erőt állított össze. Nagyjából ötven légbálna, köztük néhány, ezerlábnyi monstrummal. Mantaráják, százasaival. Egy egész ligetre való gyalogfa. Temérdek ember. Több száz menhir villódzott a gyalogfák körül, védelmezve őket. És további több ezer izé, ahogy ugráltak, pattogtak, siklottak, csapkodtak és repültek Paripa felé. Hátborzongató és lélegzetelállító látvány volt.

A kör nyugati ívénel a birodalmi erőket fedeztem fel: kétezer ember egy falanxban, egy szirt alatt, egy mérföldnyire Kedves előtt. Esélytelenek voltak.

Néhány merész manta a tagadómező széle felé siklott, és rá-rásercintett egy-egy villámot a birodalmiakra, de a lövedékek vagy nem jutottak el olyan távolságba, vagy célt tévesztettek. Úgy ítélt meg, Kedves maga egy nagyjából ezer láb magasan lebegő légbálnán lehet.

Megerősödhetett, mert a mágiamentes övezet kiterjeszkedett azóta, hogy elhagytam a Földet. A lázadó hadsereg az ő védelme alatt haladt.

Az Úrnő felderítőnek nevezett bennünket. A szőnyegünk másként volt felszerelve, mint a többieké, de nem értettem, mire gondolt. Egészen addig, amíg el nem kezdődött az éles gyakorlat.

A magasba emelkedtünk, alattunk kis fekete gömböcök hullottak piros vagy kék füstcsíkokat eregetve – az őrmester sietősen dobálta ki őket a csónakból. Még legalább háromszáz várakozott belőlük. A füstlabdacskok szétszóródtak, és alig pár lábnyival a mezőtől lebegtek. Aha. Jelzőfüst, amelyek alapján a Fogadottak navigálnak. És már jöttek is, jóval feljebb, a kisebbek a nagy W köré csoportosulva.

A nagy szőnyegeken repülő katonák útnak indították az óriás bödönöket, újabb és újabb rajokban. Mi követtük őket a füstlabdák hatókörén kívül maradva. Ahogy a nagyobb edények aláhullottak, rúddal lefelé fordultak. Mantarájuk és bálnák iramlottak el az útjukból.

Mikor a rúd belefúródott a földbe, meglökött egy dugattyút. A viaszpecsétek kiszakadtak, a nyílásokból folyadék fröcskölt szerteszét. A dugattyú szikrát csiholt egy tűzköből, a folyadék pedig lángra kapott, és tűzpöfetegekké változott. S mikor a tűz elért valamit a bödönökön belül, az egész szerkentyű felrobbant. Szilánkok röpködtek, válogatás nélkül pusztítva katonákat, szörnyeket.

Megrettenve figyeltem a tűzvirágokat odalent.

Fent a Fogadottak újabb körbe kezdtek. Nem volt itt

semmiféle mágia. A tagadómező semmit sem ért.

A második adag már villámokat csalt elő a bálnákból és a mantarájából. Az első pár találat aztán jobb belátásra térítette őket, mert az edények azonnal robbantak. Mantarájuk hullottak le, az egyik légbálna pedig komoly veszélyben volt mindaddig, míg a többiek fölé nem kerültek, és el nem oltották a ballasztvizükkel.

A harmadik átrepülés is megtörtént, hasonló eredménnyel. Látszott, hogy kásává aprítják Kedves csapatait, ha nem tesz sürgősen valamit.

Tett. Nekiindult, hogy elkapja a Fogadottakat.

A füstlabdacskok elsiklottak a tagadómező szélei mellett, jól láthatóan kijelölve a határait.

Az Úrnő olyan sebességgel emelkedett, hogy a szél a fülünkbe sívított, A nagy szőnyegek ötös alakzata elhúzott, a kisebbek magasabbra emelkedtek. Az Úrnő Sóhajtó és Sánta mögé navigált minket. Nyilvánvalóan számított Kedves válaszára.

Az érzelmeim vegyesek voltak, hogy finoman fogalmazzak. Sóhajtó szőnyege lebillentette az orrát. Sánta követte a példáját, majd az Úrnő szintén, és végül a többi Fogadott is.

Sóhajtó egy különösen hatalmas légbálna felé repült, és nagyjából ezer lábnyira az övezet szélétől két, varázslat hajtotta, harminc láb hosszú lándzsa szakadt el a szőnyegtől. Mikor elérték a mező szélét, a lendület által meghatározott röppályán száguldottak tovább.

Sóhajtó semmilyen erőfeszítést nem tett a mező elkerülésére, a második ülésben ülő katona pedig az

uszonyok segítségével irányította a zuhanást.

A Fogadott lándzsái a légbálna feje közelében csapódtak be, lánggra lobbantva a szörnyet. A légbálnák számára a tűz érinthetetlen és gonosz: a gáz, amely a levegőbe emeli őket, rendkívül gyúlékony.

Sánta nagy lelkesedéssel követte Sóhajtó példáját: két lándzsát oldott le a mezőn kívül, kettőt meg egyszerűen elengedett, mikor kábé kétujjnyira járt a légbálnától. Egy kivételével mind célba talált. A bálna hátán immár öt tűz égett. Villámok sercegetek a két támadó körül.

Aztán mi következünk, az előrehajtó varázslatok besültek. Pánik lett úrrá rajtam. Rajtam múlik...?

Az égő bálna felé tartottunk. Megrándultam, és tövig rántottam az irányítókarokat.

– Ne olyan hevesen! – kiáltotta az Úrnő. – Finoman. Óvatosan.

Visszanyertem az irányítást, épp akkor, amikor a bálna ránk üvöltött.

Villámok cikáztak, ahogy elhúztunk két kisebb légbálna között. Mindketten elhibáztak minket. Az Úrnő rálőtt az egyikre a kis dárdavetőből, és el is találta. De mi értelme volt? Annyi ennek a dögnék, mint egy darázscsípés... Viszont az a vessző vezetékét húzta maga után, ami gyorsan futott lefelé a csörlőről...

Bumm!

Egy pillanatra elvakultam. A hajam égnek állt. Közvetlen találat egy mantarájától... Ez a vég, gondoltam, ám a körülöttünk húzódó fémketrec elnyelte a villámot, és a letekeredő zsinóron keresztül elvezette.

Alig néhány lábnnyira lemaradva egy manta követett minket. Az őrmester telibe találta a nagyobbik ballisztával a szárnya alatt, amitől kitért és csapkodni kezdett, akár egy szárnyaszegett pillangó.

– Vigyázz, merre viszel! – kiáltott az Úrnő. Megfordultam, és láttam, hogy egy bálna háta száguld felénk. Fiala mantarájak ugrottak szét előttünk. Lázadók lőttek ránk az íjaikkal.

Minden utamba kerülő kart megrántottam, minden pedált megtapostam, majd szelíden a nadrágomba hugyoztam. Talán ez volt, ami segített, de végül csak súroltuk a dög hátát, és nem csapódtunk bele.

Ezután az a rohadék szőnyeg pörögni és bukdácsolni kezdett. Föld, ég, légbálnák pörögtek körülöttünk. Abban a rövid pillanatban, amikor épp felfelé néztünk, láttam, ahogy az egyik légbálna oldala felrobban, és láttam, ahogy a monstrum a sebből tüzet köpve félbecsuklik. Két másik bálna füstcsíkot húzott maga után... de ez csak egy pillanatkép volt, és azonnal tova is illant. Nyomát sem vettem észre már, amikor a szőnyeg újra úgy fordult, hogy ismét láttam az eget.

Elég magasról kezdtük a zuhanást ahhoz, hogy legyen időm összeszedni magam. Játszogattam egy kicsit a kezelőszervekkel, megállítottam a pörgést... aztán a következő másodpercben az egész nem számított. Kiértünk a mezőből, és az Úrnő visszavette az irányítást.

Hátrafordultam, hogy megnézzem, mi van az őrmesterrel. Sötét pillantást vetett rám, és szánakozva rázta a fejét. Az Úrnő tekintete sem volt kimondottan bátorító. Feljebb

emelkedtünk, és nyugatnak haladtunk, ahol a Fogadottak gyülekeztek, hogy megszemléljék támadásuk eredményét. Csak egy légbálnát sikerült megsemmisíteniük, a másik kettőnek sikerült a fajtársaik alá evickélniük, akik kioltották a tüzeket. De a túlélők harci kedve még így is megsínylette a dolgot. Még csak meg sem tudták sebezni a Fogadottakat.

Mégis tovább nyomultak előre.

A Fogadottak ezúttal a föld felől támadtak, mérföldeken át gyűjtve a sebességet, és csak a mágiamentes mező szélén kanyarodtak fölfelé. Elmanővereztettem valahogy a bálnák között, de még mindig veszélyesen közel kerültem a földhöz.

– Miért csináljuk ezt?! – üvöltöttem előre. Mi nem támadtunk, csak követtük Sóhajtót és Sántát.

– Heccből, Vészmadár. Tisztán az élvezet kedvéért. És hogy írhas róla.

– Meg fogom hamisítani.

Nevetett.

Felemelkedtünk, és körözni kezdtünk.

Kedves a felszín közelébe gyűjtötte a bálnákat. A második támadás újabb kettővel végzett. Alacsony magasságban a Fogadottak nem tudtak teljes egészében átvágni a mezőn, kivéve Sántát, aki vakmerően játszott. Öt mérföldes távolságban kezdett el gyorsítani, iszonyatos sebességre tett szert, mielőtt elérte volna az övezet szélét.

Azalatt tette meg a körét, hogy a monstrok útnak indították utolsó bődönjeiket.

Sosem hallottam, hogy Kedvest ostobának nevezték volna.

Ezúttal sem cselekedett ostobán.

Hiába a látvány és a meglepetés, egyértelmű volt, hogy ha akar, tovább tud haladni Paripa felé. A Fogadottak ellőtték a muníciójuk javát. Sánta és a nagy szőnyegek visszatértek, hogy újra feltöltsék a készleteiket. A többiek csak köröztek... Paripa Kedvesé volt – már ha meg akarta fizetni az árát.

Úgy döntött, hogy nem éri meg.

Bölcs döntés. Az én tippem alapján a hadseregének nagyjából a felébe került volna. És a légbálnák túlságosan ritkák ahhoz, hogy ilyen jelentéktelen célokért áldozzák fel őket.

Visszafordult.

Az Úrnő elszakadt tőle, és hagyta elmenni, bár szinte a végtelenségig folytathatta volna a támadásokat.

* * *

Földet értünk. Még az Úrnő előtt átvergődtem a szőnyeg oldalán, és kiszámított, melodramai mozdulattal megcsókoltam a földet. Az Úrnő nevetett. Láthatóan kitűnően szórakozott.

– Hagytad őket meglógni.

– Egyértelművé tettem az álláspontom.

– Meg fogja változtatni a taktikáját.

– Természetesen. De ebben a pillanatban az előny az én kezemben van, és azáltal, hogy nem használtam ki, közöltem valamit. Mire odaérünk, átgondolja a dolgot.

– Gondolom, igen.

– Nem is voltál rossz egy kezdőhöz képest. Menj, és idd le magad, vagy valami... És ne kerülj Sánta útjába!

– Aha.

Megfontoltam a tanácsát, de végül inkább visszatértem a kijelölt szálláshelyemre, gatyát cseréltem, és igyekeztem abbahagyni a reszketést.

42

HAZATÉRÉS

A Paripánál lezajlott légi csata után tizenkét nappal értük el a Félelem Földjét. Lóháton utaztunk, másodosztályú gebéken, egy régi kereskedelmi útvonal mentén, amelyet a Föld lakói az idő nagy részében szabadon járhatónak tekintettek. Használt ruháiban az Úrnő immár nem volt lenyűgöző szépség. Még nőnek nézett ki, de nem volt az a fajta, akin az ember rajta felejtí a szemét.

Abban a tudatban érkeztünk a Földre, hogy a legborúlátóbb feltételezéseim szerint még három hónapunk van, míg a Komor folyó megnyitja a Nagy Sírhantot.

A menhireknek azonnal feltűnt a jelenlétünk. Éreztem őket valahol messze, ahogy figyelnek. Meg kellett mutatnom őket az Úrnőnek, mivel az utazás időtartama alatt megtanulta, hogyan zárjon ki mindent, kivéve a legnyersebb, legközvetlenebb ingereket. Hozzászoktatta magát a halandók módszereihez, hogy ne kövessen el hibát, mikor elérjük az odút.

Nem gyáva a nő, meg kell hagyni.

Bár, azt hiszem, senki nem lehet az, akinek van mersze a hatalomért huzakodni a Dominátorral. Figyelmen kívül hagytam az ólálkodó menhireket, és a Földre

koncentráltam, az ezernyi apró csapdára, amelyek – és ez a legkevesebb – elárulhatják az utazó kilétét. Ezt kell tenni, ha az ember újoncot hoz ide. A szokásos eljárás.

Három napot utaztunk a Földön, amikor kis híján elkapott minket egy változásvihar. Az Úrnőt lenyűgözte a látvány.

– Mi volt az? – kérdezte.

Elmagyaráztam neki, ahogy tudtam, minden találgatással egyetemben. Persze, már hallotta mindet. De ahogy a mondás is tartja, csak azt hiszi az ember, amit lát.

Nem sokkal ezután elértük az első korallszirtet, ami azt jelentette, hogy mélyen benn jártunk a Földön, a furcsaságok gyűjtőhelyén.

– Milyen nevet fogsz használni? – kérdeztem. – Jobb, ha elkezdek hozzászokni.

– Azt hiszem, Ardath leszek – vigyorodott el.

– Kegyetlen humorod van.

– Meglehet.

Azt hiszem, élvezte, hogy a hétköznapi embert játszhatta. Mintha valami hatalmas úr felesége látogatná meg a nyomornegyedeket. Időnként még a főzést is magára vállalta, a gyomrom nagy kétségbeesésére.

Kíváncsi lettem volna, mit gondolnak a menhírek a kapcsolatunkról. Színjáték ide vagy oda, egyfajta ridegség, hivatalosság feszült köztünk, amelyet nehéz volt legyőzni. A legjobb, ami telt tőlünk, az a személytelen társas kapcsolat volt, amit bizonyosan különösnek találtak. Ki látott olyat, hogy egy férfi egy nővel utazzon együtt anélkül, hogy egy hálózásban éjszakáznának, meg miegyéb?

Sosem merült fel, hogy a látszatot ily módon tökéletesítsük.

És ez így is volt rendjén. A javaslat hallatán olyan pánik, olyan rémület lett volna rajtam úrrá, hogy semmire nem lettem volna képes.

Tíz mérföldnyire az odútól, miközben éppen egy hegyet másztunk meg, szembekerültünk egy menhirrel. Az út mellett állt, tizennyolc lábnyi furcsa kő, amint épp az égvilágon semmit nem csinált.

– Ez az egyik beszélő kő? – kérdezte az Úrnő csevegő stílusban.

– Aha. Szia, szikla! Megjöttem.

A vén sziklának nem volt mondanivalója. Elhaladtunk mellette, és mire visszanéztem, eltűnt. Nem sok dolog változott errefelé.

Amikor aztán felmásztunk az utolsó szirtre, egy egész erdőre való gyalogfát láttunk a patak mentén. Élő és halott menhirek sorfala őrizte az átkelőt. Fordított teve-kentaurok szökdécseltek közöttük. Vén Fa Atya magában állt, csilingelve, bár szellő sem rezdült. Odafenn egy magányos, ölyvszerű teremtmény vitorlázott a szétszórt fellegek között. Egyik vagy másik a fajtájából napokig követett minket. Emberi jelenlétnek nem volt nyoma. Mit csinált Kedves a seregével? Nem tömhette be valamennyit az odúba...

Megrettentem, hogy egy elhagyott táborhelyre érkeztünk. Aztán, amikor keresztülvágunk a patakon, Elmo és Néma lépett elő a korallok közül.

Leugrottam a lovamról, és meglapogattam mindkettőjüket. Viszonozták. A Fekete Sereg legjobb hagyománya szerint nem kérdeztek egy szót sem.

– A rohadt életbe! – mondtam. – A francba is, de jó látni

titeket! Azt hallottam, hogy elsöpörtek titeket valahol nyugaton.

Elmo a kíváncsiság árnyékával a tekintetében pillantott az Úrnőre.

– Á! – mondtam. – Elmo. Néma. Ő itt Ardath.

Rájuk mosolygott.

– Örülök, hogy találkoztunk. Vészmadár sokat mesélt rólatok.

Én ugyan egy szót sem szoltam róluk, de nyilván olvasta az Évkönyveket. Leszállt a nyeregből, és kezét nyújtott. Mindketten megrázták. Kicsit zavarban voltak, mivel eleddig Kedves volt az egyetlen nő, aki azt várta, hogy egyenlőként kezeljék.

– Menjünk le – javasoltam. – Menjünk! Vagy ezer jelentenivalóm van.

– Tényleg? – mondta Elmo, és mindent elárult, ahogy a hátam mögé pislogott. Néhányan velem együtt indultak el, és nem jöttek vissza.

– Fogalmam sincs, mi lehet velük. A Fogadottak fele a nyomunkban lihegett. Elszakadtunk egymástól, és nem találtam meg őket. De sehol sem hallottam, hogy elkapták volna őket. Na, eredjünk lefelé! És kerítsetek valami ehető! Egymás főztjét ettük, és a hölgy még nálam is rosszabb szakács.

– Az durva – mondta Elmo, és vállon veregetett. – És túlélted?

– Vén héja vagyok már, Elmo, tudhatnád már. A francba, ember... – Azon vettem észre magam, hogy fecsegek, mint egy idióta. Elvigyorodtam.

– *Üdv itthon, Vészmadár* – üzenté Néma. – *Üdv újra itthon!*

– Gyere velünk – mondtam az Úrnőnek, ahogy közeledtünk az Odú bejáratához, és kézen fogtam. – Először olyan lesz, mint egy gödör, amíg a szemed meg nem szokja. És készülj fel a szagra!

Ó, az a dögletes bűz! Annál is penetránsabb volt, mint amire emlékeztem.

Izgatottság várt odabent, amely látványos közömbösséggé fakult, ahogy odaértünk, és továbbhaladásunkkal ismét feltámadt. Néma egyenest a tárgyalóhelyiség felé vezetett minket, míg Elmo lelépett, hogy felküldessen némi ennivalót.

Ahogy beléptünk, azon vettem észre magam, hogy még mindig fogom az Úrnő kezét. Félmosolyt villantott rám, de pokoli idegesség volt benne. Olyan lehetett ez, mint bemasírozni a sárkánybarlangba. Vészmadár, a vakmerő megszorította az Úrnő kezét.

Kedves eléggé leharcoltnak tűnt, a Hadnaggyal egyetemben. Tucatnyi más ember volt ott még, de csak párat ismertem fel közülük. Alighanem azután csatlakoztak hozzánk, hogy a birodalmiak kiűrtették a Félelem Földje határvidékét.

Kedves sokáig tartott átölelve, olyan sokáig, hogy zavarba jöttem. Nem vagyunk érzelmes emberek. Mikor végül elengedett, féltékenység volt a pillantásában.

– *Ő Ardash* – üzentem. – *Jól ismeri a régi nyelveket, és segítségemre lesz a fordításban.*

Kedves bólintott, és nem kérdezett többet. Ennyire bízott bennem.

Megérkezett az étel. Elmo bevonszolt egy asztalt és egy széket, majd mindenkit kihajtott a szobából rajtam, a Hadnagyon, saját magán, Némán és az Úrnőn kívül. Talán az Úrnőt is elküldte volna, de nem volt biztos a velem való kapcsolatában.

Enni kezdtünk, én közben előadtam a történetemet, mikor épp nem volt tele a szám vagy a kezem. Volt pár durva pillanat, különösen, amikor elmondtam Kedvesnek, hogy Holló él.

Visszatekintve, az egészet sokkal rosszabbul éltem meg, mint ő. Félttem, hogy izgatott vagy hisztérikus lesz, de semmi ilyesmi nem történt.

Először egyszerűen nem volt hajlandó hinni nekem. Ezt meg is tudtam értem, mivel, míg el nem tűnt, Holló a világának érzelmi sarokköve volt. Képtelen volt elhinni, hogy a férfi nem vonta be őt az eddigi legnagyobb hazugságába, csak azért, hogy elosonhasson kutakodni a Sírmezőre. Ennek semmi értelme nem volt Kedves szemében. Holló sosem hazudott neki azelőtt.

Én sem tudtam belőle sokat kihámozni, de mindig azt gyanítottam, hogy lappang néhány dolog az árnyak közt, amiről nem szívesen beszél. Volt egy igen halvány sejtelmem, hogy Holló nem valahonnan, hanem valahová menekült.

Kedves azonban nem kételkedett sokáig abban, amit mondtam. Nem az a fajta, aki tagadja a valóságot csak azért, mert kellemetlen. Sokkal jobban tűrte a fájdalmat,

mint ahogy vártam, ami arra engedett következtetni, hogy korábban már kiadta magából a legrosszabbakat.

Ennek ellenére Holló jelenlegi állapota nem segített sokat Kedves lelkiállapotán, ami amúgy is elég tépett volt a Paripánál törtétek miatt. Komolyabb vereségek előhírnökének tekintette. Már arra is felkészült, hogy a tölem remélt információk nélkül kell majd szembenézni a birodalmiakkal.

Általános kétségbeesés lett úrrá mindenkin, mikor bejelentettem a kudarcomat, és hozzátettem:

– Úgy tűnik, szinte kizárt, hogy megtaláljuk azt, amit kerestünk azokban az iratokban. Bár nem lehetek benne biztos, amíg Ardath és én nem végzünk azzal a részével, ami itt van.

Pár szóval felvázoltam mindazt, amit megtudtam Holló irataiból, mielőtt elvesztettem volna őket.

Nem hazudtam kimondottan. Ezt sem bocsátják majd meg, amikor elkerülhetetlenül kiderül majd az igazság. Csupán átsiklottam pár részlet fölött. Még azt is elismertem, hogy elfogtak, kikérdeztek, és börtönbe zártak.

– Akkor mi a fenét keresel itt? – kérdezte Elmo. – Ha már itt tartunk, hogy lehet, hogy egyáltalán életben vagy?

– Szabadon engedtek minket, engem és Ardathot, a paripabeli ügy után. Az egy üzenet volt, én pedig egy másikat hozok.

– Mely szerint?

– Hacsak nem vagytok vakok és süketek egyszerre, feltűnhetett, hogy nem támadnak titeket. Az Úrnő elrendelte valamennyi, a Lázadás ellen irányuló hadművelet

felfüggesztését.

– Miért?

– Nem figyeltél. A Dominátor mozgolódik.

– Ugyan már, Vészmadár! Azt az ügyet lerendeztük Fenyvesben.

– Elmentem a Sírmezőre. A saját szememmel láttam, Hadnagy. Az az izé el fog szabadulni. Az egyik teremtménye már szabadon kószál, és talán Félszeműt és a többieket követi. Ez a meggyőződésem. A Dominátor egy lépésnyire áll attól, hogy kitörjön, és nem csak ímmel-ámmal, mint Fenyvesben.

Az Úrnőhöz fordultam.

– Ardath, mennyit is számoltam? Elvesztettem a fonalat, hogy hány napig is voltunk a Félelem Földjén.

– Nyolc napba került, hogy ideérjeteek – mondta Elmo.

Felvontam a szemöldökömet.

– A menhirek.

– Ja, hogyne! Akkor nyolc nap. A kilencvenből, a legrosszabb esettel számolva. Nyolcvankét nap, míg a Nagy Sírhint megnyílik.

Jobban belemerültem a Komor folyó áradásának részleteibe.

A Hadnagy nem volt meggyőzve, ahogy Elmo sem. És nem is lehetett őket ezért hibáztatni. Az Úrnő az átláthatatlanul bonyolult terveiről híres, ők pedig maguk is minden hájjal megkent gazemberek voltak, akik önmagukból indultak ki. Én viszont nem voltam abban a kimondott hittérítői hangulatban, tekintve, hogy magam sem tudtam kibújni a bőrömből.

Amúgy sem volt sok jelentősége annak, hogy mit hittek. A döntéseket Kedves hozza.

Jelzett, hogy hagyjuk el a szobát, engem kivéve. Megkértem Elmót, hogy vezesse körbe Ardathot, és kerítsen neki egy ágyat. Furcsán nézett rá. Mint mindenki, ő is úgy gondolta, hogy barátnőt hoztam haza.

Nehezemre esett komolyságot színlelni. Éveken keresztül ugrattak azért a néhány versért, amit az Úrnőhöz írtam. És most elhoztam őt magammal.

Gyanítottam, hogy Kedves Hollóról akar beszélni. Nem tévedtem, de meglepett az üzenetével.

– Az Úrnő azért küldött, hogy szövetséget ajánljon, igaz?
Gyorsan vág az esze.

– Nem egészen, bár gyakorlatilag valami ilyesmi.

Ismertettem a helyzetnek mind az általam ismert, mind az általam kikövetkeztetett részleteit.

A jelbeszéd nem rohammunka. Kedves ennek ellenére figyelmes és türelmes maradt, s nem hagyta magát zavartatni a lelkében dúló érzelmektől. Alaposan kifaggatott az irataim vélt vagy valós értékéről. Egyetlen kérdést sem tett fel Hollóval kapcsolatban, sem pedig Ardathról, bár biztosan nem feledkezett el róla sem.

– Igaza van abban – üzente –, hogy az ellentétünk jelentéktelenné válik, ha a Dominátor kiszabadul. A kérdésem tehát szükségszerűen az, hogy ez a fenyegetés valós, vagy csak egy trükk? Tudjuk már jól, milyen nyakatekert terveket képes kiagyalni.

– Biztos vagyok benne, hogy a fenyegetés valódi – üzentem vissza –, mivel Holló is biztos volt benne. Már

azelőtt rájött, hogy az Úrnő emberei gyanakodni kezdtek volna. Ami azt illeti, legjobb tudomásom szerint, éppen ő volt az, aki megszerezte a bizonyítékot, amely végül meggyőzte őket.

– Manó és Fél szemű biztonságban van?

– Amennyire tudom, igen. Nem hallottam olyasmit, hogy elfogták volna őket.

– Mostanra már elvileg elég közel értek. Még mindig az iratok jelentik a kulcsot.

– Még ha nem is az Úrnő, hanem a férje nevét tartalmazzák?

– Az Úrnő meg akarja nézni őket?

– Feltételezem, igen. Oka volt annak, hogy szabadon engedtek, de az okot az ok mögött már nem tudnám megmondani.

– Sejtettem – bólintott Kedves.

– Mégis, meggyőződésem, hogy ebben a kérdésben őszinte volt: a Dominátort kell a közvetlenebb és nagyobb veszélyforrásnak tekintenünk. Nem nehéz előre kiszámítani, hogy az Úrnő hányféleképpen fordulhat ellenünk.

– És itt van még Holló.

– Igen. – Témánál vagyunk...

– El fogok rajta gondolkodni.

– Nincs sok időnk.

– Bizonyos értelemben a világ minden ideje az enyém. Gondolkodni fogok. Te és a hölgy fordítani fogtok.

Úgy éreztem, azelőtt elbocsátott, hogy kiderült volna a magánkihallgatás oka. Kedvesnek sziklaarca van: sosem lehet igazán tudni, hogy mi játszódik le benne. Lassan az

ajtó felé indultam.

– Vészmadár – üzente. – Várj!

Megtorpantam. Na, eddig tartott...

– Micsoda ő, Vészmadár?

Francba! Megint föladta a leckét. Részemről maradt a hideglelés. A büntudat. Nem akartam hazugságot mondani.

– Csak egy nő.

– Semmi különleges?

– Gondolom, különleges. A maga módján.

– Értem. Szólj Némának, hogy jöjjön be!

Ismét nekiindultam lassan, bólogatva. De csak akkor intett, hogy menjek vissza, mikor a kilincsért nyúltam. A jelzésnek megfelelően leültem, de ő nem követte a példámot, fel-alá kezdett járkálni.

– Úgy gondolod, hogy nem érdeklődöm kellően a nagy hírek iránt. Rossz véleménnyel vagy rólam, amiért nem vagyok izgatott, hogy Holló életben van.

– Nem. Azt hittem, meg fogsz rendülni. Hogy gyötrelmet fog okozni.

– Nem rendültem meg, és nem vagyok teljesen meglepve. A gyötrelem viszont... Régi sebeket tép fel a hír, és további fájaldalmakat okoz.

Meglepetten figyeltem.

– A mi Hollónk... Sosem nőtt fel. Rendíthetetlen, akár a szikla. Teljességgel hiányzik belőle az a jellemhiba, amit lelkiismeretnek neveznek. Szívós. Okos. Kemény. Vad. Mindez ő, igaz? Igaz. És gyáva.

– Mi? Hogy mondod...?

– Elmenekül. Évekkel ezelőtt a felesége belekeveredett a

Sánta körüli intrikákba. Megpróbálta kideríteni az igazságot, és megoldani a problémát? Embereket ölt, és elfutott a Fekete Sereggel, hogy még több embert ölhessen. Két csecsemőt hagyott hátra, egy búcsúszó nélkül.

Zaklatottsága egyértelmű volt. Kinyitotta az összes ajtót, és olyan titkokat dobált elém, amelyeknek addig csak a leghalványabb árnyékát tudtam elcsípni.

– Ne is próbáld menteni! Volt lehetőségem, hogy utánajárjak, és meg is tettem – üzente jelbeszéddel. – Elhagyta a Fekete Sereget. Miattam? Legalább annyira volt ez ürügy, hogy elkerülje az érzelmi kötöttséget, mint valós indok. Miért mentett meg engem abban a faluban? Az elhagyott gyermekei fölött érzett büntudat miatt. Én biztonságos gyermek voltam. És amíg gyerek voltam, biztos érzelmi befektetésnek számítottam. De nem maradtam gyerek mindörökké, Vészmadár. És rajta kívül nem ismertem más férfit, amíg bujkáltunk.

– Tudhattam volna – folytatta. – Láttam, hogy taszította el magától az embereket, ha azok nem az ő kisdud szabályai szerint próbáltak közel kerülni hozzá. De azok után a rettenetes dolgok után, amiket Fenyvesben művelt, úgy gondoltam, én lehetek az, aki megmentheti. Amíg délnek haladtunk, az Úrnővel és a Sereggel a sarkunkban, elárultam a valódi érzéseimet. Kinyitottam az álmok kincsesládáját, amelyeket már abban az időben dédelgettem, amikor még nem is gondoltam a férfiakra.

– Azonnal megváltozott. Réműlt, ketrecbe zárt állattá változott. Megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy a

Hadnagy a Sereg néhány tagjával együtt felbukkant a közelben. Órák kérdése volt, és már „meg is halt”.

– Akkor már gyanítottam. Azt hiszem, valahol mindig is tudtam. És ezért nem vagyok annyira összetörve, mint vártad volna. Igen. Tudom, hogy tudod, olykor álomba sírom magam. Egy kislány álmai miatt sírok, azért, mert azok az álmok sosem halnak meg, és nincs erőm, hogy valóra váltsam őket. Azért sírok, mert egy dolgot szeretnék igazán, és sosem kaphatom meg. Megérted?

Az Úrnőre gondoltam, az ő helyzetére, és bólintottam, de nem szóltam egy szót sem.

– Megint sírni fogok, Vészmadár. Menj ki, kérlek! És mondd meg Némának, hogy jöjjön be!

Nem kellett keresnem. A tárgyalóteremben várt. Néztem, ahogy bement, és azon tűnődtem, hogy jól látom a dolgokat, vagy csak képzelődöm.

Az biztos, hogy Kedves jócskán adott gondolkodnivalót.

43

PIKNIK

Amint komolyra fordul a dolog, az idő felgyorsul. Az univerzum óraműve pörög, mintha túlhúzták volna a rugóját. Négy nap egy villanással tűnt el a latrinában. És nem töltöttem túl sok időt alvással.

Ardath-szal fordítottunk, és fordítottunk, és fordítottunk. Ő diktált, én pedig írtam, amíg görcsöt nem kapott a kezem. Néma olykor átvette a helyem.

Néha szűrőpróbaszerűen beiktattam egy-két már lefordított

iratot, hogy ellenőrizzem, különösen olyanokat, amelyeket mind Nyomolvasó, mind pedig én megcsináltam. Egyszer sem kaptam félrefordításon.

A negyedik reggel azonban feltűnt valami. A listák közül dolgoztunk fel éppen egyet. Az az estély akkora volt, hogy ha ma tartanak, háborúnak hívnák, de legalábbis zavargásnak. Új és új nevek. Ez meg ez, innen meg onnan, ilyen meg olyan úrnő társaságában, tizenhat cím, négynek még értelme is van. Mire a hírnökök bejelentettek minden vendéget, valószínűleg mindenkivel előrehaladott aggkori elhülyülés végzett.

A felsorolás közepe táján azonban kicsit elakadt a lélegzete. Aha, mondtam magamnak. Ez megpendíthetett valamit. Hegyeztem a fülem.

Rezzenéstelen hangon folytatta. Percekkel később nem voltam biztos benne, hogy nem csak képzelődtem-e. Józanul átgondolva, valószínűleg nem attól a névtől akadt el a hangja, amelyet éppen kimondott. Azt kénytelen volt az írási sebességemhez igazítani. A szeme jóval a kezem előtt járt.

A későbbi nevek egyike sem tűnt ismerősnek.

Később átnéztem a listát, biztos, ami biztos alapon, hátha kihagyott valamit.

Nem volt ilyen szerencsém.

– Tartsunk szünetet, Vészmadár – mondta a következő délután. – Megyek, megiszom egy teát. Kérsz?

– Persze. És egy kis kenyér sem ártana.

Újabb fél percig írtam, mielőtt felfogtam volna, mi történt.

Micsoda? Az Úrnő felajánlja, hogy hoz nekem valamit? És

én utasítom, gondolkodás nélkül? Van bőr a képemen, meg kell hagyni. Mennyire játszott szerepet, és mennyire tette csak magát szórakozásból? Talán századok óta az első alkalom, hogy elment a teájáért. Ha nem a legelső.

Felkeltem, és utána indultam. Megdermedtem az ajtó előtt. Tizenöt lépésnyivel odébb az alagútban, a lámpák reszketeg, halvány fényében Otto épp a falhoz szorította Ardath-t. És valami ökörséget mondott éppen. Hogy miért nem láttam előre a problémát, nem tudom. Kétlem, hogy Ardath gondolt rá. Bizonyára nem szembesült vele minden nap.

Otto tolakodó lett. Megindultam, hogy közbeavatkozzam, aztán elbizonytalanodtam. Lehet, hogy felidegesítem vele Ardath-t. Halk lépés a másik irányból. Elmo. Megállt mellettem. Otto túl egyszerű volt, hogy észrevegyen minket.

– Jó lenne tenni valamit – mondta Elmo. – Nincs szükségünk ilyen problémákra.

Nem tűnt ijedtnek vagy felindultnak.

– Talán tudja kezelni egymaga is. Azt hiszem.

Otto igyekezetéért egy félreérthetetlen „nem”-et kapott válaszul. Persze, nem nyugodott bele. Megpróbálta megragadni. Válaszul egy hölgyhöz méltó pofont kapott. Ettől feldühödött, és úgy döntött, elveszi, amit akar. Ahogy Elmóval előrelendültünk, Otto ütések és rúgások sorozatától terült el a padlót borító mocsokban, kezeit a gyomrára kulcsolva. Ardath úgy ment tovább, mintha mi sem történt volna.

– Mondtam, hogy boldogul – közöltem.

– Emlékeztess, hogy ne feledkezzek meg magamról! –

felelte Elmo. Vigyorogva megveregette a karom. – Le merem fogadni, hogy nagyon komoly vízszintesen. He? Akármi legyek, ha nem vörösödtem el. Hülye vigyorral néztem rá. Ez csak megerősítette a gyanúját. Basszus, hát bármi megerősítette volna! Ezek a dolgok már csak így működnek.

Betámogattuk Ottót a szobámba. Először azt hittem, kihányja a belét, de összeszedte magát. Megnéztem, törtécsontja, de csak zúzódásai voltak.

– A tied, Elmo – mondtam, mert tudtam, hogy a vén őrmester begyakorolt pár válogatott kifejezést.

– Az irodámba, katona! – mondta, és megfogta Otto karját. A fenti folyosókról szitált a por, amikor magyarul kezdett az élet dolgairól.

Mikor Ardash visszatért, úgy viselkedett, mintha semmi nem történt volna. Talán nem vett észre kettőnket. De fél óra múlva megkérdezte:

– Tarthatnánk szünetet? Kimehetnénk sétálni?

– Szeretnéd, hogy veled tartsak?

– Beszélünk kell – bólintott. – Négy szemközt.

– Rendben.

Az igazat megvallva, bármikor felnéztem a munkából, éreztem a bezártságot. A nyugati portya emlékeztetett rá, milyen jó is kimozdulni.

– Éhes vagy? – kérdeztem. – Vagy túl komoly az ügy egy piknikhez?

Úgy tűnt, először meglepte, majd elbűvölte az ötlet.

– Jó. Piknikezzünk!

Így hát lementünk a szakácshoz, magunkhoz vettünk némi

ételt, és kimentünk a felszínre. Bár Ardath nem vette észre, hogy mindenki önelégülten mosolyog, nekem azért feltűnt.

Az egész odúban csak egyetlen ajtó volt, a tárgyalóteremben, Kedves személyes lakrészénél. Az én szobámnál még csak egy függöny sem volt, ahogy Ardathénál sem. A jónép biztos azt hitte, hogy egy kis magányra vágyunk, azért megyünk a nyílt térre.

Na, persze. Odafönt még nagyobb a nézőközönség, mint az odúban. Csak nem emberek.

Még vagy három óránk volt napnyugtáig, mikor kiléptünk, és azonnal szemközt is vágott a napfény. Kínos, de én már számítottam rá. Figyelmeztethettem volna Ardath-t is.

Felsétáltunk a patak mentén, és átöblögettük a tüdőnket az enyhén zsályaillatú levegővel. Nem szóltunk semmit. A sivatag csendes volt, még Fa Atya sem mozdult. A szellő nem volt elég ahhoz, hogy hangokat csaljon ki a korallokból.

– Nos? – kérdeztem egy idő után.

– Ki kellett jönnöm. A hely egyre kisebbnek tűnt, a falak összenyomódtak, és a mágiamentes mező csak rontott a helyzeten. Teljesen tehetetlennek éreztem magam odalent. Az agyamra megy.

– Ó!

Megkerültünk egy korallt, és egy menhirbe futottunk. Gondolom, valamelyik régi cimborába, mert jelentett:

– Idegenek járják a Földet, Vészmadár!

– Komolyan? És miféle idegenek?

De nem volt több mondanivalója.

– Mindig ilyenek?

– Vagy rosszabbak. Nos... A mező kezd halványulni. Jobban érzed magad?

– Abban a percben jobban lettem, ahogy kijöttem onnan. Ez a pokol kapuja. Hogy tudtok így élni?

– Lehet, hogy nem sok, de ez az otthonunk. Csupasz földhöz értünk.

Megtorpant.

– Az ott micsoda?

– A Vén Fa Atya. Van fogalmad arról, mit gondolnak odalent, hogy mit csinálunk most?

– Tudom. Hadd gondolják! Nevezd álcának! Ez lenne a Fa Atya, akiről beszéltél? – mutatott rá.

– Teljes életnagyságban. Hogy s mint, öregfiú?

Legalább ötvenedik alkalommal kérdeztem ezt már meg tőle. Persze, figyelemreméltó öreg harcos, de mégiscsak egy fa, nem igaz? Nem is vártam választ. Ám Fa Atya levelei abban a pillanatban megcsendültek, hogy megszólaltam.

– Gyere vissza azonnal, Vészmadár! – Az Úrnő hangja parancsoló volt, kemény, és némileg megrendült. Megfordultam, és mentem.

– Vissza a régi énedhez?

A szemem sarkából figyelmes lettem valami halvány mozgásra az odú környékén. A korallra és a környező bokrokra koncentráltam.

– Csöndesebben! Valaki hallgatózik.

– Nem meglepő.

Leterítette a magával cipelt rongyos takarót, és úgy ült le, hogy a lábujjai épp a kihalt terület határát érték. Levette a

rongyot a vödorről. Én mellé ültem úgy, hogy figyelhessem azt az árnyékot.

– Tudod, micsoda ő?

– Senki nem tudja. Ő a Vén Fa Atya. A sivatagi klánok szerint egy isten, de mi nem láttunk bizonyítékot erre. Fél szeműt és Manót mindenesetre lenyűgözte a tény, hogy majdnem a Föld földrajzi középpontjában áll.

– Igen. Azt hiszem... annyi minden elveszett a bukás idején. Sejthettem volna... a férjem nem az első volt a maga nemében, ahogy a Fehér Rózsa sem volt az. Azt hiszem, az egész egy nagy körforgás része.

– Én meg elveszítettem a fonalat.

– Nagyon hosszú idővel ezelőtt, még az én mértékemmel mérve is, volt már egy hasonló háború a Dominátor és a Fehér Rózsa között. A fény győzedelmeskedett az árnyék felett. De, mint mindig, az árnyék otthagya a nyomát a győzteseken. Annak érdekében, hogy a küzdelemnek véget vethessenek, megidéztek valamit egy másik világról, síkról, dimenzióból, nevezd, aminek csak akarod, valahogy úgy, ahogy Manó idézne meg egy démont, csak ez a valami egy ifjú isten volt – bizonyos értelemben. Egy avatár-csemete. Ezek az események már ifjúkoromban is legendának számítottak, amikor pedig jóval több mindent ismertünk a múltból, így a részletek nem egyértelműek. De ez az idézés olyan méretű volt, és akkora árat kellett fizetni érte, hogy ezrek haltak meg, és egész tartományok semmisültek meg. De elültették a foglyul ejtett istent halott ellenségük sírja fölött, ahol az fogságban tarthatja. És ez a fa-isten millió évben méri az életét.

– Úgy érted... Vén Fa Atya olyasvalamin ül, mint a Nagy Sírhant?

– Nem láttam a kapcsolatot a legendák és a Félelem Földje között, amíg meg nem pillantottam ezt a fát. Igen. Ez a föld legalább annyira elvetemült dolgot zár magába, mint a férjem. Hirtelen annyi minden értelmet nyer. Minden a helyére kerül. A vadállatok. A lehetetlen beszélő sziklák. Korallzátonyok, több mint ezer mérföldnyire a tengertől. Mind abból a másik világból szivárgott át. A változás viharok pedig a fa álmai.

Tovább beszélt, nem annyira nekem magyarázva, mint saját maga számára összegezve a dolgokat. Eltátottam a szám, és visszagondoltam arra a változás viharra, amely nyugati utam idején kapott telibe. Ez valami átok, foglyul esni egy isten rémálmaiban?

– Ez örülség – mondtam, és a következő pillanatban sikerült azonosítanom azt az alakot, amelyet eddig igyekeztem megkülönböztetni az árnyékoktól, a bokroktól és a koralltól.

Néma. Guggolva, mozdulatlanul, akár a prédájára leső kígyó. Néma, aki mindenütt ott volt, ahová mentem, akár egy árnyék, és alig vettem észre, hiszen mégiscsak ő volt Néma. Ennyit arról, hogy az útitárral való visszatérésem nem vált ki gyanakvást.

– Ez iszonyúan rossz hely, Vészmadár. Mondd meg annak a süket parasztfruskának, hogy el kell mennie!

– Ha megtenném, meg kéne mondanom, miért, és azt is, hogy ki adta a tippet. Kétlem, hogy a földhöz verné magát örömeiben.

– Azt hiszem, igazad van. Nos, nem is fog már túl sokáig számítani. Együnk!

Kinyitotta a csomagot, és kiosztott valamit, ami sült nyúlnak tűnt. Csakhogy a Földön nem élnek nyulak.

– Hát, akármennyit is rugdosták őket fel-alá, az a kis túra Paripa felé egyértelműen jót tett a menünek.

Enni kezdtem.

Néma mozdulatlan maradt, a szemem sarkából figyeltem.

Te sunyi kis féreg – gondoltam –, *remélem, most csorog a nyálad!*

Három szelettel később eléggé lelassítottam, hogy megkérdezhessem:

– Ez a dolog a veterán kéregagyúval kapcsolatban felettébb érdekes, de van valami jelentősége?

Fa Atya zajongani kezdett, én pedig kíváncsi lettem, miért.

– Félsz tőle?

Ardath nem válaszolt. Lepöcköltem a csontokat a patakparton, és felálltam.

– Pillanat, és visszajövök.

Fa Atya felé csörtettem.

– Öregfiú, mondd csak, van valami magod? Rügyed? Valami, amit elvihetnénk a Sírmezőre, hogy elültessük a magunk rosszarcújának sírjára?

Beszélgéseim ezzel a fával csak afféle játékok voltak. Már-már vallásos áhítat fogott el a korát ismerve, de nem voltam meggyőződve arról, amit a nomádok vagy az Úrnő állított. Csak egy göcsörtös, vén fa különös levelekkel és ingerlékeny természettel.

Természet?

Amikor megérintettem, miközben felnéztem bizarr formájú levelei között, hogy valami termést keressek, megcsípett. Nem, nem fogakkal. De szikrák húztak át, és megfájdultak az ujjbegyeim. Mikor kivettem az ujjaimat a számból, égett sebeket pillantottam meg rajtuk.

– Hogy rohadnál el! – morogtam, és elhátráltam pár lépésnyit, majd, biztos, ami biztos, engesztelőleg hozzátettem: – Semmi személyes, kedves fa. Gondoltam, lenne kedved kisegíteni minket.

Halványan tisztában voltam azzal, hogy egy menhir áll Néma bűvőhelyén. Több másik jelent meg a kihalt terület környékén.

Valami megérintett, nagyjából egy légbálna száz lábnyi magasságból kiengedett ballasztvizének erejével. A földre zuhantam. Hatalom, gondolatok hullámai vertek végig rajtam. Felvinnyogtam, és megpróbáltam az Úrnő felé kúszni. Kinyújtotta a kezét, de nem akarta keresztezni a határvonalat...

A hatalom áradata már majdnem érthetővé vált számomra, de az érzés leginkább olyasmi volt, mintha ötven elmében lennék jelen egyszerre, az egész világon. Nem. A Földön. És több volt, mint ötven. Ahogy formát öltött, és egységesedett... a menhirek elméjével érintkeztem.

Az egész fakulni kezdett. Kissé kevésbé éreztem úgy magam, mint egy üllő, amit húszkilós pöröllyel ütnek. A kihalt terület széle felé tántorogtam, bár tudtam, hogy nem ad igazi biztonságot. Elértem a takarót, nagy nehezen visszanyertem a lélegzetem, végül szembefordultam a fával. A levelei kimerülten csilingeltek.

– Mi történt?

– Alapvetően közölte, hogy megteszi, amit tud, de nem a mi kedvünkért, hanem a teremtményei érdekében. Hogy menjek a francba, kopjak le, és ne hergeljem tovább, ha nem akarom magam valami hihetetlen mély szarhalomban találni.

Visszanéztem, hogy lássam, Néma hogyan fogadta a mutatványomat.

– Figyelmeztettelek...

Az Úrnő is arrafelé nézett, mint én.

– Azt hiszem, bajban vagyunk. Lehet, hogy felismertek. Majdnem mindenki megjelent az odúból. Libasorban jöttek fel az ösvényen. Gyalogfák formáltak kört körülöttünk.

És mi fegyvertelenek voltunk, mivel Kedves is ott volt, és vele együtt megérkezett a mágiamentes övezet is.

Kedves a fehér vászonruháját viselte. Ellépett Elmo és a Hadnagy mellett, és felém indult. Néma csatlakozott hozzá, mögötte jött Félszemű, Manó, Nyomolvasó és Varangyölő Eb. Az utóbbi négyen még mindig látható volt az út pora.

Napok óta a Földön voltak, de erről nem értesültem. Mint amikor a bitón kirúgják alólad a sámlit... Tizenöt másodpercig álltam ott tátott szájjal.

– Most mit csinálunk? – vinnyogtam aztán halkán.

Meglepett azzal, hogy megfogta a kezem.

– Kockáztattam, és vesztettem. Nem tudom. Ők a tied, nem az enyéim. Blöffölj valamit! Ó! – A szeme összeszűkül, a tekintete megállapodott valamin, és áthatóvá vált. Aztán vékony, feszült mosoly terült szét a vonásain. – Értem.

– Micsodát?

– Néhány válasz. Halvány sejtésem van arról, hogy mire is pályázik a férjem. Sokkal inkább manipulált, mint gondolnád. Előre látta, hogy rá fogunk jönni a trükkjére az időjárással. Miután elkapta Hollót, úgy döntött, hogy magához viteti a parasztlánykádat... igen. Az hiszem... gyere!

Régi bajtársaim nem ellenségesnek, sokkal inkább zavartnak tűntek.

A kör egyre szűkült.

Az Úrnő ismét megfogta a kezem, és Vén Fa Atya tövéhez vezetett.

– Legyen béke köztünk, míg megfigyelsz, Vénséges – suttogta a fának. – Valaki jön, akit régről ismersz.

– Sok régi árnyék járja a világot – súgta aztán nekem. – Néhányan az idők kezdetétől itt vannak. Nem elég nagyok, és ritkán vonnak magukra akkora figyelmet, mint a férjem vagy a Fogadottak. Lélekorzónak voltak szolgái, akik korábbról származnak, mint ez a fa, és akiket vele együtt temettek el. Mondtam neked, hogy ismerősek a sérülések azokon a testeken.

Ott álltam a lenyugvó nap vöröslő fényében, értetlenül, mint adószedő a feketepiacon. Tőlem akár UchiTelléül is beszélhetett volna.

Kedves, Néma, Félszemű és Manó egyből felénk jöttek, Elmo és a Hadnagy megálltak egy kőhajításnyi távolságban, de Nyomolvasó és Varangyölő Eb szinte beleolvadt a tömegbe.

– *Mi történik itt?* – kérdeztem Kedvestől, látványosan

megrettenve.

– *Ez az, amit ki akarunk találni. Összefüggéstelen, értelmetlen jelentéseket kaptunk a menhirektől azóta, hogy Manó, Félszemű és Nyomolvasó elérték a Föld határát. Egyrészt Manó és Félszemű megerősítették minden egyes szavadat... amíg el nem váltatok.*

A barátaimra néztem, és nem láttam rajtuk barátságot. A szemük hideg volt és üveges, mintha valaki más mozdult volna mögöttük.

– Társaságunk van – mondta Elmo nyugodtan.

Két Fogadott csónak-szőnyegeken cirkált a távolban. Nem jöttek közelebb. Az Úrnő keze megrándult, de egyébként uralkodott magán. A Fogadottak elég messze voltak ahhoz, hogy ne lehessen őket felismerni.

– Nem csak egyvalaki kavargatja ezt a szarosebödönt – mondtam. – *Néma, térj a lényegre! Pillanatnyilag úgy megijesztesz, hogy csíkot húzok a gatyámba.*

– *Elterjedt pletyka a birodalmiaknál, hogy eladtál minket. Hogy valami fejest hoztál magaddal, hogy merényletet kövessen el Kedves ellen. Akár valamelyik Fogadottat.*

Nem tudtam visszafogni a vigyort. A rémhírterjesztők nem merték elmondani a teljes történetet.

A vigyor meggyőzte Némát. Nagyon jól ismert. Azt hiszem, épp ezért figyelt engem éppen ő. Kedves is megnyugodott. De sem Félszemű, sem Manó nem lágyult meg.

– *Mi baj van a srácokkal, Néma? Úgy néznek ki, mint valami különösen agyatlan zombik.*

– *Azt állítják, hogy elárultad őket. Hogy Nyomolvasó látott*

téged. Hogy ha...

– Nagy szart! Hol a francban van Nyomolvasó? Hozzátok elém azt a túlnőtt, seggarcú barmot, és mondja a pofámba!

A fény gyengült, a vöröslő napkorong lassan a hegyek mögé ért. Hamarosan teljesen sötét lesz. Kúszó zsibongást éreztem a gerincemnél. Mikor tesz már valamit az a szaros fa?

Amint rágondoltam, határozott érdeklődést éreztem Vén Fa Atya részéről, és azt, hogy valami álmatag harag gyűlni kezd...

Hirtelen menhirek villogtak mindenhol, még a patak túloldalán is, ahol sűrű volt a bozótos. Egy kutya nyikkant. Néma jelzett valamit Elmónak, de nem tudtam, mit, mivel háttal állt nekem. Elmo elügetett a kavarodás irányába.

A menhirek felénk indultak, falat alkotva, terelve valamit maguk előtt... Nocsak! Nyomolvasó és Varangyölő Eb. Nyomolvasó teljesen értetlen arcot vágott. A kutya megpróbált elosonni a menhirek között, de azok nem engedték. Elég gyorsan kellett mozogniuk, hogy megmentse a lábujjaikat a szétmorzsolatástól.

A menhirek belökdöstek Nyomolvasót és Varangyölő Ebet a kihalt területre. A korcs hosszan, kétségbeesetten vonyított, aztán behúzott farkkal meglapult Nyomolvasó árnyékában. Körülbelül tíz lábnyira álltak Kedvestől.

– Ó, Istenek! – mormolta az Úrnő, és úgy szorította meg a kezemet, hogy majdnem felkiáltottam.

Egy változásvihar magja robbant Vén Fa Atya koronájában.

Óriási volt, borzalmas és erőszakos, s olyan vad, hogy legfeljebb túlélni lehetett. Alakok változtak, futottak, mozdultak, de azok, akik Kedves közelében álltak, érintetlenek maradtak.

Nyomolvasó üvöltött. Varangyölő Eb vonyítása mindenkibe rettegést plántált, aki csak hallotta. És ők változtak meg leginkább, egymáshoz olyannyira hasonló, agresszív szörnyetegekké, amilyeneket a nyugati út során láttam.

Az Úrnő kiáltott valamit, ami elveszett a vihar kavargásában, de kihallottam belőle a diadalt. Felismerte azokat a valamiket.

Rábámultam.

Egy cseppet sem változott.

Ez lehetetlennek tűnt. Az a teremtmény, akibe tizenöt évig voltam szerelmes, nem, ő nem lehetett valódi.

Varangyölő Eb szörnyűséges agyairait villogtatva belevetette magát a viharba, hogy elérje az Úrnőt. Ő is felismerte. Addig akart végezni vele, amíg védtelenül, a mágiamentes övezetben állt. A nyomolvasó utána dülöngélt, ugyanolyan értetlenül, mint emberi alakjában.

Vén Fa Atya egyik nagyobbik ága lecsapott. Úgy ütötte odébb Varangyölő Ebet, mint egy meglett férfi egy harcinyulat. Varangyölő Eb háromszor próbálkozott, és háromszor bukott bele. A negyedik alkalommal minden villámok öregapja találta telibe, és egészen a patakig hajította, ahol a földön rángatózott és parázslott, míg fel nem ugrott, és vonyítva el nem szaladt a sivatagba.

Ugyanakkor a Nyomolvasó-szörny Kedvesért indult. Felnyalábolta, és nyugatnak indult vele. Amikor a

Varangyölő Ebből lett izé kiszállt a játékból, Nyomolvasó teljes figyelmet kapott.

Meglehet, Vén Fa Atya valójában nem isten, de ha egyszer megszólal, akkor van hangja, meg kell hagyni. Korallszirtek repedeztek, a kihalt területen kívül állók fülükre szorított kézzel üvöltöttek. Mi, akik közelebb álltunk, egész jól megúsztuk.

Nem tudom, mit mondott. A nyelvet nem ismertem, és nem is hangzott úgy, mint bármelyik, amit eddig hallottam. De Nyomolvasó megértette. Letette Kedvest, és visszajött a vihar kellős közepébe, hogy megálljon az isten előtt, míg az a hihetetlen hang záporozott rá. Erős lila szín keretezte deformált csontjait. Meghajolt, hódolt a fa előtt, és ekkor megváltozott.

A vihar olyan hirtelen halt el, ahogy érkezett. Mindannyian összerogytunk. Még az Úrnő is. De ez az összeroskadás nem járt együtt eszméletünk elvesztésével, így a maradék fénynél tisztán láthattam, hogy a Fogadottak eldöntötték: eljött az idő. Hátrébb repültek, sebességet gyűjtöttek, átrepültek a tagadómező fölött, és négy-négy, harminc láb hosszú légbálnavadász lándzsát oldottak ki fölöttünk. Én pedig, szolid nyálcsíkkal a szám sarkában, kéz a kézben ültem a célpontjukkal.

Gondolom, csak a tiszta akaraterő mozgatta az Úrnő ajkait. – Ugyanúgy a jövőbe látnak, mint én – mormolta. Nem láttam ebben sok értelmet. – Erről megfeledkeztem.

Nyolc lövedék indult lefelé.

Fa Atya válaszolt. A két szőnyeg eltűnt irányítóik alól. A lándzsák olyan magasan robbantak fel, hogy tartalmuk nem

ért el a földig.

Ezzel szemben a Fogadottak csinos ívben zuhantak egy tőlünk keletre álló sűrű korallzátonyba. Aztán erőt vett rajtam az álom. Az utolsó dolog, amit láttam, hogy az a furcsa tompaság eltűnik Manó és Félszemű mindösszesen három szeméből.

44

A GYORSÍTÁS

Álmok jöttek. Végtelen, rettenetes álmok. Egy nap, ha elélek addig, és nem pusztulok bele abba, ami előttem áll, lejegyzem őket, mivel egy fa-isten történetei voltak, és a dologé, amelyet a gyökerei kötnek meg...

Nem. Azt hiszem, mégsem. Egy életnyi küzdelmet és rettenetet is épp elég leírni. És ez az élet még folytatódik, ugye.

Az Úrnő mozdult meg először. Átnyúlt, és belém csípett. A fájdalom úgy-ahogy helyrerázta az idegeimet. Zihálva szólalt meg, olyan halkán, hogy alig hallottam:

– Kelj fel, és segíts! El kell vinni innen a Fehér Rózsát.

Nem értettem.

– A tagadómező.

Reszkettem. Úgy gondoltam, hogy ez testem válaszreakciója volt, akármilyen is teremtett a földhöz.

– Az a dolog odalent e világról való.

A fa nem.

Nem én reszkettem, hanem a föld. Szelíden és gyorsan. És felfigyeltem egy hangra is, valahonnan messziről, mélyről.

Kezdttem érteni.

A félelem valami elképesztően jól ösztönzi az embert. Talpra álltam, mialatt odafent Fa Atya idegborzolóan csilingelt. Pánik volt a szélsípok dalában.

Az Úrnő is feltápáskodott, és egymást támogatva tántorogtunk Kedves felé. Amúgy lassú vérkeringésem minden egyes bizonytalan lépéssel gyorsult valamennyit. Kedves szemébe nézve láttam, hogy eszméletén van, de nem tud mozdulni. Arckifejezése félúton volt a félelem és a hitetlenség között. Felnyaláboltuk, és az Úrnő számolni kezdte a lépéseinket. Ilyen rohadt fárasztó munkára a bűdös életben nem emlékszem; sosem követelt ennyi akaraterőt egy feladat.

A föld reszketése előbb elhaladó lovasok dübörgésévé, később egy földcsuszamlás morajává, végül földrengéssé lassult. A föld Fa Atya körül vonaglani kezdett, és kidudorodott. Láng és por lövellt felfelé. A fa felsikoltott. Kék színű villám sercegett a koronájában. Mi még gyorsabban haladtunk, le a parton, át a patakon. Mögöttünk felüvöltött valami.

Képek rajzoltak az agyamban. Az a valami kínlódva tört kifelé, Fa Atya minden poklok szenvedésével gyötörte, mégsem adta fel, tovább haladt a szabadság felé.

Többször nem néztem vissza. A rettegésem túl nagy volt, nem akartam látni, miként is néz ki egy ősi Dominátor.

Végül csak megcsináltuk. Az istenekre! Valahogy elég messzire sikerült cipelnünk Kedvest ahhoz, hogy Fa Atya visszanyerhesse teljes túlvilági hatalmát.

A hang egyre magasabb és egyre haragosabb lett.

Kezeimet a fülemre szorítva zuhantam a földre. És egyszerre vége lett.

– Vészmadár – mondta az Úrnő egy idő után –, menj és nézd meg, tudsz-e segíteni a többieknek! Most már biztonságos. A fa győzött.

Ilyen gyorsan? Ekkora hisztéria után?

A feltápászkodás egész éjszakás kalandnak tűnt.

Kék dicsfény játszott Fa Atya ágai között. Hatszáz lábról is érezhető volt a bosszúsága, és ez csak hangsúlyosabbá vált, ahogy közelebb értem.

A föld szinte érintetlennek tűnt a fa közelében, különösen, ha figyelembe vesszük a történeteket. A talaj frissen szántottnak és boronáltnak tűnt, semmi több. Néhány embert részben eltemetett a földmozgás, de senkin nem láttam sérülést. Mindenki tudott mozogni, legalább egy kicsit, és a tekinteteken döbbenet tükröződött. Kivéve Nyomolvasóén: az a megdöbbenően rusnya arc nem nyerte vissza hamis emberi vonásait.

Hamar talpon volt, és nyugodtan segített a többieken, szívből jövő, barátságos mozdulatokkal porolta le ruhájukról a port. Az ember nem is gondolta volna, hogy percekkel korábban még halálos ellenség volt. Különös.

Senki nem szorult igazán segítségre, kivéve a gyalogfák és a menhirek. A fák felborultak, míg a menhirek... sok került a földre közülük is, és nem is tudtak felállni.

Ebbe beleborzongtam, aztán újra megreszkettem, mikor közel értem a vén fához.

A földből kinyúlva, egy gyökér kérgén kaparászva egy hosszú, ráncos, zöldes színű emberi kart láttam, karmokká

nőtt, törött körmökkel, amelyek vérrel mocskolták be Vén Fa Atyát. Bárkihez tartozott is, az nem az odúból jött.

Most hasztalan rángatózott.

A kék szikrák tovább sercegetek odafenn.

A kéz látványa felzavarta bennem a rég nyugvó fenevadat.

El akartam futni, és sikoltozni közben. Vagy baltát ragadni, és addig ütni, amíg le nem esik. Vén Fa Atya dühödten bámult rám, és talán személyesen engem hibáztatott, amiért felébresztettem a kar tulajdonosát, így egyiket sem tettem.

– Elmegyek – mondtam. – Tudom, mit érzel. Megvan a magam szörnyetege, amit vissza kell fogjak.

Elhátráltam tőle, három-négy lépésen át hajbókolva.

– Mi a fene volt ez?

Megpördültem. Félszemű rám bámult, a „Vészmadárra már megint rájött a bolondóra” nézésével.

– Csak csevegtem a fával – néztem körül. Az emberek lassan visszanyerték az egyensúlyérzéküket, a kevésbé zavarodottak nekiálltak felállítani a gyalogfákat. Az eldölt menhirek számára azonban nem volt remény, ők a gondolkodó kövek túlvilági birodalmában várták a jutalmat vagy a büntetést. Később csatlakoznak majd halott társaikhoz a gázlónál.

Visszatértem Kedveshez és az Úrnőhöz. Kedves lassan tért magához, és még mindig túl kótyagos volt ahhoz, hogy kommunikálni tudjon.

– Mindenki rendben van? – kérdezte az Úrnő.

– Kivéve azt a fickót a földben. Viszont elég közel jutott ahhoz, hogy helyrehozza magát.

Leírtam nekik a kezét. Az Úrnő bólintott.

– Ez egy olyan hiba volt, ami nem ismélődhet meg többször – jelentette ki.

Néma és még több másik fiú körénk gyűlt, így keveset tudtunk beszélni anélkül, hogy gyanút ne keltettünk volna.

– Most mi legyen? – mormoltam.

A háttérben hallottam, ahogy a Hadnagy és Elmo üvöltözik valamit a fáklyákról, hogy legalább egy kis fényünk legyen.

Az Úrnő vállat vont.

– Mi van a Fogadottakkal?

– Utánuk akarsz menni?

– Még mit nem? Dehogy! Viszont nem hagyhatjuk őket szabadon kószálni a hátsó kertben! Nem tudhatjuk, hogy...

– A menhirek majd figyelik őket, nem igaz?

– Az attól függ, hogy mennyire dühítettük föl Fa Atyát. Van rá némi esély, hogy bennünket intéz el rövid úton.

– Majd kiderül.

– Én majd megyek! – visította Manó. Csak egy ürügyre volt szüksége, hogy a lehető legmesszebbre jusson a fától.

– Ne szórakozz ott egész éjszaka! – mondtam. – Ti pedig miért nem segítetek Elmónak és a Hadnagynak?

Ez lekoptatott közülük párat, de Némát nem.

Nem volt az az isten, hogy Néma elengedje Kedvest a szeme elől. Voltak még fenntartásai.

Kedves csuklóját masszíroztam, és csupa olyasmit tettem, amit az orvosok akkor szoktak, ha az idő az egyetlen gyógy mód.

– Nyolcvanhét nap – motyogtam pár perc múltán.

– Nem kell annyi idő, hogy túl késő legyen – felelte az Úrnő.

Felvontam a szemöldökömet.

– Nem tudjuk legyőzni nélküle. És nem kell hozzá sok idő, hogy még a legkeményebb lovaglással is elkéssünk.

Nem tudom, mire jutott Néma a beszélgetésünk kapcsán. Azt viszont tudom, hogy az Úrnő felnézett rá, és úgy mosolygott, mint aki ismeri a gondolatait.

– Szükségünk van a fára.

Aztán hozzám fordult.

– Nem végeztünk a piknikkel.

– He?

Pár percig volt távol, majd visszatért a takaróval, aminek tisztaságán a földrengés se javított túl sokat, és a kosárral. Megragadta a karomat, és a sötétség felé rángatott.

– Figyelj a csapdákra! – mondta.

Mi a fene?

45

ALKU

Nem sokkal később felúszott az égre a hold törött hajója. Addig nem jutottunk messzire, mert a csillagok nem adtak elég fényt, hogy normális tempóban haladjunk. Mikor a hold feljött, az Úrnő lassú kört leírva vezetett a helyre, ahol a Fogadott földet ért. Egy tiszta, homokos, de aránylag veszélytelen helyen álltunk meg. Leterítette a takarót. Kívül voltunk a mágiatagadó mezőn.

– Ülj le!

Leültem, ő is így tett.

– Mi a...? – kérdeztem.

– Maradj csendben! – szakított félbe, majd behunyta a szemét, és magába mélyedt.

Azon tűnődtem, vajon Néma leszakad-e Kedvesről, hogy utánunk lopózzon, és eltöprengtem azon is, hogy vajon a társaim faragnak-e kettőnkéről durva tréfákat, miközben a gyalogfák között dolgoznak. Kíváncsi voltam, ez alkalommal vajon miféle átkozott játékba keveredtem.

Mindenesetre nem volt tanulságok nélkül való a dolog.

Egy idő után észrevettem, hogy az Úrnő visszatért belső kirándulásáról, bárhol is járt.

– Komolyan le vagyok nyugözve – suttogta. – Ki gondolta volna, hogy van hozzá bátorságuk?

– He?

– Az a két nyavalyás. Azt hittem, Sánta és Sóhajtó vetették be ismét a régi trükkjeiket, erre most Vizsályszító és Ragyas jönnek. Tulajdonképpen kitalálhattam volna, hiszen a nekromancia a cařka erősségei közé tartozik.

Ismét csak hangosan gondolkozott. Kíváncsi lettem volna, vajon gyakran műveli-e ezt? Biztos voltam benne, hogy ha igen, nem nagyon szokott fültanúkhöz.

– Tessék?

Nem figyelt rám.

– Kíváncsi vagyok, megmondták-e a többieknek. Elhallgattam, és megpróbáltam összerakni a dolgokat. Az Úrnő jóslatai a jövő három lehetséges útjáról és arról, hogy neki nincs helye egyikben sem. Talán ez azt is jelentette, hogy a Fogadottakat sem fogadta be a jövő. Talán úgy gondolták, saját kezükbe veszik a sorsukat, és megszabadulnak a parancsolójuktól.

Akaratlanul is összereztem a könnyű léptek hallatán, de nem izgattam fel magam. Talán Néma mégis úgy döntött, követ minket. Emiatt igencsak meglepett, hogy Kedves telepedett közénk, kísérői nélkül.

Hogyan hagyhattam figyelmen kívül a mágiatagadó mező visszatértét? Jó, persze, másra figyeltem.

Az Úrnő úgy szólalt meg, mintha Kedves ott sem lett volna.

– Még nem jutottak ki a korallok közül. Nagyon lassan haladhatnak, és mindketten megsebesültek. És bár a korallok nem képesek megölni őket, nagy fájdalmat tudnak okozni nekik. Most épp fekszenek, és a hajnal első sugarát várják.

– És?

– Talán nem is jutnak ki.

– Kedves tud szájról olvasni – figyelmeztettem.

– Már tud mindent – felelte.

Nohát, már legalább ezerszer megmondtam, hogy ez a lány nem ostoba!

Azt hiszem, Kedves tudása magától értetődő volt az állásfoglalását tekintve. Határozottan a kettejük közti szakadékba helyezett engem. Szinte mintha ott se lettem volna. No persze, sejtettem volna.

Azon kaptam magam, hogy tolmácsot játszok.

Az a baj, hogy a mai napig sem tudok visszaemlékezni, miről is beszéltek. Valaki később belepiszkált az emlékeimbe. Csak egyszer volt lehetőségem, hogy feljegyzéseket készítsek, de utólag egy szót sem értek belőlük.

Valamiféle alkudozás folyt. Halványan rémlik, hogy

magamban mélységesen megdöböntem azon, hogy Kedves hajlandó az egyezkedésre, és nem kevésbé lepett meg, amikor láttam, hogy az Úrnő is képes kompromisszumokra.

Végül is kiegyeztek egymással. Békét nyilván nem kötöttek, hiszen az Úrnő ezután a közvetlen közelemben maradt, és mindig azon volt, hogy bárkivel is találkozott, mindig ott legyenek kettejük között, amíg a mágiatagadó mezőben voltunk. Mi tagadás, elég keserves érzés élő pajzsnak lenni. Kedves pedig az Úrnő mellett maradt, nehogy az használhassa képességeit.

Igaz, egyszer mégis...

Nem akarok azonban a dolgok elébe vágni. Először is visszalopóztunk, nehogy valaki megtudja, mi történt valójában. Az Úrnő és én Kedves után tértünk vissza, megpróbáltunk úgy tenni, mintha egy lendületes és alapos légyottot tudnánk magunk mögött. Nem bírtam megállni, hogy ne kuncogjak néhány irigykedő pillantás láttán.

Az Úrnővel másnap reggel ismét kimentünk a mágiatagadó mezőbe, miután Kedves elvonta Néma, Félszemű és Manó figyelmét azzal, hogy elküldte őket üzletelni a menhirekkel. Fa Atya nem tudta elhatározni magát. Elindultunk a másik irányba, hogy felkutassuk a Fogadottakat.

Igazság szerint elég keveset kellett őket keresni, hiszen még nem szabadultak ki a korallok közül. Az Úrnő visszavette az egykor rájuk idézett varázslatát, ők pedig nem voltak Fogadottak többé.

Elfogyott a türelme? Vagy talán elrettentő példának szánta őket? Mindegy. Mindenesetre ölyvek – valódi ölyvek –

köröztek felettük, mielőtt visszatértünk volna az odúba. Így könnyű! – gondoltam. Legalábbis neki. Nekem persze rohadtul nem sikerült megölnöm Sántát, még akkor sem, amikor minden a kezemre játszott. Folytattuk a fordítást az Úrnővel. Annyira belemerültünk a dologba, hogy nem tudtam lépést tartani a kívülről érkező hírekkel. Amúgy is kissé zavart voltam, hiszen kitörölte az emlékeimet a Kedvessel való találkozásról.

Mindenesetre a Fehér Rózsa valahogy rátalált a közös hangra Vén Fa Atyával, így az ingatag szövetség megmaradt.

Egy dolog azért feltűnt. A menhirek nem piszkáltak többet az idegenekkel. Ezért külön hálás voltam, mert már az agyamra mentek az állandó idióta jelentéseikkel az idegenekről.

Már tudtam, hogy mindvégig Nyomolvasót, Varangyölő Ebet és az Úrnőt értették ez alatt. Hármójuk közül kettő már nem volt idegen, de azt senki sem tudta, mi történt Varangyölő Ebbel. Még a menhirek sem tudták megtalálni. Megpróbáltam rávenni Nyomolvasót, hogy megmagyarázza a nevét. Nem emlékezett, még magára Varangyölő Ebre sem. Furcsa.

A Fa teremtményévé vált.

46

A FA GYERMEKE

Idegem voltam, alig tudtam aludni. A napok gyorsan szaladtak. Tőlünk nyugatra a Komor a partjait mardosta.

Egy négy lábú szörnyeteg sietett az urához azzal a hírel, hogy lelepleződött. Kedves és az Úrnő pedig nem csináltak semmit.

Holló továbbra is rabságban volt. Bomanz a saját maga által megidézett örök tűz foglyaként sínylődött. Közeledett a világvége, de úgy tűnt, senkit sem érdekel.

Befejeztem a fordításaimat, és semmivel sem tudtam többet, mint korábban. Legalábbis úgy tűnt. Néma, Manó és Félszemű tovább próbálkoztak, mindenféle táblázatokba szedett nevekkkel, kereszthivatkozásokkal látták el őket, és erőnek erejével próbáltak valamiféle összefüggést találni bennük. Az Úrnő jobban odafigyelt a munkájukra, mint én, aki a krónikákkal vesződtem. Azzal bajlódtam, hogyan adjam vissza legpontosabban a Királynő hídjánál történeteket. Kezdtém komolyan bosszantani az embereket. Hogy levezessem az idegességemet, rászoktam az éjszakai sétákra a holdfény alatt.

Az egyik éjjel épp holdtölte volt. Az égitest kövér, narancssárga hólyagként lebegett, alig emelkedve a keleti hegycsúcsok fölé. Nagyszerű látvány volt, különösen az előtte járőröző mantarájakkal. Valami oknál fogva a sivatag pereme halványlila derengésben fürdött. A levegő hűvös volt, a szellő szeszélyes mintákba rendezte a délután lehullott port. A távoli északon vihar tombolt. Egy menhir jelent meg mellettem, mire legalább három lányt ugrottam.

– Idegenek a Földön, mi, szikla? – kérdeztem.

– Nem idegenebbek, mint te, Vészmadár.

– Dugd fel valamelyik repedésedbe a poénjaidat! Akarsz valamit?

– Nem. Fa Atya akar látni.

– Igen? Viszlát! – Dobogó szívvel indultam vissza az odú felé.

Egy másik menhir állta el az utat.

– No, ha már ennyire kéritek... – s bátorságot színelve elindultam a folyásiránnyal szemben.

Úgyis odatereltek volna, és a legjobb elfogadni az elkerülhetlent, úgy kisebb a megaláztatás.

A szél metsző volt a pusztaságban, de mihelyt átléptem a határt, mintha nyárba toppantam volna. Szellő se rebbent, az öreg fa felől mégis csilingelés hallatszott. Meleg volt, mint egy kemencében.

A hold már elég magasan járt ahhoz, hogy most már ezüstös fényével elárassza a pusztaságot. Közelebb léptem a fához. A pillantásom a kézre és az alkarra szegeződött, amely még mindig kiállt a földből. Makacsul kapaszkodott egy gyökérbe, és mintha meg-megrezzent volna. A gyökér azonban megvastagodott, és úgy tűnt, kezdi körbeölelni a kezét, ahogy egy fa törzse ejti rabságba a drótot, amelyet évekkel korábban tekertek rajta körbe.

A fától öt lépésre megálltam.

– Gyere közelebb – szólalt meg, tisztán és érthetően, társalgó stílusban és hangerővel.

– Basszus! – nyögtem, és menekülni próbáltam.

Körülbelül kétmilliárd menhir állta körül a pusztaságot. Ennyit a menekülésről...

– Maradj nyugton, rövid életű!

Földbe gyökerezett a lábam. Rövid életű, mi?

– Segítséget kértél. Segítséget követeltél. Siránkoztál, esedeztél, könyörögtél érte. Maradj nyugton, és fogadd el! Gyere közelebb!

– Döntöttél végre?

Tettem két lépést. A következővel már elkezdtem volna felmászni rá.

– Fontolóra vettem a dolgokat. Az a dolog, amitől ti, rövid életűek rettegték, hiába van olyan messze tőlem a földben, veszélyeztetné az enyéimet, ha ismét a felszínre jönne. Nem érzek komoly erőt azokban, akik ellenállnak neki, ezért úgy döntöttem, hogy...

Nem szívesen szakítottam félbe, de fel kellett sikoltanom, valami ugyanis megragadta a bokámat. Olyan erővel kezdte szorítani, hogy éreztem, a csontjaim egymáshoz dörzsölődnek, és összezúzódnak. Magamban kissé sajnálkoztam az udvariatlanságom miatt, de ilyenkor nem nagyon lehet mást tenni.

A világ hirtelen kékre színeződött. A harag hurrikánként fogott körül. Villámok morajlottak Fa Atya ágai között, és mennydörgés töltötte be a sivatagot. Elüvöltöttem magam még néhányszor.

Kék villámok dübörögtek körülöttem, legalább annyira megégetve engem is, mint a kínezőmat. Aztán végre eleresztett a kéz.

Megkíséreltem elfutni, de az első lépés után elzuhantam. Próbáltam továbbmászni, mialatt Fa Atya mentegetőzött, és igyekezett visszahívni.

Nem vesztem meg. Keresztülmásztam volna a menhireken

is, ha kell...

A tudatomat hirtelen éber álom töltötte meg, Fa Atya közvetlenül küldte az üzenetét. Aztán elcsendesedett minden, kivéve az ő óhaját. A menhitek eltűntek.

Hangzavar támadt az odú irányából. Egy egész csapat zúdult elő, hogy megtudják a zenebona okát. Néma ért oda hozzám elsőnek.

– Félszemű – hörögtem. – Hozd ide Félszeműt!

Rajtam kívül ő volt az egyetlen, aki értett a gyógyításhoz. És bár lehet, hogy nyakas fickó, tudtam, hogy az orvosi utasításoknak engedelmeskedik.

Félszemű egy perc múlva fel is bukkant, húsz másik társaságában. Az őr gyors volt.

– A bokám – mondtam neki. – Talán összezúzódott. Valaki hozzon fényt, és egy rohadt ásót is!

– Ásót? Elment a maradék eszed is? – horkant fel Félszemű.

– Hozd már azt a rohadt ásót, és adj valamit a fájdalom ellen!

Elmo jelent meg, még mindig a csatjaival bajlódva.

– Mi történt, Vészmadár?

– Vén Fa Atya beszélni akart velem. Magához terelt a szikláival. Azt mondja, segíteni akar nekünk. Csak amíg rá figyeltem, az a kurva kéz elkapott, és majdnem letépte a lábamat. A pokol akkor szabadult el, amikor a fa a maga módján elmagyarázta neki, hogy takarodjon vissza a francba, ahonnan jött.

– Ha rendbe tetted a lábát, vágd ki a nyelvét! – mondta Elmo Félszeműnek. – Mit akart a fa, Vészmadár?

– Lerohadt a füled, vagy mi van? Segíteni akar a Dominátor ellen, te seggfej! Azt mondta, átgondolta a helyzetet, és úgy döntött, hogy a saját érdekében is jól teszi, ha nem hagyja tovább szarakodni. Segíts fel! – Félszemű erőfeszítései lassan értek valamit. Az egyik dzsungelkulimászát dörzsölte a bokámra (ami melleleg legalább háromszorosára dagadt), és a fájdalom múlni kezdett.

Elmo megrázta a fejét.

– Mindjárt a te görényszagú lábadat töröm el, ha nem segítesz fel! – mordultam rá, mire ő és Néma felhúztak, de nem engedtek el.

– Hozzátok az ásókat! – mondtam. Előkerült vagy féltucatnyi. Gyalogsági ásók voltak, nem árokásáshoz valók. – Azok, akik elég tökösek, hogy segítsenek, vigyenek vissza a fához!

Elmo felmordult. Egy pillanatig azt hittem, Néma mondani fog valamit. Várakozó mosollyal méregettem, hiszen már huszon-egynéhány éve vártam erre, de nem volt szerencsém.

Akármi is volt az esküje, akármi is volt az, ami miatt megtartóztatta magát a beszédől, acéllakatot tett Néma szájára. Láttam már olyan dühösnek, hogy a körmét rágta, olyan izgatottnak, hogy összepisálta magát, de soha semmi nem ingatta meg a hallgatás iránti elkötelezettségét.

A fa ágai még mindig kéken szikráztak. Levelek csilingeltek. Hold- és fáklyafény keltett különös árnyékokat, amelyeket a szikrák táncrea perdítettek...

– Körülötte – mondtam az engem cipelőknek. Magam még nem láttam, tehát a törzs mögött kellett lennie.

Igen. Ott volt, alig húszlábnyira a fa törzsétől. Egy facsemete, körülbelül nyolc láb magas.

Félszemű, Néma, Manó és a többiek krákoktak, levegő után kapkodtak, mint egy meglepett majomcsapat. Az öreg Elmót kivéve.

– Hozzatok pár vödör vizet, és áztassátok át jól körülötte a földet! – mondta. – És keressetek egy régi takarót, amit a kiemelt gyökerek és a földlabda köré csavarhatunk!

Az átkozott parasztja, egyből tudta, mi a teendő!

– Vigyetek vissza! – mondtam. – Én is meg akarom vizsgálni ezt a bokát, lehetőleg nagyobb fényben.

Visszafelé, ahogy Elmo és Néma cipelt, szembetalálkoztunk az Úrnővel. Megfelelően aggodalmaskodó színjátékot rögtönzött, ahogy megvizsgált. Jó néhány mindent tudó vigyort kellett elviselnem.

Még akkor is csak Kedves tudta az igazságot. Meg talán Néma gyanakodott valamelyest.

47

ÁRNYÉKOK AZ ÁRNYÉKFÖLDÖN

A Sírmező belsejében nem létezett idő, csak árnyékok voltak és tűz, forrás nélküli fény, végtelen félelem meg csalódottság. A helyről, ahol saját csapdájába esett, Holló tisztán ki tudott venni egy nagy csapatnyi szörnyet, amelyek azelőtt a Dominátor seregében szolgáltak. Embereket és

fenevadakat látott, akiket a Fehér Rózsa idejében börtönöztek be, hogy gonoszáguk ne szökhessen meg. Láta, hogy az öreg mágus, Bomanz körvonalai kirajzolódnak a fagyott sárkánytűzben. A vén varázsló még mindig küszködve próbált egy újabb lépést tenni a Nagy Sírhant szíve felé. Talán nem értette meg, hogy generációkkal ezelőtt elbukott?

Holló azon tűnődött, vajon ő maga milyen régóta fogoly. Kijutottak az üzenetei? Érkezik majd segítség valaha is, vagy csak az időt húzza addig, míg a sötétség elő nem tör? Csak egyvalami jelezte az idő múlását: azoknak a növekvő kínja, akiket a sötétség őrzésére helyeztek ki. A folyó egyre közelebb és közelebb csapkodott, semmit sem tehettek. Nem volt módjuk, hogy megidézhesék a külvilág dühét.

Holló úgy gondolta, ha annak idején ő lett volna a vezető, másképp csinálta volna a dolgokat.

Bizonytalanul emlékezett néhány elhaladó valamire, hozzá hasonló árnyakra, de nem tudta, mióta vannak itt, és azt sem, hogy mik voltak egykoron. Néha megmoccant valami, és senki sem lehetett biztos semmiben. A világ teljesen másképp festett ebből a perspektívából.

Sohasem érezte még magát ennyire szerencsétlennek és rémültnek. Nem tetszett neki az érzés. Mindig ura volt a maga sorsának, nem függött senkitől...

Ebben a világban azonban nem tehetett mást, csak gondolkozott. Túl sokszor, túl gyakran tértek vissza a gondolatai oda, hogy mit jelentett Hollónak lenni, miket tett vagy nem tett meg, és mik azok, amiket máshogy kellett volna megtennie. Volt idő azonosulni és részben

szembesülni a belsejében lakó lény minden félelmével, fájdalmával és gyengeségével, mindazzal, ami létrehozta a világ szeme előtt viselt jeges, acélos és rettenthetetlen álarcot. Mindazon dolgokkal, amelyek miatt elvesztett mindent, ami számára értékes volt, és amelyek önmaga büntetéseként újra és újra a halál karmai közé lökték...

Késő. Túlságosan késő.

Amikor a gondolatai kitisztultak és formát öltöttek, s elért erre a pontra, dühsikolyai végigvisszhangzottak a szellemvilágon. S azok, akik körülvették, és gyűlölték őt azért, amit útjára indíthatott, nevettek, és kiélvezték a kínjait.

48

REPÜLÉS NYUGATRA

A Fa Atya mellett történtek ellenére sohasem nyertem vissza igazán a helyemet a bajtársaim között. Mindig volt egy bizonyos tartózkodás, talán épp annyira a látszólagos, hirtelen jött nővagyonom miatti irigység, mint amennyire a nehezen gyógyuló bizalom miatt. Nem tagadom, fájt. Kölyökkorom óta együtt voltam ezekkel a fiúkkal. A családom voltak.

A bordáim kezdtek sajogni a mankók miatt, amelyek nélkül nem tudtam volna dolgozni. A munkámnak azonban folytatódnia kellett, még akkor is, ha mindkét lábam hiányzik.

Azok az átkozott papírok! Már kívülről tudtam őket, mintha egyenesen a fejem belsejében zizegtek volna, de még mindig nem volt meg a kulcs, amelynek a megtalálásában

az Úrnő reménykedett. A kereszthivatkozások elkészítése egy örökkévalóságig tartott. A nevek írásváltozatai a Dominátor előtti és utáni időkben teljesen változóak voltak. A TelleKurre azoknak a nyelveknek egyike, ahol a különböző betűkombinációk azonos hangalakot eredményezhetnek.

Már kockásra ültem a valagam.

Nem tudom, Kedves mit mondott el a többieknek, elvégre nem voltam ott a nagygyűlésen. Persze, az Úrnő sem, de jött a hír: a Sereg elindul. Egy napunk van felkészülni.

Odafent alkonytájt a mankóimra támaszkodva figyeltem a közeledő légbálnákat. Tizennyolcan voltak, mindegyik Fa Atya hívására érkezett. Elhozták mantarájáikat, és jó párat a Föld értelmes fajainak képviselőiből is. Hárman leereszkedtek a földre, mi pedig előzőzlöttünk az odúból.

Megkezdtük a felszállást. Takarékoskodni kellett a hellyel, mert minden holmimmal – a papírokkal, a cuccaimmal és a mankóimmal – együtt kellett repülnöm. A légbálna elég kicsi volt, így csak néhány emberrel kellett osztoznom a helyen. Az Úrnővel természetesen, hiszen nem válhattunk el egymástól, valamint ott volt még Manó és Félszemű. És Néma is, egy izzó jelbeszéd-vita után, mert nem akart Kedvestől különválva utazni. És Nyomolvasó meg a Fa gyermeke, akinek ő volt az őrzője, én pedig a szárazdajkája. Azt hiszem, hogy a varázslóknak minket kellett szemmel tartania, nem mintha sok mindent tudtak volna tenni, ha igazán nagy szarba kerülünk.

Kedves, a Hadnagy, Elmo és a többi veterán szálltak a második légbálnára. A harmadikra egy maroknyi katona és

egy rakás felszerelés került.

Levegőbe emelkedtünk, és csatlakoztunk az alakzathoz.

Ötezer láb magasról nem minden nap néz végig az ember napnyugtákat, hacsak nem egy magányos hegytetőn álldogál. Csodálatos látvány.

Amint besötétedett, elaludtam. Fél szemű varázslata segített ebben, mert még mindig eléggé meg volt dagadva a lábam, és kínozott a fájdalom.

Igen. Kívül voltunk a mágiatagadó mezőn. A mi légbálnánk a Kedvesével ellentétes szárnyon repült, külön az Úrnő kedvéért. Még ott sem árulta el magát.

A szelek kedvezőek voltak, és velünk volt Fa Atya áldása is. A hajnal már Paripa fölött talált minket. Itt derült végül ki az igazság.

Fogadottak jöttek elő a hal-szőnyegekben, állig felfegyverkezve. A pánik hangjai ébresztettek fel. Nyomolvasó segítségével felálltam, és egy pillantást vettem a felkelő nap tüzére, majd észrevettem a légbálnánk körül órpozícióba sikló Fogadottakat. Manó és a többiek a támadásra készültek, a szívüket is kiüvöltötték. Fél szemű valahogy talált egy magyarázatot arra, hogy miért Manó hibája mindez, és most ezzel foglalkoztak.

De semmi sem történt. Ezen majdnem én is meglepődtem. A Fogadottak csak tartották az alakzatot. Az Úrnőre pillantottam, aki meglepetésemre rám kacsintott. Aztán megszólalt:

– Mindannyian együtt kell működnünk, félretéve a nézeteltéréseinket.

Manó meghallotta. Egy pillanatra nem figyelt Fél szemű

locogására sem, és a Fogadottakra bámult, aztán az Úrnőre pillantott. Nagyon alaposan végigmérte.

Láttam, ahogy kezd derengeni neki. A szokottnál is magasabb hangon és igazán bamba kifejezéssel az arcán szólalt meg:

– Emlékszem rád. – Visszaemlékezett arra az alkalomra, amikor amolyan igazi, közvetlen kapcsolatba került az Úrnővel. Sok évvel ezelőtt, mikor megpróbálta felvenni a kapcsolatot Lélekorzóval, aki az Úrnő jelenlétében fogta el őt a Toronyban...

Az Úrnő a leglefegyverzőbb mosolyát villantotta rá. Azt a fajtát, amitől a szobrok is elolvadnak. Manó a szeme elé kapta a kezét, és elfordult tőle. A lehető legnagyobb megdöbbenéssel az arcán pillantott felém, és én nem tudtam visszatartani a nevetést.

– Mindig engem hecceltél...

– Nem neked kellett menned és megtenned, Vészmadár! – A hangja olyan magasán sipított, hogy alig lehetett érteni. Hirtelen leült.

Nem csapott le rá villám az égből. Egy idő után felpillantott, és megszólalt:

– Elmo össze fogja csinálni magát meglepetésében! – kuncogta.

Elmo volt a legfáradhatatlanabb mind közül. Egyetlen alkalmat sem hagy ki, hogy az Úrnővel való románcomra emlékeztethessen.

Miután a dolog humora elfáradt, és Fél szeműhöz is eljutott a hír, valamint Néma legrosszabb félelmei is igazolódtak, töprengeni kezdtem a barátaimon.

Kivétel nélkül nyugatra kötődtek, Kedveshez. Egyiküknek sem mondta el senki, hogy korábbi ellenségeinkkel kötöttünk szövetséget.

Ostobák mind. Vagy talán Kedves volt az? Mi történik, ha legyőzzük a Dominátort? Talán ismét egymás ellen fordulunk?

Állj, Vészmadár! Kedves Hollótól tanulta a játékot, ő pedig életveszélyesen jó volt ebben.

Alkonyatra a Fellegek Erdejéhez értünk. Azon tűnődtem, mit gondolnak rólunk Hercegfőben. Egyenesen átrepültünk felettük. Az utcák tele voltak szájtáttikkal.

Vérző Rózsa is elmaradt az éjszakában. Aztán a többi régi város is a korai, északi éveinkből. Kevés szó esett. Az Úrnő és én összedugtuk a fejünket, egyre feszültebbé váltunk, miközben különös flottánk közeledett a célhoz, nekünk pedig még mindig nem sikerült előbányásznunk a keresett tudást.

– Mennyi ideig? – kérdeztem.

Elvesztettem az időérzékemet.

– Negyvenkét napig – válaszolta.

– Olyan sokáig voltunk a sivatagban?

– Szórakozás közben repül az idő.

Döbbenet pillantottam rá. Egy vicc? Igaz, csak egy öreg közhely, de tőle?

Utálom, amikor emberségesek velem. Az ellenségeknek nem ez a dolguk.

Az elmúlt pár hónapban tényleg megszoktam a jelenlétét.

Hogyan tudnám így gyűlölni?

Az időjárás egész elviselhető volt, amíg el nem értünk Forsbergbe, de utána igazán nyomorult itéletidő kapott el bennünket.

Odafent kemény volt a tél. Jó, frissítő szelek, tele porhószemcsékkel. Nagyszerű csiszolóanyag az enyémhez hasonló kényes arcoknak. Olyan erővel bombázott a hó, hogy elég lett volna a tetvek lepucolásához is a bálnák hátáról. Mindenki káromkodott, veszekedett, morgott, és összekuporodott némi melegért, amelyet most nem biztosíthatott az ember megszokott szövetségese, a tűz. Úgy tűnt, csak Nyomolvasót nem kezdte ki az időjárás.

– Ezt semmi sem zavarja? – kérdeztem.

Az Úrnő a legfurcsább hangon válaszolt, amit eddig hallottam tőle.

– Magány. Ha a lehető legegyszerűbben akarod megölni Nyomolvasót, zárd be valahová egymagában, és hagyd ott. Megborzongtam, de ennek semmi köze nem volt a hideghez. Kit is ismertem, aki már nagyon hosszú ideje volt egyedül? Valakit, aki talán – csak talán! – már elgondolkozhatott azon, hogy a korlátlan hatalom megéri-e a végső árat?

A kétség szikrája sem volt bennem afelől, hogy az Úrnő a színlelés minden pillanatát élvezte a Földön. Még a veszély pillanatait is. Megértettem, hogy ha egy kicsit is rámenősebb lettem volna az utolsó napokban, többet is elértem volna. Talán más is lehettem volna, mint egy áludvarló. Lassan növekvő, csendes elkeseredés bujkált benne, de utána nagyon hamar visszavedlett Úrnővé.

Ennek egy részét persze tulajdoníthattam volna az

egójának is, hiszen válságos idők következtek a számára. Ismerte az ellenséget, akivel szembeszálltunk. De nem csak erről van szó. Azt hiszem, hogy tulajdonképpen kedvelt engem, mint embert.

– Volna egy kérésem – mondtam halkán a kuporgó csoport közepén, elhessegetve magamtól a hozzám simuló nő okozta zavaró gondolatokat.

– Mondd csak!

– A Krónikák. Ez minden, ami a Fekete Seregből maradt.

– A lehangoltság gyorsan erőt vett rajtam. – Van egy ősrégi kötelezettség, még akkorról, mikor Khatovar Szabad Kompániái megalakultak. Ha valamelyikünk élve megússza ezt, vissza kellene vinni őket.

Nem voltam bizonyos benne, hogy megértette-e a dolgot, de kellemesen csalódtam benne.

– A tied – válaszolta.

El akartam magyarázni, de nem voltam képes rá. Miért kell visszajuttatni? Abban sem voltam biztos, hová kell vinni őket. Négyszáz év alatt a Sereg lassan északra húzódott, gyarapodott, fogyott, tagjai kicserélődtek. Fogalmam sincs, vajon Khatovar létezik-e még egyáltalán, sőt azt se tudom, hogy micsoda: város-e, ország, személy vagy egy isten. A legkorábbi évek Krónikái vagy elvesztek, vagy már hazajutottak. Kivonatokon és idézeteken kívül nem láttam mást a legelső századból... Nem számít. A Krónikás egyik kötelezettsége volt, hogy visszajuttassa a Krónikákat Khatovarba, ha a Sereg feloszlik.

Az időjárás rosszabbra fordult. Evezővárost elérve már kimondottan ellenségesnek tűnt, és talán így is volt. Az a

dolog a földben talán tudhatta, hogy jövünk.

Evezővárostól kissé északra a Fogadottak hirtelen zuhanó kövekként csaptak le mellőlünk.

– Mi a pokol?

– Varangyölő Eb – mondta az Úrnő. – Utolértük. Még nem ért el az urához.

– Meg tudják állítani?

– Igen.

A bálna szélére kuporodtam. Nem tudom, milyen látványt vártam, elvégre egy hófelhő belsejében voltunk.

Alul villanásokat láttam, azután a Fogadottak ismét felbukkantak. Az Úrnő elégedetlennek tűnt.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Ravaszabb lett a szörnyeteg. A mágiatagadó mezőbe futott, ahol az a földet sűrölja. Túl rosszak a látási viszonyok az üldözéséhez.

– Változtat ez bármin is?

– Nem. – Nem hangzott teljesen magabiztosnak.

Az idő még rosszabbra fordult. A bálnák nem csüggedtek el. Elértük a Sírmézőt. A csoportom a Gárda táborába ment, Kedvesék pedig a Kék Fütökösbe. A mágiatagadó mező határa éppen a tábor fala mellett húzódott.

Maga Nyájas ezredes fogadott minket. A jó öreg Nyájas... Biztos voltam abban, hogy halott, de csak megsántult az egyik lábára. Nem mondhatom, hogy repesett volna az örömtől. De hát ezekben az időkben mindenki így volt ezzel.

A hozzánk kiosztott tisztiszolga öreg barátunk, Case volt.

A LÁTHATATLAN LABIRINTUS

Az első felbukkanásakor Case mintha a pánik szélén állt volna. Hiába adtam a kedves nagybácsit, a legkevésbé sem nyugtattam meg. Az Úrnő viselkedése pedig majdnem a hisztériába sodorta. A természetes alakjában ott sündörgő Nyomolvasó sem segített sokat.

Egyedül Fél szeműnek sikerült lecsillapítania. Hollóra és annak állapotára terelte a szót, s ez hatott.

Én magam a pánik szélén álltam. Órákkal az érkezésünk után, mielőtt egyáltalán nekikészülhettem volna, az Úrnő odahozta Sójajtót és Sántát, hogy ellenőrizzék a fordításunkat.

Sójajtónak állítólag az volt a dolga, hogy megnézze, hiányzik-e valamelyik irat. Sántának pedig a régi időkről szóló emlékeiben kellett kutatnia kapcsolatokért, amiket esetleg nem vettünk észre. Úgy tűnt, eléggé ismerte a Dominátor kora kezdeti szakaszának társadalmi kavargását.

Hihetetlen. Nem gondoltam volna, hogy ez a megtestesült gyűlölet, ez a szétcincált roncs lehetett valaha más, mint a szemétség két lábon járó változata.

Manót bíztam meg azzal, hogy tartsa a szemét a pároson, amíg elmentem megnézni Hollót. Már mindenki más meglátogatta őt.

Az Úrnő is ott volt, egy falhoz támaszkodott, és a körmét rágta. Nem is hasonlított arra a kegyetlen boszorkányra, aki annyi éven keresztül kínozta a világot. Ahogy már korábban

is mondtam, gyűlölöm, amikor emberek lesznek. És most emberi volt, sőt láthatóan halálra volt rémülve.

– Hogy van? – kérdeztem, majd amikor megéreztem a félelmét, hozzátettem: – Mi a baj?

– Nem változott. Szépen gondját viselték. Nincs olyan, amit egy pár csoda helyre nem hozna.

Megkockáztattam egy kérdő szemöldökfelvonást.

– Minden kiút zárva, Vészmadár. Lefelé haladok az alagútban. A lehetőségeim egyre korlátozottabbak, és egyik rosszabb, mint a másik.

Leültem a székbe, amelyet Case használt, miközben Hollót vigyázta, és elkezdtem az orvost játszani. Fölösleges volt, de szerettem volna megnézni magamnak.

– Azt hiszem, magányos dolog a világ királynőjének lenni – jegyeztem meg elkalandozva.

– Sokat engedsz meg magadnak – válaszolta elakadó lélegzettel.

Valóban?

– Elnézést. Hangosan gondolkoztam. Egészségtelen szokás, gyakran okoz zúzódásokat és komoly vérzéseket. Holló elég jó bőrben van. Gondolod, hogy Sánta és Sóhajtó segíteni tud?

– Nem. De minden lehetőséget meg kell próbálni.

– Mi van Bomanzzal?

– Bomanz?

Rápillantottam. Úgy tűnt, őszintén zavarban van.

– Ő a varázsló, aki...

– Ó! Mi lenne vele? Mit tudna segíteni egy halott?

Megszabadultam a nekromantámtól... Tudsz valamit, amit

én nem?

Ez nem tűnt valószínűnek, hiszen az volt, aki. Mindamellet maradtak kételyeim.

Egy fél percet tépelődtem; nem akartam feladni azt, ami talán egy árnyalatnyi előnyt jelenthet. Aztán:

– Manó és Fél szemű szerint teljes egészségnek örvend. Állítólag ott rekedt a Sírmezőn éppen úgy, mint Holló, csak testtel együtt.

– Ez hogy lehetséges?

Lehet, hogy elsiklott efölött, mialatt kihallgatott engem? Talán, ha nem a jó kérdéseket teszi fel, nem kapja meg a jó válaszokat.

Visszagondoltam, mit is nyálastunk át közösen. Ott voltak a jelentések, amiket Holló küldött nekem, de ő nem olvasta azokat. Sőt, még a szállásomon voltak az eredetiek is, amelyekből Holló a történetet merítette. Manó és Fél szemű elcipelték őket a Földig, csak azért, hogy az egészet vissza is hozzák. Senki sem vizsgálta át őket, mert egy már korábban elmondott történetet ismételték el...

– Maradj – mondtam, és felálltam. – Két pillanat, és itt vagyok.

Manó üveges tekintettel pillantott rám, ahogy berohantam.

– Még egy pár percet! Felmerült valami. – Nekiestem a ládának, amiben Holló iratai utaztak. Csak az eredeti Bomanz-féle kézirat volt ott. Izgatottan felpattantam, a Fogadottak ügyet sem vetettek rám.

Meg kell mondanom, kellemes érzés a figyelmükön kívül maradni. Kár, hogy mindez csak azért történt, mert a saját létezésükért küzdöttek. Ahogy mi, többiek is.

– Itt van. Ez az eredeti kézirat. Csak egyszer futottam végig rajta, hogy ellenőrizsem Holló fordítását. Jónak tűnt, bár dramatizálta, és párbeszédeket talált ki hozzá. De a tények és a jellemzések tisztán Bomanz munkái.

– Hozd ide Holló változatát! – pattant fel hihetetlen fürgeséggel.

Kirohantam, és vissza, Manó haragos pillantása és morgása már csak a távozó hátamnak szólt.

– Nálad mégis mennyi az a pár perc, baromarcú?

Az Úrnő ezeket is gyorsan átfutotta. Láthatólag gondolataiba merült, mikor végzett.

– Nos? – kérdeztem.

– Lehet, hogy van itt valami. Pontosabban, van valami, ami hiányzik. Két kérdés. Ki írta ezt? És hol van az a kő Evezővárosban, amit a fiú említett?

– Azt hiszem, Bomanz írta az eredeti nagyját, de a felesége szedte rendbe.

– Akkor nem első személyben írta volna?

– Nem feltétlenül. Elképzelhető, hogy a korabeli irodalmi hagyományok tiltották az ilyesmit. Holló gyakran szidott le engem, mert túl sok személyes dolgot szúrtam bele a Krónikákba. Ő egy másik hagyományt követett.

– Ezt elfogadhatjuk elméletnek. Következő kérdés: mi történt a feleségével?

– Egy evezővárosi családból származott. Szerintem valószínű, hogy visszatért oda.

– Amikor köztudomás szerint felesége volt annak az embernek, aki engem szabadon engedett?

– Nem biztos, hogy mindenki tudta. A Bomanz csak álnév

volt.

Ügyet sem vetett az ellenvetésemre.

– Sóhajtó ezeket az iratokat a Hercegfőnél zsákmányolta. Semmi sem kapcsolja össze Bomanzot velük, kivéve az ő története. Az az érzésem, hogy ezek csak később gyűltek össze. De mi történt a papírjaival az ő távozásuktól addig, amíg Sóhajtó megtalálta őket? Elvesztek talán valamilyen kiegészítő anyagok? Ideje, hogy beszéljünk Sóhajtóval.

A „mi” fogalmába persze én nem tartoztam bele.

Bárhogyan is, a tűz lángra lobbant. Nem sokkal később Fogadottak suhantak mindenféle távoli helyekre. Két napon belül Kegyelt elhozta azt a követ, amelyet Bomanz fia említett. Használhatatlanná kopott. Valamelyik őr ellopta, és ajtóütközőnek használta a barakkjukban.

Néha egy Evezővárostól délre húzódó kutatásnak pillantottam meg jeleit azon az útvonalon, amelyen Jázmin haladt, miközben megözvegyülve és megszégyenülten menekült a Sírmezőről. Az ilyen ősi nyomokat nehéz megtalálni, de a Fogadottaknak figyelemre méltó képességeik vannak.

Egy másik kutatás Hercegfőből indult.

Részem volt abban a kétes élvezetben, hogy ott voltam, mikor Sánta rámutatott azokra a hibákra, amelyeket az UchiTelle és TelleKurre nevek átírása közben követtünk el. Úgy tűnik, nem csak a helyesírás, de még az ábécék sem voltak egységesek akkoriban, ráadásul az említett emberek egy része nem is UchiTelle vagy TelleKurre származású volt, hanem külhoniak, akik a helyi

használathoz idomították a neveiket. Sánta a dolgok visszafejtésével foglalta el magát.

Egy délutánon Néma a diadal jelét mutatta felém. Nálam nagyobb elkötelezettséggel nézegette Sánta válla fölött annak munkáját.

Sánta végre rátalált egy sémára.

50

NEVEK

Kedves önuralma bámulatba ejtő. Egész idő alatt, amit a Kék Fütökösben töltött, egyszer sem adta meg magát a vágyának, hogy megnézze Hollót. Látni lehetett rajta a fájdalmat, valahányszor Holló neve szóba került, de egy hónapig kitartott.

De aztán eljött, elkerülhetetlenül, nem is lehetett volna másként. Megpróbáltam megúszni a látogatását. Rávettem Némát, Manót és Félszeműt is, hogy tűnjenek el, bár Némával nem volt könnyű dolgom. Végül beleegyezett. Ez személyes dolog volt, kizárólag Kedvesre tartozott, neki pedig nem használt volna, ha beleüti az orrát.

Ha én nem megyek el hozzá, Kedves jött volna értem. Egy röpke látogatás, amíg mindenki másnak dolga volt valahol. Egy ölelés, emlékeztetőül, hogy itt vagyunk mi, akik törődünk vele. Hogy lelki támaszt nyújtsunk, amíg elhatározásra jutott.

– *Nem tudom leplezni, igaz?* – jelezte. És egy pár perccel később hozzátette: – *Még mindig helye van a szívemben.*

De meg kell küzdenie ahhoz, hogy visszajusson oda. –
Ilyen volt az, amikor ő gondolkodott hangosan.

Ebben a percben jobban sajnáltam Némát, mint Hollót.
Hollót mindig is tiszteltem a keménységéért és
rettenthetetlenségéért, de sohasem kedveltem meg igazán.
Némát kedveltem, és a legjobbakat kívántam neki.

Felsőhajtottam.

– Ne törjön össze a szíved, ha túl öregnek bizonyul a
változásra.

Halvány mosoly.

– *A szívem már rég összetört. Nem. Nincsenek
elvárásaim. Ez nem a tündérmesék világa.*

Ez volt minden mondanivalója. Nem is vettem a szívemre,
amíg nem kezdte más megvilágításba helyezni a későbbi
eseményeket.

Jött és ment, a halott álmokat gyászolva. Többet nem jött
vissza.

* * *

Azokban a percekben, amikor a szükségletei máshová
szólították, lemásoltunk mindent, amit Sánta otthagyt, és
összehasonlítottuk a saját táblázatainkkal.

– Hohó – leheltem –, hohó!

Volt egy messzi nyugati királyságból származó földesúr.
Senjak bárónak négy lánya volt, akikről azt beszéltek,
egymást múlták felül kedvességben. Egyikük az Ardath
nevet viselte.

– Hazudott – suttogetta Manó.

– Talán – ismertem be. – De valószínűbb, hogy ő sem
tudta. Sőt, nem is tudhatta. Igazság szerint más sem

tudhatta. Még mindig nem értem, hogyan lehetett Lélekorzó meggyőződve arról, hogy a Dominátor valódi neve itt található.

– Talán csak reménykedett – találgatta Fél szemű.

– Nem – mondtam. – Látszott rajta, hogy tudja, mit kaparintott meg. Csak azt nem tudta, hogyan ássa elő.

– Mint ahogy mi sem.

– Ardath halott – mondtam –, és ez három lehetőséget hagy nekünk. De a döntő pillanatban csak egy próbálkozásunk lehet.

– Nézzük, mi mást tudunk még.

– Lélekorzó volt az egyik nővér. A nevét még nem tudjuk. Ardath lehetett akár az Úrnő ikertestvére is. Azt hiszem, idősebb volt, mint Orzó, bár a gyermekkorukat együtt töltötték, és hosszú évekig nem váltak szét az útjaik. A negyedik nővérről nem tudunk semmit.

– *Van négy neved, és adott egy családi név. Nézd át a családfákat. Találd meg, ki kivel házasodott!* – jelezte Néma.

Felnyögtem. A családfák a Kék Fütökösben voltak. Kedves minden mással együtt felpakolta őket a szállító légbálnára. Kevés volt az idő. A munka kezdett elcsüggeszteni. Nem könnyű bármit is megtalálni ezekben a családfákban, főleg, ha csak egy nő neve áll a rendelkezésedre. Azt a férfit kell keresned, aki a keresett nőt vette el, és reménykedhetsz, hogy a családfakészítő érdemesnek vélte az asszonyt arra, hogy megörökítse a nevét.

– Hogyan fogjuk ezt végigcsinálni? – tűnődtem. – Rajtam

kívül csak te vagy, aki ki tudja hüvelyezni ezeket a csirkelábakat. – Aztán zseniális ötletem támadt. Már ha fogalmazhatok így... Nyomolvasó! Ráállítjuk Nyomolvasót, elvégre semmi más dolga nincs, mint a facsemetére vigyázni. Ezt meg tudja tenni a Kék Füttykösben is, és közben van ideje a régi könyvek olvasására.

Ezt persze mondani könnyebb volt, mint megtenni. Nyomolvasó messze volt az új urától. A feladat lényegét nem volt könnyű beleverni abba a borsószemnyi agyába, de mihelyt sikerült, nem lehetett megállítani.

Egy éjszaka, amikor épp elhelyezkedtem a takaró alatt, ő jelent meg a szállásomon.

– Kelj fel, Vészmadár!

– He?

– Repülni megyünk.

– Mi? Nem akarok udvariatlan lenni, de az éjszaka közepe felé jár, és nehéz napom volt.

– Felkelni!

Az Úrnő parancsaival nem lehet vitatkozni.

51

A JEL

Zuhogott a fagyos eső, mindent vékony jégréteg borított.

– Mintha hőhullám lenne – jegyeztem meg.

Aznap este mintha nem lett volna humoránál, pedig nem volt könnyű nem meghallani a megjegyzésemet. Egy szőnyeghez vezetett. Az elülső ülőhelyek fölött egy kristálykupola húzódott. Ez a dolog csak nemrég került fel

Sánta járművére.

Az Úrnő valami apróbb mágiával leolvasztotta a jeget.

– Figyelj arra, hogy szorosan záródjon – mondta.

– Nekem jónak tűnik.

Felszálltunk.

Hirtelen a hátamon találtam magam. A hal orra a láthatatlan csillagok felé mutatott. Rémitő iramban emelkedtünk. Egy percig azt vártam, hogy olyan magasra szállunk, ahol már lélegezni sem lehet.

Olyan magasra emelkedtünk. Sőt, magasabbra. Áttörtünk a felhőkön. Ekkor megértettem a kupolák jelentőségét.

Bent tartotta a belélegezhető levegőt, ami azt jelenti, hogy a légbálnák többé nem emelkedhetnek magasabbra, mint a Fogadottak. Mindig egy orrhossznyival előttünk jártak.

De mi a pokolra jó ez a kirándulás?

– Ott! – A csalódottság sóhaja. Megerősítése a reményt elsötétítő árnyéknak. Előremutatott.

Láttam. Ismertem, mert már láttam korábban, a nagy visszavonulás idején, amely a Torony előtti csatában végződött. A Nagy Üstökös. Kicsi volt, de tagadhatatlanul a jellegzetes ezüsthandszár alak.

– Ez nem lehet. Még húsz év, mielőtt ismét fel kellene bukkannia. Az égitestek nem változtatják a pályájukat!

– Nem. Ez alaptörvény. Talán az alaptörvény alkotói tévedtek.

Lefelé irányította a szőnyeget.

– Jegyezd fel az írásodban, de ne említsd máshol! Az emberek már amúgy is elég nyugtalanok.

– Rendben. – Az üstökös hatalommal bír az emberek

elméjén.

Visszatértünk a Sírmező éjszakájának mocskába. Visszafelé alig negyven lábbal a Nagy Sírhant fölött húztunk el. Az átkozott folyó közel volt. Kísértetek táncoltak az esőben.

Zsibbadtan caplattam a barakkba, és megnéztem a naptárt.

Még tizenkét nap.

A vén fattyú valószínűleg kacagott odakint kedvenc kopójával, Varangyölő Ebbel.

52

MEGLEPETÉS NÉLKÜL

Ült valami a tudatom mélyén, valahol az öntudat alatt, és ez az izé nem hagyott békén. Forgolódtam, felkeltem, elaludtam, majd végül, a hajnali órákban végre meg tudtam ragadni a dolgot. Kimásztam az ágyból, és átforgattam a papírokat.

Megtaláltam azt a lapot, amely annak idején meglepte az Úrnőt, végigfésültem azt a végtelennek tűnő vendéglistát, amíg meg nem találtam Lord Senjakot és lányait, Ardathot, Prudence-t és Sylith-et. A legfiatalabb, Dorotea, az odavetett megjegyzés szerint nem tudott megjeleni.

– Hah! – kurjantottam. – A keresés a végéhez közeledik.

Nem volt több információ, de már ez is diadal volt. Feltéve, hogy az Úrnő valóban iker volt, és Dorotea volt a legfiatalabb, Ardath pedig halott, az esélyek ötven-ötven százalékosak voltak.

Egy Sylith vagy egy Prudence nevű nő. Prudence? Így fordították.

Annyira izgatott voltam, hogy elszállt az álom a szememből. Még az az átkozott, izgága üstökös is kiment a fejemből.

De az izgalom is felőrlődött az idő malomkerekei között. Nem jött hír a Fogadottaktól, akik Bomanz feleségét és iratait kutatták. Javasoltam, hogy az Úrnő maga keresse fel a forrást, de még nem állt készen. Még nem.

Öreg és ostoba barátunk, Nyomolvasó egy újabb figyelemre méltó dolgot talált négy nappal azután, hogy a Dorotea nevű nővért kiejtettem a listáról. A nagydarab barom éjjel-nappal a családfákat olvasta.

Néma olyan arccal jött vissza a Kék Fütökösből, hogy tudtam, kivételesen valami jó dolog történt. Kirángatott a város felé a mágiatagadó mezőbe. Kezembe nyomott egy nedves papírdarabot. Azon a következő állt, Nyomolvasó egyszerű stílusában:

„Három nővér ment férjhez. Ardath kétszer, elsőnek Szirtvári Kaden báróhoz, aki csatában halt meg. Hat évvel később hozzáment Hazátlan Erinhez, egy föld nélküli Vancer-paphoz a Vye királyságbeli Parittyva városából. Prudence Enyhesi Barthelméhez, a nagyhírű varázslóhoz ment hozzá. Emlékezetem szerint Enyhesi Barthelme egy lett a Fogadottak között, de az emlékezetem nem megbízható.”

Eddig stimmel.

„Dorotea Rafthoz, Ifjúvár jövendőbeli hercegéhez ment hozzá. Sylith sohasem házasodott meg.”

Ezután Nyomolvasó megmutatta, hogy bármennyire is

lassú a gondolkodása, néha egy kósza ötlet kikeveredhet agyának mocsarából.

„Az elhaltak jegyzékéből kiderül, hogy Ardath és férje, Hazátlan Erin, a föld nélküli Vancer-pap a Vye királyságbeli Parittya városából, útonállóként áldozatául esett Lét és Óvár között utazva. Megbízhatatlan emlékeim szerint ez csupán néhány hónappal azelőtt történt, hogy a Dominátor megjelent.

Sylith néhány évvel korábban belefűlt a megáradt Álmodások folyójába, amely számtalan szemtanú előtt ragadta magát. A testét nem találták meg.”

Volt hát egy szemtanúnk is. Nem jutott eszembe, hogy így gondoljak Nyomolvasóra, bár a tudás megvolt a felismeréshez. Talán ki tudunk találni valamit, hogy hozzáférjünk az emlékeihez.

„Prudence harcban veszett oda, mikor a Dominátor és az Úrnő elfoglalták Enyhest hódításaik korai éveiben. Dorotea haláláról nincs feljegyzés.”

– Nofene! – mondtam. – Az öreg Nyomolvasó mégis jó valamire.

– *Zavarosan hangzik, de végiggondolva talán juthatunk valamire* – jelezte Néma.

Talán még többre is. Anélkül, hogy táblázatokat készítettem volna, összekapcsolva azokat a nőket, elég magabiztosnak éreztem magam a következtetéshez.

– Doroteát mi Lélekörző néven ismerjük. Tudjuk, hogy Ardath nem az Úrnő volt. Jó eséllyel a nővér, aki az őt megölő rajtaütést szervezte... – Valami még hiányzott. Bár tudtam volna, melyikük volt iker...

– Nyomolvasó a születési iratokat keresi – jelezte kérdésekre válaszul Néma. De valószínűtlennek tűnt, hogy ismét talál valamit. Lord Senjak nem volt TelleKurre.

– Az állítólagos halottak egyike nem halt meg. Én Sylithre fogadnék. Feltéve, hogy Prudence azért halt meg, mert felismerte halottnak hitt testvérét, mikor a Dominátor és az Úrnő elfoglalták Enyhest.

– *Bomanz említ egy legendát az ikertestvérét megölő Úrnőről. Ez a rajtaütés lehet? Vagy valami nyilvánosabb?*

– Ki tudja? – válaszoltam. Egyre zavarosabb lett az egész. Egy pillanatig azon tűnődtem, vajon számít-e egyáltalán.

* * *

Az Úrnő gyűlést hívott össze. Eredeti számításaink a rendelkezésre álló időről most túlságosan is optimistának tűntek.

– Úgy tűnik, félrevezettek minket – mondta. – Nincs semmi Orzó feljegyzéseiben, amely elárulhatná a férjem nevét. Hogyan juthatott erre a következtetésre, már soha nem tudhatjuk meg. Nem lehetünk biztosak abban, nem hiányoznak-e dokumentumok. Hacsak nem jön hamarosan hír Hercegfőből vagy Evezővárosból, ezt az utat elfelejthetjük. Ideje, hogy más megoldásokat is fontolóra vegyünk.

Lefirkáltam egy megjegyzést, és megkértem Sóhajtót, hogy adja oda az Úrnőnek. Az elolvasta, majd összeszűkült a szeme, és elgondolkozó pillantást vetett rám.

– Hazátlan Erin – olvasta hangosan –, egy föld nélküli Vancer-pap a Vye királyságbeli Parittyá városából. Ez

amatőr történészünktől származik. Amit találtál, kevésbé érdekes annál a lénynél, hogy megtaláltad, Vészmadár. Ez a hír ötszáz éves, és már akkor is értéktelen volt. Bárki is volt Hazátlan Erin, mielőtt elhagyta volna Vye-t, tökéletes munkát végzett a nyomai eltüntetésével. Mire elég érdekessé vált ahhoz, hogy az őseit bárki is felkutassa, már nem csak Parittyát pusztította el, de minden embert, aki az ő idejében ott élt. Később még tovább ment, és elpusztította magát Vye-t is. Emiatt a feltevés, hogy azok a nevek talán tartalmazzák az ő valódi nevét, meglepőnek tűnik.

Ostobának éreztem magam. Legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben, hisz tudhattam volna, hogy már korábban is megpróbálták leleplezni a Dominátort. Egy előnyt feláldoztam a semmiért. Apró előny volt ugyan, de akkor sem érte meg. Ennyit az együttműködés szelleméről.

Az egyik új Fogadott – nem tudom megkülönböztetni őket, mert mindegyiket ugyanolyan gúnyába bújtatták – érkezett meg nem sokkal később. Egy apró, faragott ládát adott át az Úrnőnek. Az elmosolyodott, amikor kinyitotta.

– Nem maradt meg egyetlen irat sem. De itt vannak ezek – borított ki néhány furcsa karkötőt. – Holnap indulunk Bomanzért.

Mindenki más tudta, miről van szó. Rá kellett kérdeznem.

– Mik ezek?

– Ezeket az amuletteket az Örökkévaló Gárda kapta, még a Fehér Rózsa idején. Ezekkel kockázat nélkül be tudtak lépni a Sírmezőre.

A feltörő izgalom túlszárnyalta a felfogóképességemet.

– A felesége nyilván magával vitte őket. Persze az, hogyan tett szert rájuk, rejtély. Most pedig menjetek, gondolkoznom kell! – Úgy hessegetett ki minket, mint parasztasszony a csirkéket.

Visszatértem a szobámba, nyomomban Sánta lebegett. Egy árva szót sem szólt, de ismét belevetette magát az iratokba. Zavartan pillantottam át a válla fölött. Volt egy listája, amely tartalmazott minden általunk megtalált nevet, és még akkurátusan, származási nyelv szerinti ábécé-sorrendbe is volt szedve. Mintha egyszerre játszott volna helyettesítő kódokkal és számmisztikával. Zavartan léptem az ágyamhoz, hátat fordítottam neki, és alvást színleltem. Tudtam, amíg ott van, az álom el fog kerülni.

53

GYÓGYULÁS

Aznap éjjel ismét folytatódott a havazás. Valódi hó esett, óránként féllábnyi, szünet nélkül. Arra ébredtem, hogy az örök lapátja karistolja az út köveit.

Úgy tűnik, egyszerűen elaludtam, és ebben még Sánta jelenléte sem tudott megzavarni.

Egy pillanatig komolyan megriadtam. Azonnal felültem az ágyon, ő viszont zavartalanul dolgozott tovább.

A barakkokban túlságosan is meleg volt, a falak jól tartották a hőt, hiszen szinte teljesen be voltak temetve.

Az időjárás ellenére nagy volt a nyüzsgés. Fogadottak érkeztek, mialatt aludtam. Az örök nemcsak ástak, de más

munkáknak is nekiálltak.

Félszemű csatlakozott hozzám egy hevenyészett reggeli erejéig.

– Tehát az Úrnő elindul, és ebben az ítéletidő sem akadályozza meg – mondtam.

– Már nem lesz jobb, Vészmadár. Az a fickó odaát tudja, mit csinál – felelte komoran.

– Mi a baj?

– Tudok számolni, Vészmadár. Mégis, mi az istent vársz attól, akinek már csak egy hete van az életből?!

A gyomrom összeszorult. Igen. Idáig sikerült elkerülnöm az efféle gondolatokat, de...

– Voltunk már eddig is szarban. Soroljam? A Könnyek Lépcsője. Fenyves. Berill. Túléltük.

– Ezt mondogatom én is magamnak.

– Hogy van Kedves?

– Gondterhelt. Mit gondoltál? Egy bogár az üllő és kalapács között.

– Az Úrnő már elfelejtette őt.

Felhorkant.

– Ne hagyd, hogy az előítéleteid megzavarják azt a kevés eszedet, Vészmadár!

– Bölcs tanács – ismertem el. – De felesleges. Egy sólyom sem tudná őt jobban szemmel tartani.

– Kimész?

– Nem hagynám ki. Nem tudod, hol szerezhetnék hótalpakat?

Elvgyorodott. Egy pillanatra megint olyan volt, mint a régi idők zsebördöge.

– Ismerek pár fickót... nevet nem mondok, tudod, hogy van ez... akik elhoztak fél tucát párat a Gárda fegyvertárából a múlt éjjel. Az őr elaludt a posztján. Micsoda szörnyű mulasztás!

Elvigyorodtam, és kacsintottam. Nocsak! Nem láttam őket eleget, hogy lépést tartsak, de úgy tűnik, nemcsak a seggüket vakarták, hanem csináltak valami hasznosat is.

– Néhány párat persze Kedves kapott, a biztonság kedvéért. Négy pár maradt, na és egy aprócska ötlet.

– Igen?

– Igen. Majd meglátod. Briliáns, ha szabad ezt mondanom.

– Hol vannak a talpak? És ti hová mentek?

– Találkozzunk a füstöldében, miután a Fogadottak elrepültek.

Jó néhány őr jött be enni. Kimerültnek tűntek, és morgolódtak. Félszemű elment, magamra hagyott a gondolataimmal. Mit tervezhettek?

A legalaposabban kidolgozott tervek mondanak csődöt leghamarabb. Éppen, mint az ilyenek.

Az Úrnő lépett be a kantinba.

– Vedd a kesztyűdet és kabátodat, Vészmadár! Itt az idő. Tátva maradt a szám.

– Jössz már?

– De... – kifogást keresve hadonásztam. – Ha mi megyünk, valakinek szőnyeg nélkül kell mennie! Nem venném a szívemre a dolgot.

Furcsa pillantást vetett rám.

– Sánta itt marad. Gyere! Öltözz!

Meglepetten követtem az utasítását. Kifelé menet

találkoztam Manóval. Zavartan kezet ráztam vele.

Egy perccel a felszállás előtt az Úrnő hátranyúlt, és átnyújtott valamit.

– Mi ez?

– Jobb, ha felveszed. Hacsak nem amulett nélkül akarsz bemenni.

– Ó!

Nem tűnt különösebben nagy dolognak. Olcsó sárga opál és jade, kemény, cserzett bőrszjira fűzve, mégis, mikor rácsatoltam a csuklómra, megéreztem a benne rejlő erőt.

Alacsonyan repülve haladtunk el a háztetők fölött. Ezek voltak az egyedüli rendelkezésre álló viszonyítási pontok. A nyílt területen semmit sem láttunk. De nyilván nem azért volt ő az Úrnő, hogy ilyen apróságok hátráltassák.

Megkerültük a Sírmező határát, és leereszkedtünk a folyó oldalán, amíg a víz alig néhány lábnyira volt alattunk.

– Jó sok jég – jegyeztem meg.

Nem válaszolt. A partvonalat tanulmányozta, amely most már a Sírmezőn belül volt. A part egy átázott darabja leomlott, és egy tucatnyi csontvázat fedett fel. Elfintorodtam. Perceken belül elborította őket a hó vagy elvitte a víz.

– Minden terv szerint halad, gondolom – mondtam.

– Ühüm – továbbhaladt a perem mentén. Néhányszor észrevettem más, köröző szőnyeget is. Láttam valamit odalent, ami megragadta a figyelmemet.

– Ott!

– Mi van?

– Azt hiszem, nyomokat láttam.

– Lehetséges. Varangyölő Eb a közelben van.

Rossz hír.

– Nincs idő – mondta, és a Nagy Sírhint felé fordult.

A domb aljánál értünk földet. Leszállt, én követtem. További szőnyegek ereszkedtek le. Nemsokára négy Fogadott, az Úrnő és egy rémült seborvos állt csak ott, alig néhány ölnyire a világ végzete előtt.

Az egyik Fogadott lapátokat hozott, mi meg dolgozni kezdtünk. Váltottuk egymást, senki sem maradt ki. Rohadt egy munka volt, és tovább nehezedett, mikor elértük az eltemetett cserjést. Még ennél is szarabb lett, mikor a fagyott földhöz értünk. Lassan kellett haladnunk, de az Úrnő szerint Bomanz nem volt mélyre temetve.

Úgy tűnt, örökké dolgozunk. Ásni, ásni és ásni.

Egyszer csak egy fonnyadt, ember formájú valamit találtunk. Az Úrnő biztosított minket, hogy ő volt valaha Bomanz.

Mikor utoljára kerültem sorra, a lapátom koppant valamin. Lehajoltam, hogy megvizsgáljam. Először azt hittem, hogy egy kő az. Félresöpörtem a fagyott földet...

Kiugrottam a lyukból, majd némán tátogva, viszont annál vadabbul mutogatva megperdültem. Az Úrnő lement. Nevetés hangzott fel.

– Vészmadár megtalálta a sárkányt, vagy legalábbis az állkapcsát...

Tovább hátráltam, vissza a repülőszőnyegünk felé...

Valami nagy dolog ugrott át rajtam, mély, vicsorgó hang kíséretében. Oldalra vettem magam, mélyen bele a puha hóba. Kiáltások, morgások... Mire felálltam, már vége volt. Láttam, ahogy Varangyölő Eb kotródik el a szőnyegtől

alaposan helybenhagyva.

Az Úrnő és a Fogadottak felkészültek az érkezésére.

– Miért nem figyelmeztetett senki? – siránkoztam.

– Nem lett volna értelme, hisz tudott volna olvasni a gondolataidban. Csak azt sajnálom, hogy nem nyomorítottuk meg.

Két Fogadott – valószínűleg férfiak – felemelte Bomanzot. Szobormerev volt, mégis munkált benne valami, amit még én is éreztem. Talán csak az élet egy szikrája, vagy valami ilyesmi. Mindenesetre senki sem nézte volna halottnak.

Felrakták a testet a repülőszőnyegre.

A sírhalom dühe addig csak finoman szivárgott a külvilágba, alig érezhetően, mint egy légy zümmögése a szobában. Most keményen lecsapott ránk, akár egy vérgőzös örült kalapácsütése. Szemernyi félelem sem volt benne. Az a gennygóc odalent teljességgel meg volt győződve végső győzelméről. Mi csak késleltethettük és ingerelhettük.

A Bomanzot szállító szőnyeg felszállt, majd röviddel ezután egy másik is. Én is elfoglaltam a helyemet, és azt kívántam, bárcsak az Úrnő is igyekezne már.

Csaholás- és üvöltözésáradat tört fel a város felől, vakító fény vágott keresztül a hóésésen.

– Tudtam – morogtam, ahogy valóra vált az egyik félelmem.

Varangyölő Eb megtalálta Fél szeműt és Manót.

Egy másik szőnyeg is felemelkedett. Az Úrnő is elfoglalta a helyét a miénken, és lezárta a kupolát.

– Ostobák – szólalt meg. – Mit művelnek?

Nem szóltam semmit.

Nem vette észre. A figyelme a szőnyegre irányult, amely nem úgy viselkedett, ahogy kellett volna. Mintha valami a Nagy Sírhint felé húzta volna. Én viszont mindent láttam. Nyomolvasó ocsmány képe tűnt fel szemmagasságban. A Fa gyermekét tartotta.

Aztán ismét előbukkant Varangyölő Eb, és Nyomolvasó felé lopózott. A szörnyeteg fél pofája hiányzott, és csak három lábon futott, de még így is elég lett volna ahhoz, hogy darabokra tépje Nyomolvasót.

Az Úrnő is észrevette a rohadt korcsot. Villámgyorsan megfordította a szőnyeget. Hideg pontossággal szabadjára engedte a nyolc, harminclábnyi lándzsát. Nem hibázta el. De ez sem volt elég.

A lándzsákkal a marjában, lángokkal borítva Varangyölő Eb visszavánszorgott a Komor folyóba. Elmerült, és nem bukkant fel ismét.

– Ez majd távol tartja egy ideig.

Alig tíz lépésnyire, minden mást figyelmen kívül hagyva Nyomolvasó a Nagy Sírhint csúcsát szabadította meg a hótól, hogy elültethesse a facsemetét.

– Idióták – mormolta az Úrnő. – Idiótákkal vagyok körülvéve! Még ez a Fa sem kivétel.

Nem magyarázta meg bővebben, mire gondol, de nem is avatkozott közbe.

Hazafelé repülve Félszemű és Manó nyomait kerestem. Semmit sem láttam, nem voltak már a táborban. No persze, hiszen ennyi idő alatt nem mászhattak vissza a hótalpaikon. Amikor azonban még egy óra múlva sem értek vissza, egyre nehezebben tudtam Bomanz

újraélesztésére koncentrálni.

Forró fürdők egész sorával kezdődött, hogy átmelegedjen és megtisztuljon a teste. Nem láttam az előkészületeket, mert az Úrnő maga mellett tartott. Nem nézett be, amíg a Fogadottak nem készültek fel a végső élesztésre, és hát ez nem volt valami látványos dolog. Az Úrnő tett pár mozdulatot Bomanz körül – aki még mindig meglehetősen szakadtnak tűnt –, és mondott pár szót egy számomra ismeretlen nyelven.

Miért kell a mágusoknak olyan nyelvet használniuk, amit senki sem ért? Még Manó és Félszemű is ezt csinálják. Mindketten bevallották, hogy nem értik a másik által használt nyelvet. Talán az egészet csak kitalálják a marhák?

A szavak mindenesetre működtek. Az öreg roncs életre kelt, és zord elhatározással próbált előrébb jutni a vad viharral szemben. Három lépést tett meg, mire észrevette a megváltozott körülményeket.

– Magyarázd el neki, Vészmadár!

– Beszéli a nyelvünket?

– A forsbergi nem változott.

Bomanzra néztem, az életre kelt legendára.

– Vészmadár vagyok, seborvos, te pedig Bomanz vagy...

– A neve Seth Chalk, Vészmadár. Ezt jobb, ha már most az elején tisztázzuk.

– Szóval, akkor Bomanz vagy, akinek a valódi neve valószínűleg Seth Chalk, evezővárosi varázsló. Majdnem egy évszázad telt el azóta, hogy megpróbáltad felvenni a kapcsolatot az Úrnővel.

– Mondd el neki a teljes történetet! – Az Úrnő a Drágakővárosok nyelvét használta, amelyet Bomanz valószínűleg nem érthetett.

Ezután beszéltem, beszéltem, és addig jártattam a számat, míg be nem rekedtem. Sok mindent el kellett mondanom neki.

Az Úrnő birodalmának születését. A veszedelmet, amelyet a Búbájtornyai ütközetben győztünk le, és legvégül az új fenyegetést. Bomanz, vagy mi a fene az igazi neve, egyetlen szót sem szólt egész idő alatt. Nem egyszer egy kövér, szinte alázatos boltosnak tűnt a számomra.

– Úgy. Tehát mégsem vallottam teljesen kudarcot!

Ezek voltak az első szavai, majd az Úrnő felé fordult.

– És téged újra romlásba taszít a fény, nem-Ardath. – Ismét felém fordult. – Te elviszel engem a Fehér Rózsához, de csak miután ettem.

Az Úrnő egy szót sem szólt.

Nos, enni mindenestre éppen úgy evett, mint egy kövér boltos.

Maga az Úrnő segítette fel rám az átázott télikabátomat.

– Ne kószáljatok messzire! – figyelmeztetett.

Alig indultunk el, mikor Bomanz mintha összement volna.

– Túl öreg vagyok – szólalt meg. – Ne hagyd, hogy megtévesszen, ahogy az előbb viselkedtem! Ez csak színjáték. Ha a nagyokkal akarsz játszani, színlelned kell. Mit tegyek, ha egyszer száz év után kevesebb, mint egy hét jutott nekem, hogy kijavítsam a hibámat. Hogyan tudom ilyen gyorsan kézbe venni a dolgokat? Az egyetlen fontosabb játékos, akit ismerek, az Úrnő.

– Miért hitted, hogy ő volt Ardath? Miért nem valaki a többi nővér közül?

– Többen voltak?

– Négyen. – Felsoroltam a neveket. – Az irataidból kikövetkeztettem, hogy Lélekorzó volt a Dorotea nevű...

– Az én irataimból?

– Így nevezik őket, mert a történet, amelyben felébresztetted az Úrnőt, kiemelkedő volt köztük. Néhány nappal ezelőttig úgy hitték, hogy te állítottad össze, és a feleséged vitte őket magával, mikor azt hitte, hogy meghaltál.

– Ennek utána kellene nézni. Én nem állítottam össze semmit. Nem kockáztattam semmit, csak egy térképet rajzoltam a Sírmezőről!

– Jól ismerem azt a térképet.

– Látnom kell azokat az iratokat, de először ezt a te Fehér Rózsádat. Addig viszont mesélj nekem az Úrnőről!

Nehezemre esett, hogy kövessem. Úgy csapongtak a gondolatai, mint a felriasztott denevérek.

– Mit akarsz tudni róla?

– Érezhető feszültség van köztetek. Talán ellenségek vagytok, de barátok is egyben. Szeretők lennétek, és egyben ellenségek? Ellenfelek vagytok, de olyan ellenfelek, akik jól ismerik és tisztelik a másikat. Ha te nagyra tartod őt, akkor bizonyosan jó okod van rá, a teljesen gonoszt ugyanis lehetetlen tisztelni, hisz az magát a tisztelet fogalmát sem ismeri.

Igaza volt, valóban tiszteltem őt. Beszéltem róla egy keveset, és azon kaptam magam, hogy visszatérő motívum volt mondókámban az Úrnőben rejlő fény.

– Nagyon elszántan próbált meg gonosz lenni, de amikor az igazi sötétséggel találkozott, azzal, ami a sír alatt van, rögvést feltárult a gyengesége.

– Számukra csak alig valamivel könnyebb elnyomni a fényt, mint leigázni a sötétséget. Dominátor csak minden századik nemzedékben akad. A többiek, mint a Fogadottak, csak utáztatok.

– Szembe tudsz szállni az Úrnővel?

– Aligha. Azt hiszem, az a sorsom, hogy egy legyek a Fogadottak közül, mielőtt időt talál erre. – Két lábbal állt a földön az öregfiú. – Az istenekre! Nagyon erős!

– Kicsoda?

– A ti Kedvesetek. Bámulatosan szívja el az erőmet. Védtelen gyermeknek érzem magam.

A magasra torlódott hó miatt az egyik második emeleti ablakon keresztül másztunk be a Kék Füttykösbe.

Félszemű, Manó és Néma közös szobában voltak Kedvessel. Az első kettő kissé elnyűttnek tűnt.

– Úgy – mondtam. – Szóval megúsztatok. Azt hittem, Varangyölő Eb annak rendje s módja szerint megebédelt benneteket.

– Nem volt semmi gond – mondta Félszemű. – Mi...

– Hogy érted azt, hogy mi? – tudakolta Manó. – Annyit értél, mint kan disznón a csöcs! Néma volt, aki...

– Kussoljatok már, agyatlan banda! Ez itt Bomanz, és Kedvessel akar találkozni.

– Az a Bomanz? – nyögte Manó.

– Az egyetlen és eredeti.

A találkozásuk alatt mintegy három mondatot válthattak.

Rövid beszélgetés volt. Kedves azonnal átvette a kezdeményezést. Mikor rájött, hogy Kedves vezeti őt, Bomanz félbeszakította, és felém fordult.

– A következő az lesz, hogy elolvasom az állítólagos önéletrajzomat.

– Nem a tiéd?

– Valószínűtlen, hacsak a memóriám nem zápult meg teljesen odalent.

Csendben tértünk vissza a szállásra. Úgy tűnt, mintha elmélkedne valamin. Kedvesnek ilyen hatása volt azokra, akik először találkoztak vele, de csak Kedves maradt mindazok számára, akik hosszabb ideje ismerték.

Bomanz végigrágta magát az eredeti kéziraton, néha rákérdezve bizonyos részletekre. Nem volt számára ismerős az UchiTelle nyelvjárás.

– Tehát semmi közöd sincs ehhez?

– Nincs. De a feleségem volt a fő forrás hozzá. Lenne egy kérdésem. Sikerült lenyomozni azt a Fitos nevű lányt?

– Nem.

– Őt kell megtalálni. Ő az egyetlen fontos túlélő.

– Megmondom az Úrnőnek, de nem lesz már idő erre. Néhány nap múlva elszabadul a pokol.

Azon tűnődtem, vajon Nyomolvasó elültette-e a csemetét. Sok hasznát vesszük, ha a Komor eléri a dombot. Bátor, de ostoba lépés, Nyomolvasó, hozod a formád!

Valami eredményre azért csak jutottunk. Mikor átmentem, hogy közvetítem Bomanz javaslatát Fitosról, az Úrnő megkérdezte, észre vettem-e, hogy megváltozott az időjárás.

– Nem.

– Javul. A csemete meggyengítette a férjem befolyását. Persze, már későn. Hónapokba telik, mire a folyó leapad. Lehangozt volt. Csak bólintott, mikor közöltem vele Bomanz mondanivalóját.

– Olyan rossz a helyzet? Veszítettünk, mielőtt valójában hadba léptünk volna?

– Nem, de a győzelem ára egyre nagyobb, és ezt nem biztos, hogy meg akarom fizetni. Azt sem tudom, egyáltalán képes vagyok-e rá!

Zavartan álltam, várva a bővebb magyarázatot, de ezzel adósom maradt.

– Ül le, Vészmadár – szólalt meg egy idő múlva. Leültem a felajánlott székre, a tűz mellé, amelyet gondosan táplált Case közlegény. Nem sokkal később elküldte Case-t, de továbbra sem mondott semmit.

– Az idő szűkebbre húzza a hurkot – mormolta egy idő múlva. Aztán valamivel később: – Félek kibogozni a csomót.

54

EGY ESTE OTTHON

Teltek a napok. Láthatólag egyik fél sem jutott előbbre. Az Úrnő leállította a kutatásokat. Ő és a Fogadottak gyakran tanácskoztak, de engem kizártak ezekről. Bomanzot is. Sánta csak akkor vett részt rajtuk, ha kiharancsolták a szállásomból.

Nem próbálkoztam tovább az ott alvással. Beköltöztem

inkább Manóhoz és Félszeműhöz. Ez ékesen bizonyítja, mennyire idegesített a Fogadott. Én mondom, egy szobában lakni a két díszpéldánnyal éppen olyan, mint egy állandó zavargás közepén élni, csak a hangzavar nagyobb kissé.

Holló szemernyit sem változott, és jórészt mindenki elfeledkezett róla, kivéve a hűséges Case-t. Néma alkalmanként benézett Kedves helyett, de nem sok reményt láttam a szemében.

Csak ekkor jöttem rá, hogy Néma többet érzett Kedves iránt, mint hűséget és oltalmazó szeretetet, csupán nem volt eszköze, hogy kifejezze ezeket az érzéseket. Az eskü, amely rákényszerítette a hallgatást, nem merült ki ennyiben. Nem sikerült kiderítenem, mely nővérek voltak ikrek. Ahogy vártam, Nyomolvasó sem talált semmit a családfákban. Már az is csoda volt, hogy ezt megtalálta, tekintve, hogy mennyire el tudják tüntetni a nyomaikat a varázslók.

Manó és Félszemű megpróbálták hipnotizálni, reménykedve, hogy előássák az ősi emlékeit. Olyan feladat volt, mint kísértetekre vadászni erős ködben.

A Fogadottak elvonultak, hogy feltartóztassák a Komort. Jég gyűlt fel a nyugati parton, és megfordította az áramlat irányát, de túl sokat töketlenkedtek, így egy szurdok alakult ki. Fennállt a veszély, hogy ez csak megnöveli a víz szintjét. Kétnapi erőfeszítés talán ha tíz órát nyert nekünk.

Néha hatalmas nyomok jelentek meg a Sírmező körül, de gyorsan eltűntek a szélfúttá hó alatt. Bár az ég kitisztult, a levegő még jobban lehűlt. A hó nem olvadt el, de nem is fagyott meg. Erről a Fogadottak gondoskodtak, az általuk

megidézett keleti szelek folyamatosan kavarták a havat.

Case nézett be, hogy átadjon egy üzenetet.

– Az Úrnő látni akarja, uram. Most azonnal.

Berekesztettem a kártyapartimat Manóval és Fél szeművel.

Ennyire lelassultak a dolgok, kivéve persze az idő könyörtelen folyását. Semmit sem tehattünk.

Ahogy kiléptünk a többiek hallótávolságából, Case felém fordult.

– Uram, legyen óvatos!

– Hm?

– Rossz hangulatban van.

– Kösz! – A saját hangulatom is épp elég rossz volt, így nem szorultam rá, hogy az övé is a nyakamba szakadjon.

A szállását átalakították. Szőnyegeket hoztak, és kárpitok borították a falakat. A kandallóban megnyugtató ropogással égett a tűz, előtte valami kanapéféleség állt. A légkör mesterkéltnek tűnt, mintha ez az az otthon lenne, amelyről álmodunk, és nem az, amelyben élünk.

A kanapén ült.

– Gyere, ülj mellém – mondta anélkül, hogy hátranézett volna, nem is próbált meggyőződni róla, hogy ki jött be. Elindultam az egyik szék felé.

– Nem. Ide, mellém. Leültem a kanapéra.

– Mi a helyzet?

A szeme egy távoli pontra szegeződött. Az arcán kirajzolódott szenvedése.

– Döntöttem.

– Igen? – Idegesen vártam, nem voltam biztos abban, miről beszél, még kevésbé abban, hogy van-e itt egyáltalán

keresnivalóm.

– A lehetőségek leszűkültek. Megadhatom magam, és egy lehetek a Fogadottak közül...

Úgy tűnt, ezt jóval kevésbé tekinti rettenetes büntetésnek, mint én.

– Vagy pedig?

– Harcolhatok. Megvívhatok egy csatát a győzelem reménye nélkül, de ha nyernék is, akkor is vereséget szenvedek.

– Ha nem győzhetsz, miért harcolsz? – Ezt nem kérdeztem volna meg a Sereg tagjaitól. Az enyéimnél ismertem a választ.

Ő másképp gondolkozott.

– Mert a kimenetelen változtatni lehet. Én nem győzhetek. De el tudom dönteni, hogy ki fog.

– Vagy legalábbis gondoskodni arról, hogy ne ő legyen a győztes?

Lassú bólintás.

Zord hangulata kezdett érthetővé válni. Láttam már ezt a csatatéren, embereken, akik valószínűleg halálos feladatra készültek, amelyet azonban meg kellett tenni a többiekért.

Hogy leplezzem érzéseimet, jobb híján felálltam a kanapéról, és három kis rönköt tettem a tűzre. Ha nem lettünk volna ilyen hangulatban, szép lett volna ülni a kellemes melegben, és figyelni a lángok táncát.

Egy ideig hallgattunk. Éreztem, hogy most nem szabad megszólalnom.

– Napfelkeltekor kezdődik – mondta végül.

– Micsoda?

– A végső összecsapás. Nevetségessé váltam, Vészmadár. Egy árnyékot akarok megölni, és semmi reményem sincs, hogy túléljem.

Nevetéses? Soha. Csodáltam és tiszteltem. Még mindig az ellenségem, de végül képtelen elnyomni a fény utolsó szikráját, hogy másfajta halált haljon.

Mindeközben kimérten ült, keze az ölében. Úgy bámult a tűzbe, mintha abban bízott volna, hogy az megadja a választ valamiféle titokra. Reszketni kezdett.

Ez a nő, akinek a halál olyan pusztító borzalmat jelentett, a halált választotta a megadás helyett.

És hogy mit használt ez az önbizalmamnak? Nem sokat. Sőt, szinte semmit. Talán jobban éreztem volna magam, ha láttam volna az előtte lebegő képet, de nem akart beszélni róla.

Halkan, nagyon halkan, habozva tette fel a kérdést.

– Vészmadár, átölelnél?

Micsoda? Nem mondtam ki hangosan, de holtbiztos, hogy gondoltam rá.

Nem szóltam semmit. Ügyetlenül, bizonytalanul megtettem, amire kért. Sírni kezdett a vállamon, halkan, csendesen, remegve, mint egy foglyul esett nyúlfióka.

Hosszú idő telt el, mielőtt megszólalt volna. Én nem mertem megtörni a csendet.

– Senki sem tette ezt a gyerekkorom óta. A dajkám...

Ismét hosszú csend.

– Sohasem volt barátom.

Mintha órák teltek volna el.

– Félek, Vészmadár. És egyedül vagyok.

– Nem. Mi mind itt vagyunk veled.

– De nem ugyanazért. – Ezután jó ideig hallgatott. Hosszan tartottam a karomban. A tűz leégett, fénye kihunytt a szobában. Odakint vonítani kezdett a szél.

Mikor végül úgy gondoltam, hogy álomba merült, és megpróbáltam kibontakozni az ölelésből, még szorosabban belém kapaszkodott. Megálltam, és tartottam őt, bár már a fél testem sajgott.

Végül elhúzódott, felállt, megrakta a tüzet. Felültem. Egy időre mögém állt, és a lángokba bámult. Aztán a vállamra tette a kezét egy percre.

– Jó éjszakát – mondta távoli hangon.

Átment a másik szobába. Tíz-tizenöt percig ültem, mielőtt az utolsó hasábot is a tűzre raktam, és visszahúztam magam a valóságba.

Furcsa kifejezés lehetett az arcomon, mert sem Manó, sem Félszemű nem próbált piszkálni. Belebújtam a hálósákomba, hátat fordítottam nekik, de hosszú ideig nem jött álom a szememre.

55

KEZDŐ KÖRÖK

Felriadtam az álmomból. A mágiatagadó mező! Olyan sokat voltam rajta kívül, hogy már zavart a jelenléte. Gyorsan felkászálódtam, és észrevettem, hogy egyedül vagyok a szobában, sőt nem csak ott, de az egész barakkban. Néhány őrt azért találtam a kantinban.

A nap nem kelt fel, a szél még mindig vonyított az épület

körül. Érezhetően fagyos volt a levegő, bár a tüzek magasan lobogtak. Befaltam a zabkását, és azon tűnődtem, mit hagytam ki.

Az Úrnő lépett be, mikor végeztem.

– Hát itt vagy! Már azt hittem, nélküled kell indulnom.

Bármilyen is bántotta az előző éjjel, most fürge volt, éber és cselekvésre kész.

A mágiatagadó mező elhalt, mialatt a kabátomért mentem. Egy pillanatra beléptem a saját szobámba. Sánta még mindig ott volt. Elgondolkozva ráncoltam a homlokom távozás közben.

Irány a repülőszőnyeg. Ma minden szőnyegen teljes, felfegyverzett személyzet utazott. Ennél viszont sokkal érdekesebbnek találtam a hó hiányát a város és a Sírmező között.

A Fogadottak által keltett vonyító szél elhordta mindet.

Amint elég világos lett, felszálltunk. Az Úrnő olyan magasra irányította a szőnyeget, hogy az eltűnő árnyékok alól kibontakozó Sírmező lassan formálódó térképnek látszott. Szűk körben kezdtünk cirkálni. A szél elült.

A Nagy Sírhant úgy tűnt, nem áll már messze attól, hogy a folyóba omoljon.

– Száz óra – mondta az Úrnő, mintha a gondolataimban olvasott volna. Tehát már csak az órákat számolhattuk.

A látóhatárra néztem. Ott volt, amit kerestem. – Az üstökös!

– Nem látják a földről. De ma éjjel... el kell takarnom felhőkkel.

Alul apró alakok rohantak a megtisztított terület egyik sarka felé. Az Úrnő kiterített egy Bomanzéhoz hasonló térképet.

– Holló?

– Ma. Ha szerencsénk van.

– Mit művelnek odalent?

– Felmérik a terepet.

Ennél több történt. Az örök teljes harci díszben voltak, és ívet formáltak a Sírmező körül. Könnyű ostromgépeket szereltek össze. Néhányan azonban valóban a terepet mérték fel, és színes zászlós lándzsák sorait állították fel. Nem kérdeztem, miért, tudtam, úgyse magyarázná meg.

Egy tucat légbálna lebegett keletre, a folyó mögött. Azt hittem, már rég eltávoztak.

Az ég a hajnal tűzében égett.

– Első próba – mondta az Úrnő. – Egy gyenge szörnyeteg.

– Homlokát ráncolva összpontosított. A szőnyegünket fénylő burok vette körül.

Fehér lovon fehér ruhás lovas indult el a városból. Kedves. Néma és a Hadnagy kísérték. Kedves belovagolt a zászlók folyosójába, és megállt az utolsó mellett.

Valami előrobbant a földből. Talán Varangyölő Eb első unokatestvére lehetett, bár ahogy a fényre ért, inkább úgy tűnt, több polip ült a családfáján, mint kutya.

A Sírmező felé rohant, a folyóhoz, el a mágiatagadó mezőtől.

Kedves a város felé vágta.

Mágusok dühe záporozott a szőnyegekről. A szörnyeteg pillanatokon belül salakká égett.

– Egy – mondta az Úrnő. Odalent az emberek egy újabb zászlófolyosó építésébe kezdtek, és ez így ment tovább, lassan és megfontoltan, egész nap. A Dominátor lényei

nagy része a folyó felé menekült. Azt a keveset, amelyik az ellenkező irányba támadott, zárótűz fogadta, azután mind egy szálig elbuktak a Fogadottakkal szemben.

– Van idő mindnek az elpusztítására? – kérdeztem a naplemente táján. Már órák óta nem tudtam nyugodni, hogy egy helyen kellett ülnöm.

– Több, mint elég, de nem lesz mindig ilyen könnyű.

Próbáltam kérdezősködni, de nem mondott többet.

Sima munkának tűnt. Csak szedd le őket, szépen egyesével, és mikor mindet kipipáltad, mehetsz a nagykutya ellen. Lehet, hogy kemény, de mit tehet, ha a mágiatagadó mező fogja körbe?

Visszadülöngéltem a barakkba, Sántát még mindig a szobámban találtam. Most is dolgozott. A Fogadottaknak kevesebb alvás kell, mint nekünk, halandóknak, de már ő is az összeesés szélén kellett, hogy álljon. Mi az ördögön dolgozik?

Bomanz is vele volt, itt láttam ma először. Vajon milyen szart készülnek kavarni ezek ketten?

A vacsorámat hasonlóan költöttem el, mint a reggelit, mikor megjelent Néma. Leült velem szemben, és úgy szorongatta a kásátányért, mintha könyöradományokat gyűjtene benne. Sápadtak tűnt.

– Hogy ment Kedvesnek? – kérdeztem.

– *Szinte élvezte* – jelzett vissza. – *Túl bátor is volt. Az egyik lény majdnem elkapta. Otto megsérült, miközben védte.*

– Szükség van rám?

– *Félszemű megoldotta.*

– És te mit csinálsz itt?

– *Ma éjjel hozzuk ki Hollót.*

– Aha – hümentettem el magam. Ismét elfeledkeztem Hollóról. Hogyan tekinthetem magam a barátjának, ha ennyire sem érdekel a sorsa?

Néma követett a szobámba, amelyet Félszeművel és Manóval osztottam meg. Nemsokára a két agyament is csatlakozott hozzánk. Valahogy szokatlanul visszafogottnak tűntek, talán mert fontos szerepet kaptak régi barátunk visszaszerzésében.

Néma miatt jobban aggódtam. Az árnyék végigfutott rajta. Próbált küzdeni ellene, de nem biztos, hogy elég erős lesz, hogy legyőzze. Egyik része nem akarta Holló megmentését. Részben én is így voltam vele. Egy nagyon fáradt Úrnő érkezett vissza.

– Részt veszel ebben? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

– Csak útban lennék. Szóljatok, ha elvégeztétek.

Kemény pillantást vetett rám, majd vállat vont, és elment. Sokkal később a végtelenségig legyengült Félszemű ébresztett fel. Felpattantam az ágyban.

– Nos?

– Sikerült, de nem tudom, mennyire. Visszatért.

– Milyen volt?

– Kemény – válaszolta, és bemászott a hálósákjába. Manó már réges-rég horkolt. Néma is velük jött. A falnak támaszkodott, beleburkolózott egy kölcsöntakaróba, és már húzta is a lóbőrt. Mire teljesen felébredtem, Félszemű

csatlakozott hozzájuk.

Holló szobájában nem volt semmi, csak a horkoló Holló és az aggódónak tűnő Case. A tömeg már eloszlott, csak a bűzét hagyta maga után.

– Egészségesnek tűnik? – kérdeztem.

Case vállat vont.

– Nem vagyok orvos.

– Én igen. Hadd lássam!

Elég erős pulzus. A légzés kicsit gyors egy alvóhoz képest, de nem túlságosan. Tág pupillák. Feszés izmok. Izzadt.

– Úgy tűnik, nem kell aggódni. Etessétek húslevesvel. És azonnal szóljatok nekem, mihamarabb beszélni kezd! Ne engedjétek felkelni! Az izmai merevek, még megsérülne.

Case bólogatott.

Visszamentem a hálósákomba, és hosszú ideig nem jött álom a szememre. Eltöprengtem Hollóról és Sántáról. Még mindig világított egy lámpa a korábbi szállásomon. A régi Fogadottak utolsó képviselője még mindig folytatta rögeszmés küldetését.

Holló volt a nagyobb problémám. Beszámolót fog követeim arról, mennyire törődtünk Kedvessel. És nagyon olyan hangulatban voltam, hogy elküldjem a jó bűdös francba, ha ezzel megpróbálkozik.

56

KIFAKULÓ IDŐ

A hajnal korán jön, ha azt szeretné az ember, hogy ne így legyen. Az órák rohannak, ha azt szeretnéd, hogy lassan

teljenek. A következő nap szintén a kivégzéseké volt. Az egyetlen furcsaság az volt, hogy Sánta is előjött megnézni őket. Elégedettnek tűnt a tevékenységünkkel. Visszatért a szállásomra, ahol elaludt az ágyamban.

Hollónál tett esti látogatásom kevés újat hozott. Case jelentette, hogy már több alkalommal majdnem eljutott az ébredésig, és motyogott álmában.

– Csak töltsétek bele a levest, és ne habozzatok szólni, ha szükségetek van rám!

Nem tudtam aludni. Megpróbáltam körbejárni a barakkot, de néma csend fogadott mindenhol. Néhány álmatlan őr volt a kantinban. Elhallgattak, mikor beléptem. Arra gondoltam, átmegyek a Kék Fütökösbe, de ott sem találtam volna jobb fogadtatásra. Mit mondjak, alig voltam népszerűbb, mint egy félig fedett pöcegödör. A helyzet csak rosszabbodhatott.

Tudtam, mit értett az Úrnő magányosságán. Azt kívántam, bár lenne bátorságom felkeresni most, hogy nekem volt szükségem egy ölelésre.

Visszatértem a hálósákomhoz. Ezúttal elaludtam; csak verés kilátásba helyezésével tudtak felébreszteni.

Még délelőtt elintéztük az utolsót is a Dominátor kedvencei közül. Az Úrnő szabaddá tette a nap további részét.

A következő napra terveztük a nagy mutatvány főpróbáját. Úgy számította, hogy körülbelül negyvennyolc óránk van, amíg a folyó felnyitja a sirt. Idő a pihenésre, idő a gyakorlásra, és elég idő ahhoz, hogy mi mérjük az első csapást.

Ezen a délutánon Sánta előjött, és műrepült egy keveset. Igen lelkesnek tűnt. Megragadtam a lehetőséget, hogy körülnézzek a szállásomon, de pár fekete faforgácson és ezüstpor nyomain kívül nem találtam semmit, ezekből is alig volt annyi, hogy észrevehető legyen. Sietve pakolt össze maga után. Nem nyúltam semmihez, ki tudja, milyen furcsaságok történtek volna, ha megteszem. Semmit sem tudtam meg.

Lázasan gyakorlatoztunk a nagy eseményre. Mindenki előkerült, még Sánta és Bomanz is, aki eddig annyira meghúzta magát, hogy mindenki elfeledkezett róla. A légbálnák a folyó fölött lebegtek, mantarájáik pedig ide-oda cikáztak körülöttük. Kedves megrohmozta a Nagy Sírhantot az előkészített folyosón át, és csak az utolsó pillanatban torpant meg. A Fogadottak és a Gárda tagjai fegyverrel a kézben várakoztak.

Jól mentek a dolgok. Úgy tűnt, talán összejöhet, de volt egy bizonytalan érzésem, hogy szokás szerint ismét a legnagyobb szar közepébe kerülünk.

Alighogy földet ért a szőnyegünk, Case ugrott mellénk.

– Azonnal segítened kell! – mondta, ügyet sem vetve az Úrnőre. – Nem hallgat rám, megpróbál felkelni, pedig már kétszer arcra esett!

Az Úrnőre pillantottam. Bólintott, hogy mehetek.

Holló az ágya szélén ült, mikor megérkeztem.

– Hallom, elcseszned itt a munkánkat! Minek akarsz kivánszorogni a Sírmezőre, ha tudod, hogy csak a fogadat hagynád ott?

Lassan felemelte a tekintetét. Nem tűnt úgy, mintha

felismert volna. A francba! Biztosan elveszítette az emlékezetét.

– Case, megszólalt már?

– Egy keveset. De nem mindig volt értelme. Azt hiszem, nem jött még rá, mennyi idő telt el.

– Talán le kéne kötöznünk.

– Nem!

Meglepve pillantottunk Hollóra. Most már felismert.

– Semmi kötözés, Vészmadár! Jó gyerek leszek. –

Mosolyogva hátradőlt. – Mennyi idő telt el, Case?

– Mondd el neki! – mondtam. – Hozok némi gyógyszert.

Szerettem volna minél távolabb kerülni Hollótól. Rosszabbul nézett ki most, hogy a lelkét visszahozták. Hullasápadt.

Túlságosan emlékeztetett a saját halandóságomra, amivel nem volt kedvem éppen most foglalkozni.

Felkaptam néhány gyógyitalt, az egyik jót tesz Holló reszketésének. A másik meg majd kiüti, ha túl sok gondot okozna Case-nek.

Holló sötét pillantást vetett rám, mikor visszaértem. Nem tudom, Case milyen messze jutott.

– Szállj le a magas lóról! – mondtam neki. – Fogalmad sincs, mi történt Fenyves óta, sőt, ami azt illeti, lila fingod nincs arról sem, ami a bűbájtoronyi csata után történt! Feldughatod magadnak a magányos farkas stílust, cimborá! Nem, ne szólj semmit, inkább idd meg ezt! Enyhül tőle a remegésed.

Odaadtam Case-nek a másik keveréket, és a fülébe súgtam az utasításokat.

Holló a suttozásnál alig hangosabban szólalt meg:

– Igaz ez? Kedves és az Úrnő a Dominátor ellen vonul holnap? Együtt?

– Igen. Megteszik, vagy meghalnak. Mindenki.

– Én...

– Te a valagadon maradsz, és te is, Case! Nem fogjuk miattatok megosztani Kedves figyelmét.

Eddig sikerült legyőzőm magamban a holnapi összecsapásban rejlő bonyodalmak miatt érzett aggodalmat. Most ismét megrohantak a kétségek. A Dominátor legyőzése semminek nem vet véget. Hacsak nem veszítünk persze, mert akkor mindannyiunknak vége van, mint a botnak. Ahogy a vén gazember elbukik, az Úrnővel való háborúnk azonnal folytatódik.

Nagyon szerettem volna találkozni Kedvessel, szerettem volna beavatást nyerni a terveibe, de nem mertem odamenni hozzá. Az Úrnő rövid pórázon tartott. Bármikor kihallgathat.

Magányos munka ez, rohadtul magányos!

Case folytatta a mesélést. Később Manó és Félszemű is megérkeztek, hogy a saját szemszögükből mondják el az eseményeket. Még az Úrnő is eljött. Intett nekem.

– Igen? – kérdeztem.

– Gyere! – felelte.

Követtem őt a szállására.

Odakint leszállt az éj. Körülbelül tizenhét óra múlva a Nagy Sírhant megnyílik, bármi történjen is, de ha igazodunk a tervhez, akkor sokkal hamarabb.

– Ül le!

Leültem.

– Kezd az idegeimre menni adolog – szólaltam meg. – Ló nagyságú lepkéket érzek a gyomromban, meg hasonlók. Nem tudok másra gondolni.

– Tudom. A te társaságodat is figyelemelterelésnek szántam eleinte, de rájöttem, sokkal jobban ragaszkodom hozzád.

Nos, ez nekem terelte el a figyelmemet.

– Talán valamelyik gyógyitalod segíthetne, nem gondolod? Megráztam a fejem.

– Nincs a készletemben félelem elleni szer. Hallottam, hogy a varázslók...

– Azoknak az ellenszereknek túl nagy áruk van. Az elménknek gyorsnak kell maradnia. Nem fog úgy menni, mint a gyakorlaton.

Kérdően felvontam a szemöldököm, de nem részletezte tovább. Feltételeztem, hogy jó adag rögtönzést vár el a szövetségeseitől.

A hadtápos őrmester jelent meg, emberei előkelő vacsorát pakoltak elő egy külön erre behozott asztalra. A halálraítéltek utolsó vacsorája? Miután elvonultak, az Úrnő megszólalt:

– A legjobbat rendeltem mindenkinek, beleértve a barátaidat is a városban. Reggeliről is gondoskodtam. – Nyugodtnak tűnt, de ő sokkal jobban hozzászokott a nagyon nagy tétért folyó játszmákhoz.

Magamban felhorkantam. Visszaemlékeztem, mennyire szerette volna, hogy megöleljék. Ugyanolyan rémült volt, mint mindenki más.

Észrevette, de nem kérdezett, inkább befelé figyelt.

A vacsora csodálatos volt, már ahhoz képest, hogy miből kellett dolgoznia a szakácsoknak, de semmi különleges. Nem szólaltunk meg evés közben. Én fejeztem be először, az asztalra könyököltem, és a gondolataimba merültem. Az Úrnő követte a példámat. Nagyon keveset evett. Pár perc múlva bement a hálósobájába, és három fekete nyílveszővel tért vissza. Mindegyiken ezüst berakások voltak TelleKurre írással. Láttam már hasonlót. Lélekorzó adott Hollónak egyet, mikor rajtaütöttünk Sántán és Sóhajtón.

– Használd az íjat, amit adtam! – mondta. – És maradj a közelemben!

– Ki ellen? – A nyílveszők egyformának tűntek.

– A férjem ellen. Ezek nem tudják megölni. Nincs rajtuk a valódi neve. De le fogják lassítani.

– Nem hiszel abban, hogy a terv többi része sikerül?

– Bármilyen lehetséges. Mindenre fel kell készülnünk. – A tekintete találkozott az enyémmel. Valami nagyon különös rejtőzött benne... Egyszerre kaptuk félre a pillantásunkat.

– Jobb, ha most mész – szólalt meg. – Aludj jól! Azt akarom, hogy holnap légy éber.

– Hogyan aludhatnék? – nevettem.

– Majd én elintézem. Mindenkinél, kivéve azokat, akik szolgálatban vannak.

– Ó! – Mágia. A Fogadottak egyike mindenkit elaltat. Felálltam. Tétováztam egy pár pillanatig, fát raktam a tűzre. Megköszöntem neki a vacsorát. Sokáig húztam az időt, de végül kiböktem, amit akartam.

– Sok szerencsét kívánok neked! De nem tudom teljes

szívemből tenni.

– Tudom – mondta halvány mosollyal.

Elkísért az ajtóhoz.

Mielőtt kiléptem volna, engedtem a készítésnek, és megfordultam – és ott találtam őt, reménykedve. Vagy fél percig tartottam a karomban.

Átkozott legyen, amiért ilyen emberi!

Most azonban nekem is szükségem volt erre.

57

AZ UTOLSÓ NAP

Kialhattuk magunkat, egy órát kaptunk a reggelire, elrendezhettük dolgainkat az isteneinkkel, vagy bármi mást, amit harcba menetel előtt meg kellett tennünk. A Nagy Sírhint elvileg délig még állni fog. Nem siettünk.

Azon tűnődtem, az a görény a föld alatt mit művelhet eközben.

Nyolc felé felsorakoztunk. Senki sem hiányzott. A Sánta a kis szőnyegén lebegett, és mintha a szükségesnél gyakrabban keresztezte volna Sóhajtó pályáját. Tanácskoztak valamiről. Bomanz a szélen ólálkodott, megpróbált észrevétlen maradni. Nem hibáztattam. Ha én lettem volna az ő helyében, már rég lélekszakadva menekültem volna Evezőváros felé, bár most, hogy végiggondoltam, az én cipőm sem volt éppen kényelmesebb.

A saját becsületének az áldozata volt. Úgy gondolta, hogy tartozik egy adósság törlesztésével.

Dobpergés jelezte, hogy rendeződünk alakzatba. Amikor az Úrnő után indultam, észrevettem, hogy a megmaradt városiak minden mozdítható vagyonukkal együtt megindulnak Evezőváros felé.

Őrült egy út lesz. Az Úrnő által iderendelt csapatok már Evezővárosnál voltak, több ezren közeledtek. Túl későn fognak érkezni, de senki sem törődött azzal, hogy megállítsa őket.

A külvilág megszűnt, mindenki csak egy dologra koncentrált. Figyeltem a civileket, és egy pillanatra eszembe jutott, milyen nehézségeink lesznek, ha menekülnünk kell. Nem sokáig vesztegettem az időm erre a hülyeségre, hiszen a Dominátor épp eléggé lefoglalta a gondolataimat.

Légbálnák foglaltak el pozíciót a folyó felett, és mantarájuk keresték a függőleges légáramlatokat. Fogadottak szőnyegei emelkedtek a magasba, én azonban gyalogbéka maradtam azon a napon. Az Úrnő a földön akart találkozni a férjével.

Jó tudni, hogy én, a szerencsétlen kis Vészmadár is ott lapulok az árnyékában apró íjammal és nyilacskaikkal.

Az örök mind elfoglalták a helyüket a sáncoknál az alacsony palánkok, árkok és az ostromgépek mögött. A zászlók mind a helyükön voltak, hogy irányítsák Kedves nagy gonddal előkészített útját. A feszültség nőtt.

Mit lehetett még tenni?

– Maradj mögöttem! – emlékeztetett az Úrnő. – Tartsd kéznél a nyílveszőket!

– Rendben. Sok szerencsét! Ha túléljük, egyszer meghívlak

egy vacsorára Opál Kertjeibe.

Nem tudom, hogyan ragadtattam magam erre a mondatra. Talán egy kétségbeesett kísérlet lehetett figyelmem elterelésére. A reggel hűvös volt ugyan, de engem kivert a veríték.

Meglepettnek tűnt, de végül aztán elmosolyodott.

– Ha győzünk, szavadon foglak. – Erőtlen volt a mosolya.

Nem volt oka azt hinni, hogy túléli a következő órát.

Megindult a Nagy Sírhint felé. Hű ölebként követtem. A fény utolsó szikrája nem fog kialudni. Nem fogja a saját bőrét menteni, hogy az utolsó pillanatban megadja magát!

Bomanz, kissé lemaradva, utánunk eredt, Sánta szintúgy.

Egyikük sem szerepelt az előzetes tervben.

Az Úrnő nem reagált, így én sem foglalkoztam a dologgal.

A Fogadottak szőnyegei lefelé kezdtek körözni. A légbálnák mintha bizonytalankodtak volna, a rájuk kissé vadabbul keresték a kedvező szeleket.

A Sírmező pereménél jártunk, de az amuletem nem bizsergett. A mező szívet kivéve minden vén bálványt eltávolítottak már, a halottak most békében pihentek.

A nedves föld a csizmámra tapadt, így nehezen tudtam megőrizni az egyensúlyomat, ahogy az egyik nyílveszőt az ijon tartottam. Egy fekete vessző a húron, két másik az íjat tartó kezemben nyugodott.

Az Úrnő megállt néhány lépésre a gödörtől, ahonnét Bomanzot ástuk elő. Megszűnt számára a külvilág. Mintha magával a föld mélyével tanácskozott volna. Hátrapillantottam. Bomanz északabbra álldogált, talán ötvenlábnyira tőlem. Zsebre tett kézzel figyelt, arckifejezése

mintha arra bízott volna, hogy észre se vegyem. Sánta lejjebb állt, ahol korábban a sánc volt. Nem zuhant el, mikor a mágiatagadó mező végigsöpört rajta.

A napra pillantottam. Kilenc óra lehetett. Három óra idő, amit tökéletesen ki kellett használnunk.

A szívem egyre-másra döntötte meg saját gyorsasági rekordjait. A kezem úgy remegett, hogy a csontoknak már egymáshoz kellett volna koccanniuk.

Ebben az állapotban még abban is kételkedtem, hogy öt lépésről el tudok találni egy elefántot egy alagútban.

Miért én voltam a szerencsés, akit ölebének választott?

Végigfutottam az életemen. Mit tettem, hogy ezt érdemlem? Annyi döntés, amelyet másként csinálhattam volna...

– Készen állsz? – kérdezte.

– Soha – préseltem ki egy gyenge mosolyt.

Megpróbálta viszonzni, de még nálam is rémültebb volt. Tudta, mivel áll szemben. Hitte, hogy csak percei vannak az életből.

Bátor volt ez a nő, nem hátrált meg, pedig semmit sem nyerhetett, talán csak egy kis tiszteletet a világ szemében.

Nevek villantak át az agyamon. Sylith. Prudence. Melyik? A választás kritikus lehet az adott pillanatban.

Nem vagyok vallásos ember, de most egy néma imát mormoltam ifjúságom isteneinek, hogy ne én legyek az, akinek be kell fejezni az Úrnő megnevezésének szertartását.

A város felé fordult, és felemelte a karját. Trombiták harsantak. Mintha lett volna bárki, aki nem figyel.

Intett.

Patadobogás. A fehérbe öltözött Kedves nyomában Elmo, Néma és a Hadnagy vágtattak át a zászlók folyosóján. A mágiatagadó mezőnek hirtelen kellett jönnie, majd megdermednie. A Dominátort ki kellett engedni, de nem a teljes erejével.

Éreztem a mezőt. Keményen megcsapott, annyira elszoktam tőle. Az Úrnő is megtántorodott, és felnyögött. Nem volt ínyére, hogy lefegyverezzék, de ez volt az egyetlen megoldás.

A föld enyhén megremegett, majd hirtelen kirobbant. Hátraléptem. Reszketve figyeltem az eloszló mocskot... és megdöbbenve láttam a sárkányt az ember helyett.

Az átkozott sárkány! Erre nem gondoltam.

Vagy ötven láb magasra nyújtózott, lángnyelvek forrtak a feje körül. Elbődült. Most mi legyen? A mágiatagadó mezőben az Úrnő nem tud megvédeni minket.

A Dominátor teljesen kiment a fejemből.

Hátrahúztam az íjat, és a fenevad nyitott szájába céloztam. Egy kiáltás állított meg. Megfordultam. Bomanz ágaskodott és üvöltött, TelleKurre nyelvű sértéseket szórva. A sárkány szemügre vette, és eszébe juthatott, hogy kettőjüknek elintézetlen ügye van.

Kígyóként csapott le. Lángok áradtak előre eltátott szájából.

Bomanzot tűz burkolta be, de nem ártott neki. A mágiatagadó mező mögött várta az ellenfelét.

Az Úrnő néhány lépéssel jobbra távolodott, hogy a sárkány mögé nézhessen, amelynek első lábai már kiszabadultak,

és vadul próbálták szabaddá tenni a hatalmas test többi részét. Nem láttam a célpontunkat. A repülő Fogadottak azonban már támadtak. Nehéz, lángoló dárdák repültek. Földbe csapódtak és robbantak.

– A folyó felé tart – szólalt meg egy mennydörgésszerű hang.

Az Úrnő előresietett. Kedves ismét elindult, a folyó felé mozgatva a mágiatagadó mezőt. Kísértetek átkozódtak és ágaskodtak körülöttem. Túl zavart voltam, hogy reagáljak rájuk.

Ráják csaptak le gyors, sötét párokban, a légbálnák által szabadjára engedett villámcsapások körül táncolva. A levegő recsegett, különös, száraz szag terjengett.

Hirtelen Nyomolvasó tűnt fel közöttünk, a fa megmentéséről motyogva valamit.

Trombitarecseggés harsant. Félreugrottam egy csapkodó sárkányláb elől, lebuktam egy szárny alól, és visszaneéztem. Rosszul öltözött emberi csontvázak sokasága áradt az erdőből a sántító Varangyölő Eb után.

– Tudtam, hogy nem utoljára láttuk azt a rohadékot – próbáltam megragadni az Úrnő figyelmét. – Az erdei törzsek a gárdistákat támadják. – A Dominátornak volt még legalább egy aduja.

Az Úrnő azonban nem figyelt rám.

A törzsek harcosai és a Gárda közt történtek pillanatnyilag nem voltak ránk befolyással. A célpontunk menekült, és nem foglalkozhattunk mással.

– A vízben! – dörrent meg az a hang fentről.

Kedves tovább közelített. Az Úrnő és én

keresztübotorkáltunk a még mindig hullámzó talajon. A sárkány nem figyelt ránk. Csak Bomanz érdekelte.

Egy légbálna lecsapott. Csápjai végigtapogatták a folyót. Talált valamit, kieresztette a ballasztvizét.

Egy ordító, kapálózó emberi figura vergődött a bálna szorításában. Elöntött a lelkesedés. Megcsináltuk...

A bálna azonban túl magasra emelkedett. Egy pillanatra a mágiatagadó mező fölé emelte a Dominátort.

Halálos hiba.

Mennydörgés. Villámlás. Kirobbanó rettegés. A fél város és a mágiatagadó mezőig terjedő gabonamező összezúzódt, szétszóródott, elégett és elfeketedett.

A bálna felrobbant.

A Dominátor lezuhant. Mielőtt a vízbe és a mágiatagadó mezőbe merült volna, elüvöltötte magát:

– Sylith! Neveden nevezlek!

Kilöttem egy nyílveszőt.

Telitalálat. Az egyik legjobb kapáslövéseim egyike. Oldalba találtam. Felsikoltott, és megragadta a vesszőt. Belecsapódott a vízbe. Ráják villámcsapásaitól forrt fel a folyó. Egy másik bálna ereszkedett le, és tolt a víz alá a csápjait. Egy hosszú pillanatig attól rettegetem, hogy a Dominátor a víz alatt marad, és megszökik, de ismét felbukkant a szörnyeteg szorításában. Ez a bálna is túl magasra emelkedett. Meg is fizette az árát, bár a Dominátor mágiája meggyengült, talán a nyílveszőmnek köszönhetően. Egy vad varázslata eltévedt, és tüzeket lobbantott a Gárda táborában, temérdek áldozatot szedve mindkét oldalról.

Nem lőttem ki nyílveesszőt. Megdermedtem. Biztosan tudtam, hogy a néven nevezés, ha a megfelelő rituálék végrehajtásra kerültek, nem fojtható el a mágiatagadó mezővel. De az Úrnő nem ingott meg. Egy lépésre állt a parttól, és a valamit bámulta, ami egykor a férje volt. A Sylith néven való nevezés egyáltalán nem zavarta.

Nem Sylith! A Dominátor kétszer is rossz néven nevezte... Már csak egy lehetőség maradt. De a mosolyom nem volt őszinte. Én is Sylithnek neveztem volna őt.

Egy harmadik bálna is elfogta a Dominátort. Ez már nem hibázott, és a partra vitte őt, Kedves és a kísérete felé. A Dominátor vadul küzdött a szorítással. Az istenekre! Életereje aztán volt ennek a szemétládának!

Mögöttünk emberek üvöltöttek. Acél csattant acélon. A Gárda nem volt annyira meglepett, mint én, így tartották magukat. Repülő Fogadottak siettek a segítségükre, halálos varázslatok viharát küldve lefelé. Figyelmük Varangyölő Ebre összpontosult.

Elmo, a Hadnagy és Néma abban a pillanatban vetették rá magukat a Dominátorra, mihelyt a légbálna lehajította őt. Olyan volt ez, mintha egy tigrisnek ugrottak volna. Elmót vagy harminclábnyira hajította. Hallottam a reccsenést, ahogy eltörte a Hadnagy gerincét. Néma félretáncolt. Ismét belelöttem egy nyílveesszőt a gennyládába, de csak megtántorodott, nem esett el. Kábultan indult el az Úrnő és énfelem.

Nyomolvasó félúton került elé. Félrerakta a fa gyermekét, megragadta az emberét, és legendákba illő birkózásba kezdett vele. Elkárhozott lelkeként üvöltöttek. Rohanni

akartam, hogy ellássam Elmót és a Hadnagyot, de az Úrnő jelzett, hogy maradjak. Tekintete a környéket pásztázta. Várt valamire.

Hatalmas rikoltás rázta meg a földet. Olajos tűzlabda pörgött az ég felé. A sárkány sikoltozva elzuhant, mint egy sebesült féreg. Bomanz eltűnt, Sánta viszont látható volt. Valahogy sikerült a közelembé bicegnie, anélkül, hogy észrevettem volna. Annyira felcsapott bennem a félelem, hogy majdnem beszartam és a földre okádtam egyszerre.

A maszkja eltűnt. Csupas arcának letarolt pusztaságán fénylett a rosszindulat. Egy perc, gondolhatta, és kiegyenlít velem minden számlát. A lábamból kiszállt az erő.

Vigyorogva rám mutatott egy kis nyílpuskával, de aztán másfelé célzott a fegyverrel. Láttam, hogy a lövedéke közeli rokona lehetett a nyílnak az ijamon.

Ez végre felrázott. Felhúztam az íjat.

– Prudence, a szertartásnak vége! – visította. – Neveden nevezlek! – s kilőtte a vesszőt.

Ugyanabban a pillanatban eresztettem el az én vesszőmet. Nem tudtam gyorsabban kilőni azt az átkozott vesszőt. Mélyen a fekete szívébe csapódott, és feldöntötte. De túl későn. Túl későn! Az Úrnő felkiáltott.

A rettegés esztelen dühbe váltott. Rávettem magam Sántára, az íjamat eldobtam, és kardot rántottam. Nem fordult szembe a támadásommal. Könyökére támaszkodva feltápáskodott, és az Úrnőre bámult.

Tényleg őrzöngeni kezdtem. Azt hiszem, megfelelő körülmények között erre mindannyian képesek vagyunk, de én katona voltam, mióta az eszemet tudom. Már réges-rég

megtanultam, hogy ha ilyesmit művel valaki, az nem marad sokáig életben.

Sánta a mágiatagadó mezőben volt, emiatt elgyengültek az életéhez kapcsolódó mágikus szálak, alig volt képes fenntartani magát. Képtelen volt védekezni. Megfizettem vele a félelemmel teli évek árát.

Az első csapásom félig átvágta a nyakát. Addig csapkodtam, amíg le nem metszettem a fejét, utána szerteszórtam néhány végtagját, elkoptatva az acélt és az őrületet az ősi csontokon. Józanságom kezdett visszatérni. Megperdültem, hogy lássam, mi történt az Úrnővel.

Fél térdre esve próbálta kihúzni magából Sánta lövedékét. Odarohantam, és félrerántottam a kezét.

– Ne! Hagyd, majd én! Később!

Ezúttal kevésbé döböntött meg, hogy a néven nevezés nem működött. Lassan hinni kezdtem benne, hogy semmi sem tudja legyőzni őt.

Meg kellett volna halnia, a fene egye meg!

Úrrá lett rajtam a reszketés.

A Fogadottak támadásai az erdei nép ellen kezdték elérni a kívánt hatást. A vadak egy része menekülőre fogta. Varangyölő Ebet fájdalmas varázslatok gyötörték-űzték.

– Maradj! – mondtam az Úrnőnek. – Túl vagyunk a nehezén. Megcsináljuk. – Nem tudom, hogy valóban hittem-e benne, de ebben a pillanatban erre volt szüksége.

Nyomolvasó és a Dominátor továbbra is vadul morogva és átkozódva kapaszkodtak egymásba. Néma egy széles pengéjű lándzsával táncolt körülöttük, és valahányszor csak lehetőség nyílt rá, belevágott az ellenségünkbe. Ezt semmi

sem bírhatta örökké. Kedves figyelt, a közelben maradt, de kitért a Dominátor útjából.

Visszarohantam Sánta darabjaihoz, és kirángattam a nyílveesszőt a mellkasából. Rám meredt. Még mindig volt élet az agyában. Belerúgtam a fejét a sárkány után hagyott árokba.

A vén gyík időközben abbahagyta a csapkodást. Bomanznak továbbra sem volt semmi jele. Soha többé nem bukkant fel. Másodjára megtalálta a végzetet, amitől rettegett. Belülről győzte le a szörnyet.

Senki se higgye, hogy Bomanz jelentéktelen, csak mert meghúzta magát. Azt hiszem, a Dominátor a sárkánnyal akarta elvonni Kedves és az Úrnő figyelmét arra a pár pillanatra, ami alatt kijuthatott volna a mágiatagadó mezőből. Bomanz elvette ezt a lehetőséget ugyanazzal a határozottsággal és nemességgel, ahogy az Úrnő szállt szembe az ő elkerülhetetlen végzetével.

Visszatértem az Úrnőhöz. A kezeim visszanyerték a harctéri magabiztosságukat. Azt kívántam, bárcsak nálam lennének az eszközeim. A késemre kellett hagyatkoznom. Hátára fektettem, és elkezdtem kivájni a lövedéket. A nyílhegy addig rágná, amíg ki nem szedik belőle. Az Úrnő a fájdalmak ellenére kipréselt magából egy hálás mosolyt.

Már vagy tucatnyian vették körbe Nyomolvasót és a Dominátort, mindegyikük vadul döfködött feléjük, és néhányan nem ügyeltek különösebben arra, melyiküket találják el.

A vén rohadék számára kezdtek elfogyni a lehetőségek. Az Úrnő sebeit a saját ruhájából tépett anyaggal láttam el.

– Ezt, amilyen gyorsan lehet, lecseréljük.

A vadembereket szétkergették, Varangyölő Eb a hegyek felé vánszorgott. Az öreg blökiben legalább annyi életerő volt, mint a gazdájában. A harcból felszabaduló gárdisták siettek felénk. Fát hordtak a Dominátor halotti máglyájához.

58

A JÁTÉK VÉGE

Aztán észrevettem Hollót.

– Az átkozott bolond!

Case-re támaszkodva sántikált. Meztelen kard volt a kezében. Arcán eltökéltség.

Ebből baj lesz. A léptei nem voltak annyira erőtlenek, mint ahogy azt mutatta.

Nem kellett zseninek, lenni ahhoz, hogy kitaláljam, mit forgat a fejében. Ahogy a maga egyszerű módján látta, mindent helyre akart hozni Kedves szemében azzal, hogy kivégzi annak ellenségét.

A reszketés visszatért, de ezúttal nem a félelemtől. Ha valaki nem tesz ellene valamit, de nagyon gyorsan, hát nekem kell meghoznom a döntést, és ezzel senki sem lett volna elégedett. Azzal próbáltam elterelni a figyelmemet, hogy az Úrnő kötéseit ellenőriztem.

Árnyékok vetültek ránk. Felpillantottam. Néma hideg szemét és Kedves jóval együtt érzőbb arcát láttam. Néma alig észrevehetően Holló felé pillantott. Ő is középre szorult. Az Úrnő a karomba kapaszkodott.

– Segíts fel! – mondta.

Megtettem. Gyenge volt, mint a harmat. Támogatnom kellett.

– Még nem – mondta Kedvesnek, mintha az hallaná. – Még nincs vége.

Egy kart és egy lábat szedtek össze a Dominátorból. A farakásra vetették őket. Nyomolvasó rajta kapaszkodott, hogy átvághassák a Dominátor nyakát. Manó és Félszemű a közelben álltak, vártak a fejre, készen arra, hogy fussanak, ahogy tudnak. Néhány ór a fa gyermekét ültette. Légbálnák és mantaráják lebegtek fölöttünk. Mások a Fogadottakkal együtt Varangyölő Ebet és a vadakat hajtották az erdőn át.

Holló közeledett. Én pedig nem jutottam közelebb annak eldöntésében, melyik oldalra álljak.

A Dominátor kemény falat volt. Tucatnyi embert megölt, mielőtt befejezték volna a feldarabolását, és még ekkor sem volt halott. Akárcsak Sántáé, az ő feje is életben maradt.

Eljött Manó és Félszemű ideje. Manó megragadta a még mindig élő fejet, leült, és szorosan a lába közé szorította. Félszemű egy hatujjnyi ezüstszeget ütött át a homlokon az agyba. A Dominátor ajkai azonban tovább szórták az átkokat.

A szeg foglyul ejti majd a kiégett lelkét. A fej a tűzre kerül. Mikor az leég, a szeget megkeresik, és beleverik a fa gyermekének törzsébe. Ez azt jelenti, hogy a sötét lélek egymillió évre be lesz börtönözve.

Az örök Sánta darabjait is elhozták a tűzhöz, de a fejét nem találták meg. A sárkányvájta árok átnedvesedett falai

ráomlottak.

Manó és Fél szemű meggyújtották a farakást.

A tűz magasra csapott, mintha alig várná, hogy teljesítse a feladatát.

Sánta lövedéke négyujjnyira vétette el az Úrnő szívét, félúton csapódott be a bal mell és a kulcscsont között.

Elismerem, bizonyos mértékig büszke voltam arra, hogy ilyen borzalmas körülmények között sikerült úgy kihúznom, hogy nem halt bele. A bal karjára azonban mindenképpen szorítókötést kellett volna tennem.

Most éppen felemelte balját, és Kedves felé nyúlt. Néma és én meglepődtünk, de csak egy pillanatig.

Az Úrnő magához húzta Kedvest. Nem volt ereje, így bizonyos mértékig Kedves hagyta magát. Aztán suttogni kezdett.

– A szertartásnak vége. Igaz neveden nevezlek, Tonie Fisk. Kedves hangtalanul felsikoltott.

A mágiatagadó mező halványulni kezdett.

Néma arca elsötétült. Egy örökkévalóságnak tűnő ideig állt nyilvánvaló kínok között, őrlődve egy eskü, egy szerelem, egy gyűlölet és talán egy magasabb feladat iránti elkötelezettség között. Könnyek csorogtak végig az arcán. Rég vártam már arra, ami most következett, de amikor végül eljött az ideje, az én arcomat is könnyek mosták.

– A szertartásnak vége – szólalt meg. Nehezen formálta a szavakat. – Igaz neveden nevezlek, Dorotea Senjak. Megnevezem igaz nevedet, Dorotea Senjak.

Azt hittem, hogy ezután ájultan esik össze. De nem.

A nők viszont igen.

Holló egyre közelebb ért. Még egy kín a többi tetejébe.

Néma és én egymásra bámultunk. Azt hiszem, az arcom legalább annyira elkínzott volt, mint az övé. Aztán bólított a könnyei mögül. Béke volt köztünk. Letérdeltünk, és szétválasztottuk a nőket. Aggódónak tűnt, amíg Kedves nyakát vizsgáltam.

– Rendben lesz – mondtam neki. Az Úrnő is, bár ez őt már nem érdekelte, tudtam.

Még mindig sokat tűnődöm azon, mit vártak ezek a nők ebben a pillanatban. Mennyire adták meg magukat a sorsnak. Hatalmuk immár szertefoszlott. Kedvesnek nem volt többé mágiatagadó mezeje, és az Úrnőnek nem volt többé mágiája. Kioltották egymást.

Sikolyokat hallottam. Szőnyegek záporoztak az égből. A Fogadottak mindegyikét az Úrnő emelte magához, és a Földön törtétek után gondoskodott arról, hogy osztozzanak a sorsában. A magukra hagyott Fogadottakat nemsokára magával ragadta a halál.

Nem sok mágia maradt azon a mezőn. Nyomolvasó is a haldoklók között volt, a Dominátor marcangolta szét. Azt hiszem, boldog halált halt.

De még nem volt vége a dolgoknak. Nem. Ott volt még Holló.

Ötvenlábnyira tőlünk elengedte Case-t, és úgy közeledett, mint maga a bosszúálló végzet. Pillantása az Úrnőre szegeződött, bár a lépteiből is látszott, hogy mindez színjáték, és a tettel Kedvest akarja visszanyerni magának. Nos, Vészmadár? Mit teszel?

Az Úrnő keze reszketett az enyémben. A pulzusa erőtlenn

volt, de lüktetett. Talán...

Talán egy blöff megteszi.

Felkaptam az íjam, s ráhelyeztem a Sánta testéből kivett vesszőt.

– Megállj, Holló!

Nem állt meg. Nem hiszem, hogy hallott. Ó, a pokolba is!

Ha nem... Kezdett kicsúszni a dolog a kezemből.

– Holló! – Felhúztam az íjat.

Megtorpant. Úgy bámult rám, mintha azt sem tudná, ki vagyok.

Az egész csatatér elhallgatott. Minden szem ránk szegeződött. Néma leengedte Kedvest a földre, kardot ragadott, és meggyőződött arról, hogy a nő és a lehetséges fenyegetés között áll. Szinte mulatságosak voltunk ott ketten, mint két iker, védelmezve a nőket, akiknek sohasem tudjuk elnyerni a szívét.

Félszemű és Manó lassan felénk kezdett oldalazni. Fogalmam sem volt, melyik oldalon állnak. Bárhogy legyen is, nem akartam, hogy belekeveredjenek. Ez most kizárólag Hollóra és Vészmadárra tartozott.

A kurva életbe! Miért nem tud eltűnni?

– Vége van, Holló. Nem lesz több gyilkolás. – Azt hiszem, a hangom kezdett egyre magasabb lenni. – Hallod? Eldőlt, vége van!

Némára és Kedvesre nézett, nem rám. És tett még egy lépést.

– Akarod, hogy te legyél a következő halott? – A fene essen belé, senki sem tudott sikerrel blöffölni nála. Nekem vajon sikerül? Akár meg is próbálhatom.

Félszemű óvatos, tízlábnyi távolságra állt meg az oldalamtól.

– Mit művelsz, Vészmadár?

Reszkettem. Mindenem, kivéve a kezem és a karom, bár a vállaim kezdtek sajogni a felhúzza tartott íj miatt.

– Mi van Elmóval? – kérdeztem indulattól szűk torokkal. –

Mi van a Hadnaggal?

– Semmi jó – válaszolta, megerősítve azt, amit szívem mélyén sejtettem. – Végük. Miért nem teszed le az íjat?

– Majd amikor leteszi a kardot. – Elmo a legjobb barátom

volt, már nem is tudom, mióta. Könnyek kezdtek elhomályosítani a látásomat. – Végük. Ez azt jelenti, hogy

én vagyok a parancsnok, ugye? A túlélő rangidős tiszt.

Igaz? Az első parancsom, hogy mostantól béke van. Most azonnal. Ő tette mindezt lehetővé. Ő adta magát értünk.

Senki sem nyúl hozzá. Nem, amíg én életben vagyok.

– Akkor ezen változtatunk – mondta Holló.

Megindult.

– Átkozott makacs bolond! – rikoltotta Félszemű. Holló felé

vetette magát. Magam mögött hallottam Manó futó lépteit. Túl későn. Mindketten elkéstek. Hollóban több tűz volt, mint

azt bárki sejtette. És nem kicsit volt örült.

– Nem! – rikoltottam, és eleresztettem a nyílveesszőt.

A nyíl csípőn találta Hollót, azon az oldalon, amelyet eddig nyomoréknak mutatott. Döbbszent pillantással bukott fel. A

földön fekvő, nyolclábnyira az elejtett kardjától, felpillantott rám, és még mindig képtelen volt megemészteni, hogy

végül nem blöfföltem.

Én is csak nehezen tudtam elhinni a dolgot.

Case felüvöltött, és megpróbált nekem ugrani. Nem is nagyon figyeltem rá, csak halántékon csaptam az ijjal. Otthagytott, és Hollóval kezdett foglalkozni.

Csend és mozdulatlanság ismét. Mindenki rám meredt. Vállamra vettem az ijat.

– Lásd el, Félszemű! – Az Úrnőhöz sántikáltam, letérdeltem, és felemeltem. Szörnyen könnyűnek és törekenynek tűnt, ahhoz képest, milyen rettegett volt korábban. Követtem Némát a város maradéka felé. A barakkok még mindig lángoltak. Furcsa látványt nyújthattunk, ahogy ketten a nőket cipeltük.

– Sereggyűlés ma este – vettem oda a túlélőknek. – Mindenki jöjjön!

Nem hittem volna, hogy képes vagyok rá, amíg meg nem tettem. Az egész, Kék Fütökös vezető úton vittem őt. És a bokám meg sem sajdult, amíg le nem tettem.

59

AZ UTOLSÓ SZAVAZÁS

Besántikáltam a Kék Fütökös maradékának közös szobájába, egyik kezemmel az Úrnőt támogatva, a másikkal az ijat használva mankónak. A bokám elviselhetetlenül sajtott, pedig már azt gondoltam, teljesen meggyógyult.

Egy székbe segítettem az Úrnőt. Gyenge volt és sápadt, és bár Félszemű meg én megtettünk minden tőlünk telhetőt, csak félig volt eszméleténél. Eltökéltem, hogy nem veszítem szemem elől. A helyzetünk még mindig veszélyes volt. Az

embereknek már nem volt oka arra, hogy barátságosak legyenek velünk. És ő maga is veszélyben volt, talán leginkább nem is Holló és a társaim, mint inkább önmaga miatt. A teljes reménytelenség állapotába süllyedt.

– Mindenki itt van? – kérdeztem. Néma, Manó és Fél szemű jelen voltak. És Otto, a halhatatlan, sebesülten, mint minden akciónk után; örök barátja, Hagop mellette állt. Egy Murgen nevű fiatal, a zászlóvivőnk. Még három tagja a Seregnek. És persze Kedves, aki Néma mellett ült. Teljesen semmibe vette az Úrnő jelenlétét.

Holló és Case hátul, az italtulnál álltak, őket senki sem hívta ide. Holló komor képpel álldogált, de úgy tűnt, uralkodik magán. Tekintete Kedvesre szegeződött.

Kedves hajthatatlannak tűnt. Jobban összeszedte magát, mint az Úrnő. Ő győzött. Hollót még az Úrnőnél is kitartóbban vette semmibe.

Veszekedtek, és én hallottam a felét. Kedves nyilvánvalóvá tette az elégedetlenségét azzal kapcsolatban, mennyire képtelen Holló az érzelmi elkötelezettségre. Nem lökte el őt magától. Nem számúzta őt a szívéből De az ő szemében még mindig nem hozta helyre a hibáját.

Holló válaszul Némát szidta, aki, mint nyilvánvaló, Kedves számára fontos, de semmi komolyabb. Ettől Kedves nagyon dühös lett. Ekkor néztem oda. Nagyon hosszan és nagyon dühösen ecsetelte, hogy ő nem afféle díj néhány férfi játékában, mint valami idióta tündérmesében a hercegnő, ahol a hódolók csapata az egyik veszélyes és ostoba dolgot a másik után követi el, hogy megnyerje a kezét.

Ahogy az Úrnő, ő is túl hosszú ideig volt vezető ahhoz, hogy most elfogadja a hagyományos női szerepet. Belül még mindig a Fehér Rózsa volt.

Holló így nem volt túl boldog. Nem zárták ki, de azt nyilvánvalóvá tették a számára, hogy hosszú utat kell még megtennie, míg bármire jogot formálhat.

A Kedves által szabott első feladat az volt, hogy találja meg a gyermekeit, és rendezze el viszonyukat.

Már majdnem megsajnáltam a marhát, hisz ő is csak egyetlen szerepet ismert, a keménytökű fickóét, és ezt most elvették tőle.

– Ennyien vagyunk, Vészmadár – szakította meg Félszemű a gondolataimat. – Ez minden. Nagy temetés lesz.

Ez biztos volt.

– Átvegyem az irányítást, mint a legmagasabb rangú élő tiszt? Vagy élni kívánsz az előjogoddal, mint legidősebb testvér?

– Vedd át... – A merengésen kívül pillanatnyilag nem fűlt a foga semmihez.

Ahogy nekem sem. De tízen maradtunk életben, lehetséges ellenségektől körülvéve. Döntéseket kellett hoznunk.

– Rendben. Ez hivatalos tanácskozása a Fekete Seregnek, a Khatovari Szabad Kompániák utolsójának. Elvesztettük a parancsnokunkat. Az első feladat, hogy kinevezzük az új vezetőt. Aztán arról döntünk, hogyan fogunk kikeveredni innét. Jelöltek?

– Te – mondta Otto.

– Én seborvos vagyok!

– Te vagy az egyetlen megmaradt tiszt.

Holló mintha fel akart volna állni.

– Leülsz, és befogod a pofád! – szóltam rá. – Neked itt kuss a neved! Tizenöt évvel ezelőtt otthagytál minket, emlékszel? Gyerünk, emberek! Ki más?

Senki sem szólt. Senki sem jelentkezett. A szemembe sem nézett senki. Mindannyian tudták, hogy nem akarom a dolgot.

– Van valaki Vészmadár ellen? – cincogta Manó.

Senki sem szólt ellenem. Csodálatos, ha szeretik az embert. Jó érzés a legkisebb rossznak lenni.

El akartam utasítani a kinevezést, de nem volt rá lehetőség.

– Rendben. Következő pont: eltűnni innét minél előbb. Körül vagyunk véve, fiúk, a Gárda pedig nemsokára magához tér. Le kell lépniük, mielőtt elkezdenek keresni maguknak valami célpontot. De mi legyen, miután kijutottunk?

Senkinek nem volt ötlete. Ezek az emberek legalább annyira az események hatása alatt voltak, mint a gárdisták.

– Rendben. Azt tudom, hogy én mit akarok. A Krónikás feladata időtlen idők óta, hogy a Krónikákat visszajuttassa Khatovarba abban az esetben, ha a Sereg feloszlik vagy megsemmisül. Mi most megsemmisültünk. Szavazást kezdeményezek a feloszlásra. Néhányan közülünk olyan kötelezettségeket vállaltak, amelyek azonnal egymás ellen fordítanak minket, mihelyt nem lesz valami más veszély, amit le kell küzdenünk. – Némára pillantottam. Állta a tekintetemet. Épp leült, így még inkább Kedves és Holló közé került, olyan jelzésként, amelyet Hollót kivéve mindenki megértett.

En pillanatnyilag az Úrnő őrévé neveztem ki magam. Arra nem volt mód, hogy ezt a két nőt hosszabb időre egymás mellett tartsuk. Reménykedtem, hogy legalább Evezővárosig együtt tarthatom a csoportot. Azzal is elégedett lettem volna, ha az erőd széléig eljutunk. Minden kézre szükségünk volt. A taktikai helyzetünk nem is lehetett volna rosszabb.

– Feloszlássuk a csapatot? – kérdeztem.

Ez okozott némi felbolydulást. Némát kivéve mindenki tiltakozott.

– Ez egy hivatalos javaslat – vetettem közbe. – Azt akarom, hogy a külön feladatokkal bírók mehessenek a saját útjukra, anélkül, hogy a dezertálás bélyege rájuk kerüljön. Ez nem azt jelenti, hogy el kell válnunk. Amit javaslak, hogy hivatalosan tegyék le a Fekete Sereg nevet. Én délnek indulok a Krónikákkal, és megkeresem Khatovart. Aki akar, velem jöhet, a megszokott szabályok szerint.

Senki sem akarta feladni a nevet. Ez olyan volt, mint megtagadni egy harminc nemzedékre visszamenő családnevet.

– Rendben, megtartjuk a nevet. Ki nem akar jönni, és megkeresni Khatovart?

Három kéz emelkedett a magasba, azoké a lovasoké, akiket a Kínok Tengerétől északra soroztunk be. Néma tartózkodott, bár a saját útján akart menni, a saját lehetetlen álmát kergetve.

Aztán még egy kéz. Manó későn vette észre, hogy Félszemű nem jelentkezik. Belekezdték a szokott vitájukba. Közbevágtam:

– Nem akarom a többség akaratát a többiekre erőltetni. Parancsnokként elbocsáthatok mindenkit, aki másfelé akar menni. Néma?

Ő hosszabb ideje tartozott a Fekete Sereg testvériségéhez, mint én. Mi voltunk a barátai, a családja. Két kő között őrlődött.

Végül bólintott. A maga útján megy tovább, még ha semmiféle ígéretet sem kapott Kedvestől. Azok hárman is bólintottak, akik az ellen szavaztak, hogy Khatovar felé induljunk. Feljegyeztem elbocsátásukat a Krónikákba.

– Kint vagytok – mondtam nekik. – A részeseidetekkel és a felszereléseitekkel akkor foglalkozunk, mikor elhagytuk az erdő déli peremét. Addig együtt maradunk. – Nem ragoztam tovább, hiszen legszívesebben Néma nyakába borulva elbögtem volna magam. Túl sok mindent csináltunk végig együtt.

Tollal a kezemben fordultam Manó felé.

– Tehát? Kihúzzam a neved?

– Tedd azt! – mondta Félszemű. – Siess! Csináld! Szabaduljunk meg tőle! Nincs szükségünk a fajtájára, csak nyűg a hátunkon.

Manó haragos pillantást vetett rá.

– Csak azért se megyek! Maradok, túléllek mindannyiótokat, és megkeserítem a hátralevő napjaitokat. És remélem, még legalább száz évig húzzátok.

Eszembe sem jutott, hogy szétválnának.

– Rendben – mondtam, elnyomva egy vigyort. – Hagop, pár emberrel menjetek, és szerezzetek pár állatot! A többiek összeszednek mindent, ami hasznos lehet, például pénzt,

ha találtok.

A tekintetük még mindig tompa volt az események hatása miatt.

– Indulunk, emberek, ahogy lóra tudunk szállni. Mielőtt valami más bajba keveredünk. Hagop, ne takarékoskodj a teherhordó állatokkal! Mindent el akarok vinni, ami nincs odaszegezve.

Volt még beszéd, vitatkozás és miegyéb, de ennél a pontnál lezártam a hivatalos vitát.

* * *

Amilyen ravasz ördög vagyok, a Gárdával intéztetem el a társaink temetését. A Sereg sírjai előtt álltam Némával, és úgy tűnt, mintha sohasem állna el a könnyeim hullása.

– Nem gondoltam, hogy Elmo... Ő volt a legjobb barátom. – És akkor tudatosult bennem. Végre. Mint egy gyomorszájra kapott ütés. Leróttam minden kötelességemet, és nem volt semmi, ami visszatartson. – Ő volt a támogatóm, amikor beléptem.

Néma felemelte a kezét, és szelíden megszorította a karomat.

Ennél a gesztusnál nem is várhattam többet.

A gárdisták a saját társaik előtt rótták le az utolsó kegyeletüket. A kábulatuk lassan múlóban volt. Nemsokára ismét gondolkodni kezdenek a dolgaikon. Megkérdezik az Úrnőt, mit tegyenek. Bizonyos szempontból munkanélkülivé váltak.

Nem tudták, hogy az úrnőjüket lefegyverezték. Imádkoztam, hogy ne jöjjenek rá, mert őt akartam használni a kijutásunk biztosítékának.

Rettegtem attól, mit jelenthet, ha a vesztesége köztudomásúvá válik. Nagy léptékben nézve, a világot kínzó polgárháborúk emésztek majd, személyes szinten pedig bosszúhadjáratok indulnak.

Előbb-utóbb valaki gyanakodni kezd majd. Szerettem volna legalább addig megőrizni a titkot, amíg elég messzire jutottunk, és senki sem tudja megakadályozni a birodalomból való kijutásunkat.

Néma ismét megfogta a karomat. Menni szeretett volna.

– Egy pillanat – mondtam. Kihúztam a kardom, tisztelegtem a sírjaink előtt, és elismételtem az elválás ősi szertartását. Aztán követtem őt a várakozó többiekhez.

Néma csapata egy ideig velünk lovagolt, ahogy kértem. Az utunk akkor válik majd el, ha biztonságban érezzük magunkat a Gárdától. Nem vártam ezt a pillanatot, bármennyire is elkerülhetetlen volt. Hogyan tudná Kedves és az Úrnő elviselni egymás társaságát, ha nincs ott a túlélés kényszere?

Nyeregbe szálltam, átkozva a rossz bokámat. Az Úrnő rosszallóan pillantott rám.

– No – mondtam –, mintha egy kis élet lenne benned.

– Most elrabolsz engem?

– Egyedül akarsz maradni az embereiddel? Fenntartani a rendet, miközben nincs a késnél erősebb eszközöd? – Magamra erőltettem egy vigyort. – Különben is, van egy találkánk, nem emlékszel? Egy vacsora Opál Kertjeiben.

Egy pillanatra huncut szikra villant az elkeseredése mögött. És egy pillantás, mint a tűz mellett, amikor közel kerültünk egymáshoz. Aztán visszatért az árnyék.

Közelebb hajoltam, közben megrettentem saját merészségemtől.

– És szükségem van rád, hogy megszerezsem a Krónikákat a Toronyból – suttogtam. Nem mondtam el senkinek, hogy még nincsenek a birtokomban.

Az árnyék eltűnt.

– Vacsora? Ezt vegyem ígéretnek?

A boszorkány sokat tudott ígérni, csak a pillantásával és a hangsúlyával is.

– A Kertekben. Igen – krárogtam.

Megadtam az ősi jelet. Hagop indult meg az élen. Őt Manó és Fél szemű követte. Szívatták egymást, mint rendesen. Utána Mugren a zászlóval, majd az Úrnő és én. Aztán a többiek a teherhordó állatokkal. Néma és Kedves jöttek hátul, a lehető legtávolabb az Úrnőtől és tőlem.

Ahogy előreöszkéltem a lovamat, hátrapillantottam. Holló a botjára támaszkodva állt, szánalmasabbnak és elhagyatottabbnak tűnt, mint az jogos lett volna. Case még mindig próbálta elmagyarázni neki a helyzetet. A kölyöknek nem esett nehezére megérteni. Úgy gondoltam, Hollónak is sikerült majd, mihelyt túlteszi magát a sokkon, hogy nem ugrik mindenki úgy, ahogy ő akarja; és a sokkon, hogy az öreg Vészmadár, ha kell, nemcsak blöfföl, de terít is.

– Sajnálom – mormoltam felé, de nem igazán tudtam, miért. Aztán az erdő felé fordultam, és nem néztem vissza többet.

Volt egy olyan érzésem, hogy nemsokára ő is útra kel. Ha Kedves tényleg annyit jelentett a számára, mint ahogy nekünk mutatta.

Azon az éjszakán, ki tudja, mióta először, az északi égbolt teljesen tiszta volt. A Nagy Üstökös világította meg az utunkat. Már északon is terjedt a hír, amit délen hetek óta tudtak.

Eltűnőben volt az általunk ismert világ. A döntő óra bekövetkezett. A birodalom rettegve várta, hogy valóra váljanak a jövődölések.

Távol északon. Három nappal később. Sötét, holdtalan éjszaka. Egy háromlábú fenevad sántikál elő az Öregerdőből. Lekuporodik a Sírmező maradványaira, és kaparni kezdi a földet az egyik mellső mancsával. A fa gyermeke kicsiny változtatóvihart küld felé.

A szörnyeteg elmenekül.

De visszatér egy másik éjszakán, majd egy másikon, újra és újra ezután...

Vége a harmadik krónikának

Tartalom

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)

- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)

- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)